

Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào

Contents

Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào	2
1. Chương 1: Thành Phố Quả Nhiên Là Một Nơi Rất Nguy Hiểm	2
2. Chương 2: Xin Hãy Gọi Con Là Tây Thi	6
3. Chương 3: Kỹ Năng Kiếm Tiền Mới	10
4. Chương 4: Đơn Hàng Đầu Tiên	14
5. Chương 5: Ông Của Tôi Là Thầy Trừ Ma	18
6. Chương 6: Ăn Trộm Linh Khí	23
7. Chương 7: Sát Khí Của Tam Thiểu	27
8. Chương 8: Khai Giảng Rồi	31
9. Chương 9: Tôi Thu Anh Bây Giờ	34
10. Chương 10: Bùa Trấn Sát	38
11. Chương 11: Trắng Lại Rồi	42
12. Chương 12: Bị Thương	46
13. Chương 13: Anh Ba	49
14. Chương 14: Em Muốn Đến Nhà Anh Chơi	52
15. Chương 15: Nhóc Ma	56
16. Chương 16: Lén Đến Nhà Anh	59
17. Chương 17-1: Thăm Nhà	62
18. Chương 17-2: Bắt Được Một Con Sắc Ma	66
19. Chương 18: Dắt Tay	72
20. Chương 19: Vì Có Anh Ở Đó	76
21. Chương 20: Nguy Hiểm Đang Đến Gần	80
22. Chương 21: Trận Chiến Ác Liệt	84
23. Chương 22: Lỡ Nặng Rồi	88
24. Chương 23: Bùa Huyền Sát	92
25. Chương 24: Hoạt Tử Nhân (xác Chết Sống Lại)	96
26. Chương 25: Mạng Huyền Học Quốc Gia	100
27. Chương 26: Thu Hồi Vốn	104
28. Chương 27: Tái Đầu Với Xác Sống	109
29. Chương 28: Bị Ma Khi Dễ	113
30. Chương 29: Trận Pháp Thất Sát	118
31. Chương 30: Suýt Nửa Quên Nhận Nhiệm Vụ	122
32. Chương 31: Số Mệnh Vô Cùng Cao Quý!	125
33. Chương 32: Em Cùng Anh	130
34. Chương 33: Tam Thiểu Xảy Ra Chuyện	134
35. Chương 34: Phong Ấn Như Thế Nào	137
36. Chương 35: Dẫn Linh Phong Ấn	141
37. Chương 36: Anh Ba, Em Lỡ ‘sâm Sỡ’ Anh Rồi	145
38. Chương 37: Cậu Muốn Bảo Vệ Cô Ấy	149
39. Chương 38: Đây Là Hẹn Hò Sao?	153
40. Chương 39: Gặp Lại Sắc Ma Nữ	158

41. Chương 39-2: Âm Phủ Không Thu Hồn Ma 2	161
42. Chương 40: Trận Pháp Luyện Hồn	165
43. Chương 40-2: Trận Pháp Luyện Hồn 2	167
44. Chương 41: Nhiệt Độ Của Em	171
45. Chương 42: Ông Ta Sàm Sỡ Em	178
46. Chương 42-2: Ông Ta Sàm Sỡ Em 2	181
47. Chương 43: Tôi Cũng Là Thiên Sư?	185
48. Chương 44: Xương Người	192
49. Chương 45: Ma Vương	199
50. Chương 46: Ngủ Đông	205

Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, đô thị, trừ ma bắt quái, HE. Số chương: 114 chương + 8 ngoại truyện Tên khác: N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xem-em-thu-phuc-anh-nhu-the-nao>

1. Chương 1: Thành Phố Quả Nhiên Là Một Nơi Rất Nguy Hiểm

Tỉnh Thanh Sơn là tỉnh có diện tích rừng lớn nhất cả nước, bởi vì đây là tỉnh biên giới nên rừng và núi chiếm đa số diện tích. Môi trường tự nhiên phức tạp, đường sá khó khăn lại thêm diện tích lớn, nên Thanh Sơn cũng là tỉnh có mức độ chênh lệch giàu nghèo lớn nhất cả nước.

Sâu trong vùng núi hùng vĩ, đồ sộ là một thôn xóm nghèo nàn lạc hậu, ở nơi này có những thế hệ cả đời đều không ra khỏi núi lớn trước mặt thôn, bởi vì đường núi rất gập ghềnh, đi ra được bên ngoài là chuyện vô cùng khó khăn.

Trần Ngự là một đứa bé miền núi điển hình, từ nhỏ ước mơ của cô là được học hành như trưởng thôn, học thật giỏi, mỗi ngày một tốt hơn, sau đó thi đậu một trường đại học thật tốt để có thể đi ra khỏi núi. Mặc dù ông lão thần côn nhận nuôi cô vẫn luôn nói với cô là, cho dù cô không cần cố gắng học tập như thế, khi thời điểm chín muồi đến cô vẫn có thể rời khỏi vùng núi này. Nhưng Trần Ngự tin rằng đây đều là những điều không có thật mà ông lão dụ dỗ cô để cô từ bỏ việc giành thời gian cho học tập, cùng ông ra ngoài học bắt ma bắt quỷ.

* Thần côn là từ mang nghĩa xấu, châm biếm, chỉ những người giả mình có phép thuật, có quyền năng, hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác, hay gọi là thầy đồng, bà đồng.

không sai, Trần Ngự chính là một đứa trẻ cô nhi (mồ côi), theo như ông lão thần côn đã nuôi dưỡng cô, mười lăm năm trước ông vô tình nhặt được cô ở một nơi nào đó dưới chân núi. Khi ông nhặt được cô, ba hồn của Trần Ngự đã bị mất hai hồn, gần như là tắt thở rồi. May mắn được ông sử dụng chiêu pháp gọi hồn trở về, Trần Ngự mới có thể khỏe mạnh sống đến bây giờ.

Đối với điều này, trước khi bảy tuổi, Trần Ngự là tin tưởng một cách mù quáng, nhưng sau khi cô bảy tuổi,

cô không thể không tin. Dù sao, sau khi mở Mắt âm dương, ngay cả hồn ma quỷ quái cô đều đã thấy, còn dám nói ông lão là phong kiến mê tín thì thật sự là quá không thành thật rồi.

· Mắt âm dương: theo quan điểm của khoa học tâm linh, người có mắt âm dương có thể nhìn thấy hồn ma, cõi âm.

Bất kể nói thế nào, vừng vàng kiên định con đường đọc sách mới là đường ra duy nhất của bạn học Trần Ngự, cuối cùng cô cũng đạt được nguyện vọng khi nhận được thông báo trúng tuyển của trường đại học. Giờ phút này, Trần Ngự vô cùng kích động, thề son sắt với trưởng thôn là “Trưởng thôn, thôn Đại Mộc nuôi dưỡng con, sau này con có sự nghiệp, kiếm được tiền, con nhất định sẽ vì quê hương xây cầu sửa đường, cống hiến một phần sức lực vì thôn ta.”

Lập tức trưởng thôn vô cùng vui mừng, nước mắt vui mừng (lệ nóng doanh tròng), nắm chặt tay Trần Ngự mà sụt sùi khóc to lên, liên tục nói “Con ngoan, đi rồi phải nhớ đến quê hương nghe con.”

“Đọc sách thì làm được cái gì, nếu con học được chút bản lĩnh của ông, ra ngoài lăn lộn mấy năm thím một mình con kiếm tiền sửa đường cho thôn là dư dả.” Lão thần còn gõ gõ đầu thuốc, vừa hừ hừ nói lấy.

“Ông lợi hại như vậy, sao mấy chục năm rồi con không thấy ông sửa đường.” Mỗi lần lão thần còn nói khoác bản lĩnh bắt ma của ông có thể kiếm được nhiều tiền, Trần Ngự sẽ liền đối đáp với ông như vậy.

Dù sao một lần bắt ma ông chỉ thu người ta một trăm đồng, năm nào tháng nào ông mới phát tài được đây. Học phí cô học đại học còn do cô phải xin giấy chứng nhận thôn nghèo để xin vay vốn học tập đây này.

Trần Ngự hỏi mượn trưởng thôn chiếc xe gắn máy duy nhất trong thôn, vất vả vào thôn xin cấp giấy chứng minh, khi về đến nhà chợt phát hiện trong sân nhà mình đứng chật người.

“Khách đến rồi ạ?” Trần Ngự cười đi vào sân, coi những người này là những người có tiền nghe danh ông lão tìm đến nhờ đuổi ma.

“Em là Trần Ngự?” một người thanh niên lạnh lùng, ánh mắt dò xét nhìn chằm chằm vào Trần Ngự.

Trần Ngự bị anh ta nhìn có chút không thoải mái, trừng mắt nhìn lại anh ta “Là tôi, sao vậy?”

Sắc mặt người thanh niên nháy mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức im lặng một hồi mới lên tiếng một lần nữa “anh là Trần Dương, là anh trai của em.”

“...”

Khoảng khắc biết thân thể của mình, cả người Trần Ngự đều ngổn ngang. Nghĩ mà xem, nếu như một người từ nhỏ đã có ước mơ được đến thành Rome, kết quả cô nỗ lực phấn đấu mấy chục năm, còn chưa cầm được vé xe lửa trong tay, đã có người đến nói với cô, thực ra nhà cô ở ngay tại thành Rome, cô sẽ có cảm giác gì?

Thiệt thòi mà! Thiệt thòi thật lớn mà!

Nhớ đến khi cô học tiểu học, mỗi ngày trời còn chưa sáng đã phải rời giường, trèo đèo lội suối, leo qua hai ba hòn núi lớn nhỏ mới đến được trường. Nhớ đến mỗi kì nghỉ đông, nghỉ hè, ban ngày hay đêm tối đều đi theo lão thần còn bắt ma còn phải mang theo bài tập làm bài chăm chỉ. Nhớ đến khi cô thi tốt nghiệp trung học, mang theo khí thế ‘không thành công thì cũng thành nhân’, thực sự là càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng chua xót.

cô đây là tội gì ...

“Ông đã sớm nói với con rồi, khi thời điểm đến, tự nhiên con sẽ rời khỏi thôn thôi.” Khi rời khỏi thôn Đại Mộc, lão thần còn lấy bao vải bên người đưa cho Trần Ngự.

“Ông nội ...” Bình thường có bao nhiêu ghét bỏ lão thần còn thì lúc này Trần Ngự có bấy nhiêu sự lưu luyến.

“Đừng có khóc lóc vờ vịt.” Ông lão đem túi vải nhét vào lòng Trần Ngự “Những thứ này ông không cần dùng, con mang theo đi.”

“Ông vẫn không từ bỏ ý định, muốn con kế thừa sự nghiệp của ông ạ?” Trần Ngự nhìn đồ vật trong túi.

“Ba con là thị trưởng đó, ông làm sao mà dám chứ.” Ông lão tức giận nói “Lúc trước, khi nhặt được con về, con đã bị mất đi hai hồn, thời gian bị mất cũng khá dài nên thể chất của con có chút thay đổi. Ông để con tu luyện huyền học (khoa học huyền bí, tâm linh) với ông là để tăng cường thể chất cho con. không ngờ là con lại có năng khiếu bắt ma như vậy, chính mình mở được mắt âm dương.”

“Lúc đầu ông nghĩ, con học được cũng tốt, tối thiểu là ra cửa cũng có cái nghề để kiếm ăn.”

Trần Ngự hoài nghi nhìn ông lão, dường như muốn nói, giờ này mà ông còn muốn gạt con.

“Ông lừa con lúc nào.” Ông lão tức giận đến mức dựng râu tròng mắt “Lúc ta còn trẻ, người khác muốn mời ta đi đuổi ma, không có mấy trăm vạn thì đừng nghĩ đến chuyện gặp mặt ta.”

Về mặt Trần Ngự ‘dù sao con cũng đâu kiếm được, ông nói sao thì vậy đi’.

“Được rồi, được rồi.” Ông lão không muốn giải thích nữa “Ba con là thị trưởng, chắc là sau này con cũng không thiếu tiền. Chỉ là dù sao con cũng đã nhập môn, yêu ma quỷ quái ở thành phố so với ở nông thôn thì mạnh hơn rất nhiều, những thứ này ông cho con để phòng thân, không dùng đến đương nhiên là tốt nhất.”

“Cái la bàn này ông cũng bỏ được luôn sao?” Trần Ngự từ trong túi lấy ra cái la bàn to bằng bàn tay, cô biết cái la bàn này chính là bảo bối của ông lão.

“không muốn thì thôi.” Ông lão làm bộ muốn lấy trở về.

Tay Trần Ngự lập tức rút về.

Ông lão cũng không giành lấy mà tiếp tục dặn dò “Cái la bàn này là linh vật đó (vật có linh hồn), khi mà con còn chưa sử dụng có thuần thực thì đừng có sử dụng nó ở bên ngoài, sẽ dễ dàng bị mất.”

“Mất? Nó có chân chạy đi ạ.” Trần Ngự lơ đãng nói.

“Đến lúc đó con sẽ biết.”

Ông lão còn dặn dò thêm một chút nhưng Trần Dương – anh ruột của cô nhóc đến, lễ phép khách sáo nói “thật ngại quá, nhưng nếu không đi bây giờ, trời tối thì không xuống núi kịp.”

Thôn Đại Mộc ở sâu trong dãy núi, đường đi quanh co uốn lượn, hơn nữa chỉ có thể đi xe máy, xe hơi không thể đi vào được. Lần này Trần Dương vào thôn Đại Mộc là sử dụng xe máy, tốc độ không thể nhanh bằng xe hơi, anh sợ đi trễ sẽ bị kẹt lại giữa núi.

Ông lão gật gật đầu, nhìn Trần Ngự, cuối cùng nói “Ở bên trong ông còn để một bức thư, khi nào đến nhà con thì con mở ra đọc.”

“Ông nội ...” Trần Ngự ôm chặt ông lão thần còn mà mình đã sống dựa mười mấy năm qua.

“Được rồi, đừng khóc, con đi đi.” Mặt ông lão cũng vô cùng quyến luyến.

“Khi nào được nghỉ hè con sẽ về thăm ông.” Trần Ngự đảm bảo nói.

==

một ngày sau, tại khu tập thể bộ đội nào đó ở Đé Đô, nhà họ Trần.

“Ba là Trần Kiến Huân, là ba ruột của con.” trên khuôn mặt cương nghị của người đàn ông có xuất hiện chút mềm mại, hiền hòa, từ sự cương cứng trên gương mặt của ông có thể nhìn ra ông không thường có loại biểu cảm này.

“Con ... Con là Trần Ngự.” Trần Ngự không tự chủ được có chút lo lắng.

“Con nên gọi ba là ba.” Thị trưởng Trần nhắc nhở.

“... Ba.” Trần Ngự do dự một chút rồi kêu.

“Ừ.” Thị trưởng Trần gật nhẹ đầu, gương mặt từ trước đến nay không có biểu lộ cảm xúc gì, cuối cùng cũng có chút vui mừng “Hoan nghênh con đã về nhà.”

Trần Ngự xấu hổ cười nhè nhẹ với ông.

“Mẹ là mẹ con.” Từ khi Trần Ngự vào cửa, ánh mắt vẫn dán vào con gái-mẹ Trần, không kịp chờ đợi mà tự giới thiệu mình.

“Mẹ.” Tiếng ba đã kêu được, tiếng mẹ càng kêu dễ dàng hơn nhiều.

“Ôi!” Mẹ Trần nghen ngào đáp lại, nước mắt suýt chút nữa thì rơi xuống, nắm chắc tay con gái không thả.

Trần Ngự không ngờ mẹ Trần lại khóc đau lòng như vậy, liền không biết phải an ủi bà như thế nào, chỉ có thể nhìn người mà mình tiếp xúc lâu nhất-anh trai Trần Dương.

“Mẹ, em gái đã ngồi máy bay cả ngày, chắc là rất mệt mỏi, mẹ để em lên nghỉ ngơi trước đi.” Kỳ thật ba con nhà họ Trần cũng không chịu nổi giọng nghen ngào của mẹ Trần.

“Đúng thế, đúng thế, em con chắc là mệt lắm rồi, để em con lên lầu nghỉ ngơi trước đã. Để mẹ dắt em đi.” Mẹ Trần lập tức ngừng khóc, tự mình mang con gái lên lầu nghỉ ngơi.

Trải qua cuộc gặp mặt nhận người thân gần gũi, một mình ngồi trong phòng – Trần Ngự thở phào một hơi, một chút buồn ngủ cũng không có. cô biết bây giờ ba người đang ngồi dưới lầu nói chuyện về cô, kỳ thật trong đầu cô cũng rối như mớ bòng bong. Trần Ngự cũng không biết phải chung sống với ba người thân bỗng nhiên xuất hiện của mình như thế nào.

Trần Ngự ngồi phát ngốc một lúc lâu, nhớ đến lá thư ông lão thần côn đã nói đến, lấy cái túi tìm kiếm. Trần Ngự tiện tay đem la bàn, hộp mực đỏ, cùng một đồng giấy vàng dùng để vẽ bùa trong túi đặt lên bàn, sau đó cô nhìn thấy lá thư để lẫn trong mớ giấy vàng, đang muốn mở ra xem thì thấy la bàn ở trên bàn bỗng lóe lên một cái.

“A.” Trần Ngự đặt lá thư trong tay xuống, cầm la bàn xem xét “Lúc này có phải nó lóe sáng lên một cái không ta?”

Dường như muốn đáp lại thắc mắc của Trần Ngự, la bàn lại lóe sáng một cái nữa, một luồng ánh sáng nhàn nhạt từ phía trong la bàn tỏa ra xung quanh.

“Mày phát hiện ở đây có đồ gì không sạch sẽ sao?” Trần Ngự không cảm giác được xung quanh có hơi thở (khí tức) không tốt nào, cũng không nhìn thấy linh hồn (quỷ hồn) lang thang nào. không những thế, tòa nhà này còn có phong thủy rất tốt, trong không khí còn phảng phất có linh khí (không khí linh thiên, thần kỳ).

“Vù!”

La bàn bỗng nhiên chấn động, kim đồng hồ chuyển động, chỉ về hướng bắc, mắt Trần Ngự run lên, nhìn về hướng kim đồng hồ chỉ, đi đến bên cửa sổ, nhìn về hướng bắc.

“không có cái gì mà, rốt cuộc là mày phát hiện ra cái gì vậy?” Trần Ngự nhìn một lúc, không phát hiện điều gì bất thường.

“Vù!” một tiếng nữa.

La bàn trong tay bỗng nhiên chuyển động, không chịu khống chế của cô, Trần Ngự không đề phòng làm la bàn tuột khỏi tay, nó lập tức từ cửa sổ bay ra ngoài.

“Mẹ nó ... thật sự mày có thể tự chạy đi sao.” Trần Ngự nhìn về phương hướng la bàn bay đi, đứng ở cửa sổ do dự mười giây, sau đó quả quyết nhảy cửa sổ đuổi theo.

Trần Ngự theo khí tức của la bàn đuổi theo đến một nơi vắng vẻ trong khu tập thể bộ đội, nhìn thấy một tòa nhà tỏa ra linh khí dày đặc. Cuối cùng Trần Ngự cũng biết la bàn chạy đến đây làm cái gì, thì ra không phải là phát hiện đồ vật không tốt mà là phát hiện đồ vật tốt, chạy đến đây ăn trộm linh khí.

Trần Ngự hơi chần chừ, đi đến trước cửa của ngôi nhà, gõ nhẹ lên cửa. Trong chốc lát, cửa nhà mở ra, một người đàn ông mặc áo phục đi giày da, trên người tỏa ra khí thế hung ác (sát khí) đứng ở cửa nhìn Trần Ngự.

Sát khí thật nặng, lần đầu tiên Trần Ngự gặp một người có sát khí nặng như vậy, chân mày không tự chủ mà nhíu lại.

“Tìm ai?” Người đàn ông hỏi.

“A, thật ngại quá, tôi có làm rơi đồ ở sân nhà anh, tôi có thể vào nhặt được không?” Trần Ngự cười hỏi.

“Ở đây không có đồ của cô đâu.” Người đàn ông đóng sập cửa lại.

“...” Trần Ngự tiếp tục gõ cửa.

Mở cửa vẫn là người đàn ông vừa nãy, anh ta thấy Trần Ngự thì nhướng mày “Chuyện gì nữa?”

“Thực sự là tôi làm rơi một vật ở đây, một cái la bàn, lớn bằng chừng này, vừa mới rơi vào, anh để cho tôi vào tìm một chút thôi. Nếu anh không yên tâm thì đi theo tôi cũng được.” Trần Ngự giải thích một lần nữa.

“Mời cô đi đi cho!” Người đàn ông lộ vẻ không kiên nhẫn, khép cửa lại một lần nữa.

Trần Ngự nhìn đồng hồ, phát hiện đã đến giờ ăn cơm tối, nhất định cô phải về nhà trước giờ ăn cơm tối, không thể ngày đầu tiên về nhà mà cô chơi trò mất tích được.

Trần Ngự đi dạo xung quanh một vòng, không thấy người nào khác, trong lòng mặc niệm câu, cô cũng là bất đắc dĩ. cô vén tay áo lên, xoay người một cái liền trèo vào. Vào trong sân, theo khí tức của la bàn, rất nhanh Trần Ngự thấy chiếc la bàn đang trên một phiến đá, hấp thụ linh khí, cô cầm lên rồi định dingay, quay đầu lại thì đối mặt với hai khẩu súng ngắn.

Trần Ngự rất tự giác giơ hai tay lên.

Trong lòng thầm nghĩ, ông nội nói đúng là không sai, thành phố quả thật là một nơi nguy hiểm.

Cách một bức tường, trong phòng khách, Lâu Minh liếc nhìn ngoài cửa, hỏi “Bên ngoài có chuyện gì?”

“Có người leo tường trèo vào sân ạ!” Hà Thất – trợ lý của Lâu Minh báo cáo.

Lâu Minh có chút ngỡ ngàng, hỏi “Đó là ai?”

“Là con gái nhà thị trưởng Trần mới tìm về được, Trần Ngự.” Hà Thất đáp.

=====

Edior nhắn gửi: vì truyện này có các tình tiết bắt ma nên sử dụng nhiều từ hán việt, trong bản edit mình sẽ để nguyên từ hán việt nha, để ngắn gọn và hay hơn chứ diễn giải ra thì câu văn lủng củng lắm. Từ nào có từ thuần Việt hay thay thế thì mình sẽ để từ thuần Việt.

2. Chương 2: Xin Hãy Gọi Con Là Tây Thi

“cô nhóc nhà họ Trần mất tích mười mấy năm trước à?” Lâu Minh nhíu mày.

“Vâng, cô ta bị bọn buôn người lừa bán đi.” Vì bảo vệ an toàn cho Lâu Minh, Hà Thất đều điều tra hết những việc, những người trong khu tập thể, kể cả chuyện nhà họ Trần mới tìm được Trần Ngự về “cô ta bị bán đến một thôn nghèo hẻo lánh ở tỉnh Thanh Sơn, hai ngày trước Trần Đại thiếu mới đón trở về.”

“Bị lừa bán đi?” Lâu Minh không tự chủ nhíu nhíu mày, nếu như hỏi trên đời này loại người nào làm cho người ta căm thù đến tận xương tận tủy thì bọn buôn người chính là một trong những loại người đó.

Lâu Minh thả tạp chí đang đọc dở trên tay xuống, đứng lên đi đến bên cửa sổ, vén màn cửa sổ lên nhìn ra ngoài. Chỉ thấy một dáng người vô cùng gầy gò, nhỏ bé, mái tóc cột đuôi ngựa lỏng lẻo phía sau, hai tay giơ lên, đưa lưng về phía anh.

“Tôi ... tôi thật sự là đến nhặt đồ làm rơi, anh nhìn đồ còn trong tay tôi nè, tôi ... tôi thật sự không phải là người xấu đâu.” Giọng nói Trần Ngự run rẩy, cố gắng giải thích.

đã lớn đến chừng này, ma quỷ cô đã gặp qua không ít, nhưng súng thì cô chưa gặp đâu, muốn hù chết người ta mà, ô ô ô ...

Lâu Minh nhú mảy rồi nói “nói mấy cậu kia để súng xuống đi, đừng dọa con gái nhà người ta.”

“Vâng.” Hà Thất nói vào tai nghe mấy câu, ngoài cửa sổ, hai bảo vệ lập tức bỏ súng xuống. Lúc này, phòng điều khiển bên cạnh cũng coi video giám sát kiểm tra lời nói của Trần Ngự, phát hiện mười phút trước đúng là có một vật thể bất minh rơi vào trong sân, chính là cái la bàn Trần Ngự đang cầm trên tay.

“Kiểm tra rõ ràng chưa?” Lâu Minh hỏi.

“Vâng, đã kiểm tra xong. Đúng là Trần tiểu thư vào sân để nhặt đồ.” Hà Thất trả lời.

“Vậy cậu thả cô ấy ra ngay đi.” Lâu Minh thả màn cửa xuống, đi về ghế sa lon ngồi.

“Vâng, để em cho Trương Võ đưa cô ấy về.” Hà Thất cầm tai nghe chuẩn bị phân công.

“không cần đâu, đưa cô ấy ra ngoài rồi để tự cô ấy về.” không biết Lâu Minh nghĩ đến điều gì mà lên tiếng nói.

“Tam thiếu, em thấy chuyện này vẫn nên để thị trưởng Trần biết một chút mới được.” Hà Thất nhắc nhở, dù sao tòa nhà này là khu vực cấm ở khu tập thể bộ đội, Trần Ngự vô cớ xâm phạm lần này, bọn họ có thể thả cô đi nhưng nếu có lần sau thì sẽ không may mắn như thế này đâu.

“cô ấy từ nhỏ đã bị lừa bán, mới vừa được đón về nhà, trong một hoàn cảnh hoàn toàn mới như vậy chắc chắn trong lòng cô ấy không có cảm giác an toàn. Nếu cậu cho người đưa cô ấy trở về, thị trưởng Trần biết cô ấy gặp rắc rối, chắc chắn cô nhóc này ở trong nhà càng không được tự nhiên.” Lâu Minh nói “Huống hồ vừa rồi cô nhóc cũng bị các cậu dọa một trận không nhẹ, chắc là sau này cũng không dám đến đây đâu.”

“Vâng” Hà Thất do dự một chút rồi cuối cùng quyết định nghe theo lời Tam thiếu dặn dò.

Hà Thất giao việc xong, thấy chén trà của Lâu Minh đã cạn, lấy ấm nước châm thêm vào chén.

“Tường sân của chúng ta cao bao nhiêu?” Lâu Minh đột nhiên hỏi.

Hà Thất sững sốt một chút rồi rất nhanh phản ứng lại, trả lời “Hai mét chín.”

“Cao như vậy sao.” Lâu Minh bỗng nhiên cười một tiếng “cô nhóc này có thân thủ (bản lĩnh) không tệ.”

không biết có phải là ảo giác hay không, Hà Thất luôn cảm thấy Lâu tam thiếu có cảm tình khó hiểu đối với con gái nhỏ nhà họ Trần. Mà điều anh ta suy đoán này, rất nhanh liền được chứng thực.

==

Khi bị súng chĩa vào người, Trần Ngự cảm thấy lần này mình không đổ máu ở đây thì chắc cũng phải bị lột da, cô đang nghĩ ngợi có cần hét lên thông báo ba cô là thị trưởng, tranh thủ giành lấy cơ hội sống sót hay không, vậy mà đối phương chỉ cảnh cáo cô một chút rồi thả cô đi.

Trần Ngự dùng tay che trái tim nhỏ của mình, dùng ba giây để xác định cô vẫn còn sống khỏe mạnh, vát chân lên cổ chạy nhanh về nhà.

Thuần thực leo cây, leo tường, một lần nữa trở lại phòng ngủ trên lầu hai, vừa mới ngồi xuống một lát thì có tiếng gõ cửa.

“Ai ... ai đó?” Trần Ngự chợt dạ hỏi

“anh đây.” Giọng nói của Trần Dương từ ngoài truyền vào.

“Dạ ... dạ”. Trần Ngự vội vàng đứng lên mở cửa, miệng toét cười ngây ngô nhìn anh trai nhà mình.

Trần Dương thấy em gái mình cả đầu đầy mồ hôi, nghi ngờ hỏi “Sao đầu toàn mồ hôi thế này?”

“A?” Trần Ngự hốt hoảng đưa tay xoa xoa mặt, cười gượng “Nóng ... nóng quá ạ.”

“Em không mở điều hòa sao?” Trần Dương lúc này mới để ý, trong phòng Trần Ngự rất oi bức. Thời tiết tháng tám chính là thời điểm nóng nhất ở Đê Đô, cho dù đã chạng vạng tối nhưng vẫn còn rất oi nồng.

Trần Dương đi vào phòng, cầm lấy điều khiển giúp Trần Ngự mở điều hòa không khí. anh biết nhiều đứa nhỏ miền núi đến thành phố đều rất tiết kiệm nên cũng coi Trần Ngự vì lý do này cho nên mới không nỡ

mở điều hòa. anh muốn nói gì đó nhưng lại sợ tổn thương lòng tự trọng của em gái, do dự một chút rồi chỉ nói “Trong thành phố mùa hè rất nóng, khi em ở trong phòng thì nên mở điều hòa, nếu không sẽ rất dễ bị cảm nắng, anh và ba mẹ sẽ lo lắng.”

“Ừm, vâng, em biết rồi.” Trần Ngự căn bản không chú ý đến anh trai nhà mình đang cẩn thận từng li từng tí che chở trái tim pha lê của mình.

“Vậy em đi tắm đi rồi xuống nhà ăn cơm.” Trần Dương bỏ điều khiển xuống.

“Vâng.”

Chờ Trần Dương đi, Trần Ngự thở phào một tiếng đứng tựa trên cánh cửa gỗ bộ ngực nhỏ của mình, nói thầm nguy hiểm thật.

Chờ Trần Ngự tắm rửa thay quần áo đi xuống lầu, đồ ăn trong phòng bếp đã nấu xong. Bởi vì muốn chào đón Trần Ngự, bình thường nhà họ Trần ăn uống đơn giản nhưng hôm nay cũng hiếm khi làm thêm mấy món ăn. Trong bữa ăn, mẹ Trần không ngừng gấp thức ăn vào chén cho Trần Ngự, Trần Ngự lại không nỡ từ chối, chỉ có thể cố sức vùi đầu vào ăn. Vẫn là thị trưởng Trần nhìn thấy con gái, tìm chủ đề cho cả nhà nói chuyện.

“Hai ngày nữa ba cho người chuyển hộ khẩu cho con, con có muốn đổi tên khác không?” Thị trưởng Trần hỏi.

“Đổi tên? Tại sao phải đổi tên ạ?” Trần Ngự không hiểu ngắc đầu hỏi.

“Vậy thì không cần đổi nữa, vẫn gọi con là Trần Ngự nha.” Thị trưởng Trần mặc dù muốn giữ lại cái tên của con gái mà ông đã đặt cho cô, nhưng dù sao tên ‘Trần Ngự’ con gái đã dùng quen, bây giờ đổi lại đúng là có chút bất tiện.

Mẹ Trần nghe vậy nhin không được hỏi “Tên của con là ai đặt vậy? Sao lại gọi con là Trần Ngự, vì khi nhỏ con thích ăn cá sao?” (Ngự trong tên chị nghĩa là cá)

“Dạ, không phải.” Trần Ngự lắc đầu “Tên của con là do ông lão ... khụ ... ông nội đặt cho con. Mới đầu ông đặt theo bộ chữ Vương, Thiên bằg tên con là ‘Du’, nghĩa là ngọc tốt. Nhưng khi đi khai hộ khẩu, bác thôn trưởng viết nhầm tên con thành ‘Ngự’ trong ‘cá chép’. Đến khi ông nội phát hiện thì hộ khẩu đã làm xong rồi, ông nội lười đổi lại nên con vẫn dùng tên này đến giờ.”

: ngư

: du

“Ngự trong ‘cá chép’ cũng rất tốt, nghe rất hoạt bát.” Mẹ Trần cười nói.

Thị trưởng Trần cũng cười gật đầu.

“Mọi người cảm thấy hoạt bát sao?” Trong mắt Trần Ngự ánh lên vẻ nghi ngờ “Mọi người không có liên tưởng khác sao ạ?”

“Liên tưởng gì?” Mẹ Trần liếc nhìn ba Trần và con trai, vẻ mặt hai người cũng ngờ ngác.

“Trần Ngự, trầm ngư.” Trần Ngự nhắc nhở “Bốn vị mỹ nhân cổ đại ấy ạ.”

“Tây Thi?” Trần Dương phản ứng nhanh nhất.

“Đúng không, đúng không anh.” Vẻ mặt Trần Ngự ‘con biết ngay mọi người sẽ đoán ra được mà’ “Bởi vì thế, khi đi học, các bạn của con đều không gọi tên con mà toàn gọi con là Tây Thi hoặc là tiểu mỹ nhân, mọi người cũng có thể gọi con như vậy.”

“...” Ba người nhà họ Trần lâm vào sự im lặng kỳ lạ, vẫn là ba Trần không hổ là người có kiến thức rộng rãi, là người phản ứng nhanh nhất, cấp tốc điều chỉnh lại tâm trạng nói “Biệt danh của con thật thú vị, sau này chúng tay sẽ gọi con là Tây Thi.”

Bàn tay cầm đũa của Trần Dương khẽ run rẩy, nhìn thoáng qua em gái nhà mình mặt mũi đen nhẻm. Coi như đây là em gái ruột thịt nhà mình, Trần Dương cũng không thể trái lương tâm thuyết phục mình đây là

một mỹ nhân (người đẹp) được. anh yên lặng nhìn thị trưởng Trần, dường như muốn hỏi, ba xác định kêu em là Tây Thi là không có ý châm chọc đi?

“Vâng, được ạ.” Trần Ngự vui vẻ đáp.

Vốn còn muốn nói gì đó, mẹ Trần thấy con gái rất vui vẻ, cuối cùng không nói gì thêm, gấp một miếng xương sườn bỏ vào chén cho con gái “Tây ... Tây Thi, con ăn sườn rim đi.”

“Vâng, cảm ơn mẹ.” Trần Ngự cười tủm tỉm nói cảm ơn.

Mẹ Trần nhìn con gái đen nhẻm, hốc mắt ửng đỏ, âm thầm quyết định, từ ngày mai sẽ đem con gái ra ngoài mua một bộ mỹ phẩm về, ra sức đem con gái và từ ‘người đẹp’ nhanh chóng có điểm chung.

Khi mọi người ăn cơm gần xong, người giúp việc dì Lưu bỗng nhiên đến nói “Tiên sinh, phu nhân, bên ngoài có người đến tặng quà cho tiểu thư ạ.”

“Ai vậy?” Thị trưởng Trần nghi ngờ hỏi.

“Hình như là người của Lâu Tam thiếu gia.” Dì Lưu nói.

“Tây ... em gái, em biết Lâu tam thiếu hả?” Trần Dương thực sự không thể kêu em gái là Tây Thi được.

“không, em không biết.” đang uống canh, Trần Ngự tranh thủ lắc đầu.

“Vậy tại sao Lâu Tam thiếu lại cho người mang quà sang tặng em?” Trần Dương hỏi.

Về mặt Trần Ngự cũng là ‘em không biết nữa’.

“đi ra xem một chút đi.”

Thị trưởng Trần dẫn đầu đi ra phòng khách, Trần Ngự đi theo mẹ phía sau, bước vào phòng khách thì thấy một luồng sát khí quen thuộc, Trần Ngự nói thầm một tiếng ‘không tốt rồi’. Ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy một người đàn ông mặc đồng phục, mà đồng phục này giống y đúc với đồng phục của những người đã bắt mình lúc chiều trong tòa nhà kia.

Trời muốn diệt mình sao!!!

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, mình giải thích làm sao đây? Mình đi ra ngoài như thế nào, tại sao muốn ra ngoài, mình rõ ràng ngồi ở trong phòng ngủ thì đồ vật sao lại rơi trong sân nhà người khác được. Trần Ngự càng nghĩ càng cảm thấy mình không thể giải thích rõ ràng được, về mặt sống không còn gì luyến tiếc nhìn người đang ngồi ở trung tâm phòng khách-Hà Thất. Trách không được lúc chiều dễ dàng buông tha cho cô như vậy, thì ra là muốn tính sổ lúc sau.

Hà Thất tất nhiên là nhìn thấy biến đổi trên mặt Trần Ngự, trong lòng cười thầm, nghĩ đến Tam thiếu gia quả nhiên đoán không sai, cô nhóc này rất sợ thị trưởng Trần biết việc cô đã đi ra ngoài lúc chiều.

“Trợ lý Hà, anh đến đây là?” Thị trưởng Trần nhận ra Hà Thất là trợ lý bên người Lâu Tam thiếu gia.

“Thị trưởng Trần, đây là chút quà Tam thiếu sai tôi đến tặng cho Trần tiểu thư.” Hà Thất nói rồi đem con gấu bông Teddy được gói cẩn thận, đẹp đẽ đưa ra phía trước.

“Đây là?” Thị trưởng Trần hơi kinh ngạc, hỏi “Sao Tam thiếu lại nhớ đến tặng quà cho đứa nhỏ nhà tôi?”

“Tam thiếu nói lúc Trần tiểu thư còn rất nhỏ, anh ấy đã từng đồng ý tặng quà cho Trần tiểu thư. Chỉ là sau đó Trần tiểu thư mất tích, mặc dù quà Tam thiếu có lòng mua nhưng lại không thể tặng được nữa. Hôm nay vô tình Tam thiếu nghe nói Trần tiểu thư đã tìm được trở về cho nên liền nghĩ đến chuyện này. Do đó mới bảo tôi đặc biệt đến đây một chuyến để chuyển quà cho Trần tiểu thư, xem như hoàn thành lời hứa của Tam thiếu đối với tiểu thư.” Hà Thất quay người nhìn Trần Ngự đang còn ngơ ngẩn “Trần tiểu thư, Tam thiếu nói món quà này đã chuẩn bị sẵn từ mười lăm năm trước nên hơi xưa cũ, hi vọng cô bỏ qua cho.”

“không ... không sao.” Trần Ngự lo lắng đến mức nói lắp.

“Vây mong cô nhận cho.” Hà Thất cười đem món quà đưa cho Trần Ngự.

Trần Ngự đưa tay nhận lấy, vừa lo sợ nhìn Hà Thất, sợ anh ta sẽ nói ra điều gì đó.

“Quà tôi đã chuyển xong, vậy tôi không quấy rầy gia đình nữa.” Hà Thất đứng dậy cáo từ.

“Gửi lời cảm ơn của gia đình tôi đến Tam thiếu.” Thị trưởng Trần không ngờ việc nho nhỏ từ mười lăm năm trước mà Lâu Minh còn có thể nhớ kỹ đến vậy, ngay ngày đầu tiên con gái ông trở về đã cho người đem quà tặng đến, lập tức vô cùng cảm động.

“Tôi nhất định chuyển lời đến Tam thiếu.” Hà Thất gật đầu, quay người rời đi.

Trần Ngự thấy anh ta đứng là chỉ tới tặng quà, vừa mừng vừa sợ. Ấn tượng với vị Lâu Tam thiếu này lập tức tốt lên hơn rất nhiều, cảm thấy mình cần làm chút gì đó để thể hiện lòng biết ơn, thế là cô cất tiếng gọi Hà Thất “anh ... anh chờ tôi một chút. Tôi ... tôi cũng có quà đáp lễ tặng lại Tam thiếu.”

nói xong cũng không đợi người khác phản ứng, Trần Ngự ôm gấu bông chạy lên trên lầu, chỉ trong chốc lát lại chạy xuống. cô đến trước Hà Thất, đưa bàn tay phải ra, trên bàn tay xuất hiện con hạc được gấp bằng tờ giấy màu vàng.

Hà Thất không hiểu nhìn Trần Ngự.

Trần Ngự giải thích “Đây là bùa bình an, mang trên người có thể mang đến bình an, mặc dù ... tôi gấp không khéo lắm nhưng hiệu quả không tệ đâu.”

Đây mà coi là gấp sao? Tiếng lòng của tất cả những người có mặt ở đây.

“Tôi sẽ chuyển cho Tam thiếu.” Hà Thất đưa tay nhận lấy hạc giấy, cẩn thận bỏ vào túi áo, một lần nữa cáo từ rời đi.

Hà Thất nhanh chóng quay trở lại ngôi nhà nhỏ, gõ cửa phòng sách.

“Quà tặng đã đưa rồi?” Lâu Minh cầm bút lông vẽ gì đó, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

“Dạ, đã đưa đến. Tiểu thư Trần Ngự còn có quà đáp lễ.” Hà Thất nói rồi đem hạc giấy từ túi áo ra, để trong lòng bàn tay.

Nghe có quà đáp lễ, Lâu Minh kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt rơi xuống con hạc giấy bằng giấy màu vàng trên tay Hà Thất, nhú mày.

“Trần tiểu thư nói đây là bùa bình an, mặc dù gấp không khéo nhưng hiệu quả không tệ.” Lúc nói chuyện, trong mắt Hà Thất còn ẩn ẩn ý cười.

“thật sao?” Lâu Minh duỗi tay cầm con hạc giấy nho nhỏ lên ngắm nghía, giật giật hai cánh, thấy ở phía trên có hai chữ nhỏ: cảm ơn.

Khóe miệng Lâu Minh khẽ nhếch lên, nghĩ thầm cô nhóc này vẫn rất hiểu chuyện, lễ phép. Nhưng mà cái tờ giấy màu vàng này đúng là rất giống tờ giấy dùng để vẽ bùa, kiểu dáng rất giống bùa chú mà đại sư Mao đã cho anh.

“Có phải lại đến giờ thay ca không?” Lâu Minh nghe thấy bên ngoài có tiếng động.

“Vâng, Tam thiếu. Gặp lại anh vào tuần sau.” Hà Thất gơ tay chào theo nghi thức quân đội rồi xoay người rời khỏi phòng sách.

Mười giờ rồi, xem ra sát khí trên người mình lại tăng thêm, Lâu Minh không tự chủ lộ ra nụ cười khổ.

3. Chương 3: Kỹ Năng Kiếm Tiền Mới

Mặc dù Lâu Minh cũng ở trong khu tập thể của bộ đội, nhưng vì một vài nguyên nhân đặc biệt nên hầu như anh không có tiếp xúc với người ngoài, mọi người xung quanh cũng hết sức tránh tiếp xúc với Lâu Minh. Cũng chính vì thế, buổi tối nay khi Hà Thất đến tặng quà, thị trưởng Trần mới kinh ngạc như vậy.

“thật không ngờ nhiều năm như vậy, ngoại trừ chúng ta còn có người khác nhớ đến con gái chúng ta.” Mẹ Trần có chút cảm khái.

“Đúng vậy, Lâu Tam thiếu thật có lòng.” Thị trưởng Trần cũng gật đầu phụ họa.

“Lúc còn bé, em gái đã từng gặp Lâu Tam thiếu ă?” Trần Dương tò mò hỏi, phải biết rằng từ nhỏ anh đã sống ở khu tập thể nhưng số lần gặp được Lâu Minh chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Lâu Tam thiếu nói đã gặp con bé thì chắc là đúng rồi.” Mẹ Trần nhớ lại “Dù sao mười mấy năm trước dáng vẻ của cậu ấy cũng không giống như bây giờ. Lúc đó, nhà họ Lâu mở tiệc gì, Lâu Tam thiếu cũng đều có mặt. Có một năm mẹ đưa em con đến dự sinh nhật của bộ trưởng Lâu, chắc là gặp vào lúc đó.”

“Dáng vẻ như bây giờ? Dáng vẻ bây giờ như thế nào ă?” Trần Ngự nghe vậy thì không nén được tò mò, hỏi.

“không có gì.” Mẹ Trần hiển nhiên là không muốn tiếp tục đề tài này, cười hỏi Trần Ngự “Con đã ăn no chưa? Con muốn ăn thêm gì không?”

“Con ăn no rồi.” Trần Ngự gật nhẹ đầu, lại nhịn không được lòng hiếu kì, hỏi “Đúng rồi, mẹ, Lâu Tam thiếu đang ở đâu ă? anh ấy cũng đang ở trong khu tập thể này sao ă?”

“Con hỏi cái này làm gì?”

“không phải là anh ấy tặng quà cho con sao? Con nghĩ ngày mai đến gặp anh ấy cảm ơn.” Trần Ngự vừa cười vừa nói.

“không cần đâu con.” Lần này thị trưởng Trần lên tiếng ngăn cản “Lâu Tam thiếu không thích người khác quấy rầy anh ta đâu.”

“Đúng vậy, ba con nói không sai, Lâu Tam thiếu đúng là không thích người khác làm phiền cậu ấy đâu.” Mẹ Trần vội vàng phụ họa nói.

“Vâng.” Trần Ngự vừa đáp lời vừa suy tư, trong đầu không khổng chế được lại hiện lên hình ảnh tại tòa nhà trong khu tập thể hồi chiều. một căn nhà tràn ngập linh khí, mười bảo vệ cao to, vạm vỡ trang bị súng, cả người tràn đầy sát khí, dùng đầu ngón chân để nghĩ thì cũng biết chắc chắn ở đó có vấn đề.

Mặc dù Trần Ngự rất tò mò nhưng cũng không định đi tìm hiểu làm gì, dù sao thì bị súng chĩa vào người không phải là một cảm thụ tốt đẹp gì cho cam.

Trần Ngự về phòng, cầm cái túi vải bỏ lại hộp mực đỏ, xấp lá bùa mình lấy ra lúc chiều vào, rồi ngồi trên giường cầm lá thư ông lão đã viết cho cô, chăm chú đọc.

{Nhóc con! Lúc trước ông đã nói với con, bản lĩnh của ông nội thực sự rất dễ kiếm được tiền, nhưng mà lúc đó con còn ở thôn Đại Mộc, ông cảm thấy con có tin hay không không quan trọng, cho nên cũng không định chứng minh cho con thấy. Nhưng mà hiện tại con đã ở Đế Đô, ông nội nhất định phải trình trọng nói rõ một lần nữa với con, bản lĩnh này của ông thật sự kiếm được tiền!}

“thật vất vả viết được lá thư cho mình mà vẫn viết mấy thứ không đáng tin này.” Trần Ngự nhìn dấu chấm than vừa lớn vừa đen trên thư, nhịn không được mà oán thăm.

{Lúc trước, ông mang con đến các thôn trấn xung quanh thôn Đại Mộc để bắt ma, cơ bản đều là để thực hành nhiệm vụ, mục đích để cho con học hỏi chút ít kinh nghiệm. Nếu quả thật dựa theo tiêu chuẩn thu phí trước kia của ông nội, muốn ông rời núi một lần, nếu không có mấy trăm vạn thì ngay cả gặp mặt ông cũng lười đến.}

{Ông biết chắc là con sẽ không tin, cho nên ông chuẩn bị cho con một tài khoản QQ là số 37829, mật khẩu: zhuoguish}

Trần Ngự nhìn trên lá thư thực sự có một địa chỉ QQ và mật khẩu đăng nhập, lập tức nhú mày, tiếp tục đọc thư.

{Tài khoản QQ này là năm đó ông nội lẩn lộn ở giang hồ mà có, tài khoản nhỏ thôi, tài khoản lớn ông chưa cho con được, ông sợ hù dọa người khác. Tài khoản này bên trong cũng không có nhiều bạn tốt, chỉ có tác dụng duy nhất là trong đó kết nối với nhóm Thiên Sư, nếu con có thời gian rảnh thì lên đó đọc tài liệu đi,

sẽ học được rất nhiều điều hữu dụng. Khi không có tiền có thể tiếp nhận mấy đơn đặt hàng, kiếm ít tiền lẻ.}

“thật hay giả vậy trời?” Trần Ngự cúi đầu tiếp tục xem thư.

{Chờ đến khi con có chút ít hiểu biết với việc bắt ma, nếu như cảm thấy có thể đảm nhiệm, ông nội hi vọng con có thể thông qua bản lĩnh mà ông nội đã dạy con, vì thôn Đại Mộc mà làm một chuyện, vì họ mà tu sửa lại đường.}

Trước khi nhìn thấy câu cuối cùng, từ đầu đến cuối Trần Ngự đều cảm thấy lão thần côn đang nói đùa với cô. Nhưng khi cô nhìn thấy ủy thác của ông lão muốn cô giúp người dân thôn Đại Mộc sửa đường, Trần Ngự bỗng chốc có chút tin tưởng.

Làm một con đường từ thôn Đại Mộc thông ra phía ngoài núi lớn là ước vọng đời đời kiếp kiếp của người dân thôn Đại Mộc. Lão thần côn mặc dù thường ngày không đứng đắn lắm nhưng cũng không thể lấy chuyện này ra làm chuyện đùa được.

“Đọc sách làm cái gì, nếu con học tốt bản lĩnh của ông thì một mình con cũng có thể kiếm đủ tiền sửa đường cho thôn ta.”

Trần Ngự chợt nhớ đến câu nói này của ông lão, liền nhảy xuống giường, chân trần chạy đến trước bàn sách, lưu loát bật máy tính lên, dựa theo tài khoản, mật khẩu mà ông lão đã đưa cho cô lần lượt nhập vào, cuối cùng con chuột dừng lại trên nút đăng nhập phía trên, Trần Ngự hít sâu một hơi rồi dứt khoát nhấn vào.

Tích tích, tích tích

âm thanh trong trẻo của hệ thống nhắc nhở vang lên, Trần Ngự không thể tin nhìn góc dưới bên phải đang nhấp nháy tin báo của diễn đàn, lập tức hít vào một hơi.

Tài khoản QQ thực sự dùng được sao?

không được, Trần Ngự, mi không được kích động, tài khoản QQ có thể sử dụng được thì có gì lạ đâu, phải quan sát thêm, quan sát thêm.

Đầu tiên Trần Ngự kiểm tra thông tin tài khoản QQ, xem xong mới thấy, ông lão quả thật không nói khoác chút nào, trong vòng bạn bè không có người nào chỉ kết nối với một nhóm tên gọi “Quỷ thần đừng hỏi”, một người bạn tốt cũng không có. Tiện thể nói luôn, ông lão đã lấy nickname cho mình là “Tôi là tiểu hào”. (tiểu hào: số nhỏ)

Trần Ngự nhin không được liếc mắt, đưa tay ấn mở cửa sổ group chat, yên lặng nhìn màn hình.

Hạt đậu ma: Phong Hỏa, bán cho tôi hai lá bùa đuổi ma trung cấp đi, mười vạn một lá, được không?

Phong Hỏa đạo nhân: Mười vạn một lá? anh có bao nhiêu, đưa hết cho tôi, tôi mua.

Hạt đậu ma: Mẹ kiếp, nếu tôi vẽ được thì tôi tìm anh làm gì?

Phong Hỏa đạo nhân: Mười vạn một lá là giá cách đây mười năm rồi người ơi, anh có thành tâm muốn mua không, chắc giá hai mươi vạn một lá.

Hạt đậu ma: Nể tình chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, anh giảm giá chút đỉnh cho tôi được không.

một lá bùa đuổi ma trung cấp mà hai mươi vạn một lá á? Trần Ngự phản xạ có điều kiện liếc nhìn cái túi vải bị mình tiện tay để ở kia, trong đó có mười mấy lá bùa đuổi ma trung cấp mà, phải không? một lá hai mươi vạn, vậy mình có bao nhiêu tiền?

không được, không được, phải bình tĩnh, bình tĩnh. Sao lại có thể như vậy chứ, loại lá bùa này không đáng tiền, ông lão tùy tiện vẽ là có mà. Lần trước ra ngoài bắt ma cho người ta, ông đã dùng liền tiếp tám lá bùa đuổi ma trung cấp, cuối cùng ông chỉ thu của người ta có một trăm đồng thôi cơ mà.

Trần Ngự lắc lắc đầu, tiếp tục yên lặng nhìn màn hình, cho đến khi một nickname là ‘Mưa bay tháng ba’ lên tiếng thì Trần Ngự bắt đầu không tình bình nổi.

Mưa bay tháng ba: Có phải người anh em đang ở Đế Đô không?

Hạt đậu ma: Sao vậy?

Mưa bay tháng ba: Đúng là anh ở Đê Đô hả? Vậy anh có thể giúp tôi một việc không, hôm trước tôi tiếp nhận một đơn hàng, đến khu công viên mới xây dựng bên bờ hồ để đuổi ma, nhưng đột nhiên tôi có việc bận không đi được. Các anh ai có thể đi giúp tôi vụ này không, thù lao một trăm vạn.

một trăm vạn??? Trần Ngư cảm thấy adrenalin của mình bắt đầu tăng vọt.

Hạt đậu ma: Đạo hạnh (công phu tu luyện) bao nhiêu năm?

Mưa bay tháng ba: Tôi đã đến xem qua một lần, chắc khoảng một trăm năm đạo hạnh.

Hạt đậu ma: một trăm năm đạo hạnh một trăm vạn, không có lời, không đi.

Mưa bay tháng ba: Trong nhóm mình có anh em nào rảnh không? Tôi có thể chi trước năm mươi vạn, tháng sau giải quyết xong là được.

Chi trước năm mươi vạn? Chi trước có nghĩa là có tiền ngay phải không?

Trần Ngư biết chuyện này không đáng tin lắm, nhưng khoản chi trước này có sức hấp dẫn quá lớn, vả lại cô cho anh ta số tài khoản cũng không có gì nguy hiểm nhĩ.

Trần Ngư cắn ngón tay suy nghĩ hai phút, quả quyết ấn khung chat riêng với “Mưa bay tháng ba”.

Tôi là tiểu hào: một trăm vạn? Có thể giao trước tiền đặt cọc?

Mưa bay tháng ba: Đúng vậy, người anh em. anh có muốn thử không?

Tôi là tiểu hào: Để tôi suy nghĩ.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, cho tôi số tài khoản, tôi chuyển khoản cho anh ngay nè.

Chủ động vậy sao? Trần Ngư trừng mắt nhìn, dù sao trong thẻ ngân hàng của cô cũng không có một xu tiền, lừa đảo thì lừa đảo, cô dứt khoát nhấn số tài khoản của mình cho bên kia.

một phút sau.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, đã gửi tiền. Xử lý xong thì nhắn tin cho tôi, tôi chuyển khoản cho anh số còn lại.

Leng keng.

Hầu như là cùng lúc với tin nhắn của đối phương, điện thoại của Trần Ngư cũng nhận được tin nhắn, Trần Ngư mở điện thoại thấy bên trong viết: Ngân hàng Thanh Mộc: Tài khoản 62****888 của quý khách ngày 26 lúc 22 giờ 50 phút + 500.000 đồng. Số dư 500.000 đồng.’

không phải là tin nhắn lừa đảo chứ, Trần Ngư vừa cầm điện thoại vừa cầm thẻ ngân hàng, cố gắng không chế tâm trạng gấp rút của bản thân lại muốn nhảy cửa sổ chạy đi tìm cây ATM để kiểm tra số dư tài khoản.

Dù là thật hay giả, nhưng vì việc này mà Trần Ngư cả đêm không ngủ ngon. Ngày hôm sau đã dậy thật sớm, treo hai con mắt thâm quầng trên mặt ngồi vào bàn ăn, nhưng mà bởi vì da cô quá đen nên không ai phát hiện điều đó.

“Tây ... Thi Thi, tối hôm qua có ngủ ngon không con?” Mẹ Trần cảm thấy hai chữ Tây Thi quá khó đọc nên tự động đổi sang thành Thi Thi.

“Rất ngon ạ, cảm ơn mẹ.” Trần Ngư trả lời.

“Vậy thì tốt, tốt quá.” Mẹ Trần cười, gấp cho con gái cái bánh bao nói “Con ăn nhiều một chút, chút nữa mới có sức cùng mẹ đi dạo phố.”

“Mẹ cũng ăn đi ạ.” Trần Ngư cũng gấp cho mẹ Trần cái bánh bao.

Mẹ Trần lập tức vui cười hơn hở.

Ăn sáng xong, thị trưởng Trần đi làm, Trần Dương hẹn với bạn học đi đá bóng. Tất nhiên là Trần Ngư theo mẹ Trần một đường thẳng tiến đến trung tâm thương mại.

Mẹ Trần dường như muốn đem số tiền mười lăm năm qua chưa dành cho con gái đem ra xài hết một lần. Sau khi vào trung tâm thương mại, cả người không thể không chế được, chỉ cần bà thấy con gái dùng được thì đều mua. Cho đến cuối cùng, ngay cả người có thể lực như Trần Ngự một tay có thể lật bốn quả núi lớn nhưng lúc này cũng thở không kịp, mẹ Trần mới đem Trần Ngự đến một spa thẩm mỹ để nhân viên tư vấn cho con gái một bộ mỹ phẩm dưỡng trắng da.

“Thi Thi, sau này mỗi cuối tuần, mẹ con mình đều đến spa làm đẹp nha.” Mẹ Trần nhận hóa đơn POS từ tay nhân viên, kí tên rồi nói với Trần Ngự.

* POS được viết tắt từ Point Of Sale là thiết bị dùng cho phương thức thanh toán bằng thẻ được sử dụng ở hầu hết tất cả các khách sạn, nhà hàng, siêu thị, trung tâm thương mại, cửa hàng kinh doanh tầm trung trở lên... sử dụng để khách hàng thanh toán các khoản phí dịch vụ bằng thẻ quốc tế hoặc thẻ nội địa.

Trần Ngự nhìn thấy hóa đơn POS liền nghĩ đến việc kiểm tra số tài khoản thẻ ngân hàng của mình. đi theo mẹ Trần dạo một ngày, Trần Ngự quên khuấy mất việc dành thời gian đi tìm cây ATM để kiểm tra tài khoản ngân hàng. cô đang chần chừ tìm lý do để đi ra ngoài thì nhân viên spa mặc đồng phục màu hồng từ trong phòng đi ra, nói “Trần phu nhân, Trần tiểu thư, phòng đã chuẩn bị xong, xin mời bà và cô vào.”

“Thi Thi, chúng ta vào thôi.” Mẹ Trần kéo con gái đi vào phòng.

“Mẹ, mẹ vào trước đi, con đi vệ sinh cái đã.” Trần Ngự hơi ngượng ngùng nói.

“Ừ, vậy mẹ vào trước thay quần áo.” Mẹ Trần cũng không nghĩ nhiều, đi theo nhân viên spa vào trước.

Trần Ngự chờ mẹ Trần vào phòng, quay người đi ra cửa, nhân viên tiếp tân ngoài cửa nhìn thấy, cười nhắc nhở “Trần tiểu thư, trong tiệm chúng tôi cũng có phòng vệ sinh.”

“không sao, tôi thích đi ở ngoài.” nói xong cũng không chờ đối phương đáp lời, Trần Ngự đi ra phía thang máy, đi xuống lầu một. Trần Ngự nhớ kĩ lúc sáng cô đã nhìn thấy một ngân hàng bên cạnh trung tâm thương mại.

Trần Ngự tìm một cây ATM không có người, đóng cửa lại, cắm thẻ, nhập mật khẩu, chọn mục kiểm tra số dư tài khoản.

...

Trần Ngự sững sờ nhìn màn hình, chớp chớp mắt rồi lại chớp chớp mấy cái nữa, xem hết chữ số Ả rập rồi lại xem đến phần chữ tiếng Trung, xem đi xem lại vẫn không thể tin trong thẻ của cô thực sự có năm mươi vạn. Để chắc chắn số tiền là của mình, Trần Ngự quyết định rút thử một trăm đồng.

“Mời quý khách nhận tiền.”

Trần Ngự nhìn tờ tiền giấy màu đỏ rực mới ra lò còn mang theo chút nhiệt, lại nhìn số dư trên màn hình 499.900 đồng, cúi đầu trầm tư.

Kiểm tiền trở nên dễ dàng như vậy, làm cô bỗng nhiên bắt đầu nghi ngờ cuộc sống này, làm sao đây?

4. Chương 4: Đơn Hàng Đầu Tiên

Trong nhận thức của tất cả mọi người, thành phố luôn là một nơi huyền ảo, người đông đúc, xe cộ rất nhiều, chuyện xảy ra cũng quá nhiều. Nhưng hai buổi tối ngồi ngẫm nghĩ người ở Đế Đô, Trần Ngự lại cảm thấy buổi tối ở thành phố này lại yên tĩnh đến vậy, bãi cỏ được chăm sóc tỉ mỉ nhưng dường như không có sự sống bên trong, đôi khi chỉ ngẫu nhiên vang lên tiếng ve kêu, mà còn không to bằng tiếng dế kêu ở thôn Đại Mộc.

Trần Ngự cầm một chiếc đèn pin nhỏ, khoác chiếc túi vải ông lão cho trên vai, lặng lẽ đẩy cửa sổ đi ra ngoài. Bây giờ là mười hai giờ khuya, phòng bên cạnh của ba mẹ Trần đã tắt đèn được hai giờ, phòng của Trần Dương bên trái cũng đã tắt đèn sau đó nửa giờ.

Trần Ngự thẩn thục leo ra ngoài sân, cầm chiếc smartphone mẹ Trần mới mua cho cô hôm nay, định vị địa điểm mình muốn đến vào đêm nay.

“Ba mươi lăm cây số?” Trần Ngự nhin không được kêu lên “VẬY khi đến nơi không phải trời đã sáng rồi sao?”

Trần Ngự quyết định từ bỏ việc đi bộ đến đó, ở ven đường chặn một chiếc taxi lại. Bây giờ có bản lĩnh kiếm tiền mới thì phương thức tiêu tiền cô cũng phải bắt kịp thời đại mới được.

Ban đêm đường vắng lên xe đi rất nhanh, chưa đến bốn mươi phút, xe taxi dừng trước cổng công viên Tân Giang. Lúc xuống xe, bác tài xế taxi hiền lành thấy một cô gái trẻ như Trần Ngự một thân một mình xuống đây thì nhắc nhở “Này cháu, nơi này vắng vẻ quá, cháu thực sự muốn xuống xe ở đây sao?”

“Vâng ạ, cảm ơn bác tài.” Trần Ngự nói đưa một trăm đồng ra.

“cô gái, ở đây rất khó bắt xe, cháu ở đây có lâu không? Nếu không để chú chờ cháu?” Bác tài vừa nói vừa thối lại tiền cho Trần Ngự.

“Dạ, không cần đâu ạ. Cháu cũng chưa biết khi nào mình mới xong việc nữa, cảm ơn chú đã quan tâm.”

“Được rồi, vậy cháu cẩn thận một chút.” Bác tài thấy Trần Ngự kiên quyết cũng không nói thêm, hiệngiờ mấy đứa trẻ dậy thì đều làm người lớn rầu thúi ruột như vậy sao.

Chờ xe taxi quẹo qua góc đường không thấy bóng dáng, Trần Ngự mới quay người bước đến cửa chính của công viên. Công viên Tân Giang là công viên mới mở ven bờ sông, vẫn còn chưa khai trương, cánh cửa sắt cao cao bị một sợi dây xích sắt khóa lại. Trần Ngự liếc mắt ước lượng chiều cao, tìm một chỗ tương đối tốt đặt chân, hai ba lần liền leo vào được phía trong.

Sau khi tiến vào công viên, Trần Ngự lấy la bàn trong túi vải ra, kim đồng hồ la bàn quay một vòng chỉ về hướng nam.

Vậy là mục tiêu ở bên kia rồi.

Xác định phương hướng và vị trí, Trần Ngự phát hiện ở giữa khu rừng trúc phía trước có một chòi nghỉ mát để du khách nghỉ ngơi. Trần Ngự cảm thấy hơi mệt mỏi nên đi qua ngồi xuống. Sau đó lấy điện thoại đi động ra, chuyên tâm chơi trò đấu địa chủ trên QQ.

“Cướp bài, tôi cướp.”

“Nhanh lên một chút, đừng câu giờ.”

“Con vua.”

Ngay khi Trần Ngự đang say mê chơi được bốn năm ván, một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai cô “Bài này của người không tốt lắm.”

“Đúng vậy, cho nên ta mới không giành được địa chủ.” Trần Ngự gật gật đầu đồng ý, vẫn tiếp tục cúi đầu chơi bài.

“...” Giọng nói lạnh lẽo đợi một lúc, trơ mắt nhìn Trần Ngự đánh xong một ván, thấy cô lại chuẩn bị đánh một ván tiếp, không thể nhin được nữa, nói “Bên cạnh người bỗng nhiên có thêm một người mà người cũng không thèm ngẩng đầu nhìn xem là sao hả?”

“Có thêm một người thì đương nhiên phải ngẩng đầu nhìn một chút, nhưng người đầu phải là người ta.” Trần Ngự vừa nói lại vừa đánh ra một quân bài.

Ma nữ vốn muốn chờ cô gái nhỏ nhìn thấy mình mà hoảng sợ run rẩy, lập tức sắc mặt biến đổi, khuôn mặt tái nhợt để nhìn trở nên dữ tợn, móng tay lập tức dài ra vươn về phía Trần Ngự muốn bóp cổ cô.

Trần Ngự trở tay từ trong túm tóc ra lá bùa đuổi ma trung cấp, thuận thế dán lên tay ma nữ vừa đưa ra, lá bùa đụng phải ma nữ trong nháy mắt bốc cháy thành ngọn lửa xanh lục, làm cho ma nữ thét lên thảm thiết thê lương, bày tay trắng bóc của ma nữ đã cháy rụi.

“cô là ai?” Ma nữ lùi lại hơn năm mét, cảnh giác nhìn Trần Ngự.

Trần Ngự nhún nút thoát trò chơi, cắt điện thoại đi, ngẩng đầu đánh giá mục tiêu đêm nay của mình. Đây là một con ma chết sớm, lúc chết chưa đến hai mươi tuổi, đôi mắt đỏ ngầu cũng không thể che giấu khuôn mặt thanh tú nguyên bản của nó. Trần Ngự nghĩ khi còn sống, nó chắc phải là một người đẹp.

“Tôi là thầy trừ ma (khu quỷ sư), cô có thể gọi tôi là Tây Thi.” Trần Ngự trả lời.

Ma nữ sống mười chín năm, chết hơn một trăm năm, chưa bao giờ thấy một phụ nữ tự kỷ như vậy, ma nữ không không chế được mà giật giật khóe miệng.

“Từ lần đầu tiên tôi bắt đầu trừ ma, ông nội tôi đã quy định cho tôi hai điều.” Trần Ngự nhìn ma nữ vươn hai đầu ngón tay lắc lắc “Thứ nhất, trừ ma tuyệt đối không thể miễn phí, cho dù chỉ một đồng cũng phải thu, dù sao bắt ma cũng là một chuyện rất nguy hiểm, cô thấy đúng không?”

Ma nữ bị cô hỏi, vẻ mặt táo bón.

“Thứ hai, khi đuổi ma, nếu như là ác ma, trực tiếp đánh tan, để phòng việc chết do nói quá nhiều.” Trần Ngự nhún mày cười “Nhưng mà tôi nhìn cô còn có kiên nhẫn nhìn tôi chơi đấu địa chủ một lúc, chắc là cũng không phải là ác ma đâu nhỉ. Hay là chúng ta trò chuyện một chút đi.”

“Trò chuyện cái gì?” Ma nữ đề phòng nhìn Trần Ngự, ma nữ đã ở đây hơn trăm năm, không phải là chưa gặp qua đạo sĩ hay Thiên sư muốn bắt nó đi, nhưng người còn trẻ giống như Trần Ngự là lần đầu tiên ma nữ gặp phải. Nhưng chỉ qua lần giao thủ ngắn ngủi lúc này, ma nữ không dám khinh thường cô gái nhỏ tự xưng là Tây Thi trước mặt này.

“cô nghĩ mình nên tự giác đi đầu thai ngay hay là để tôi đánh cô một trận, sau đó ... lại đi đầu thai?” Trần Ngự rất chân thành hỏi.

“cô ... muốn chết rồi” Ma nữ lập tức bị chọc giận, âm khí quanh người bỗng nhiên tăng vọt, âm khí dày đặc len qua rừng trúc bay về phía ánh trăng, không gian đen như mực đã không còn nhìn thấy hình ảnh của ma nữ, chỉ còn ánh sáng trên màn hình điện thoại di động vẫn ngoan cố le lói một chút.

“Xem ra vẫn phải hành động thôi.” Trần Ngự đưa tay muốn lấy một lá bùa đuổi ma trung cấp, nhưng rồi lại nghĩ lá bùa này giá hai mươi vạn cơ đấy, thế là chuyển mục tiêu rút sáu lá bùa đuổi ma sơ cấp ra.

“Mở.” Trần Ngự chỉ tay vào ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày), mở phong ấn mắt âm dương, mở mắt ra lần nữa, Trần Ngự nhìn thấy sương mù bay lung lay theo âm khí màu đen.

Từ đó, Trần Ngự xác định chính xác được vị trí của ma nữ, đưa tay ném sáu lá bùa sơ cấp ra. Sáu lá bùa bay trước mặt Trần Ngự tạo thành một vòng tròn, một luồng ánh sáng vàng sáng lên, ánh sáng dẫn đường cho các lá bùa, nhanh chóng thu nhỏ, trói ma nữ ngay tại chỗ.

Lúc đầu ẩn trong âm khí, ma nữ muốn từ không trung nhào về phía Trần Ngự nhưng lại bị các lá bùa như xiềng xích khóa lại, từ trên không rơi xuống đất, nó hết sức giãy dụa nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được. Ánh sáng liên tục lấp lóe, làm móng tay đen dài của ma nữ từ từ thu lại, cho đến khi trở thành chiều dài bình thường, đôi mắt đỏ rực cũng từ từ trở về hai màu đen trắng.

“cô thả tôi ra, tôi không muốn đi đầu thai.” Ma nữ điên cuồng giãy dụa.

“Tôi thấy cô mặc dù có âm khí rất nặng nhưng nghiệt sát không nhiều. Đến địa phủ cải tạo cho tốt vẫn còn cơ hội đầu thai đến chỗ tốt.” Trần Ngự an ủi.

“Tôi không muốn đầu thai, tôi không muốn đầu thai.” Ma nữ khàn giọng hét to.

Đối với tình huống này, Trần Ngự đã khá quen thuộc, có lấy từ túi vải bên hông ra cái la bàn, ném về phía trước nói “Tôi xem cô có giá trị một trăm vạn nên sẽ tự mình mở cửa âm đưa cô đi.”

Thầy trừ ma chủ yếu có hai phương pháp trừ ma, một loại là đưa hồn ma trở về âm phủ, để âm phủ xử lý, còn phương pháp khác là trực tiếp đánh tan hồn ma, hồn phách tan biến không còn tồn tại trong ba giới nữa.

Nhưng đưa vào âm phủ cũng phân ra thành hai phương pháp, thứ nhất là thông báo cho Quỷ sai đến đón, nếu như vậy thì hồn ma đưa về âm phủ giống như phạm nhân lần trốn bị bắt, dưới âm phủ sẽ xử phạt rất nặng. Phương pháp thứ hai là thầy trừ ma mở cửa âm ra, trực tiếp đưa hồn ma xuống âm phủ, cách làm

này gọi là siêu độ. Nếu dùng phương pháp này đưa hồn ma về âm phủ, khi đi qua cửa âm, linh lực của ma sẽ bị thầy trừ ma làm sạch (tịnh hóa). Đối với hồn ma này, âm phủ sẽ điều tra nguyên nhân nó còn lưu luyến ở nhân gian, nếu hợp tình hợp lý thì sẽ bị xử lý nhẹ nhàng hơn.

trên không trung, cái la bàn kêu lên vù vù, phía ngang trời trước người ma nữ mở ra một cánh cửa phát ra ánh sáng trắng, cánh cửa xuống âm phủ nhìn cũng giống một cánh cửa ra vào bình thường, phía sau cửa lộ ra một dải ánh sáng màu bạc. Dải ánh sáng này chính là do linh lực của hồn ma khi các thầy trừ ma tịnh hóa tạo thành.

Ma nữ bước vào con đường tịnh hóa, có thể tẩy hơn nửa oán khí trên người.

“đi thôi.” Trần Ngự đẩy bả vai ma nữ đi vào cửa âm.

“Tôi không muốn đi vào, tôi không muốn đầu thai, tôi cầu xin cô, tôi còn có chuyện chưa làm xong, người mà tôi muốn chờ còn chưa đến, tôi ...”

Ma nữ chưa nói xong liền bị Trần Ngự đẩy một cái vào cửa âm, cửa âm vèo một cái biến mất không còn bóng dáng, chiếc la bàn lượn một vòng trên không trung rồi bay trở lại trong tay Trần Ngự.

“Người ta sống trên đời ai mà không có điều tiếc nuối.” Trần Ngự nhìn rừng trúc trống trải trước mặt, than nhẹ.

Khi Trần Ngự tám tuổi thì bắt đầu theo ông lão đi bắt ma. Lúc đó tuổi còn nhỏ, cô luôn bị những câu chuyện bí hiểm của các hồn ma làm cảm động. Mỗi lần trừ ma về đều rầu rĩ, không vui, ông lão liền nói với cô như vậy.

“Nhóc con, con phải nhớ kĩ, con người ta sống trên đời sẽ luôn có điều tiếc nuối. Nhưng chết chính là chết rồi, người khác đều đi đầu thai, dựa vào cái gì mà những hồn ma kia lại không đi.” Ông lão vỗ đầu Trần Ngự “Con phải nhớ, tiếc nuối đều do chính mình mà ra, khi còn sống mà không cố gắng, đến chết còn già mòm làm cái gì.”

Nhìn âm khí xung quanh dần dần tản đi, rừng trúc một lần nữa hiện dưới ánh trăng, Trần Ngự lấy điện thoại ra, mở khung chat với ‘Mưa bay tháng ba’.

Tôi là tiểu hào: đã giải quyết xong.

Mưa bay tháng ba: Nhanh vậy á? (Kính sợ.JIP)

Tôi là tiểu hào: Số còn lại khi nào anh chuyển cho tôi?

Mưa bay tháng ba: Ngày mai tôi cho người đi kiểm tra lại, nếu không có vấn đề sẽ chuyển tiền cho anh ngay.

Tôi là tiểu hào: OK

Mưa bay tháng ba: anh không bị thương chứ?

Tôi là tiểu hào: Tôi không sao, nhớ chuyển tiền cho tôi. Tôi out trước đây.

Trần Ngự cũng không đợi đối phương trả lời, rời khỏi QQ. Cảm nhận trong không khí còn lưu lại chút âm khí. Nghĩ đến việc “Mưa bay tháng ba” sẽ cho người đến kiểm tra, vậy là theo nguyên tắc hoàn hảo (thập toàn thập mỹ), Trần Ngự móc trong túi vải một lá bùa tịnh hóa, dùng linh lực đốt lên rồi ném vào không khí.

Bùa tịnh hóa bay giữa không trung hóa thành điểm sáng yếu ớt giống như đom đóm trong đêm hè, ánh sáng xua đi chút âm khí còn lưu lại trong rừng trúc.

Trần Ngự cầm điện thoại di động lên, phát hiện đã một giờ rồi. cô cất điện thoại, theo đường cũ quay ra, leo qua cổng công viên, đứng chờ ở ven đường mấy phút, quả nhiên là không có chiếc xe taxi nào.

Trần Ngự nghĩ nghĩ, định chạy bộ một đoạn, ra đến trung tâm thì lại đón xe.

Thế là, trên đường cái vào rạng sáng xuất hiện hình ảnh một cô gái trẻ cột tóc đuôi ngựa, trên vai đeo một chiếc túi vải cũ kĩ, vui sướng chạy bộ.

Trần Ngự đang tập trung chạy bộ, bỗng nhiên có một luồng sát khí làm người ta sợ hãi từ phía sau truyền đến, Trần Ngự cảnh giác xoay người, đôi mắt chăm chú nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen từ phía xa chạy đến. Luồng sát khí làm người khác run sợ chính là từ chiếc xe hơi kia truyền đến.

Điền Phi là một trong bảy trợ lý của Lâu Tam thiếu. Hôm nay, Lâu Tam thiếu đi Bộ nghiên cứu khoa học tham dự một hội nghị, đến nửa giờ trước mới kết thúc. Cậu ta lái xe hơi đưa Lâu Tam thiếu về nhà, trên đường đi rất thuận lợi, nhưng khi xe chạy đến đoạn đường gần Tân Giang, đến gần ngã rẽ thì trực giác nhạy bén của cậu ta phát hiện có người đang nhìn trộm.

Ánh mắt Điền Phi nhanh chóng nhìn ra ngoài xe, lập tức trong nháy mắt thấy hình ảnh của một cô gái đang đứng ven đường, Điền Phi liền ồ nhẹ một tiếng.

“Sao vậy?” Ở băng ghế sau đang chợp mắt, Lâu Minh mở mắt ra.

Điền Phi định nói không có chuyện gì, nhưng nhớ đến Hà Thất đã từng nói với cậu ta, Tam thiếu đối với cô gái nhỏ nhà họ Trần mới tìm về có một loại cảm tình không rõ nào đó. Cũng vì chuyện này mà mấy người trợ lý bọn họ còn điều tra riêng về Trần Ngự. Cho nên dù chỉ nhìn thoáng qua trong nháy mắt, Điền Phi mới có thể nhận ra Trần Ngự.

“Em vừa mới nhìn thấy con gái nhà thị trưởng Trần.” Điền Phi đáp.

“cô nhóc nhà họ Trần mới tìm về ấy hả?” Lâu Minh nhíu mày.

“Vâng, cô ấy một mình đứng ở ven đường.” Điền Phi bổ sung.

“đã trễ như thế này, sao cô ấy còn một mình ở bên ngoài?” Lâu Minh đưa tay nhìn đồng hồ, cau mày nói “Cậu quay lại đón cô ấy lên xe cùng chúng ta đi.”

“Tam thiếu, an toàn của anh là trên hết.” Điền Phi nói.

“Tôi?” Lâu Minh không nhận được tự giễu “Tôi không gây họa cho người khác là may rồi, ai mà có thể uy hiếp được tôi.”

“Tam thiếu, anh đừng nói vậy.” Điền Phi không nghe nổi lời cam chịu của Lâu Minh.

“Được rồi.” Lâu Minh nhắm mắt, hiển nhiên là không muốn nói chuyện nữa “Quay xe lại đón cô nhóc đó đi.”

Thế là, đang chạy bộ được một nửa, Trần Ngự không hiểu sao lại đi nhờ được một chuyến xe.

Nửa giờ sau, bảo vệ của Lâu Tam thiếu đưa người về đến sân nhà họ Trần, mặt không thay đổi nhìn Trần Ngự đang cảm kích, nói “Tam thiếu nói, nếu lần sau anh ấy phát hiện cô lại chạy lung tung, anh ấy sẽ để chúng tôi đưa cô về giao tận tay thị trưởng Trần.”

“...” Lời cảm ơn của Trần Ngự kẹt lại trong cổ họng, mãi mà không nhả ra được.

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Ngự: nói tôi chạy lung tung hả, tôi còn chưa tìm cha tôi méc là các anh mang theo súng phi pháp đâu đó.

5. Chương 5: Ông Của Tôi Là Thầy Trừ Ma

Giày vò một đêm, sáng hôm sau Trần Ngự dậy trễ, bỏ qua bữa sáng.

Chưa từng ngủ nướng như vậy, Trần Ngự hơi chột dạ, cô ngượng ngùng đứng ở bậc cầu thang nhìn mẹ Trần đang ngồi ở phòng khách, cười khúc khích.

“Thi Thi, con lại đây.” Mẹ Trần nhìn con gái vầy vầy tay, vừa nói dì Thắm hâm lại bữa sáng mang lên.

“Con ... con dậy trễ quá ạ.” Trần Ngự đến bên mẹ Trần, lúng túng cười.

“không sao, cũng không muộn lắm, còn chưa đến mười giờ.” Mẹ Trần mới không cảm thấy con gái ngủ nướng đâu, mà ngủ nướng thì có làm sao, ngủ nướng chứng tỏ con gái ở trong nhà rất thoải mái a.

Trần Ngự nghe càng lúng túng hơn, mẹ ruột à, mẹ xác định mẹ không chê khéo con đó chứ?

“Thi Thi, đi phòng ăn ăn sáng trước đi, chút nữa em đi ra ngoài với anh.” Từ ngày hôm qua, mẹ Trần đổi tên họ của Trần Ngự từ Tây Thi thành Thi Thi, hai cha con nhà họ Trần cũng rất ăn ý sửa lại theo.

“đi đâu ...” Trần Ngự vừa định hỏi đi đâu, kết quả xoay người liền phát hiện, trong phòng khách, ngoài mẹ Trần và Trần Dương còn có hai người khác. Trong đó có một thanh niên với mái tóc nhuộm đỏ nhìn chăm chăm cô một cách hiếu kì, dò xét.

Trần Dương đi qua, giới thiệu “Đây là Tần Dật, đây là Thiệu Huy, hai người đều là sinh viên đại học Đê Đô, cao hơn em một khóa.”

Trần Dương nói xong, xoay người nhìn hai thanh niên, giới thiệu em gái nhà mình “Đây là em gái anh, Trần Ngự.”

“Chào em.” Người tên Tần Dật có tính cách hơi lạnh nhạt, chỉ nhìn Trần Ngự gật nhẹ đầu.

Còn người nhuộm tóc đỏ Thiệu Huy thì tính cách sôi nổi hơn nhiều, anh ta nở nụ cười tươi, nhiệt tình nói “Em khỏe không, em gái Ngự. Nghe nói khi còn bé chúng ta đã cùng đi nhà trẻ đó.”

“thật ... thật sao?” Trần Ngự bị anh ta gọi là em gái Ngự thì cảm thấy lúng túng, phải biết là, ở thôn Đại Mộc, anh trai, em gái (ca ca, muội muội) là xưng hô giữa các cặp tình nhân với nhau. Trần Ngự nghe hơi khó chịu nên chủ động nói “Chào các anh, em tên là Trần Ngự, các anh cũng có thể gọi em là Tây Thi.”

Trần Ngự vừa nói xong, Trần Dương nói thầm một tiếng ‘xong đời rồi’, lập tức lấy tay che mặt, xấu hổ không dám gặp người.

Khuôn mặt lạnh lẽo của Tần Dật thoáng qua sự kinh ngạc ngẩn ngui, chỉ có Thiệu Huy sững sốt mất hồi lâu, sau đó cười ha ha “Tên rất hay, tên rất hay.”

Trần Ngự cũng cười khúc khích theo, trong nháy mắt bầu không khí giữa ba người cũng trở nên quen thuộc hơn.

Nếu như mười lăm năm trước Trần Ngự không bị lừa bán, cô sẽ cùng Tần Dật và Thiệu Huy lớn lên, nếu nói về mức độ thân quen có khi còn thân mật hơn Trần Dương. Dù sao thì Trần Dương cũng lớn hơn bọn họ bốn năm tuổi, bình thường không thể chơi chung với nhau.

Nhưng bây giờ, Trần Ngự đối với cuộc sống ở thành phố này hoàn toàn không biết gì cả. Trần Dương muốn để em gái từ từ hòa nhập vào nhưng lại sợ người khác khi dễ cô. Thế là ngàn chọn vạn chọn, anh mới chọn được hai người có tính cách khá tốt đưa đến cho Trần Ngự làm quen, đồng thời cũng hi vọng khi em gái học trong trường đại học thì bọn họ cũng giúp đỡ chút ít.

==

Xe hơi hướng về trang trại ngựa vùng ngoại thành.

“Em gái Tây Thi, trước kia em đã từng cưỡi ngựa chưa?” Thiệu Huy cười hỏi.

“anh gọi em là Tây Thi là được rồi, đừng gọi là em gái Tây Thi.” Trần Ngự đính chính.

“Tại sao?” Thiệu Huy nghi ngờ hỏi “anh lớn hơn em một tuổi đó.”

“không phải là vấn đề tuổi tác.” Trần Ngự cau mày giải thích “Ở chỗ em ở lúc trước, trừ khi là anh em ruột thịt, giữa nam nữ bình thường không thể kêu là em gái, sẽ gây hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì?” Thiệu Huy không hiểu hỏi

“Là ... Hiểu lầm có quan hệ nam nữ kia kia.”

“thật sao?” Thiệu Huy nghe lại có hứng thú hơn “Vậy làm sao bây giờ, nếu không thì anh làm bạn trai em cũng được mà.”

“không được.” Trần Ngự lắc đầu mãnh liệt.

Lúc đầu, Trần Dương thấy Thiệu Huy chiếm tiện nghi (trêu chọc) em gái mình, đang muốn quay đầu dạy bảo thằng nhóc này đã thấy Trần Ngự lập tức cự tuyệt, thì ngậm miệng không nói gì.

Vẫn ngồi yên lặng ở một bên, thấy Trần Ngự phản đối mạnh như thế, Tần Dật cũng tò mò nhìn sang.

“Tại sao?” Thiệu Huy cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Em không thích dạng người như anh.” Trần Ngự còn vô cùng tâm lý, an ủi “Nhưng anh cũng đừng đau lòng quá, thực ra anh rất đẹp trai, nhưng mà em không thích người giống như anh mà thôi.”

“Phụt ...” Tần Dật và Trần Dương không ngờ là nghe được câu trả lời như vậy, thấy mặt Thiệu Huy nhăn như bị táo bón thì lập tức không phúc hậu mà cười ha ha.

“anh ... anh cảm ơn em.” Thiệu Huy cố giữ mặt mũi nói.

“Đừng khách sáo, lời em nói rất chân thành đó.” Mặt mũi Trần Ngự tràn đầy chân thành, để lại Thiệu Huy một bụng tức khí nghẹn lại giữa ngực, cực kì khó chịu.

Bên kia, Tần Dật cố gắng không chế bả vai run run của mình, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Thiệu Huy vốn tức muốn chết rồi, lại thấy Tần Dật cười trộm mình, thế là có ý xấu muốn kéo Tần Dật xuống nước luôn. Thế là cậu chỉ vào Tần Dật nói “Vậy em thích người như thế nào? Giống Tần Dật hả?”

“Thiệu Huy?” Tần Dật trừng mắt nhìn Thiệu Huy.

“Em cũng không thích.” Trần Ngự chỉ dùng một giây để ra đáp án, nhưng cô cũng có lời an ủi giống như Thiệu Huy “Tần Dật, anh cũng đừng đau lòng, thật ra anh rất đẹp trai, nhưng mà ...”

“Cũng không phải là dạng người mà em thích?” Thiệu Huy tự động tiếp lời Trần Ngự chưa nói xong.

Trần Ngự gật đầu.

Lúc đầu có chút xấu hổ và không thoải mái-Tần Dật thấy Trần Ngự “bắt chước y khuôn” nói lời an ủi mình, bỗng nhiên lại muốn cười.

“Vậy là ánh mắt em rất cao đó.” Thiệu Huy hỏi “Hai người bọn anh có thể xem như là những người đẹp trai nhất đại học Đê Đô rồi mà em còn thấy chướng mắt nữa hả. Vậy em thích người như thế nào?”

Thiệu Huy vừa nói xong, ba quý ông trong xe đồng thời dựng lỗ tai lên.

“Em cũng chưa gặp được nên cũng không biết nữa.” Trần Ngự nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

“Vậy khi nào em gặp được thì nhớ giới thiệu cho tụi anh làm quen với nha. anh muốn xem anh ta mạnh hơn anh và Tần Dật ở điểm nào.” Mặc dù Thiệu Huy nói như vậy nhưng ba quý ông trong xe đều biết, cô nhóc này chắc còn chưa biết yêu là gì đâu.

Nhưng mà không lâu sau, khi Trần Ngự mang bạn trai đến giới thiệu với bọn họ, bọn họ không thể không thừa nhận, đúng là chỗ nào cũng mạnh hơn bọn họ mà.

Khi đến trang trại ngựa ở ngoại ô, Trần Dương dẫn Trần Ngự đi thay quần áo, tại phòng thay đồ của nữ gặp được con gái của phó thị trưởng Sở Khai Văn – Sở Tiêu.

“anh Trần Dương.” Sở Tiêu mặc trang phục cưỡi ngựa, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Trần Dương.

“Tiêu Tiêu?” Trần Dương kinh ngạc “Em cũng đến cưỡi ngựa hả?”

“Vâng, thật là khéo quá.” Sở Tiêu nhìn Trần Ngự bên cạnh Trần Dương “Đây là em gái Trần Ngự sao?”

Mặc dù nhà họ Trần không chính thức thông báo chuyện tìm được Trần Ngự trở về nhưng tin tức đã truyền khắp Đê Đô rồi.

“Ừ.” Trần Dương giới thiệu “Thi Thi, đây là Sở Tiêu.”

“Em gái Trần Ngự, chị là Sở Tiêu, khi còn bé chúng ta đã từng gặp nhau đó.” Sở Tiêu nhiệt tình cầm tay Trần Ngự.

“Chào chị.”

“Em đến thay đồ cưỡi ngựa hả? Để chị dẫn em đi.” Sở Tiêu nói xong thì quay lại nói với Trần Dương “anh Trần Dương, để em dẫn em gái Trần Ngự đi cho, anh cũng đi thay đồ đi. Chút nữa chúng ta gặp ở chuồng ngựa.”

“Cũng được, chút nữa gặp ở chuồng ngựa.” Trần Dương nghĩ mình đứng trước cửa phòng thay đồ của nữ cũng không tiện, thế là đồng ý với đề nghị của Sở Tiêu.

Sở Tiêu dẫn Trần Ngự vào phòng thay quần áo, giúp Trần Ngự chọn một bộ quần áo rồi để cô tự vào thay. Đến khi Trần Ngự thay quần áo đi ra, chỉ thấy bên ngoài một cô gái mắt to đang tò mò nhìn Trần Ngự, còn Sở Tiêu không biết đã đi đâu.

“Cậu chính là con gái nhà thị trưởng Trần bị lừa bán từ nhỏ mới tìm về được sao?” cô gái mắt to đến bên cạnh Trần Ngự đột ngột hỏi.

“...” Trần Ngự nhú mồm, không lên tiếng.

“Sao cậu lại không nói chuyện, tôi đang nói chuyện với cậu đó.” Đối phương có chút không vui hỏi.

“Cậu là ai?” Trần Ngự hỏi.

“Tôi là Trương Văn Văn, ba tôi là cục trưởng cục công an.” Trương Văn Văn giới thiệu xong lại hỏi tiếp “Tôi nghe nói cậu bị bán đến một nơi rất hẻo lánh, rất xa xôi phải không? Sao cậu lại đến vậy, có phải cậu phải làm việc vất vả dưới nắng mặt trời không? Tôi nhìn thấy trên TV xóm làng thôn quê rồi, mấy đứa nhỏ bốn năm tuổi cũng phải đi làm việc, có phải cậu cũng phải đi làm lúc bốn năm tuổi hay không?”

Trần Ngự hơi không thích cách Trương Văn Văn nói chuyện, cau mày không định để ý đến cô ta, quay người đi đến chỗ khác đợi Sở Tiêu quay lại.

“Ài, tôi đang nói chuyện với cậu mà, sao cậu không để ý đến tôi.” Trương Văn Văn hơi tức giận hỏi.

“Cậu không thấy sao còn hỏi?” Rốt cuộc Trần Ngự không kiên nhẫn được nữa.

“Cái gì?”

“Tôi không muốn nói chuyện với cậu.”

“Cậu ...” Lớn đến vậy nhưng Trương Văn Văn chưa bao giờ mất mặt như vậy, tức giận đến mức đỏ cả mặt.

Lúc này Sở Tiêu từ phía ngoài đi vào, trông thấy Trần Ngự và Trương Văn Văn thì cười “Em gái Trần Ngự, Văn Văn, mọi người thay quần áo xong rồi hả?”

“Dạ.” Trần Ngự gật đầu còn Trương Văn Văn thì chu môi lên, đáng vẻ không vui, không nói gì.

“Em sao thế?” Sở Tiêu nhìn Trương Văn Văn hỏi.

“Tiêu Tiêu, cậu ta ...” Trương Văn Văn chỉ Trần Ngự, rồi ngừng lại, kéo Sở Tiêu qua một bên, nhỏ giọng nói “Em không thích cậu ta chút nào, em không muốn chơi chung với cậu ta đâu.”

“Sao thế?” Sở Tiêu ngạc nhiên.

“Dù sao em không thích cậu ta chút nào.” Trương Văn Văn tức giận nói.

“Em đừng quên, hôm nay anh Trần Dương đặc biệt hẹn với Tần Dật và Thiệu Huy đến chính là muốn giới thiệu em gái anh ấy cho họ làm quen. Nếu em không đi cùng Trần Ngự thì sẽ không gặp được Thiệu Huy đâu.” Sở Tiêu nhắc nhở

“Thôi được rồi.” Trương Văn Văn do dự rồi miễn cưỡng gật đầu.

Sở Tiêu kéo tay Trương Văn Văn, đến bên Trần Ngự cười nói “Em gái Trần Ngự, chúng ta ra chuồng ngựa đi.”

Trần Ngự gật đầu, theo sau hai người ra khỏi phòng thay quần áo đến chuồng ngựa.

Trần Dương, Tần Dật và Thiệu Huy mỗi người đã sớm dắt một con ngựa đứng trên đồng cỏ nhìn ba người đi tới. Trần Dương nhìn em gái vẫy vẫy tay, nụ cười trên môi Tần Dật và Thiệu Huy đang nhìn Trần Ngự, thấy bên người cô có hai người khác thì lập tức cứng đờ.

“Sao Sở Tiêu và Trương Văn Văn cũng đến đây vậy?” Thiệu Huy không nhịn được hỏi.

“Cậu nói với bọn họ hả?” Tần Dật hỏi Thiệu Huy

“Sao có thể chứ?” Thiệu Huy sững sốt một chút rồi như đoán được điều gì đó, mắng “Chắc là con nhóc Nhạc Nhạc chết tiệt rồi, trở về em sẽ trừng trị nó.”

Nhạc Nhạc là em gái Thiệu Huy, bình thường có quan hệ rất tốt với Trương Văn Văn.

Trương Văn Văn nhìn thấy Thiệu Huy thì kích động chạy đến kêu “Thiệu Huy, anh cũng đến cưỡi ngựa hả, thật khéo ha.”

Sở Tiêu thì thận trọng hơn một chút, cô nhìn Tần Dật cười dịu dàng “Tần Dật, không ngờ lại gặp anh ở đây.”

Mặt Thiệu Huy vô cùng không kiên nhẫn, còn Tần Dật chỉ qua loa gật đầu xem như đáp lại.

Lúc này chỉ có Trần Dương đi đến bên em gái “Chút nữa anh dẫn em chọn một con hiền lành một chút rồi nhờ huấn luyện viên cùng cưỡi với em đi chơi nha.”

“không cần đâu anh, em biết cưỡi ngựa.” Trần Ngự cười lắc đầu.

“Em biết cưỡi hả?” Lần này đến lượt Trần Dương kinh ngạc.

Thế là khi Trần Ngự vô cùng tự nhiên lấy một con ngựa chạy quanh sân mười vòng, Trần Dương không thể không thừa nhận, em gái nhà mình chẳng những biết cưỡi ngựa mà kỹ thuật còn vô cùng giỏi.

“Wow ...” Đợi Trần Ngự cưỡi ngựa quay về một lần nữa, Thiệu Huy nhịn không được khen “Tư thế thật óch, Tây Thi, em học cưỡi ngựa từ bao giờ thế?”

“Lúc em mười tuổi.” Trần Ngự trả lời.

“Ai dạy cho em?” Trần Dương cũng tò mò hỏi.

“không ai dạy em cả.” Trần Ngự trả lời “Ở gần thôn em ở có một bầy ngựa hoang nhỏ, lúc đó em làm bạn với một chú ngựa trong đàn, thỉnh thoảng nó chở em đi chơi rồi từ từ em học được.”

“Quá đỉnh!” Thiệu Huy không nhịn được bật ngón cái khen ngợi, Tần Dật ở bên cũng có chút ngạc nhiên.

“Vênh vào cái gì chứ!” Trương Văn Văn thấy Thiệu Huy khen người khác, đứng bên nhỏ giọng phàn nàn với Sở Tiêu “Ồ quê thì toàn là dê bò lợn ngựa chứ đâu, có gì mà kể chứ? Sợ người khác không biết cậu ta lớn lên ở đâu à.”

Sở Tiêu kéo áo Trương Văn Văn ra hiệu cho cô ta nhỏ giọng một chút.

Cho đến khi rời khỏi trang trại ngựa, Thiệu Huy đều nói chuyện cùng Trần Ngự, điều này làm Trương Văn Văn nhẫn nhịn đầy một bụng tức giận. không phải là cô ta cảm thấy Thiệu Huy sẽ thích Trần Ngự, dù sao trong mắt cô ta, Trần Ngự xấu như vậy thì Thiệu Huy làm sao có thể thích cô. Chỉ đơn giản là không thích người trong lòng thân thiết với một cô gái khác mà thôi.

“Trần Ngự.” Mọi người đứng chờ người lái xe lại, Trương Văn Văn bỗng lên tiếng hỏi “Nghe nói người ông nhận nuôi cậu là một ông lão thần côn hả?”

* Thần côn là từ mang nghĩa xấu, châm biếm, chỉ những người giả mình có phép thuật, có quyền năng, hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác, hay gọi là thầy đồng, bà đồng.

Trương Văn Văn vừa nói xong, những người còn lại đều nhún mày, chỉ có Trần Ngự thần nhiên trả lời “Ông nội của tôi là thầy trừ ma.”

“Thầy trừ ma? Là người đi bắt ma sao? Vậy cậu cũng vậy hả?” Trương Văn Văn hỏi.

“Phải.” Trần Ngự chỉ về hướng bả vai của Trương Văn Văn, cười vô cùng dịu dàng “Nếu như cậu mời tôi, tôi có thể giúp cậu đuổi con ma đang ở trên vai cậu đi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Ngự: Muốn cãi nhau với tôi hả, tôi hù chết cậu, ha ha ...

6. Chương 6: Ăn Trộm Linh Khí

Xe đã rời trang trại ngựa được mười phút mà Thiệu Huy vẫn còn ngồi phía sau cười không ngừng, vừa cười vừa chỉ Trần Ngự nói “Tây Thi, anh không ngờ em là người xấu như vậy nha.”

Thiệu Huy chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt sợ hãi của Trương Văn Văn lúc này lại không nhịn được cười.

“Vì sao Trương Văn Văn nghe em nói vậy mà lại sợ hãi như thế.” Tần Dật lý trí hơn Thiệu Huy nhiều, anh cảm thấy giọng của Trần Ngự lúc này vô cùng chắc chắn, không giống như nói xạo.

“Còn vì cái gì nữa, chắc chắn là lá gan của Trương Văn Văn quá nhỏ.” Thiệu Huy nói “Chỉ tiếc là ban ngày, nếu vào buổi tối, đến anh cũng bị nổi da gà nè.”

Thiệu Huy bắt chước điệu bộ của Trần Ngự, lặp lại lời Trần Ngự đã nói với Trương Văn Văn “Có phải nửa tháng trước cậu từng đến gần hồ nước không, ở đó có một bé trai khoảng bảy tám tuổi chết đuối, nó gọi cậu là chị gái, chị ơi, chị cứu em với ... hiện giờ nó đang bám vào vai cậu kìa.”

“Cậu câm miệng.” Tần Dật đánh cái chát vào ngón tay đang chỉ ra của Thiệu Huy.

“Có phải cậu cũng thấy sờn gai ốc không?” Thiệu Huy hỏi “Có phải cậu cảm thấy khi mình chỉ vào người sẽ thực sự cảm thấy có vật gì đó bám lên người không?”

Tần Dật nhếch môi không nói gì nhưng sắc mặt không mấy dễ chịu.

Trần Ngự ở một bên nhìn rất vui vẻ.

So với bầu không khí vui vẻ ở phía sau, tâm tình của Trần Dương ngọt ngào hơn nhiều. Bởi vì anh nhận ra rằng, thái độ của Trương Văn Văn đối với Thi Thi ngày hôm nay chính là thái độ của đại đa số những người trong tầng lớp của họ đối với Thi Thi. Chỉ là những người đó sẽ không thể hiện thái độ rõ ràng như Trương Văn Văn mà thôi, nhưng trong lòng bọn họ chắc chắn không xem trọng Thi Thi.

Dù cho cô là em gái ruột của anh, con gái của thị trưởng thành phố nhưng mà cô đã bị lừa bán từ nhỏ. Mười lăm năm trôi qua có thể không ảnh hưởng đến trưởng thành của một người nhưng trong mắt những người đó, đây là một vết nhơ của Thi Thi. Chỉ cần Trần Dương nghĩ đến việc có người ở nơi anh không nhìn thấy, lén lút bàn tán hoặc là xem thường em gái anh, anh liền cảm thấy nóng giận.

“Tây Thi, anh có chuyện muốn hỏi em. Em có thể không cần trả lời nhưng em đừng giận anh nha, tại anh tò mò quá mà.” Thiệu Huy mở to đôi mắt mèo đầy hiếu kỳ nhìn thẳng vào Trần Ngự.

“anh hỏi đi.” Trần Ngự buồn cười nhìn anh.

“Ông của em thực sự là thầy trừ ma hả?”

“Thiệu Huy!” Lời Thiệu Huy vừa dứt, Tần Dật không nhịn được quát lớn.

“Tổ rất tò mò mà.” Thiệu Huy có chút tủi thân.

Trần Dương nhìn vào kính chiếu hậu ngó em gái, anh không quát Thiệu Huy cũng không nói lời ngăn cản. Bởi anh biết Thiệu Huy không có ác ý và anh cũng thấy tò mò thái độ của em gái đối với chuyện này.

“Đúng vậy ạ, ông của em là thầy trừ ma.” Trần Ngự thản nhiên gật đầu.

“trên thế giới này có ma thật sao?” Thiệu Huy nhỏ giọng hỏi.

“Tin thì có, không tin thì không có.” Trần Ngự trả lời.

Thực ra trên đời nay, phần lớn người ta không nhìn thấy ma, chỉ khi nào bị ma quẩn lên người mới có thể cảm nhận được hồn ma tồn tại. Nhưng những người bị hồn ma quẩn lên đều là những người có oán thù, có oán thù tự nhiên trong lòng sẽ có ma. Cho nên câu nói ‘tin thì có không tin thì không có’, đứng ở một góc độ nào đó xem xét thì hoàn toàn đúng.

Thiệu Huy nghe xong, liền tự động quyết định trên đời này không thể có ma, anh tiếp tục tò mò hỏi “anh cũng đã gặp qua thầy bói, khi coi bói cho người ta luôn luôn nói mấy câu tốt đẹp vớ vẩn, người nào cũng giống người nào để cho người ta nửa tin nửa ngờ. Ông của em là thầy trừ ma, có phải cũng có một đồng lời giải thích giống như những lời em nói với Trương Văn Văn lúc nãy?”

“Lúc nãy em nói thật đó, em nhìn thấy trên vai Trương Văn Văn có một đứa bé khoảng bảy tám tuổi, người ướt sũng như từ dưới nước mới lên, nó bám chặt lấy vai của Trương Văn Văn, giống như vậy nè ...” Trần Ngư nói rồi đưa tay về phía Thiệu Huy muốn bám vào bắp vai anh.

“A ...” Thiệu Huy bị hù hít một hơi thật sâu, vừa trốn tránh vừa hét “không muốn nói thì thôi, đừng có dọa anh.”

“Đáng đời.” Tần Dật cười trên nỗi đau của người khác, ném ra hai chữ.

“Hi hi ...” Trần Ngư che miệng cười trộm, không tiếp tục dọa Thiệu Huy nữa.

Trần Dương nhìn phản ứng của em gái, chân mày đang nhíu chặt cũng giãn ra. không có tức giận xấu hổ đến mức không muốn nói chuyện, cũng không thẹn quá hóa giận, Thi Thi đối với tuổi thơ của mình thân nhiên ung dung, không kiêu ngạo, không tự ti.

Xe quay trở lại khu tập thể bộ đội, ba người hẹn ngày khai giảng đại học Đế Đô sẽ gặp lại, sau đó Thiệu Huy, Tần Dật lái xe về.

Về đến nhà, ăn cơm tối với ba mẹ rồi Trần Ngư lấy lý do đi chơi mệt nên đi nghỉ sớm. Thế là trong phòng khách chỉ còn lại ba mẹ Trần và Trần Dương.

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy con?” Mặc dù lúc ăn tối, Thi Thi vẫn luôn nói rằng đi chơi rất vui vẻ nhưng vẻ mặt Trần Dương luôn nghiêm lại, thị trưởng Trần biết là còn chuyện gì khác nữa đã xảy ra.

Trần Dương cũng không giấu giếm, kể chuyện của Trương Văn Văn ra.

Thị trưởng Trần nghe xong, lông mày nhíu chặt, mẹ Trần thì vô cùng tức giận “Nhà họ Trương dạy con gái kiểu gì vậy, thật quá quắt. Để mai mẹ nói chuyện với Trương phu nhân mới được.”

“Bà nói chuyện với một mình nhà họ Trương nhưng bà nói được hết với những nhà ở Đế Đô này không?” Thị trưởng Trần không đồng ý nói.

“Vậy ông bảo phải làm sao bây giờ?” Mẹ Trần tức giận “Tôi vất vả bao nhiêu mới tìm được con gái về lại dễ dàng để người ta khi dễ như vậy sao? Lúc đó con đang ở đâu mà trở mặt nhìn em gái con bị người ta bắt nạt như vậy?”

“...” Trần Dương vô cùng oan ức nhìn mẹ mình “Thi Thi rất lợi hại đó mẹ, đâu cần con nói giúp đâu.”

Tiếp đó, Trần Dương lại kể chuyện Trần Ngư hù dọa Trương Văn Văn cùng cuộc nói chuyện trên xe với Thiệu Huy cho ba mẹ Trần nghe.

“Con cảm thấy em gái không bối vì chuyện sống ở quê mà tự ti, em ấy rất thích thôn Đại Mộc cũng rất tôn kính ông Ngô.” Ông Ngô chính là người đã nuôi dưỡng Trần Ngư “Có lẽ những năm đó, em ấy sống vui vẻ hơn là chúng ta nghĩ.”

“Con nói không sai.” Thị trưởng Trần đồng ý “Vả lại, trong hoàn cảnh khó khăn như vậy mà Thi Thi có thể tự mình thi đậu đại học Đế Đô, mà điểm còn cao như vậy nữa. Bà ra ngoài hỏi đi, mấy đứa nhỏ nhà người quen chúng ta có đứa nào thi đạt điểm cao như vậy không? Những đứa xem thường Thi Thi của chúng ta, chúng ta không cần để ý, sau này không gặp mặt nữa là được.”

“Vậy là xong thôi sao?” Mẹ Trần vẫn còn tức giận.

“Trần Dương đã nói rồi đó thôi, con gái cũng đâu chịu thiệt, với lại ...” Thị trưởng Trần nhìn con trai “Nếu em gái con chịu ầm ừc con sẽ mặc kệ hay sao?”

“Tất nhiên là không rồi ạ.” Trần Dương lập tức đảm bảo.

Mẹ Trần nghe xong, tâm trạng mới khá hơn một chút, nhưng trong lòng vẫn ghi nhà họ Trương vào sổ thù vật. Lần sau mà Trương phu nhân đến làm quen nịnh nọt, bà nhất định là không thêm để ý.

Mà bên này, sau khi lấy lý do lên lầu nghỉ ngơi nhưng thật ra là nhận được tin nhắn báo của ngân hàng về số dư tăng lên, Trần Ngự ngồi xếp bằng trên giường tám chuyện với ‘Mưa bay tháng ba’.

Tôi là tiểu hào: Tôi đã nhận được tiền.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh đúng là cao nhân mà, con ma nữ đạo hạnh trăm năm đã bị anh đánh tan rồi à? Hôm nay người của tôi đến kiểm tra nói là một tí âm khí cũng không có, sạch sẽ như chưa từng có hồn ma ở đó.

Tôi là tiểu hào: Tôi không đánh tan, tôi mở cửa âm tiền nó xuống âm phủ rồi.

Mưa bay tháng ba: Móa, kích động.JIP, kích động. JIP

Tôi là tiểu hào: ...

Mưa bay tháng ba: anh có thể mở cửa âm luôn sao

Mưa bay tháng ba: Người anh em, cao nhân, cao nhân mà! anh mới là ‘tiểu hào’, vậy ‘đại hào’ thì làm sao.

Trần Ngự nhìn câu này mới nhớ đến cô chưa đổi tên cho tài khoản QQ này, vậy là mở trang thông tin cá nhân sửa lại tên.

Tôi muốn xây đường: Tôi không phải là tiểu hào.

Mưa bay tháng ba: ...

Mưa bay tháng ba: Người anh em, gu thưởng thức của anh thật đặc biệt.

Tôi muốn xây đường: Tôi đã nhận tiền, không có gì thì tôi out đây.

Mưa bay tháng ba: Khoan, khoan đã ...

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh thêm bạn với tôi đi, sau này có việc tôi nhờ anh giúp đỡ được không?

Trần Ngự liếc nhìn điện thoại vừa mới nhận tin nhắn tài khoản cộng thêm năm mươi vạn, nhú mồm trả lời.

Tôi muốn xây đường: Còn phải xem anh trả tôi nhiều tiền đã.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh yên tâm. một trăm vạn lần này là không tính giá mở cửa âm. Nếu lần sau có việc cần tìm anh mở cửa âm, giá tiền chắc chắn sẽ cao hơn.

Cao hơn một trăm vạn??? Trần Ngự phấn khích ngồi thẳng người.

Tôi muốn xây đường: Vậy sau này có việc anh cứ tìm tôi, nếu có thời gian tôi sẽ nhận.

Mưa bay tháng ba: Vậy chúng ta thêm bạn trước?

Trần Ngự chấp nhận lời mời kết bạn của ‘Mưa bay tháng ba’, logout, rồi ôm điện thoại di động lăn qua lăn lại “Nhiều tiền quá, nhiều tiền quá, ha ha ha ...”

Trần Ngự lăn một lúc rồi đứng lên, lấy thẻ ngân hàng trong túi ra để trước mắt, vô cùng hùng hồn nói “Ông lão, ông yên tâm, đường ở thôn Đại Mộc con bao hết, sau này tấm thẻ này chính là quỹ riêng để xây đường cho thôn Đại Mộc.”

“Nhưng mà ...” Trần Ngự tự hỏi “Xây một con đường hết bao nhiêu tiền trời.”

Trần Ngự cầm điện thoại lướt net tìm kiếm nhưng không tìm được cái gì, nghĩ nghĩ rồi quyết định sau này có cơ hội thì sẽ hỏi ba nhà mình, dù gì ông ấy cũng là thị trưởng, việc xây đường này chắc chắn ông nắm rõ.

Vù vù

Bỗng nhiên, túi vải trên đầu giường rung rung, Trần Ngự định thần, thò tay lấy chiếc la bàn từ bên trong ra.

“Mày thật là yếu quá đi.” Trần Ngự xem xét một lúc thì thấy linh khí bên trong la bàn còn rất ít, tập tước oán giận “Dùng mày mở cửa âm có một lần mà mày đã mất linh khí rồi? Lúc trước không phải là ông lão đã dùng mày rất nhiều lần rồi hay sao?”

Vù vù

La bàn rung rung hai lần, kim la bàn nhanh như chớp chỉ về hướng bắc.

“Mày lại nghĩ đến chuyện đó à?” Trần Ngự nhìn phương hướng la bàn chỉ biết là nó muốn làm gì, quả quyết từ chối “không được, chỗ đó không thể đi, mày không thể từ từ hấp thụ kinh khí trong không khí hay sao?”

Vù vù, vù vù

La bàn rung càng mãnh liệt.

“Tao biết, tao biết, nhưng mà tao cũng không có cách nào nha.”

Thực ra Trần Ngự cũng rất rầu rĩ, thực lực của cô bây giờ muốn mở cửa âm thì phải nhờ sự hỗ trợ của la bàn, mà la bàn vì giúp cô mở cửa âm mà hao phí một lượng linh khí rất lớn. Bản lĩnh của ông Ngô rất cao thâm, dùng la bàn mở cửa âm là chỉ để tính toán phương hướng và vị trí mà thôi sẽ không tiêu hao quá nhiều linh khí của la bàn. Đây cũng chính là lý do ông Ngô có thể nhiều lần sử dụng la bàn để mở cửa âm mà linh khí của la bàn vẫn tràn đầy, mà Trần Ngự chỉ dùng la bàn mở cửa âm một lần, linh khí đã giảm hơn một nửa.

Nhưng mà nếu không có sự trợ giúp của la bàn, Trần Ngự cũng không chắc chỉ dựa vào thực lực của cô có thể mở ra được cửa âm hay không, mà coi như không mở cửa âm thì bản thân la bàn cũng có chức năng bảo vệ. Nếu vô tình gặp phải ác ma lợi hại, thực lực của cô có hạn mà la bàn lại mất linh khí thì cô sẽ gặp nguy hiểm.

Trần Ngự nhìn về hướng bắc, trong lòng rất muốn đến ngôi biệt thự tràn đầy linh khí đó. Lần này trừ ma, cô đã tiêu mất sáu lá bùa trừ ma sơ cấp, tiêu mất linh khí trong la bàn mà linh khí của bản thân cô cũng tiêu hao mất một nửa.

Linh khí của cô tiêu hao thì không có gì, chỉ cần cô chăm chỉ tu luyện thì một tuần sau sẽ khôi phục như cũ. Nhưng còn la bàn, chờ nó hấp thụ linh khí tự nhiên trong không khí thì chắc phải đến hai ba tháng mới xong. Hai ba tháng mới kiếm được một trăm vạn, nếu tính như thế thì tốc độ kiếm tiền sẽ giảm đi nhiều.

Trần Ngự cắn ngón tay, ánh mắt dao động giữa la bàn và thẻ ngân hàng, cuối cùng tiền tài, không, nói chính xác là khát vọng xây đường cho thôn Đại Mộc đã chiến thắng. Nó thúc đẩy cô một lần nữa từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống, theo bóng đêm, quen đường quen ngõ mò đến biệt thự nhỏ của nhà họ Lâu.

Trần Ngự cảm nhận linh khí bốn phía của khu nhà, chọn một vị trí và mật độ linh khí dày đặc hơn những chỗ khác, đào một cái hố, đem la bàn bỏ vào.

Vù vù ...

Dường như la bàn đối với vị trí hiện giờ của mình cực kỳ bất mãn, rõ ràng bên trong tường linh khí còn đậm đặc hơn, vì sao lại đặt nó ở đây.

“Mày ngoan ngoãn một chút cho tao.” Trần Ngự gõ gõ la bàn, nhỏ giọng trách mắng “Tao nói cho mày biết, nhà này là nhà người ta, chúng ta không thể đi vào, có biết không? Đào trộm chân tường nhà người ta cho mày ăn trộm linh khí đã không đúng rồi, mày vừa vừa phải phải thôi chứ. Tao cứ chôn mày chỗ này trước đã, khoảng ba ngày là mày hấp thụ xong linh khí, lúc đó tao đến đào mày lên.”

Vù vù

La bàn vẫn chưa hài lòng lắm.

“Mày đừng có được đằng chân lân đằng đầu, còn lèo nhèo là đến chân tường tao cũng không cho mày ở nữa giờ.” Trần Ngự thấy cuối cùng la bàn đã chịu im, đặt nó xuống, lấp đất lên, sau đó còn dùng chân dậm dậm cho chắc, rồi lấy một hòn đá bên cạnh chặn lên rồi mới len lén chạy về nhà.

Trần Ngự vừa đi khỏi chưa được hai phút, cửa nhà họ Lâu vẫn đóng chặt bỗng dưng mở ra, một người đàn ông mặc đồ rằn ri đi ra, đến chỗ Trần Ngự vừa chôn la bàn, đào lên, mang nó vào trong nhà.

Tác giả có lời muốn nói:

Lâu Minh: cô nhóc này, sao lại nhiều chuyện như vậy chứ!

7. Chương 7: Sát Khí Của Tam Thiểu

Trong phòng sách trên lầu hai, Lâu Minh cầm la bàn trợ lý vừa đưa đến, anh quan sát cẩn thận, lòng mày nhú lại.

“Tam thiểu, tôi cảm thấy chúng ta phải điều tra cô Trần Ngự này một lần nữa.” Trợ lý thứ ba của Lâu Minh – Trình Bằng nghiêm túc nói.

Lâu Minh không nói gì, vẫn chăm chú quan sát chiếc la bàn như cũ. Chiếc la bàn màu đen tuyền, không to lắm chỉ vừa nằm gọn trong lòng bàn tay, yên lặng nằm trong bàn tay anh, dường như không có gì đặc biệt.

“Tam thiểu?” Trình Bằng thấy Lâu Minh không nói gì, hỏi lại một lần nữa.

Lâu Minh để la bàn trên mặt bàn, ngẩng đầu nhìn Trình Bằng hỏi “Tôi nhớ là người nuôi dưỡng cô nhóc đó là một ông lão bán tiên phải không?”

* Bán tiên: Tiếng chỉ người tu luyện Đạo giáo, coi như đã tu được thành tiên một nửa.

Khi Trần Ngự xuất hiện lần đầu tiên trong ngôi nhà này, trợ lý thứ nhất Hà Thất đã báo cáo thân thế của Trần Ngự với Lâu Minh, nhưng mà Hà Thất không phải nói là ‘bán tiên’ mà là ‘thần côn’.

“Vâng.”

“Vậy ... cô ấy có cái la bàn này cũng rất hợp lý, phải không?” Lâu Minh tiếp tục hỏi.

“Vâng, nhưng mà ...” Trình Bằng nói ra nghi ngờ của mình “Dù sao la bàn cũng là đồ vật trong giới Huyền học. Trần Ngự mới trở về nhà được ba ngày thì đã đem la bàn đến đây hai lần. Buổi tối hôm nay, cô ta còn lén lút chôn la bàn dưới chân tường rào, cô ta làm như vậy chắc chắn là có mục đích gì đó.”

“Mục đích gì?” Lâu Minh hỏi.

“Tôi không rành về Huyền học, nhưng trong nhà này có trận pháp của Mao đại sư bố trí, có lẽ có quan hệ đến cái này không?”

* Trận pháp: từ dùng trong chiến thuật, chỉ hàng lối hoặc phương thức bố trí quân lính tác chiến

“Cậu muốn nói ... cô nhóc nhà họ Trần muốn phá hư trận pháp?” Lâu Minh hơi kinh ngạc.

Trình Bằng gật đầu.

“Phá hủy trận pháp rồi thì sao?” Lâu Minh bắt đầu liên tưởng đến giả thiết này và kết quả nếu như giả thiết này đúng.

Nghĩ đến kết quả, sắc mặt Lâu Minh bỗng nhiên trở nên cô đơn, còn phảng phất đâu đó một chút giải thoát.

“Tam thiểu!” Phát hiện cảm xúc của Lâu Minh dao động, Trình Bằng có chút đau lòng, muốn an ủi nhưng lại không biết phải nói gì, cuối cùng anh ta chỉ có thể liên tục đảm bảo “Có chúng tôi ở đây, tuyệt đối không có kẻ nào có thể phá hư trận pháp này.”

Lâu Minh cũng phát hiện cảm xúc của mình không đúng, nhanh chóng điều chỉnh tâm lý, nhìn Trình Bằng khẽ mỉm cười “Cậu đừng lo lắng như vậy, trận pháp bị hỏng thì Mao đại sư sẽ đến sửa lại, không có gì đáng lo.”

“Sao lại không có gì được, bây giờ Mao đại sư đang ở nước ngoài, trong thời gian ngắn không thể có mặt kịp thời được, mà sát khí trên người anh lại cực kỳ bất ổn.” Trình Bằng kích động “Nếu đột nhiên anh mất không chế ...”

Khi Trình Bằng nói đến chữ mất không chế, tay đột nhiên nắm chặt, cơ mặt cũng run rẩy.

“Mất không chế à ...” Lâu Minh lơ đãng nói “Vậy sẽ phải làm phiền các cậu rồi.”

Vốn Trình Bằng đang có thể không chế chính mình, nghe Lâu Minh nói câu này, lập tức xoay phắt người lại muốn đi ra ngoài “Để tôi lập tức đi bắt Trần Ngư đến đây.”

“Cậu đứng lại.” Ngay lập tức Lâu Minh gọi Trình Bằng lại.

“Tam thiếu.” Trình Bằng xoay người, về mặt bướng bình nhìn Lâu Minh. anh ta biết mình quá kích động nhưng vừa nghĩ đến hậu quả của việc Tam thiếu mất không chế, Trình Bằng cũng không kiềm nổi chính mình.

“Các cậu ...” Lâu Minh hiểu rất rõ, trong ngôi nhà này, mỗi người ở đây đều quan tâm đến an nguy của anh hơn cả chính bản thân họ “Cậu muốn điều tra thì điều tra đi, nhưng trước khi chưa có chứng cứ đầy đủ thì cậu không được làm bất cứ điều thừa thãi nào.”

“Nhưng mà ...” Trình Bằng vẫn cảm thấy cần phải sớm không chế những nhân tố không ổn định trước đã, cho dù mới chỉ là hiềm nghi.

“Trình Bằng, bây giờ lời nói của tôi không có tác dụng gì sao?” Lâu Minh nhìn chăm chú Trình Bằng, trong giọng nói mang theo một chút lạnh lùng.

Ở bên cạnh Tam thiếu đã ba năm, hơn ai hết Trình Bằng hiểu rõ Lâu Minh không phải là người dễ chịu. Bởi vì nguyên nhân sát khí trên người, anh hầu như không có bạn bè, anh không thể đi đến những nơi có đông người, thậm chí ngay cả người nhà của anh cũng hạn chế tiếp xúc với anh. Đơn giản mà nói đó là, anh càng quan tâm ai thì phải càng rời xa người đó.

Khi tiếp nhận nhiệm vụ bảo vệ Tam thiếu, việc thứ nhất Trình Bằng làm là đọc những điều cần chú ý khi nhận nhiệm vụ. Mà điểm chú ý cuối cùng đó là, khi Lâu Minh mất không chế, cần phải lập tức tiêu diệt anh.

Lúc trước, khi nhìn thấy mệnh lệnh này, là một quân nhân quen với việc chấp hành mệnh lệnh, anh ta cũng không có cảm xúc gì. Trình Bằng là bộ đội đặc chủng, đã từng phải giết rất nhiều người, vì an ninh quốc gia bất luận là nam hay nữ, già hay trẻ, chỉ cần vì quốc gia, anh ta đều phải ra tay.

Nhưng điều làm anh ta thực sự kinh ngạc là, khi lần đầu tiên Lâu Minh gặp anh ta đã vô cùng thẳng thắn hỏi “Cậu đã xem những điều cần chú ý khi nhận nhiệm vụ chưa?”

Mặt Trình Bằng không thay đổi gập đầu.

“Vậy khi mà tôi bị mất không chế, làm phiền đến cậu.” Lúc nói chuyện, trong giọng nói của Lâu Minh còn ẩn chứa niềm áy náy. Đường như muốn nói, làm phiền anh ta những chuyện như thế này, thực sự anh cảm thấy rất có lỗi.

Trình Bằng hơi kinh ngạc đồng thời cũng có chút đồng cảm, nhưng không có biến hóa gì lớn.

Cho đến nửa năm sau, Trình Bằng mới biết được điểm chú ý cuối cùng đó là do Lâu Minh thêm vào. Thừa vào năm Lâu Minh mười tám tuổi đã một lần bị mất không chế, lúc đó trợ lý thân cận của anh là Tề Hạo không muốn làm tổn thương Lâu Minh lại sợ khi anh rời khỏi đây thì sát khí của anh sẽ làm tổn thương đến người bình thường. Do đó Tề Hạo dùng công tay còng tay anh ta và Lâu Minh vào một chỗ, khóa cửa phòng lại. Mặc dù Mao đại sư có mặt rất nhanh, không chế sát khí để Lâu Minh bình tĩnh trở lại. Nhưng lúc đó, Tề Hạo đã bị sát khí của Lâu Minh đè ép làm cho anh ta chỉ còn thở thoi thóp.

Khi được đưa đến bệnh viện, nhờ tố chất thể lực sung mãn của lính đặc chủng, thân thể Tề Hạo rất nhanh hồi phục lại nhưng tinh thần của anh ta đã bị sát khí của Lâu Minh chi phối hoàn toàn sụp đổ. Sau khi Tề Hạo tỉnh dậy thì biến thành một cỗ máy giết người không có lý trí, vĩnh viễn bị nhốt vào bệnh viện tâm thần.

Sát khí trên người Lâu Minh khi anh vừa ra đời thì tồn tại, lớn mạnh theo tuổi tác của anh, khi anh mười lăm tuổi thì đạt đến cực đại. Bất kể người nào có ý chí không kiên định hay có thân thể yếu ớt đều không thể xuất hiện trong phạm vi bao phủ của sát khí trên người Lâu Minh. Nếu không, người có ý chí yếu kém sẽ bị sát khí làm ảnh hưởng, trở nên hung tợn, dễ nóng giận, nếu kéo dài sẽ dẫn đến bất thường về tinh thần. Mà người thân thể yếu ớt sẽ bị sát khí chi phối mà bệnh tình càng nghiêm trọng hơn.

Trước năm mười lăm tuổi, Lâu Minh chưa bao giờ dám ở một chỗ quá hai giờ, sau năm mười lăm tuổi, Lâu Minh bị ‘giam lỏng’ trong tòa nhà này, nhờ trận pháp của Mao đại sư bố trí mà ức chế sự phát triển của sát khí và thông qua một phương pháo đặc biệt để làm suy yếu nó. Cứ như ngồi tù, trong ba năm, sát khí vẫn được khống chế rất tốt, cho đến lần bị mất khống chế đó.

Khi Lâu Minh tỉnh dậy trong bệnh viện đã đi thăm Tề Hạo, sau khi về thì thêm vào điểm chú ý cuối cùng này. Chỉ vãn vẹn có nửa giờ, một người lính đặc chủng với tinh thần thép đã bị anh biến thành một người tâm thần, Lâu Minh không thể tưởng tượng được nếu mình lại bị mất khống chế lần nữa, đi ra ngoài sẽ tạo kinh hoàng đến như thế nào. anh cảm thấy mình đúng là một cỗ máy giết người hình người. anh không muốn tổn thương người khác nhưng anh cũng biết chính phủ sẽ không dễ dàng buông tha cho anh.

Lâu Minh là chuyên gia vũ khí cao cấp nhất của chính phủ, bởi vì có thiết kế vũ khí của anh mà địa vị của quốc gia trên trường quốc tế mới không ngừng được nâng lên. Bởi vì có thiết kế vũ khí của anh mà trên chiến trường, những người lính của quốc gia anh mới có thể giảm thiểu thương vong. nói một cách khác, Lâu Minh chính là thần bảo vệ của quốc gia. (Editor: Đoạn này tác giả chém quá!)

Dù cho phải hi sinh nhiều người giống như Tề Hạo thì chính phủ cũng vẫn sẽ giữ lại Lâu Minh. Lâu Minh vô cùng rõ ràng điều này, nhưng tất nhiên là anh không đồng ý. Sau khi trở về, anh đã cùng bộ trưởng Lâu nói chuyện thật lâu, bộ trưởng Lâu nhất quyết không đồng ý. Cuối cùng Lâu Minh vô cùng quyết đoán quyết định: nếu chuyện này xảy ra một lần nữa, mọi người không giết anh, anh sẽ tự xử lý.

“Trình Bằng?” Lâu Minh thấy Trình Bằng không đáp lời mình, có chút không vui.

“Tôi nhất định bảo vệ an toàn cho anh.” Trình Bằng lấy lại tinh thần, cắn răng nói. Dù cho Tam thiếu ghét cậu ta đi chăng nữa, cậu ta cũng quyết không để người nào uy hiếp đến an nguy của Tam thiếu.

Lâu Minh lạnh lùng nhìn Trình Bằng chăm chăm, Trình Bằng cũng nhìn lại anh, vẻ mặt vô cùng lo lắng và bất an nhưng cũng rất kiên trì.

“Thôi được rồi.” Lâu Minh thở dài, cầm điện thoại bên cạnh lên, ấn mở Wechat, tìm số của Mao đại sư nhấn cuộc gọi video.

Video được kết nối rất nhanh, một ông lão có dáng vẻ ‘tiên phong đạo cốt’ xuất hiện ở đầu bên kia (tiên phong đạo cốt: Phong cách của người tu tiên)

“Lâu Minh à, cậu tìm tôi có chuyện gì không?” Mao đại sư thân thiết hỏi.

“Mao đại sư, tôi không làm phiền ông chứ?”

“không sao, đúng lúc tôi đang nghỉ ngơi. Cậu có chuyện gì sao?” Mao đại sư biết Lâu Minh nếu không có việc quan trọng sẽ không tìm ông (vô sự bất đẳng tam bảo điện).

Lâu Minh cầm chiếc la bàn lên, đưa đến trước màn hình cho Mao đại sư nhìn, hỏi “Mao đại sư, ông xem cái này một chút.”

Mao đại sư nheo mắt đánh giá một lúc, rồi nói “Đó là cái la bàn, nhìn thì thấy có từ rất lâu rồi, ở đâu cậu có cái này?”

Lâu Minh nhìn Trình Bằng, thấy cậu ta quả nhiên đang dựng lỗ tai lên nghe ngóng, vì vậy tiếp tục hỏi “Có người chôn ở tường rào ngoài sân.”

“Tường rào ngoài sân?” Mao đại sư nghe xong thì nhú mày.

“Sao vậy ạ? Cái la bàn này có ảnh hưởng gì đến trận pháp không ạ?” Lâu Minh hỏi.

Mặt Trình Bằng càng hồi hộp hơn, chỉ cần Mao đại sư nói có ảnh hưởng một chút xíu thôi thì bây giờ cậu ta có thể lập tức vọt đến nhà thị trưởng Trần bắt người.

“không đâu, nếu trận pháp có vấn đề thì tôi sẽ cảm ứng được ngay lập tức.” (cảm ứng: cảm nhận tương ứng lẫn nhau). Mao đại sư nói xong thì hỏi lại “Ai chôn cái này ở tường rào, chôn ở vị trí, phương hướng nào?”

“một cô nhóc, chôn ở góc đông nam.” Lâu Minh nghĩ nghĩ rồi lại bổ sung “Đúng rồi, ông nội của cô nhóc này là một ông lão bán tiên.”

* Bán tiên: Tiếng chỉ người tu luyện Đạo giáo, coi như đã tu được thành tiên một nửa.

“thì ra là thế.” Mao đại sư suy nghĩ một chút rồi nói “Vậy là cô nhóc này chắc là đến trộm linh khí.”

“Trộm linh khí?” Lâu Minh nhướn lông mày, kinh ngạc.

“Nhà của cậu bây giờ là nơi có linh khí đậm đặc nhất ở Đế Đô, linh khí lại là điều vô cùng cần thiết đối với một Thiên Sư.” Mao đại sư giải thích “Cậu nói ông nội của cô nhóc đó là bán tiên, vậy chắc là cô nhóc phát hiện linh khí dày đặc trong nhà cậu nên mới để cho linh bảo (bảo bối linh thiêng) của cô nhóc hấp thụ ít linh khí. Nhưng mà chắc là cô nhóc đó cũng nhận ra trong nhà cậu có trận pháp nên chỉ có thể ở ngoài tường trộm một ít linh khí từ trận pháp rò rỉ ra mà thôi.”

“nói cách khác ... cô ấy làm như vậy sẽ không làm ảnh hưởng gì đến tôi phải không?” Lâu Minh nắm lấy trọng điểm.

“Chỉ cần không vào trong sân, ở bên ngoài cô nhóc đó muốn làm loạn thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng đến trận pháp đâu.” Mao đại sư cười ha ha “Với lại, trận pháp mà tôi bố trí đâu có thể dễ dàng bị một cô nhóc phá vỡ cơ chứ.”

Lúc này, bên đầu video hình như có người gọi Mao đại sư, Lâu Minh thấy việc đã hỏi cũng đã rõ ràng nên nói “Mao đại sư, ông đang bận hả, vậy tôi không quấy rầy nữa.”

Lâu Minh cúp cuộc gọi video, ngẩng đầu nhìn Trình Bằng “Cậu cũng đã nghe thấy rồi đó, có thể yên tâm rồi chứ.”

“Coi như là thế thì cũng không thể để cô ta quay lại đây. Tôi muốn thông báo cho thị trưởng Trần để ông ấy trông coi con gái của mình cho tốt.” Trình Bằng nói.

“Trình Bằng.” Lâu Minh để điện thoại xuống, lời nói ý vị sâu xa (ngữ trọng tâm trường) “Cậu có biết không, thị trưởng Trần là một quan chức vô cùng có tài. Nhưng chỉ cần cậu nói chuyện này ra, dù là chuyện này không có bất kì ảnh hưởng gì đến tôi, thị trưởng Trần chắc chắn sẽ phải rời Đế Đô. Mà ba của tôi cũng sẽ không để ông ấy có cơ hội thăng chức nữa.”

Trình Bằng sững sờ.

“một người tốt chỉ có thể giúp đỡ được một số người, nhưng một quan chức tốt có thể đem lại hạnh phúc cho rất nhiều người, thậm chí còn có thể là một quốc gia.” Lâu Minh nói đến đây thì không nói gì thêm, anh biết Trình Bằng có thể hiểu được.

“Vâng, tôi biết rồi.” Trình Bằng trầm ngâm rồi nói.

Lâu Minh mỉm cười, bầu không khí nặng nề bỗng chốc tan biến, anh lấy la bàn đẩy về phía trước “Cậu đem la bàn trả về chỗ cũ đi.”

“anh định ...” Trình Bằng không thể tin.

“Mao đại sư cũng đã nói rồi đó, không có ảnh hưởng gì xấu.” Lâu Minh nói “Với lại, chúng ta không hỏi mà lấy đi cũng coi là ăn trộm, đây không phải là việc tốt ...”

Trình Bằng do dự một chút, cuối cùng vẫn tuân theo mệnh lệnh, nhận lại la bàn, cho người chôn xuống một lần nữa. Chỉ là cậu ta âm thầm quyết định, sau này nhất định không thể để Trần Ngư đến gần Tam

thiếu một bước.

8. Chương 8: Khai Giảng Rồi

Chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày khai giảng của trường đại học Đê Đô, nếu như theo kế hoạch trước đó của Trần Ngự thì lúc này cô đã sớm có mặt tại trường đại học. Nhưng bây giờ cô đã trở về nhà họ Trần, thì việc này cũng chẳng phải chuyện gấp gáp gì.

“Thì Thi à, con định ở kí túc xá hay về nhà ở?” Khi ăn sáng, mẹ Trần hỏi.

Trần Ngự đương nhiên muốn ở lại kí túc xá, nhưng khi quay đầu đối diện với ánh mắt thiết tha của mẹ Trần, cô lại không nói nên lời.

“Tất nhiên là ở kí túc xá rồi.” Thị trưởng Trần thấy con gái khó xử, nói đỡ “Vào đại học chính là cơ hội để kết bạn, nếu ở nhà thì sẽ không gặp gỡ bạn bè nhiều được.”

“Cũng đúng ha.” Mặc dù mẹ Trần hiểu điều này nhưng nghĩ đến việc con gái chỉ mới ở nhà được có mấy ngày lại phải xa nhà, trong lòng có chút không nỡ.

“Mẹ.” Trần Ngự an ủi “Trường học của con cách đây không xa, sau này cuối tuần nào con cũng sẽ về nhà mà. Nếu mẹ nhớ con thì đến trường thăm con.”

“Tốt, vậy tuần nào con cũng phải về nhà nha.”

“Vâng.” Trần Ngự nhìn mẹ Trần gật đầu thật mạnh làm mẹ Trần vui trở lại ngay.

Quả nhiên con gái mới là áo bông nhỏ tri kỉ, thị trưởng Trần thông thả ăn một cái bánh bao, quay đầu nhìn con trai “Còn con sau này cũng nhớ cuối tuần về nhà đi.”

“Nếu không bận điều tra án, con sẽ về.” Trần Dương là cảnh sát, sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát thì công tác tại đội hình sự thành phố, vì tính chất công việc nên thường xuyên phải ở lại khu tập thể công vụ, rất ít khi về nhà. Lần này vì chuyện đón Trần Ngự, khó khăn lắm anh mới xin được nghỉ phép, nhưng cũng sắp hết hạn phép phải đi làm.

“Ừ, được rồi.” Thị trưởng Trần cũng biết công việc của con trai, không bắt buộc.

Trần Ngự đợi ba ăn sáng gần xong mới do dự hỏi vấn đề cô suy nghĩ suốt đêm qua “Ba, con hỏi ba chuyện này nha?”

Thị trưởng Trần kinh ngạc nhìn Trần Ngự, đây là lần đầu tiên sau khi cô về nhà chủ động có điều muốn hỏi, lập tức hứng thú, đặt đĩa xuống, ôn hòa nói với con gái “Con hỏi đi.”

“Là thế này ... Ba có biết xây một con đường thì hết bao nhiêu tiền không?” Trần Ngự chớp chớp đôi mắt to, mong đợi nhìn thị trưởng Trần.

“Xây đường?” Mẹ Trần không hiểu nhìn con gái, Trần Dương cũng có chút tò mò.

“Con vì thôn Đại Mộc?” Mặc dù thị trưởng Trần không đi đón con gái nhưng hoàn cảnh lớn lên của con gái ông vô cùng hiểu rõ. Vì thế khi Trần Ngự hỏi ông chuyện xây đường hết bao nhiêu tiền, thị trưởng Trần lập tức liên tưởng đến thôn Đại Mộc.

Lúc này Trần Dương cũng đoán được, lúc lên núi tìm Trần Ngự, anh phải lái xe máy hơn mười tiếng đồng hồ mới đến được thôn Đại Mộc, đường xá ở đó như thế nào anh cũng biết rất rõ.

“Vâng.” Trần Ngự giải thích “Từ thôn Đại Mộc ra thành phố rất khó khăn, khi còn bé con phải đến thị trấn bên cạnh học, sáng sớm năm giờ phải dậy rồi, đi hơn hai giờ đường núi mới có thể đến nơi. Sau này học phổ thông sơ sở và phổ thông trung học, con phải ở kí túc xá của trường, một tháng mới về thôn một lần.”

“Thực ra thì thôn Đại Mộc cách thành phố cũng rất gần nhưng do bị mấy ngọn núi chắn ngang, thôn trưởng nói chỉ cần xây một con đường vòng quanh núi, sau này ra vào thôn cũng thuận tiện hơn, cuộc sống của

người dân trong thôn sẽ khá lên.” Nghĩ đến việc bây giờ mình có thể kiếm tiền, Trần Ngự kích động nói “Cho nên con muốn hỏi rõ một chút là cần khoảng bao nhiêu tiền, rồi con mới lập kế hoạch được.”

Trần Ngự vẫn kích động nói nên không phát hiện sắc mặt của ba người trên bàn ăn bỗng nhiên trở nên nặng nề. Chờ đến khi cô nói xong thì mẹ Trần đã bật khóc nức nở.

“Mẹ, sao mẹ lại khóc?” Trần Ngự giật cả mình.

“Lúc nhỏ con phải đi hơn hai tiếng mới đến được trường, đường núi có nguy hiểm không con? Có người lớn đi theo không?” Mẹ Trần càng nói càng đau lòng, dường như thấy được hình ảnh bé Trần Ngự lúc sáu bảy tuổi, một cô nhóc bé xíu mà phải thức dậy sớm trèo đèo lội suối đi học.

“Mẹ, mẹ, mẹ đừng khóc. Con bây giờ tốt lắm nè.” Trần Ngự hiểu rõ, đây chính là mẹ Trần đau lòng cho cô, liền vô cùng áy náy. Bản thân cô cũng không cảm thấy việc đi học lúc nhỏ của mình có nhiều gian khổ, nhưng thấy mẹ Trần đau lòng như vậy, cô cũng thấy khó chịu.

Trần Dương cầm hộp giấy ăn đưa đến, Trần Ngự rút hai tờ lau nước mắt cho mẹ Trần.

“Đúng rồi, không phải bây giờ con rất tốt hay sao? Bà đừng khóc nữa.” Trong lòng thị trưởng Trần cũng chưa xót nhưng lý trí hơn mẹ Trần nhiều.

Thị trưởng Trần biết, khi Trần Ngự bị bọn buôn người đưa đến tỉnh Thanh Sơn, chưa tìm được người mua thì cô đã ngã bệnh. Bọn buôn người tìm một thầy thuốc ở thôn quê khám thì ông ta nói Trần Ngự không thể điều trị hết. Sau đó, bọn buôn người sợ gặp phiền phức nên ném Trần Ngự ở lại trên núi. Đúng lúc thì gặp ông Ngô ra ngoài làm phép cho người ta nên được ông nhặt về, đem về thôn Đại Mộc nuôi dưỡng.

Vì thế người ở thôn Đại Mộc có ân với Trần Ngự, bây giờ Trần Ngự vẫn nhớ đến thôn Đại Mộc để báo đáp, vì họ mà muốn xây đường, trong lòng thị trưởng Trần đối với con gái vừa tự hào vừa thấy hổ thẹn.

“Nếu chỉ xây đường trong thôn thì không tốn bao nhiêu tiền. Nhưng nếu con muốn xây một con đường vòng qua núi để đến thành phố thì một mình con không thể làm được.” Thị trưởng Trần nhìn con gái, kiên nhẫn giải thích.

Đối với việc này, Trần Ngự không hiểu rõ lắm “Nhưng mà trưởng thôn đã nói, mười năm trước đã chuẩn bị xây rồi nhưng vì không có đủ tài chính nên mới không xây được đường được.”

“Có thể mười năm trước chính phủ đã có quy hoạch xây đường ở đó, sau này vì nguyên nhân nào đó mà gặp khó khăn.” Thị trưởng Trần suy đoán.

“Vậy con phải làm sao mới xây được đường?” Trần Ngự sốt ruột nói.

Mẹ Trần thấy con gái nôn nóng, nói giúp “Kiến Huân, ông có người quen ở tỉnh Thanh Sơn mà, ông hỏi giúp con một chút.”

Thị trưởng Trần nhìn con gái, hơi cau mày.

“Đâu phải muốn ông làm trái cái gì, hỏi một chút cũng không được sao?” Mẹ Trần nghĩ chuyện này cũng không phạm phải cái gì gọi là nguyên tắc, hỏi một chút mà thôi, chắc là không sao đâu.

Thị trưởng Trần nhìn ánh mắt mong đợi của con gái, nghĩ nghĩ rồi gật đầu “Để ba nhờ người hỏi thăm xem sao.”

“Con cảm ơn ba!” Trần Ngự vô cùng vui vẻ.

Thị trưởng Trần đứng lên, xoa đầu con gái, ấm giọng nói “Ba đi làm đây.”

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt là đến ngày khai giảng, lúc đầu mẹ Trần muốn tự mình đưa con đến trường học, nhưng đột nhiên bà lại có việc bận phải đi mấy ngày cho nên đành phải chuẩn bị kỹ càng đồ dùng cho con gái trước. Đồng thời dặn dò kỹ lưỡng Trần Ngự khi học quân sự đầu khóa phải nhớ bôi kem chống nắng, không thể để cang ngày cang đêm.

Thị trưởng Trần mỗi ngày đều bận trăm công ngàn việc nên tất nhiên là không có thời gian đưa con gái đến trường. Cuối cùng nhiệm vụ đưa Trần Ngự đi rơi vào tay Trần Dương. Trần Dương xin nghỉ tranh thủ

về đưa em gái đi, ai ngờ khi xe vừa đến cổng trường đại học Đé Đô thì anh nhận được điện thoại của đội trưởng, báo vụ án giết người trọng điểm đang điều tra có manh mối mới.

Trần Dương áy náy nhìn Trần Ngự “Xin lỗi em, anh không thể đưa em vào báo danh được, để anh gọi Thiệu Huy và Tần Dật đến đưa em đi.”

“không sao đâu anh, em lớn như vậy rồi, em tự đi cũng được.” Trần Ngự cười lắc đầu.

“Vậy anh đi trước nha.” Chuyện điều tra án khẩn cấp, Trần Dương không dám chần chừ, dặn dò thêm vài câu rồi lái xe rời đi.

Trần Ngự đợi xe đi xa mới kéo vali hành lý đi vào trường. Theo bảng chỉ dẫn, trên đường lại hỏi vài người, một mình Trần Ngự đã hoàn thành thủ tục đăng ký nhập học cũng tìm được kí túc xá cho nữ.

Lúc vào phòng kí túc xá, trong phòng đã có hai cô gái, một cô mặt tròn tròn đáng yêu gọi là Phương Phỉ Phỉ, một nữ sinh viên khác có dáng cao gầy là Trương Mộc Oản, hai người đều là người ở Đé Đô.

Ba người trao đổi tên tuổi, Phương Phỉ Phỉ vừa biết Trần Ngự cũng là người Đé Đô thì kinh ngạc “Trần Ngự, có phải nghỉ hè cậu đi biển không, phơi nắng đen thế này luôn á.”

“không, tớ nghỉ hè ở tỉnh Thanh Sơn.” Trần Ngự cũng không muốn nói rõ thân thế “phức tạp” của mình, thế là ‘tránh nặng tìm nhẹ’ nói.

“Tỉnh Thanh Sơn ở khu vực nhiệt đới, ở đó nắng mặt trời chiếu trong ngày rất dài, mọi người ở đó hầu như ai cũng đen.” Trương Mộc Oản trêu ghẹo “Cậu nói cậu là người ở tỉnh Thanh Sơn tớ cũng tin nữa là.”

“Cũng có thể nói như vậy, ông nội tớ ở đó, tớ thường xuyên đến đó thăm ông.” Trần Ngự nói.

“thì ra là thế.”

Ba người đang nói chuyện, lúc này vị sinh viên nội trú cuối cùng trong phòng cũng đã đến, đó là một cô gái xinh xắn da trắng, mặc một cái váy hoa, mang theo hai vị nam sinh viên hỗ trợ xách vali.

“Em đến rồi, cảm ơn các đàn anh.” Người đẹp cười cảm ơn hai nam sinh viên.

“Đàn em Du Du, có việc gì thì tìm anh nha.” Hai nam sinh dưới nụ cười ngọt ngào của người đẹp thì lưu luyến không thôi rồi rời đi.

“Cuối cùng cũng đi.” Người đẹp thở một hơi thật dài, quay mặt lại đối diện với hai cặp mắt cười cười và một đôi mắt tò mò. Hàn Du nghĩ đây chắc là bạn cùng phòng với mình đây, thế là nhoẻn miệng cười tự nhiên, sáng khoái giới thiệu “Mình tên là Hàn Du, các cậu có thể gọi mình là Du Du, các cậu là bạn cùng phòng với mình hả, rất vui được làm quen với các bạn.”

Bốn người lại một lần nữa giới thiệu lẫn nhau, Phương Phỉ Phỉ là người hoạt bát, nắm tay Hàn Du hỏi “Du Du, có phải hai vị đàn anh lúc này có ý gì với cậu phải không?”

“Có ý gì đâu, vì tớ có một mình xách vali nên các anh ấy mới đến giúp thôi. Chẳng lẽ các cậu không có đàn anh xách giúp vali sao?” Hàn Du hỏi.

Trương Mộc Oản và Phương Phỉ Phỉ cười không nói gì, khi trường khai giảng, số sinh viên lợi dụng cơ hội lấy lòng xách giúp vali cho đàn em không phải là hiếm thấy.

“không có.” Chỉ có Trần Ngự vô cùng thành thật lắc đầu.

Ba người quay đầu nhìn Trần Ngự, đôi mắt với Trần Ngự đen nhẻm, vô cùng yên lặng để lộ ánh mắt thông cảm.

“Có thể là hành lý của tớ tương đối ít ha.” Trần Ngự đương nhiên nói.

“Chắc như bắp luôn!” Đối với bạn mới, ba người vô cùng ăn ý không chọc thủng chân tướng.

Bốn cô nương lại nói chuyện một lúc, thấy thời gian đã trễ, quyết định cùng nhau ra ngoài ăn trưa, sau đó thuận tiện dạo quanh sân trường. Bốn người vừa ra khỏi cửa kí túc xá, Trần Ngự nghe thấy có người gọi tên mình.

“Tây Thi.”

“Thiệu Huy, Tần Dật.” Trần Ngự quay đầu gặp hai vị soái ca ở cửa kí túc xá, ngạc nhiên hỏi “Sao các anh đến đây?”

“không phải là anh Trần Dương nói em đứng ở ngoài chờ tụi anh đến sao? Sao em không đợi, gọi điện cũng không bắt máy?” Thiệu Huy cắn răng nghiêng lợi nói.

“A??” Trần Ngự lấy điện thoại từ trong túi ra, quả nhiên thấy mấy cuộc gọi nhỡ thì áy náy “Em để điện thoại ở chế độ im lặng nên không nghe thấy.”

“Được rồi, em không sao thì tốt rồi.” Thiệu Huy nhìn phía sau Trần Ngự có ba nữ sinh không ngừng liếc trộm Tần Dật, cười vầy vầy tay “Chào các em, các em là bạn cùng phòng với Tây Thi phải không, có muốn đi ăn trưa với tụi anh không?”

Trần Ngự quay đầu, gặp được ba cô nương đang gật đầu không chút rụt rè.

==

Trong biệt thự nhỏ nhà họ Lâu, Lâu Minh đang cùng Mao đại sư nói chuyện qua video.

“Ngày mai là ngày khai giảng trường đại học Đế Đô phải không?” Mao đại sư hỏi.

“Vâng.” Lâu Minh gật đầu.

“Lần này tôi không thể đến, nhưng những thứ cần thiết tôi đã cho người chuẩn bị đầy đủ, đến lúc đó cậu cứ đến ngồi trên khán đài là được.”

Lâu Minh nhú mày, nhìn cái nút ngọc xuyên qua một sợi dây đỏ trên tay mình, lo lắng nói “Nếu khôngtôi không đi nữa, ông không ở đây, nếu như xảy ra chuyện thì không ai có thể khống chế được.”

“Lâu Minh, lễ khai giảng đại học Đế Đô là dịp sao Văn Khúc ra đời, khí lành (tường thụ chi khí) bao phủ toàn bộ sân trường, là cơ hội duy nhất để cậu có thể hoàn toàn giải phóng sát khí trong người, khôngthể bỏ qua.” Mao đại sư nghiêm mặt nói

Lâu Minh im lặng không nói, đương nhiên anh biết đây là cơ hội duy nhất trong năm của mình. Nhưng năm nay, Mao đại sư không thể đi cùng anh đến đại học Đế Đô, xấu xảy ra tình huống đột xuất nào đó, không có người xử lý thì hậu quả không thể lường hết được.

“Lâu Minh, tôi sẽ cho học trò (đệ tử) của tôi đi cùng cậu, chỉ cần khi cậu ở trong vùng khí lành thì tháo nút ngọc xuống, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Mao đại sư trấn an.

“Vâng.” Cuối cùng Lâu Minh gật đầu.

9. Chương 9: Tôi Thu Anh Bây Giờ

“Phỉ Phỉ, cậu nhanh lên, trễ rồi kìa.”

Theo tiếng Trương Mộc Oản la to, Phương Phỉ Phỉ vội vàng vàng từ phòng ngủ chạy ra, bốn cô nương vừa mới quen nhau được một ngày, cười đùa vui vẻ đi đến sân vận động trong trường.

Hôm nay là ngày khai giảng của trường đại học Đế Đô, vì Phương Phỉ Phỉ lè mề nên khi bốn người ra đến sân vận động đã khá trễ, bốn người chỉ có thể im lặng đứng ở phía sau, nhìn về khán đài xa xa, chẳng thấy rõ được gì.

Mười giờ đã đến, nhạc loa tập hợp ngừng lại, lễ khai giảng chính thức bắt đầu. Người dẫn chương trình đứng trên khán đài giới thiệu các vị lãnh đạo, bốn người ở phía sau không ngừng vỗ tay, dù gì cũng chẳng thấy cái gì, vỗ tay theo mọi người là được.

“Bây giờ, xin mời đại biểu của sinh viên mới lên phát biểu.” Lại là một tràng vỗ tay nhiệt liệt, ở xa xa Trần Ngự nhìn thấy một nam sinh viên đứng trước micro.

“Nghe nói năm ngoái Tần Dật là đại biểu của sinh viên mới lên phát biểu, không biết đại biểu của năm nay có đẹp trai bằng anh ấy không ta.” Phương Phi Phi nhìn hình bóng mơ hồ phía xa, hỏi nhỏ.

“Chắc là không đâu.” Hàn Du trả lời “Ít người có được dáng dấp đẹp trai giống Tần Dật lắm.”

“thật hâm mộ Tây Thi mà, có thể sống chung khu tập thể với giáo thảo của trường mình.” Hôm qua ba người nghe Thiệu Huy gọi Trần Ngự là Tây Thi, sau khi về phòng cũng sửa cách xưng hô với Trần Ngự.

Giáo thảo: nam sinh viên học giỏi, đẹp trai trong trường đại học

Trần Ngự nhìn ba ánh mắt hâm mộ của bạn, nhếch nhếch miệng, khi đang định nói gì đó thì bỗng nhiên cảm giác hơi thở xung quanh biến đổi.

Mắt Trần Ngự sáng lên, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía khán đài, chỉ thấy một luồng ánh sáng nhàn nhạt từ trên trời giáng xuống đầu đại biểu sinh viên mới đang phát biểu, tiếp đó hơn mười luồng ánh sáng màu vàng rơi thẳng xuống đám đông đang đứng trong sân vận động. Trần Ngự ngẩng đầu, nhìn theo mười luồng ánh sáng thì phát hiện một ngôi sao đang lấp lánh.

Đó là..., sao Văn Khúc??

Từng luồng từng luồng ánh sáng màu vàng chiếu xuống, Trần Ngự chợt nghe thấy một tiếng kêu khe khẽ, một luồng linh khí khổng lồ đột nhiên từ dưới mặt đất dâng lên hòa vào với luồng sáng màu vàng, tạo thành một chùm ánh sáng màu vàng nhạt vô cùng rộng lớn, lấy sân vận động làm trung tâm, nhanh chóng lan tỏa, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ sân trường làm sân trường cũng trở nên sáng lấp lánh, rực rỡ khí lành.

thật thoải mái ...

Trần Ngự chưa kịp cảm thán xong, ngay sau đó một luồng sát khí hung ác màu đỏ hồng như máu đột ngột từ mặt đất phóng ra va chạm với luồng khí lành trong không trung.

Sát khí cản khí lành? (Trường thụ cảm sát)

Trần Ngự nhíu chặt lông mày, nhìn về hướng khán đài, trong lòng hơi buồn bực, sát khí mạnh như vậy, sao đến giờ cô mới phát hiện ra.

Sát khí màu đỏ hồng từ phía khán đài phóng ra nhắm thẳng về phía các sinh viên mới đang đứng phía dưới, nhưng toàn bộ xung quanh sân vận động đã có một tầng kết giới trong suốt bao phủ, chặn lại luồng sát khí. Nhưng khi luồng sát khí phóng về phía kết giới thì phía trong kết giới, khí lành cũng từ từ tiêu trừ hết, cũng vì vậy mà không gây bất kì ảnh hưởng không tốt nào đến các sinh viên ở đây

Kết giới: là một không gian bảo vệ mang tính tâm linh, phép thuật. Kết giới được lập bởi các pháp sư (hay kết giới sư), thuật sĩ, phù thủy cao tay ẩn và thường dùng để bảo vệ người đó hoặc những người đặc biệt, những bảo vật bị dòm ngó bởi tà ma. Ngoài ra kết giới còn do tự bản thân một vật có tính pháp thuật tiết ra để bảo vệ chính nó

Mà ở phía trên khán đài cao cao, Lâu Minh với tư cách là giáo sư danh dự của đại học Đế Đô, ngồi ở vị trí vắng vẻ nhất, trên bàn trước mặt anh để cái nút ngọc anh vừa cởi ra. Lúc này, khi anh cảm giác được trong không khí, luồng khí lành dày đặc, dưới sự nhắc nhở của học trò của Mao đại sư, anh đã cởi nút ngọc trên cổ tay xuống, để sát khí đã bị phong ấn khá lâu trong người không chút trở ngại nào mà phóng hết ra ngoài. Thân thể anh cảm giác vô cùng nhẹ nhõm nhưng đồng thời trong lòng anh cũng vô cùng căng thẳng.

“Tam thiếu, xin anh hãy yên tâm. Trận pháp đã khởi động, sát khí không gây ảnh hưởng gì không tốt đến các sinh viên và các giáo sư, giảng viên đâu.” Học trò của Mao đại sư – Lâm Quy nói.

“Vậy thì tốt.” Lâu Minh nghe, sắc mặt dần ra, sự lo lắng trong lòng cũng thả lỏng “Lâm tiên sinh, phiền anh tiếp tục quan sát, nếu có vấn đề gì anh lập tức nhắc nhở tôi ngay, tôi sẽ đeo nút ngọc rời khỏi đây ngay lập tức.”

Những sinh viên đứng ở sân vận động này đều là tương lai của đất nước, không thể vì anh mà có bất kì tổn thất gì.

“Tam thiếu, anh yên tâm, trước mắt chưa có điều gì bất thường.” Lâm Quy nói xong thì nhìn xuống dưới khán đài, cẩn thận theo dõi hướng đi của sát khí.

“Làm phiền anh.”

Lâu Minh ngồi trên khán đài, nghe đại biểu sinh viên mới phát biểu hăng say, cảm nhận sát khí trong cơ thể mình được phóng thích, một cảm giác nhẹ nhõm đã lâu không được gặp.

Sau một tiếng, lễ khai giảng chính thức kết thúc, hiệu trưởng trường đại học Đế Đô đến gặp Lâu Minh, cười nói “Giáo sư Lâu, tôi rất mong chờ buổi tọa đàm năm nay của anh.”

“Tôi sẽ chuẩn bị thật kỹ lưỡng.” Làm giáo sư danh dự của đại học Đế Đô cũng là một sự đền bù, sau lễ khai giảng hàng năm là thời điểm sát khí trong cơ thể Lâu Minh ít nhất, anh sẽ tổ chức một buổi tọa đàm ở trường đại học để báo đáp lại.

“Tốt, tốt quá.” Hiệu trưởng gặp Lâu Minh trong một buổi hội nghị của các trường đại học các viện nghiên cứu trong nước tổ chức. Ông phát hiện Lâu Minh tuy còn trẻ nhưng có học thức rất uyên bác, đối với vật lý, hóa học, toán học và các phương diện khác đều có những nghiên cứu xuất sắc, vì vậy ông đã chủ động mời anh đến đại học Đế Đô giảng dạy. Đáng tiếc là hình như sức khỏe của Lâu Minh không tốt, qua sự kiên trì của ông mới miễn cưỡng đồng ý hàng năm sẽ đến đại học Đế Đô tổ chức tọa đàm một lần.

Nhưng mà một buổi tọa đàm cũng đủ rồi, phải biết là mỗi lần tổ chức tọa đàm, Lâu Minh đều đưa ra những quan điểm và phương hướng nghiên cứu mới, vượt xa trình độ hiện tại của thế giới.

Hiệu trưởng còn bận rất nhiều việc, lại cân nhắc đến tình hình sức khỏe của Lâu Minh nên chỉ hàn huyên vài câu rồi rời đi. Lúc này Lâm Quy đã đem đồ vật để bố trí trận pháp thu về xong, đến gặp Lâu Minh nói “Tam Thiếu, lần ‘sát khí cản khí lành’ này diễn ra rất thuận lợi.”

“Lâm tiên sinh, anh vất vả rồi.” Lâu Minh gật đầu nói cảm ơn.

“anh đừng khách khí.” Lâm Quy nhìn sân trường vẫn còn tản mạn một ít khí lành “Tam thiếu, nếu anh không có việc bận thì có thể đi dạo xung quanh trường một vòng.”

Lâu Minh kinh ngạc nhìn Lâm Quy.

“Năm nay, số sinh viên có mạng sao Khúc Tinh hình như nhiều hơn năm trước, khí lành trong sân trường dày đặc hơn trước nhiều. Bình thường anh chỉ ở trong nhà một mình, hôm nay khó mà có một dịp thế này, anh có thể đi dạo một vòng. anh yên tâm, đi dạo hai, ba giờ cũng không sao đâu.”

“Cảm ơn anh, Lâm tiên sinh.”

Lâm Quy nhìn Lâu Minh rồi khom người cúi chào, mang theo trợ lý của mình rời đại học Đế Đô.

Đứng ở bên cạnh, đương nhiên Hà Thất cũng nghe thấy lời Lâm Quy nói, cậu ta đến bên Lâu Minh, nhỏ giọng nhắc “Tam thiếu, chúng ta đi dạo xung quanh một chút đi.”

Lâu Minh hơi sững sốt rồi nhẹ nhàng gật đầu, mang theo chút tâm tình háo hức, lần đầu tiên chen chúc giữa đám đông.

“thật đẹp trai mà, là giáo sư của trường chúng ta sao?”

“Đại học Đế Đô từ bao giờ mà có giáo sư trẻ tuổi đẹp trai như vậy chứ?”

“Vậy chắc là đàn anh rồi? Nếu là đàn anh, không biết là có bạn gái chưa ta?”

hiện giờ, sinh viên nữ đều to gan như vậy sao? Lâu Minh bật cười nhỏ, lắc đầu, nhưng cảm giác này cũng thật mới mẻ, thật vui vẻ. Lâu Minh tiếp tục đi trên con đường trong đại học Đế Đô, về nơi có rất đông sinh viên đang tụ tập mà đi tới.

đi xa xa sau lưng Lâu Minh, Trần Ngư phát hiện người này, toàn thân mang theo sát khí, không rời khỏi trường thì cũng thôi đi, vậy mà còn định đi về phía có nhiều người đứng như vậy, lập tức không thể nhịn được nữa. cô bước nhanh vài bước lên, đuổi kịp Lâu Minh, kéo tay anh lại.

Cánh tay bỗng nhiên bị người khác nắm, Lâu Minh kinh ngạc quay đầu thì đối mặt với một đôi mắt đen nháy mà vô cùng nghiêm túc.

“anh đi theo tôi.” Trần Ngư cũng mặc kệ người này có đồng ý hay không, dắt Lâu Minh rẽ vào rừng cây bên cạnh con đường.

Hà Thất và hai bảo vệ đuổi tới kịp, phát hiện Trần Ngư kéo Tam thiếu đến khu rừng nhỏ bên cạnh hồ để nói chuyện mà thôi, hình như không có ý định gây ra việc gì bất lợi với Tam thiếu, thế nên núp lại bên rừng cây, không lộ ra ngoài.

“anh làm như thế này là không được đâu.” Trần Ngư kéo người đến một nơi bên hồ không có ai mới buông ra, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc nhìn Lâu Minh.

“Em nói gì?” Lâu Minh có chút buồn bực nhìn Trần Ngư.

“anh đừng có giả bộ.” Trần Ngư trừng mắt nhìn Lâu Minh, chất vấn “Lúc này có phải anh là người ngồi trên khán đài không?”

“Đúng thế.” Lâu Minh gật đầu.

“Vừa rồi người dùng sát khí cản khí lành là anh, đúng không?” Trần Ngư lại hỏi.

Vẻ mặt bình tĩnh của Lâu Minh nháy mắt cứng đờ.

“Ha ha, bị tôi đoán đúng rồi chứ gì, chột dạ rồi.” Trần Ngư nhìn Lâu Minh, vô cùng kiêu ngạo “Tôi chính là thầy trừ ma, rất là nhạy cảm với sát khí đó.”

thì ra cô nhóc này là thầy trừ ma.

“Vì thế?” Lâu Minh cũng trừng mắt nhìn, thấy ánh mắt đắc ý của cô gái nhỏ thì thấy hơi buồn cười.

“Cái gì?” Trần Ngư sững sờ.

“Tôi bị em phát hiện rồi, vậy em định làm gì tôi?” Lâu Minh hứng thú hỏi.

“anh ...” Trần Ngư do dự một chút rồi nói “Tôi thấy anh ngồi trên khán đài chắc chắn là quen biết với lãnh đạo nhà trường. Với lại lúc này khí sát khí phóng ra, sân trường cũng được người ta bố trí kết giới cản lại, cuối cùng không gây ảnh hưởng không tốt nào, chắc là anh cũng không muốn hại người khác rồi.”

Lâu Minh nhíu mày, không nghĩ rằng chỉ mấy câu đơn giản của cô nhóc này đã nói rõ những sắp xếp của Mao đại sư và Lâm Quy, xem ra cũng có chút bản lĩnh.

“Cho nên, tôi sẽ không so đo chuyện đó với anh, nhưng sao anh có thể đi loạn trong trường như vậy.” Trần Ngư nghiêm túc nói “trên người anh là tự mang sát khí, mặc dù phần lớn vừa mới được khí lành tiêu trừ nhưng sát khí trong người anh vẫn sẽ ảnh hưởng đến những người có thân thể yếu ớt. Bây giờ trong trường vẫn còn sót lại một chút khí lành nhưng có thể biến mất bất cứ lúc nào. anh thế này mà đi trên đường thì sẽ rất dễ ảnh hưởng đến người khác, anh có biết không?”

“Cho nên em kéo tôi đến đây là muốn tôi rời khỏi trường?” Lâu Minh hỏi

“Đúng thế.” Trần Ngư hất đầu, đôi mắt đen to tròn chớp, rồi chớp.

Lâu Minh chợt nhớ đến Trần Ngư khi còn bé, hình như cũng giống như bây giờ, ngửa đầu, chớp chớp đôi mắt to gọi anh là anh trai ơi, chỉ là so với cô nhóc bây giờ thì hồi đó cô trắng hơn nhiều.

“Nếu tôi không đi thì sẽ thế nào?” Lâu Minh bỗng nhiên muốn trêu chọc cô nhóc này một chút.

“không đi??” Trần Ngư nhíu mày.

Lâu Minh nhìn cô mỉm cười, ý nói ‘xem em làm gì được tôi’.

Người này thế mà con nhìn mình cười nữa chứ, đây đơn giản chính là muốn gây chuyện phải không. Trần Ngư lập tức nổi giận, chỉ một tay về phía Lâu Minh, khí thế hùng hổ nói “Nếu anh không đi, cẩn thận không tôi thu anh bây giờ đó.”

Khi Trần Ngư nói câu ‘tôi thu anh’, ngón tay ở trước mặt cũng mở ra, sau đó khép lại, phối hợp làm thành động tác thu.

“Phù ...” Lâu Minh bị động tác của Trần Ngư tự coi là khí thế, thực ra ngốc nghếch, đáng yêu mà bật cười.

“anh ... anh còn cười.” Trần Ngự càng tức “Tôi cho anh biết, cương thi ngàn năm tôi đã thu qua rồi đó nha, sát khí này của anh thì có đáng kể gì. Nếu không phải sư môn của tôi có quy định, không lấy tiền thì không ra tay, anh có tin là tôi đã thu anh từ nãy giờ rồi không?”

“Em lợi hại như vậy sao?” Lâu Minh cũng biết khi nãy anh nhịn không được mà cười ra tiếng có chút không lịch sự, ngay lập tức điều chỉnh thái độ.

“Xem ra là không thể hiện thì anh không tin tưởng phải không?” Nghĩ đến quy định của sư môn không có tiền thì không ra tay, Trần Ngự hung dữ hỏi “anh có tiền không?”

Lâu Minh hơi sững sốt, sau đó lắc đầu, bình thường anh ở nhà cả ngày, mang tiền trên người làm gì chứ.

“Vậy anh có thứ gì đáng tiền không?” Trần Ngự lại hỏi.

Lâu Minh sờ túi trên người, cuối cùng từ trong túi lấy ra cây bút máy, cái bút này là quà sinh nhật mà chị gái anh tặng, nghe nói đầu bút là vàng nguyên chất, rất quý giá.

“Vậy thì một cây bút cũng được, được rồi, hên cho anh đó.” Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâu Minh, Trần Ngự đưa tay đoạt lấy cây bút máy nhét vào túi của mình, sau đó kéo bàn tay của Lâu Minh đưa ra, dưới ánh mắt khó hiểu của anh, tập trung linh lực, dùng tay mình vẽ trên tay Lâu Minh một linh bùa trấn sát (bùa trấn áp sát khí vẽ bằng linh lực).

Khi nét vẽ cuối cùng xong, Lâu Minh cảm giác rõ ràng được sát khí chung quanh thân thể của anh bỗng dừng biến mất không còn chút nào.

“Thấy sự lợi hại của tôi chưa.” Thấy vẻ mặt khiếp sợ của Lâu Minh, Trần Ngự đắc ý “Đây chỉ là một cái bùa trấn sát đơn giản thôi, có thể làm cho sát khí của anh tiêu tan trong hai tiếng đồng hồ. Cho nên, cơ bản sát khí của anh sẽ không gây tổn thương cho tôi được, nhân dịp tâm tình của tôi đang vui vẻ, anh mau rời khỏi đây đi, đừng để tôi ra tay thực sự nha.”

Lúc này, điện thoại di động của Trần Ngự vang lên, cô lấy ra xem thì thấy Phương Phỉ Phỉ gọi cô đi ăn cơm. Trần Ngự cắt điện thoại, trừng mắt nhìn Lâu Minh “Tôi phải đi ăn cơm rồi, anh đi nhanh lên.”

nói xong, Trần Ngự vội vã chạy đi, chạy đi được một đoạn xa còn quay đầu lại nhìn Lâu Minh, một lần nữa làm động tác ‘thu’.

“Ha ...” Lâu Minh nắm chặt bàn tay mình, cười ra tiếng lần nữa.

“Tam thiếu?” Hà Thất thấy Trần Ngự đã đi, nghi ngờ đi tới.

“Chúng ta về thôi.” Lâu Minh quay người đi ra khỏi trường học, mặc dù anh rất tò mò cô nhóc này làm thế nào mà thu anh.

10. Chương 10: Bùa Trấn Sát

Khi Trần Ngự chạy đến căn tin trường học, bọn Phương Phỉ Phỉ đã lấy cơm và đồ ăn xong, đang ngồi ở bàn ăn ngoắc Trần Ngự.

“Cậu đi nhà vệ sinh ngủ luôn trong đó hả?” Khi lễ khai giảng kết thúc, Trần Ngự lấy cớ đi nhà vệ sinh để lên đi sau lưng Lâu Minh.

“A? À, tại tớ không đem khăn tay nên phải quay về kí túc xá lấy.” Trần Ngự lúng túng cười.

“Lúc ăn cơm đừng có nói chuyện đi nhà vệ sinh có được không mấy nàng?” Hà Du không nhịn được mà cắt ngang.

“Đúng đấy, ăn cơm đi, ăn cơm đi.” Phương Phỉ Phỉ lau dũa rồi đưa cho Trần Ngự, thấy sắc mặt của bạn tái đi, vì thế lo lắng hỏi “Tây Thi, sao sắc mặt cậu xấu vậy, cậu không khỏe hả?”

Trương Mộc Oản và Hàn Du nghe vậy cũng nhìn qua, quả nhiên thấy dáng vẻ của Trần Ngư không có tinh thần chút nào, bờ môi tái nhợt.

“Tớ không sao, lúc này chạy hơi nhanh, tớ nghỉ chút xíu là được.” Trần Ngư nói.

“Trời nóng mà cậu chạy nhanh như vậy làm gì, coi chừng cảm nắng đó.” Trương Mộc Oản nói.

“không sao đâu.” Trần Ngư gấp một miếng xương sườn bắt đầu ăn “Chúng ta mau ăn cơm đi, ăn xong còn phải ra ngoài mua đồ nữa đó.”

“Đúng rồi, ngày mai phải tập quân sự rồi, tớ phải đi mua kem chống nắng mới được.” Nhắc đến việc đi ra ngoài mua sắm, ba người không để ý Trần Ngư nữa, bắt đầu sôi nổi bàn luận buổi chiều đi mua những gì.

Trần Ngư âm thầm thở phào một hơi, quả nhiên vừa rồi tập trung linh lực vẽ bùa bị tiêu hao quá nhiều, xem ra phải cần hai ngày mới hồi phục lại được.

==

Lâu Minh trở về nhà họ Lâu, một mình ngồi trên ghế trong phòng sách, cũng không biết là bùa chú mà cô nhóc đó vẽ có tác dụng hay do tác dụng tâm lý của anh, Lâu Minh luôn cảm thấy trong lòng bàn tay phải có một luồng khí lạnh lưu chuyển.

Lâu Minh mở bàn tay, ngoại trừ vân tay thì không có gì khác lạ. Nhưng sát khí trong cơ thể anh đã biến mất chứng tỏ rõ với anh một điều, vừa rồi cô nhóc đó đã vẽ một bùa chú trên tay anh. Giống như là một trò đùa, dùng ngón tay vẽ bùa chú mà lại hiệu nghiệm hơn cả nút ngọc mà Mao đại sư đã cho anh sao?

Bùa chú? Lâu Minh chợt nhớ, một tuần trước, cô nhóc này hình như có tặng anh một lá bùa bình an. Lúc đó anh tiện tay kẹp vào trong một cuốn sách. Ngày hôm đó mình đọc cuốn sách nào nhỉ? Lâu Minh quay người lại giả sách tìm tòi, lục lọi một hồi, trí nhớ của anh rất tốt, rất nhanh tìm được cuốn sách mình muốn tìm, đó là một cuốn tạp chí địa lý thể giới.

Lâu Minh gỡ cuốn sách ra, lật đến trang sách đã kẹp con hạc giấy, lông mày không khỏi nhíu lại. Thì ra không biết từ lúc nào, lá bùa gấp con hạc là màu vàng nay đã biến thành màu xám.

Reng reng reng ...

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Lâu Minh, anh cầm điện thoại lên phát hiện là Mao đại sư gọi cuộc gọi video. Lâu Minh gấp cuốn tạp chí lại, nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Mao đại sư.” Lâu Minh cười chào hỏi với ông bên đầu dây kia.

“Nhìn tinh thần của cậu không tệ.” Mao đại sư quan sát sát khí sắc của Lâu Minh một hồi, phát hiện khuôn mặt vốn tái nhợt của anh trở nên hồng hào hơn, nghĩ đến việc ‘sát khí cản khí lành’ hôm nay diễn ra rất thuận lợi.

“Hôm nay may mắn có Lâm Quy tiên sinh đi cùng, Mao đại sư, khi nào ông về nước?” Lâu Minh hỏi.

“Chắc khoảng nửa tháng nữa tôi sẽ về.” Mao đại sư nói “Đến khi cậu đến đại học Đé Đô tổ chức tọa đàm, tôi nhất định sẽ đi cùng cậu.”

“Vậy làm phiền ông.” Thực ra, thời gian tốt nhất để tổ chức tọa đàm là sau sự kiện ‘sát khí cản khí lành’ một tuần, lúc đó sát khí trên người Lâu Minh ít nhất. Nhưng khi buổi tọa đàm bắt đầu, Lâu Minh phải ở trong một không gian kín trong vòng hai giờ với mấy trăm sinh viên, giáo sư đại học. Dù mỗi lần đi, Lâu Minh đều mang nút ngọc để hạn chế sát khí phát ra ngoài nhưng anh vẫn lo lắng trong đó có người thân thể yếu ớt hoặc có ý chí không kiên định thì sẽ bị sát khí của anh ảnh hưởng. Cho nên mỗi lần đi, Lâu Minh đều nhờ Mao đại sư hoặc học trò của ông là Lâm Quy đi cùng.

“không sao, đúng lúc tôi cũng muốn trở về để xem tình hình của cậu thế nào.” Mao đại sư nói.

Chợt trong lòng bàn tay truyền đến một cảm giác lạnh lẽo, Lâu Minh cúi đầu nhìn bàn tay mình, trên tay vẫn không có dấu vết gì khác lạ.

“Mao đại sư.” Lâu Minh trầm ngâm một lúc rồi hỏi “Ông có biết vẽ bùa trấn sát không?”

“Bùa trấn sát?” Mao đại sư gật đầu “Đây là bùa chú cơ bản, đương nhiên là tôi vẽ được.”

“Vậy ...” Lâu Minh kinh ngạc “Vậy tại sao tôi chưa bao giờ thấy ông cùng trên người tôi?”

“Tình huống của cậu tương đối đặc biệt, không thể dùng bùa trấn sát.” Mao đại sư đáp.

“không phải là bùa trấn sát có khả năng khắc chế sát khí trên người tôi sao?” Lâu Minh ngạc nhiên hỏi “Tại sao lại không thể dùng?”

“Bùa trấn sát đúng là có thể loại trừ sát khí, nhưng sát khí trong cơ thể cậu quá mạnh, bùa trấn sát bình thường không thể áp chế được sát khí trong người cậu, dùng cũng chỉ phí công?” Mao đại sư giải thích.

Khắc chế không được? Lâu Minh lại một lần nữa nhìn xuống lòng bàn tay phải, nghĩ nghĩ rồi quyết định không nói cho Mao đại sư biết việc Trần Ngư đã vẽ bùa cho anh, vì thế vòng vo hỏi “Bùa trấn sát thông thường không dùng được, nhưng chắc là phải có loại bùa trấn sát có thể áp chế được sát khí trong người tôi chứ.”

“Có chứ, nhưng bây giờ không tìm thấy nữa.” Giọng nói của Mao đại sư còn mang theo chút tiếc nuối.

Lâu Minh kinh ngạc hỏi “Tại sao?”

“Thực ra, thời đại bây giờ, huyền học đã có chút xuống dốc rồi, rất nhiều môn phái đã bị thất truyền, biến mất dưới dòng chảy của lịch sử. Môn phái Lạc Sơn chính là một trong số đó, mà bùa trấn sát duy nhất có thể trấn áp được sát khí trong cơ thể cậu chỉ có bùa trấn sát của phái Lạc Sơn.”

“Thất truyền?” Trực giác của Lâu Minh khẳng định Trần Ngư chính là thầy trừ ma của phái Lạc Sơn.

“Đúng thế, nhưng mà dù có thể tìm được bùa trấn sát của phái Lạc Sơn tôi cũng không thể dùng trên người cậu được.” Sau đó, Mao đại sư còn nói thêm.

“Tại sao?” Lâu Minh khó hiểu “Nếu có thể trấn áp sát khí trên người tôi thì sao lại không dùng?”

“Phái Lạc Sơn trong giới huyền học có nhiều điểm rất khác biệt, bọn họ có công pháp (công phu và phương pháp) rất đặc biệt, vẽ bùa chú có tác dụng vô cùng mạnh mẽ (bá đạo), đối với ma quỷ có tác dụng sát thương rất lớn.” Mao đại sư nói “Bùa trấn sát của bọn họ không chỉ có tác dụng trấn sát mà đồng thời còn tạo tổn thương đối với bản thể mang sát khí. Bình thường sát khí của hồn ma đều là của ác ma đã làm nhiều điều ác, dùng bùa trấn sát vốn là để đánh cho bọn chúng ‘hồn phi phách tán’ (hồn vía tan biến) nên cũng không có vấn đề gì, tuy nhiên cậu thì không thể dùng.”

Bàn tay phải của Lâu Minh đặt trên bàn đột nhiên nắm chặt lại, trước mặt hiện lên hình ảnh Trần Ngư với đôi mắt đen tròn “Cẩn thận tôi thu anh.”

“Lâu Minh, sao cậu lại hỏi tôi cái này? Có chuyện gì sao?” Mao đại sư đột nhiên hỏi.

“không có gì.” Lâu Minh vội vàng lắc đầu “Tại hôm qua tôi xem bộ phim về cương thi, thấy đạo sĩ dùng bùa trấn sát để thu phục con cương thi ngàn năm, có tác dụng rất lợi hại nên đột nhiên nhớ đến hỏi thăm ông một chút.”

“thật không nghĩ cậu là người tin vào mấy thứ trên phim đó.” Mao đại sư cười nói.

Lâu Minh cười lúng túng nhưng không nói gì.

“Tôi phải đi họp rồi, tạm biệt cậu.”

“Hẹn gặp đại sư sau.”

Hai người kết thúc cuộc nói chuyện, Lâu Minh để điện thoại di động xuống, ánh mắt lơ đãng nhìn bàn tay phải của mình, cảm nhận luồng khí lạnh leo lên lỗ trong cơ thể, không biết luồng khí lạnh này có phải là tổn thương do bùa trấn sát như Mao đại sư đã nói hay không. một lúc lâu sau, Lâu Minh mới chợt phát ra tiếng cười khổ.

“Trong mắt cô ấy, mày không phải chính là tai họa hay sao, cô ấy dùng bùa trấn sát đối với mày là đúng rồi còn gì.” Lâu Minh bất đắc dĩ lắc đầu “Xem ra cô nhóc này không nói khoác, đúng là có thể thu mình.”

Nhưng việc có lá bùa có thể hoàn toàn áp chế sát khí của anh quả thật là một việc vô cùng hấp dẫn, trầm ngâm một lát, Lâu Minh gọi Hà Thất đến.

“Tam thiếu.” Hà Thất đứng trước bàn chờ Lâu Minh giao việc.

“Cậu cho người đến tỉnh Thanh Sơn, tìm ông nội của cô nhóc nhà họ Trần, sau đó xem có thể đưa ông ấy đến Đế Đô không.” (Nguyên tác thì tác giả lại để là Thanh Mộc, trong khi đầu truyện lại nói là Thanh Sơn nên mình quyết định tự ý đổi lại là Thanh Sơn.)

“Vâng.” Mặc dù Hà Thất rất thắc mắc nhưng không nói gì.

“Đúng rồi, chuyện này cậu cũng đừng nói cho người khác biết.” Lâu Minh dặn dò thêm.

“Vâng.”

Nếu không thể khác được thì Lâu Minh không muốn kéo cô nhóc đó vào chuyện này, dù sao cô nhóc đó mới mười tám tuổi. Vừa mới được ba mẹ tìm về, nếu như vô tình bị kéo vào việc của anh thì chắc chắn cô sẽ không còn được tự do nữa. Với lại, nếu để ba anh biết việc này, chắc là ông ấy sẽ đi tìm thị trưởng Trần.

==

Mười hai giờ đêm, Trần Ngự đến khu rừng nhỏ phía nam đại học Đế Đô nơi tụ hội nhiều linh khí nhất, yên lặng ngồi xuống khôi phục linh khí. Lúc ban ngày, vì vẽ bùa chú cho người đàn ông đầy sát khí trên người mà Trần Ngự đã tiêu hao một lượng lớn linh lực, nên đêm nay cô không thể không ra đây khôi phục lại.

Thực ra Trần Ngự cảm thấy mình đã lỗ vốn lớn rồi, ở trên mạng một lá bùa đuổi ma trung cấp bán được hai mươi vạn lận đó, bắt một ma nữ có đạo hạnh trăm năm là một trăm vạn. Hôm nay cô vẽ bùa linh lực tiêu hao nhiều hơn nhiều so với bắt ma nữ bữa trước, mà cô chỉ lấy của anh ta có một cây bút máy. một cây bút máy có giá trị bao nhiêu tiền? Có được một trăm đồng không nhỉ?

Nhưng dù lúc đó Trần Ngự có mang theo bùa trấn sát bên người, chắc chắn là cô vẫn chọn cách dùng linh lực để vẽ bùa. Dù sao bùa trấn sát có lực trấn áp quá mạnh mẽ, áp chế sát khí của đối phương đồng thời sát khí bên trong lá bùa cũng sẽ làm tổn thương đến cơ thể của đối phương. Đối phương lại là một người sống sờ sờ, không phải là một con ác ma hay một con cương thi, Trần Ngự không thể làm được việc tổn thương người khác như thế.

Nhưng mà người đàn ông đó có vẻ là người có tiền, cùng lắm thì lần sau gặp lại anh ta, cô sẽ nói anh ta bồi thường lại. Trần Ngự vừa nghĩ vừa hấp thu linh khí, đến khi trời vừa rạng sáng thì cô cũng kết thúc.

Thở ra một hơi, Trần Ngự từ từ mở mắt, cảm thụ linh khí tinh khiết trong cơ thể mình, nhận không được cảm thán “không nghĩ ra hôm nay ở đại học Đế Đô có sao Văn Khúc hạ trần, linh khí được khí lành tươi qua quả nhiên có sự khác biệt.”

Đình!

Nghe tiếng điện thoại kêu, Trần Ngự lấy ra nhìn, phát hiện là “khách hàng” ‘Mưa bay tháng ba’ tìm cô.

Người anh em, anh có đó không? Có ở đó không?

Tôi muốn xây đường: Đây.

Mưa bay tháng ba: Tốt quá rồi, người anh em, tôi có việc gấp muốn cần anh hỗ trợ, thù lao rất hậu hĩnh.

Việc gấp? Trần Ngự nghĩ đến hôm nay mình phải đi tập quân sự, chắc khoảng một tháng sau mới trở về trường được, thế là định từ chối.

Tôi muốn xây đường: Tôi có việc phải rời khỏi Đế Đô một tháng rồi, chắc là không có thời gian đâu.

Mưa bay tháng ba: một tháng? không thành vấn đề, một tháng sau cũng được.

anh nói là việc gấp cơ mà?

Mưa bay tháng ba: không sao, chậm thêm mấy ngày cũng được.

Tôi muốn xây đường: ...

Tôi muốn xây đường: Chuyện gì? Bao nhiêu tiền?

Mưa bay thẳng ba: Năm trăm vạn, có thể chi trước ba trăm vạn.

Mặc dù ‘Mưa bay thẳng ba’ chỉ mới giao dịch một lần với vị “Tôi muốn xây đường” này nhưng với niềm yêu thích tiền của người này cũng đã hiểu rõ, thế là chủ động ra giá.

Năm trăm vạn? Nhiều vậy sao? Quả nhiên là Trần Ngư đã động tâm.

Tôi muốn xây đường: Vẫn đi bắt ma.

Mưa bay thẳng ba: Đúng.

Tôi muốn xây đường: Đạo hạnh bao nhiêu năm?

Đạo hạnh: phẩm chất và tư cách tốt đẹp ở con người (thường là người theo tôn giáo nào đó)

Mưa bay thẳng ba: Vẫn là đạo hạnh một trăm năm, nhưng lần này là một con ác ma, người anh em có làm được không?

Ác ma? thật ra lần trước bắt con ma nữ một trăm năm, Trần Ngư cũng không bỏ công sức ra nhiều lắm, chỉ có khi mở cửa âm thì cô phải tốn ít công sức mà thôi. Lần này nếu là ác ma thì chỉ cần trực tiếp đánh tan là được, không cần phải mở cửa âm. Quan trọng nhất là, thật nhiều tiền a, trước mắt Trần Ngư không biết muốn xây một con đường thì cần bao nhiêu tiền, dù sao thì càng nhiều càng tốt mà, đúng không.

Tôi muốn xây đường: Chờ một tháng sau tôi về rồi nói.

Mưa bay thẳng ba: Vậy là anh nhận vụ này nhé? Tiền tôi gửi vào tài khoản lúc trước phải không? Tôi gửi cho anh khoản chi trước nhé để anh mua đồ chuẩn bị.

Thực ra Trần Ngư cũng không cần chuẩn bị trước cái gì, nhưng mà người ta đã biết điều như thế, Trần Ngư yên lặng gửi một chữ “Ừ” qua.

Đình!

Quả nhiên chưa đến một phút sau, điện thoại lại nhận được tin nhắn báo tài khoản tăng thêm số dư ba trăm vạn. Trần Ngư nghi ngờ không biết anh ta có phải là mở sẵn giao diện online Banking hay không, chỉ chờ cô đồng ý là thực hiện chuyển khoản liền

11. Chương 11: Trắng Lại Rồi

Tập huấn quân sự của đại học Đế Đô tổ chức ở doanh trại quân đội nào đó phía Tây ngoại thành, huấn luyện liên tục trong một tháng mới nghỉ. Trong khoảng thời gian này, dù là dân thành phố hay dân ở nông thôn, dù là học bá hay học tra, nam sinh viên hay nữ sinh viên, thì người nào cũng đều phải lột một lớp da mới có thể trở về trường học.

Học bá: sinh viên học giỏi.

Học tra: sinh viên học kém

Nhưng mà hiển nhiên Trần Ngư là một ngoại lệ, dù sao để có thể đuổi bắt ma thì thể lực của người nào đó không phải là người bình thường có thể có. Đối với tia tử ngoại là kẻ thù của phái nữ, Trần Ngư càng hoàn toàn bất chấp, ánh nắng ở Đế Đô còn ôn hòa hơn ở tỉnh Thanh Sơn nhiều.

Nhưng vì muốn hòa đồng cùng tập thể, tối nào Trần Ngư cũng theo các bạn đắp mặt nạ trắng da. Còn ban ngày, dù cho cô có quên thoa kem chống nắng thì các bạn cùng phòng cũng giúp cô thoa lên. Thế là hơn nửa tháng qua đi, dưới sự chăm chỉ giám sát của ba bạn cùng phòng, bạn học đen nhẻm Trần Ngư của chúng ta, vậy mà trắng lại, trắng hơn nữa rồi!

“Trời a, mỗi ngày chúng ta đều phơi nắng lâu như vậy, Tây Thi, thế mà cậu còn trắng ra!” Phương Phỉ Phỉ không thể tin, trợn mắt nhìn Trần Ngư.

“Trước kia sao tớ lại không phát hiện nhỉ.” Hàn Du đưa tay sờ sờ gương mặt trơn mịn của Trần Ngư “Tây Thi dù đen, nhưng làn da thật mịn, thật mềm.”

Trương Mộc Oản lật xem mỹ phẩm dưỡng da của Trần Ngư “Cái mặt nạ này của cậu hình như không có trên thị trường, cậu mua ở đâu vậy?”

“Mẹ tớ làm cho tớ một thẻ thành viên spa trung tâm thành phố, mặt nạ này là họ làm cho tớ.” Trần Ngư nói.

“Spa thẩm mỹ nào vậy, mặt nạ tốt vậy sao?” Trương Mộc Oản kết luận bí quyết trắng da của Trần Ngư là nằm ở mặt nạ dưỡng da này.

“Tớ cũng không nhớ rõ, khi nào tập quân sự xong, về kí túc xá tớ lấy cho các cậu xem.” Trần Ngư cầm vài miếng mặt nạ đưa cho các bạn “Cho các cậu thử trước xem sao.”

“Vậy chúng tớ không khách sáo đâu.” Giữa các cô nương, việc trao đổi mặt nạ dưỡng da là bình thường nên ba người cũng không có giả bộ kiêu cách, vui vẻ nhận mặt nạ Trần Ngư đưa, nằm trên giường đắp lên mặt.

“Còn bao nhiêu ngày nữa việc tập quân sự này mới kết thúc đây trời, bây giờ tớ đắp mặt nạ mà cũng thấy đau, chắc là bỏng nắng rồi.” Bởi vì mặt nạ trên mặt nên tiếng của Hàn Du mơ hồ không rõ.

“Nhanh lắm, hơn tuần nữa thôi.” Phương Phỉ Phỉ trả lời.

“Các cô nương, ráng lên.” Trương Mộc Oản nằm trên giường giơ một tay lên làm động tác cổ lên, động viên mình và các bạn.

Trần Ngư vừa nghe các bạn nói chuyện, vừa dùng điện thoại di động trò chuyện với mẹ Trần. Hàng ngày mẹ Trần đều nhắn tin hỏi thăm tình hình của Trần Ngư, thuận tiện dặn dò cô chăm chỉ đắp mặt nạ.

Trần Ngư vừa nhắn tin trả lời mẹ Trần xong, phần mềm QQ nhảy ra tin nhắn nhắc nhở, Trần Ngư nghi ngờ nhắn vào, quả nhiên là ‘Mưa bay tháng ba’.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh có đó không, có không?

Tôi muốn xây đường:??

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh đây rồi Giờ anh đang ở đâu????

Trần Ngư nhìn tin nhắn quá lố của đối phương thì biết anh ta đang rất gấp gáp, nghĩ nghĩ rồi trả lời: Tôi đang ở Đế Đô.

Mưa bay tháng ba: Đế Đô? Đế Đô!!! anh xong việc trở về rồi!

Tôi muốn xây đường: Tôi vẫn ở Đế Đô, chuyện của tôi còn chưa làm xong.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, không, đại thần, anh có thể dành ra một đêm không, giúp em (tiểu đệ) xử lý con ác ma đó trước được không?

Tôi muốn xây đường: Sao thế?

Mưa bay tháng ba: Xảy ra chút chuyện ngoài dự kiến, con ác ma kia nhất định phải được xử lý trước đêm mai.

Đêm mai? Từ doanh trại quân đội mà lên chuồn đi thì rất rắc rối, còn phải nửa đêm chạy đi bắt ma, sau đó lại phải quay về ngay, ngày hôm sau phải tham gia huấn luyện. Trần Ngư nghĩ nghĩ, cảm thấy không đủ thời gian, đang định từ chối thì bên kia lại nhắn tin đến.

Mưa bay tháng ba: Lại thêm hai mươi vạn?

Mưa bay tháng ba: Em biết đột nhiên thay đổi thời gian là không được, nhưng mà đại thần, anh cứu em đi, em đã lỡ khoe khoang trước mặt ông nội em rồi.

Cậu khoe khoang khoác lác thì liên quan gì đến tôi, nhưng mà có thêm hai mươi vạn, ngu sao không cầm. Trần Ngư xóa mấy chữ định gửi lúc này, trả lời: Tối mai tôi sẽ cố gắng ra ngoài một chuyến xem sao.

Mưa bay tháng ba: Cảm ơn, cảm ơn đại thần. Đại thần, trước mười hai giờ đó, anh làm được không?

Tôi muốn xây đường: Địa chỉ?

Mưa bay tháng ba: Ngoại ô phía Bắc, Hàn Sơn.

Trần Ngự tra địa chỉ, phát hiện nơi đó cách đây một đoạn, nếu may mắn bắt được taxi thì trước mười hai giờ có thể đến đó. Nhưng mà trước mười hai giờ phải giải quyết xong, coi bộ cũng khó à.

Nhưng mà ... chênh lệch nửa giờ, chắc là đối phương sẽ không phát hiện ra đâu. Ôm tâm lý chờ vận may, Trần Ngự cẩn thận đánh mấy chữ: Cũng xem xem.

Đúng vậy, mình nói là xem xem, không nói là chắc chắn, cũng đâu phải là nói láo đâu.

Mưa bay tháng ba: Tốt quá, đại thần, anh quả thực đã cứu em một mạng. Sau này có chuyện gì, anh cứ nói với em một tiếng, em sẽ không chối từ.

Tôi muốn xây đường: Muốn kết thân với tôi?

Mưa bay tháng ba: Hắc hắc hắc ... anh nhìn ra rồi hả.

Tôi muốn xây đường: Có quen biết tôi cũng không giảm giá đâu.

Trần Ngự trả lời xong, thoát ra ngoài không để ý cậu ta nữa.

‘Mưa bay tháng ba’ đánh một dãy dấu chấm thật dài biểu thị mình không còn gì để nói.

==

Khu Quan Hải, thành phố Đế Đô, trong một tòa nhà mang nét kiến trúc cổ của Trung Hoa, một thanh niên mặc áo trắng, cũng chính là ‘Mưa bay tháng ba’, vẻ mặt vui mừng ra khỏi phòng.

“Lương Vũ, cậu muốn đi đâu?” một thanh niên hai bảy hai tám tuổi, mặc âu phục gọi Lương Vũ lại.

“Tôi đi dạo xung quanh thôi.” Lương Vũ cũng không thêm để ý đến người thanh niên, vượt qua mặt anh ta định đi ra ngoài.

“Cậu đi tìm người giúp đỡ hả.” Người thanh niên cười lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, thì sao nào?” Lương Vũ đứng ở hành lang, lạnh lùng nhìn người thanh niên.

“anh đây cũng là muốn tốt cho cậu, ác ma một trăm năm không phải là dễ đối phó, đừng có cố chấp ba hoa khoác lác nữa, kéo thêm người khác xuống cũng không phải là chuyện tốt.” Người thanh niên âm trầm nói, dường như chắc chắn Lương Vũ sẽ không tìm được Thiên Sư nào có thể giúp cậu ta diệt trừ ác ma.

“không phiền anh phải quan tâm đâu, anh họ.” Lương Vũ trả lời.

“Lương Vũ, mặc dù anh không thích cậu nhưng cũng không muốn thấy cậu đi vào chỗ chết.” Người thanh niên cau mày “Chỉ là một cây kiếm gỗ đào mà thôi, cậu cầm nó cũng đâu có ích lợi gì.”

“Tôi giữ nó không có tác dụng gì nhưng cũng sẽ không đưa cho anh.” Lương Vũ nhìn vẻ mặt người thanh niên lúc trắng lúc xanh, sau đó sáng khoái tinh thần đi ra khỏi nhà.

Lương Vũ là con trai trưởng nhà họ Lương, một dòng họ Thiên Sư thế gia (thế gia: gia đình có truyền thống, địa vị cao), nhưng lại là người có tu vi (học tập và rèn luyện) yếu nhất trong thế hệ này. Nhưng mà riêng Lương Vũ lại có trong tay một thanh kiếm gỗ đào ngàn năm. một thanh pháp khí cực phẩm (pháp khí: vũ khí của đạo sĩ, cực phẩm: thượng hạng) nhưng rơi vào tay Lương Vũ lại giống như cây củi mục. Những người khác trong nhà họ Lương đương nhiên là ‘trông thấy mà thèm’, mặc dù thanh kiếm này là do Lương Vũ ‘chó ngáp phải ruồi’ mua được tại một tiệm đồ cổ.

Nửa tháng trước, ông lão nhà họ Lương (Lương lão gia tử) để Lương Quang đến ngôi biệt thự nhỏ phía bắc ngoại ô – Hàn Sơn để ‘dọn sạch’. Ngôi biệt thự Hàn Sơn này, Lương Vũ biết là do Mao đại sư – một người bạn lâu năm của Lương lão gia tử đặc biệt nhờ cậy phải ‘dọn sạch’. Nghe nói bởi vì một tháng sau sẽ có một nhân vật vô cùng quan trọng đến biệt thự đó ở vài ngày, cần đảm bảo 100% xung quanh ngôi biệt thự không có một tia sát khí nào.

Lương Quang đi biệt thự, phát hiện ở đó không biết từ lúc nào đã có một con ác ma dạo hạnh một trăm năm. một người một ma chiến đấu với nhau xong, Lương Quang không thể thu phục ác ma, trở về nói với Lương lão gia tử, con ác ma đó rất lợi hại cần phải mượn kiếm gỗ đào của Lương Vũ.

nói là mượn thực ra chỉ là lấy cớ mà thôi, lúc đó Lương lão gia tử sẽ cảm thấy cây kiếm gỗ đào ở trong tay Lương Quang mới phát huy được tác dụng. Nhưng làm sao Lương Vũ có thể đồng ý, từ nhỏ cậu đã ghét nhất người anh họ này của mình, thế là vì bảo vệ cây kiếm gỗ đào, đầu Lương Vũ nóng lên, đồng dạc nói với ông nội là cậu có thể thu phục con ác ma này.

Thế nhưng mà cậu làm sao mà có bản lĩnh ấy.

Lúc này, cậu mới nghĩ đến đại thần mới quen trên mạng, người có thể mở được cửa âm ‘Tôi muốn xây đường’, thế là cậu liên hệ với người ta, hẹn một tháng sau sẽ đi đuổi ma. Nhưng thật không khéo, nhân vật quan trọng kia đột nhiên thay đổi thời gian, nói là đêm mai sẽ đến ở biệt thự.

Lương Vũ không còn cách nào khác, cậu không đánh lại ác ma, chỉ có thể mang tâm lý hên xui lên mạng tìm ‘Tôi muốn xây đường’, nghĩ nếu như đại thần không rảnh thì cậu đành phải đem cây kiếm gỗ đào cho Lương Quang thôi, dù sao thì mạng sống vẫn quan trọng hơn pháp khí mà. Cũng may là số của cậu không tệ, vậy mà đại thần đã đồng ý rồi.

Cho nên vì thế cậu mới ở trước mặt Lương Quang mà dương dương tự đắc như thế.

==

Biệt thự nhà họ Lâu, nhân vật quan trọng Lâu Minh đang nói chuyện cùng hiệu trưởng đại học Đé Đô.

“Đúng, thời gian không có vấn đề gì, thứ sáu tuần này cứ theo kế hoạch đi.” Lâu Minh nói.

“thật là ngại quá bỗng nhiên lại đổi thời gian của anh.” Hiệu trưởng xin lỗi “Chính là do cuối tuần này tôi lại có một Hội thảo bên Mỹ, một tháng sau mới về được, nhưng tôi lại không muốn bỏ qua buổi tọa đàm của anh.”

“Hiệu trưởng, ông đừng khách khí, ông đến nghe tọa đàm là vinh dự của tôi.” Lâu Minh khiêm tốn nói.

“anh đừng nói vậy, tài năng của anh tôi còn không biết sao.” Hiệu trưởng lại hỏi “Nội dung buổi tọa đàm anh đã chuẩn bị xong chưa?”

Lâu Minh nhìn lướt qua bài viết trong máy tính “Cũng khá ổn rồi, ngày mai tôi sửa lại một chút là được.”

“Được, vậy tôi không quấy rầy anh nữa, anh tranh thủ sửa sang lại bản thảo đi.” Hiệu trưởng nói xong thì cúp điện thoại.

Lâu Minh cười cười, để di động sang một bên, quay người đến giá sách chọn năm sáu cuốn sách tham khảo, định ngày mai sẽ mang đến biệt thự Hàn Sơn.

“Tam thiếu.” Hà Thất vừa cùng trợ lý Thượng Nhất Nhậm đổi ca, đi vào phòng sách.

Vì tránh để sát khí của Lâu Minh làm ảnh hưởng, bộ trưởng Lâu bố trí cho Lâu Minh bảy trợ lý, mỗi người làm việc một ngày, những ngày còn lại trong tuần thì nghỉ để tiêu trừ sát khí bị nhiễm vào người.

“Cậu về rồi?” Trước đó, Lâu Minh đã để Hà Thất cử người đến tỉnh Thanh Sơn tìm ông nội của Trần Ngự, cử người đi nhưng không thể tìm được nên tuần trước, Hà Thất đã phải đích thân đến tỉnh Thanh Sơn một chuyến.

“Vâng.” Vì chuyện này không để cho bộ trưởng Lâu biết nên Hà Thất phải chờ đến ca trực của mình mới đến báo cáo với Lâu Minh “Tôi đã đích thân đến thôn Đại Mộc, đúng là ông Ngô đã không còn ở trong thôn nữa.”

“không có trong thôn?” Lâu Minh nghi ngờ nói “Vì sao một người sống ở thôn Đại Mộc mấy chục năm trời, không có lý do gì lại đúng lúc chúng ta cần tìm ông ấy thì ông ấy lại bỗng nhiên biến mất không có tăm hơi.”

“Trưởng thôn nói, thực ra thì ông Ngô đã sớm muốn đi ra ngoài du lịch, chỉ vì lúc trước Trần Ngự còn đi học, ông Ngô không yên lòng nên vẫn ở lại. Đến khi Trần Ngự rời khỏi thôn Đại Mộc, chưa đến hai ngày ông Ngô đã thu dọn hành lý rời đi. Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy có vấn đề gì đó sai sai.”

“Sau đó, tôi thăm dò tin tức ở các nhà ga, bến xe nhưng cũng không xác định được tên của ông Ngô có mua vé xe.” Hà Thất nói “Hay là ngày mai, tôi nhờ người mở rộng phạm vi thăm dò đến bến xe, nhà ga trong cả nước ...”

“không cần.” Lâu Minh đặt cuốn sách đang xem lên bàn “Thân phận của ông ấy có thể là giả, cậu lại không có ảnh của ông ấy. Làm sao cậu tìm được?”

“Tôi ...” Hà Thất nhất thời sửng sốt, đúng là ở thôn Đại Mộc không có ảnh chụp của ông Ngô, ảnh bên phía cảnh sát thì toàn là ảnh đã chụp từ lâu trước đây vài chục năm rồi, hoàn toàn không giống như hình ảnh hiện tại. Với lại Tam thiếu nói không sai, có thể ông Ngô khai báo thân phận lai lịch giả thì sao.

“Cậu lấy mấy cuốn sách này cất vào vali ngày mai mang đến biệt thự Hàn Sơn.” Lâu Minh cũng chỉ định tìm ông Ngô hỏi thăm một chút thôi, không cũng nhất định phải tìm thấy. không thấy thì thôi vậy.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: A ...Cao nhân (người có uy tín, nổi danh) mà dễ tìm vậy sao?

12. Chương 12: Bị Thương

Ngày hôm sau, khi kí túc xá tắt đèn, Trần Ngự đeo túi vải, lén lút chuồn ra cổng kí túc xá, né tránh lính tuần tra trong doanh trại, leo tường chạy ra ngoài.

Chạy được năm phút thì ra đến đường lộ, cô thấy một chiếc xe taxi đang dừng, thế là mở cửa ngồi lên.

“Bác tài, đến biệt thự Hàn Sơn.” Chiếc xe taxi này là Trần Ngự đặt ở trên mạng hẹn đến, bằng không ở ngoại thành đêm hôm khuya khoắt thế này thì đào đâu ra xe.

“Được.” Tài xế khởi động xe, thẳng hướng đích đến, vì đã qua mười giờ đêm nên đường phố ở Đê Đô không còn đông đúc nữa, do đó khi đến biệt thự Hàn Sơn còn sớm hơn dự kiến của Trần Ngự mười phút.

“Bác tài, bác chờ tôi một tiếng nha, một tiếng sau tôi sẽ xuống đó.” Trần Ngự nói.

“Vậy tôi đi đâu đó ăn một chút, một tiếng sau tôi quay lại đón cô.” Lúc gần đến đây, bác tài xế đã nhìn thấy có một quán ăn nhỏ, vừa lúc ông cũng hơi đói bụng nên có thể chạy đến đó ăn chút gì đó lót bụng.

“Vâng, cũng được.” Để tài xế lái xe ở đây cũng không tốt, mặc dù nơi này cách nơi có âm khí một đoạn khá xa, nhưng chút nữa cô đánh nhau với ác ma, nếu nó phát hiện ở đây có người mà chạy đến đây thì sẽ phiền phức.

Xuống xe, Trần Ngự đứng dưới núi, nhìn lên rừng cây phía lưng chừng đang bao phủ lớp âm khí dày đặc, con ác ma này thật phách lối, không cần mở mắt âm dương cũng tìm thấy vị trí của nó.

Đình!

Nghe tiếng điện thoại, Trần Ngự lấy ra nhìn.

Mưa bay tháng ba: Đại thần, anh làm xong chưa?

Với mới đến thôi, đương nhiên là Trần Ngự chưa giải quyết xong rồi, thế là cô uyển chuyển hỏi “Tại sao phải giải quyết xong trước mười hai giờ?”

Mưa bay tháng ba: Vì có một nhân vật vô cùng quan trọng sẽ đến ở biệt thự Hàn Sơn lúc mười hai giờ. Nếu anh ta gặp phải ma thì em nhất định sẽ chết đó.

thì ra có người đến đây ở, chắc là sợ người ta gặp phải ác ma. Nhưng có cô ở đây, ác ma làm gì có thời gian mà đi tìm người khác, thế là Trần Ngự vô cùng tự tin trả lời: Cứ để anh ta đến đi.

Mưa bay thẳng ba: Làm xong rồi? anh thực sự giải quyết xong rồi hả?

Tôi muốn xây đường: Đúng vậy. (lập tức giải quyết ngay nè)

Trần Ngư cất điện thoại, bước chân lên núi cũng nhanh hơn.

==

Nhà họ Lương, trước mặt Lương lão gia tử, Lương Quang nhắc nhở em họ một lần nữa “Lương Vũ, đã đến giờ này rồi cậu đừng có mạnh miệng nữa, Tam thiếu sắp đến Hàn Sơn rồi đó. Cậu còn không nói thật đi.”

Lương Vũ để điện thoại xuống, giả ngu nói “anh họ, anh có ý gì? anh muốn tôi nói thật cái gì?”

Lương Quan thấy Lương Vũ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tố cáo “Lúc chiều anh đã đi qua Hàn Sơn, cơ bản là cậu vẫn chưa trừ khử được con ác ma kia.”

Lương lão gia tử nghe thế thì nhú mày.

“Ông nội, con ác ma đó con đã trừ khử nó rồi.” Lương Vũ vội vàng nói.

“không thể nào, lúc chiều anh đến Hàn Sơn thì nó vẫn ở đó mà.” Lương Quang nói “Ông nội, ông vẫn nên gọi cho Tam thiếu nói anh ấy đừng qua đó nữa, nếu không sẽ có rắc rối đó, con ác ma đó đã bị oán khí cắn nuốt tâm trí rồi.”

“Lương Vũ, con đã diệt trừ con ác ma đó chưa, nói thật cho ông biết xem nào?” Lương lão gia tử cân nhắc một lúc rồi hỏi Lương Vũ.

“Ông nội, ông tin con đi, con thực sự đã trừ khử nó rồi mà.” Lương Vũ vẫn khẳng định chắc chắn.

“Con chắc chắn?”

“Con chắc chắn!” Lương Vũ đảm bảo.

Lương lão gia tử bình tĩnh nhìn chằm chằm Lương Vũ hai giây, Lương Vũ không chột dạ chút nào mà nhìn lại ông. Cuối cùng ông lựa chọn tin tưởng Lương Vũ, không gọi điện ngăn Lâu Minh đến biệt thự Hàn Sơn.

“Ông nội, lỡ như ...” Lương Quang nhìn chằm chằm Lương Vũ, anh ta đảm bảo một trăm phần trăm là Lương Vũ chưa đến biệt thự Hàn Sơn, mặc dù anh ta rất muốn cây gỗ kiếm đào của Lương Vũ, nhưng mạng người không phải là trò đùa.

“không sao.” Lương lão gia khoát tay, thực ra diệt trừ ác ma không phải là vì sợ ác ma làm bị thương Lâu Minh mà là sợ sát khí của Lâu Minh sẽ làm tăng sức mạnh của ác ma. Nếu như thực sự ác ma chưa bị diệt trừ thì ngày mai ông sẽ đích thân đến đó.

==

Năm phút sau, xe Lâu Minh đến biệt thự Hàn Sơn, vì phòng ngừa trong hai ngày tới có người lên núi Hàn Sơn, trợ lý Điền Phi đã cho người đặt một trạm kiểm soát dưới chân núi, cấm xe và người đi lên núi trong khoảng thời gian này.

Lâu Minh đi vào biệt thự, đưa tay nhìn đồng hồ, quay đầu nhìn Điền Phi “Đến mười hai giờ mười thì các cậu đều lui xuống dưới chân núi đi.”

“Vâng.” Điền Phi đặt sách và máy tính của Lâu Minh xuống bàn, đi đến phòng bếp đun một ấm nước, pha cho Lâu Minh một bình trà rồi mới xuống núi.

Mà trong rừng cây cách biệt thự 100m, Trần Ngư cũng vừa mới đi vào. Gần như là vừa bước vào rừng cây, Trần Ngư đã cảm giác được nguy hiểm, cô trở tay lấy một lá bùa trừ ma sơ cấp quăng ra ngoài, một đốm lửa hiện lên giúp cô nhìn rõ hình dáng của con ác ma. Đó là một con ma nam, có mặt xanh nanh vàng, đầu tóc bù xù, hai mắt phát ra ánh sáng xanh lè, đã không còn chút thần trí (tinh thần và lý trí) nào.

Ba hồn bảy phách của nó đã bị oán khí cắn nuốt, loại ác ma này đã không còn tính người, nếu không diệt trừ kịp thời để nó tiếp tục phát triển sẽ biến thành yêu quái gây hại cho con người. Mấy giây trôi qua, Trần Ngư đã quyết định, con ác ma này không cần đưa xuống âm phủ, chỉ có thể đánh tan ngay tại chỗ.

“Ra!” Tay phải của Trần Ngự vung lên, ném ra sáu lá bùa trừ ma sơ cấp. Trong nháy mắt, những lá bùa này tập hợp thành trận Khốn Linh (Linh lực bao vây), bao vây con ác ma vào trong, tay trái cầm một lá bùa trừ ma trung cấp định dần lên.

“Két, ầm.” một tiếng vang thật lớn, hai tay con ác ma xé mở trận Khốn Linh, thân ảnh con ác ma lóe lên rồi biến mất, lá bùa của Trần Ngự dán vào không khí.

Cũng khá lợi hại đó!

“Mở!”

Ngón tay Trần Ngự chỉ vào ấn đường, mở mắt âm dương ra, quét mắt về bốn phía, rất nhanh xác định hướng mười giờ, con ác ma đang leo lên trên một tán cây yên lặng quan sát cô. Trần Ngự đưa tay ra, một lá bùa trừ ma trung cấp bay ra, ác ma gầm nhẹ một tiếng, sử dụng âm khí của mình tạo nên một bức chắn bùa trừ ma. Bùa trừ ma dán vào bức tường âm khí tạo thành không thể tiến thêm một bước.

“Nổ.”

Ngón tay Trần Ngự bấm niệm thần chú (pháp quyết), bức tường âm khí lập tức vỡ ra, theo đó, một luồng ánh sáng thần linh (linh quang) rực rỡ, mạnh mẽ đánh thẳng vào mặt ác ma. Con ác ma hét lên một tiếng thảm thiết, dường như đã bị chọc giận, điên cuồng nhào đến Trần Ngự.

Trần Ngự lui về sau một bước, chuyển thân mình né tránh, nương theo thế của ác ma túm chặt lấy tay của nó, móng tay đen nhánh của nó chỉ cách mắt Trần Ngự chưa đến 10cm. Từng trận âm khí lạnh lẽo từ trong thân thể (hồn thể) của ác ma truyền vào trong cơ thể của Trần Ngự, Trần Ngự bắt đầu khởi động linh lực.

“Ác ma ta đã thấy nhiều rồi, nhưng mà thê thảm như mi thì thật không nhiều, báo thù không được thì đi đầu thai đi, tội gì mà phải như này.”

Loại ác ma này được hình thành là do lúc còn sống đã bị chết rất thảm thiết, sau khi chết oán khí quá nặng, không muốn rời đi nhưng hết lần này đến lần khác lại không báo thù được. Thế là nó bắt đầu tổn thương người vô tội, càng hại nhiều người, oán khí càng nặng, oán khí càng nặng, sức mạnh càng tăng lên. Ý chí yếu ớt trời sinh không thể chống đỡ được sự khổng lồ sức mạnh to lớn như thế, cuối cùng bị oán khí khổng lồ, linh hồn trở thành thức ăn của oán khí, một lần nữa tự mình đưa mình vào đường chết.

“A a a!”

Trần Ngự dẫn linh lực trong cơ thể thông qua bàn tay nắm với ác ma truyền vào thân thể của ác ma, ác ma đau đớn vặn vẹo hét lên nhưng không thể thoát sự khống chế của Trần Ngự. âm khí đen ngòm va chạm với ánh sáng vàng chói của linh khí tạo thành một không gian kì dị trong rừng cây. Cuối cùng, linh khí vàng chói dần dần áp chế âm khí âm u, thân thể ngưng tụ của ác ma dần dần trở nên trong suốt, dường như chuẩn bị tiêu tán trong vũ trụ ...

Lúc này, bỗng nhiên có một luồng sát khí đỏ như máu che trời lấp đất bay đến, phá vỡ không gian do âm khí và linh khí tạo thành. Con ác ma vừa rồi còn thoi thóp sắp hồn bay phách lạc bỗng nhiên như được tiêm thuốc kích thích, sống lại một lần nữa, nâng cánh tay phóng như bay về phía Trần Ngự.

Trần Ngự nghiêng người thoát hiểm, vội vàng lấy la bàn từ trong túi vải ra, vung tay ném ra ngoài. Từ la bàn phóng ra một luồng sáng đâm ngay vào ngực ác ma, chỉ nghe một tiếng ‘ầm’, ác ma dừng lại một chút, Trần Ngự nhân cơ hội ác ma đang khựng lại, tiến lên phía trước, một lá bùa trừ ma cao cấp nhanh chóng đưa ra dán trên trán ác ma, hai tay niệm chú, dẫn truyền linh lực.

“Ầm!”

một tiếng vang thật lớn, ác ma vừa rồi còn kiêu ngạo ngang ngược trong nháy mắt nổ tung rồi biến thành tro bụi, ngay cả âm khí dày đặc lúc này cũng tiêu tán trong không khí.

Trần Ngự thu hồi la bàn, đặt móng ngồi trên bãi cỏ, nhìn xung quanh, sát khí đỏ như máu càng lúc càng dày đặc, nghĩ mãi mà không ra. Vừa lúc này, nơi này rõ ràng không có sát khí, vì sao bỗng dưng lại xuất hiện sát khí dày đặc như vậy, hơn nữa còn là sát khí màu đỏ, chẳng lẽ gần đây có cương thi?

Trần Ngự nghĩ ngợi trong chốc lát, quyết định đi tìm nơi phát ra sát khí để tìm hiểu xem sao, sát khí hung ác và mạnh mẽ như vậy, nếu như có cương thi, cô cũng không thể bỏ mặc được.

“Suýt ...” Trần Ngự vừa động thì thấy tay tê rần, cô quay đầu nhìn thấy cánh tay mình bị thương thì lập tức xanh mặt. Suýt chút nữa thì thua trong tay một con ác ma trăm năm, nếu để ông lão biết, cô còn không bị cười rụng răng.

Trần Ngự ra khỏi rừng cây, đi về nơi phát ra sát khí nhiều nhất, chỉ trong chốc lát là đến một ngôi biệt thự đang thấp đèn điện sáng trưng. Nhìn ngôi biệt thự, trong nháy mắt, trong đầu Trần Ngự không tự chủ mà nghĩ đến người đàn ông cô đã gặp ở đại học Đế Đô. Dù sao người mà bản thân họ mang sát khí trong người cô chưa gặp nhiều, chỉ có duy nhất anh ta mà thôi.

Trần Ngự nghĩ nghĩ, đem lá bùa trong tay cất đi, đi đến trước cửa biệt thự, nhấn chuông.

đang ngồi sửa bài phát biểu, Lâu Minh chợt nghe thấy tiếng chuông cửa. anh kinh ngạc buột bút máy. Phản ứng đầu tiên của anh là nghĩ không thể có người nào khác ở đây, nhưng lòng tò mò vẫn thúc đẩy anh đứng lên mở cửa. Lúc nhìn qua thiết bị giám sát, thấy hình ảnh của cô nhóc kia, lông mày của Lâu Minh vốn nhíu lại càng nhíu chặt hơn.

“Cạch.”

Cửa mở ra, Trần Ngự đẩy cửa đi thẳng vào phòng khách, khi cô nhìn thấy người đàn ông tỏa ra sát khí màu đỏ, dường như cả người đang chìm trong biển máu thì chỉ vào đối phương, thở phì phò nói “Quả nhiên đúng là anh!”

“Sao em lại đến đây?” Lâu Minh đồng thời hỏi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: Em đến trừ ma mà anh còn phá em hử.

Tam thiếu: ...

13. Chương 13: Anh Ba

Lâu Minh đưa ly nước ép dưa hấu đến trước mặt cô gái đang ăn như hổ đói, rồi ngồi xuống phía đối diện.

“anh có biết là anh suýt nữa hại chết tôi không, bỗng nhiên sát khí lớn như vậy xuất hiện làm gì chứ.” Trần Ngự uống một ngụm nước dưa hấu, cũng không lau miệng, nói xong tiếp tục cúi đầu ăn sandwich.

Ừm, trong này có cho cái gì vậy ta, ăn ngon quá. Trần Ngự ăn thật vui vẻ, khéo miệng vừa dính tương ớt vừa dính nước dưa hấu nhìn vô cùng khoái hời.

Lâu Minh phía đối diện nhìn cô nhóc ăn uống mà mỉm cười, vừa nghe cô nói xong thì sắc mặt lập tức thay đổi, anh đứng lên vội vàng đi ra phòng khách, lấy nút ngọc đeo vào tay. Cả người vô cùng ảo não, sao anh lại chủ quan như thế chứ, quên mất thể chất đặc biệt của mình, này giờ anh quanh quẩn bên cô nhóc ngốc mà không có nút ngọc lâu như vậy không biết cô có bị ảnh hưởng gì hay không.

không được rồi, nhất định phải đưa cô ấy rời khỏi đây ngay lập tức.

Lâu Minh nghĩ xong, quay lại phòng ăn một lần nữa, đang muốn há miệng nói Trần Ngự rời đi thì đã thấy Trần Ngự quay đầu lại, vẻ mặt ghét bỏ nói “Bây giờ anh thu sát khí lại mà làm cái gì, ác ma đã bị tôi thu rồi, mà nó lại chẳng ảnh hưởng gì đến tôi.”

“không ảnh hưởng ... đến em?” Lâu Minh kinh ngạc nói “Em nói là sát khí của tôi không có tác dụng gì với em?”

“nói thừa.” Lúc tập quân sự đã bị tiêu hao thể lực, vừa rồi lại đánh nhau ác liệt với ác ma, lúc này Trần Ngự thật đói bụng, ăn liền lúc ba cái sandwich, lại uống một ngụm nước dưa hấu, vỗ vỗ ngực rồi nói tiếp “Tôi đường đường là một thầy trừ ma, nếu dễ dàng bị sát khí ảnh hưởng như vậy thì tôi còn bắt ma cái quỷ gì.”

Lâu Minh thật kinh ngạc, từ khi anh hiểu biết về điều đặc biệt của cơ thể mình đến giờ, anh chưa bao giờ gặp được người nào mà không sợ sát khí của anh. Ngay cả Mao đại sư, một vị đại sư có tu vi uyên thâm trong giới huyền học cũng chỉ có thể ở bên anh lâu hơn người bình thường một chút thôi, ở lâu cũng không tốt với cơ thể ông.

“không phải lần trước tôi đã nói với anh rồi sao, cẩn thận không tôi thu anh.” Trần Ngự đưa miếng sandwich cuối cùng nuốt vào bụng, cầm khăn giấy lau lau tay, nhìn Lâu Minh nói “Nếu ngay cả sát khí của anh mà tôi không xử lý được thì tôi thu anh làm sao.”

Thần sắc của Lâu Minh từ từ trở nên phức tạp, anh yên lặng đem nút ngọc vừa đeo lên một lần nữa cởi ra bỏ lên bàn.

Trần Ngự nhìn thoáng qua nút ngọc, mặc dù có chút tò mò nhưng không lấy lên mà tiếp tục lau miệng.

“Em vừa nói em mới bắt một con ác ma ở gần đây?” Lâu Minh lại ngồi đối diện với Trần Ngự.

“Đúng thế!” nói đến đây, Trần Ngự tức giận rồi “Tôi vừa ở khu rừng phía sau khu biệt thự, tôi vừa mới không chế được ác ma, đang muốn ra tay thì luồng sát khí đột nhiên thổi tới. anh biết chuyện gì xảy ra không?”

Lâu Minh im lặng lắc đầu.

“Con ác ma đó hấp thu sát khí trên người anh.” Trần Ngự nói điểm chính “Lúc đầu còn thoi thóp, sau đó lại nhảy nhót tung bừng lên, anh nhìn tay tôi đây nè.”

Trần Ngự đưa cánh tay bị thương cho Lâu Minh nhìn “Nhìn chuyện tốt mà anh làm nè.”

Lâu Minh nhìn vết cào trên tay Trần Ngự, nhíu mày lại, đang muốn đưa tay xem xét vết thương của cô thì thấy Trần Ngự thu tay lại, tức giận hỏi “anh nói anh nên bồi thường cho tôi như thế nào?”

“Bồi thường?” Lâu Minh nghi ngờ.

“Đúng!”

“Em muốn tôi bồi thường em như thế nào?” Lâu Minh hứng thú nhìn Trần Ngự.

“Tôi còn chưa nghĩ ra, chờ tôi nghĩ ra sẽ nói cho anh biết.” Trần Ngự vốn chỉ thuận miệng nói thôi nhưng thực sự muốn Lâu Minh bồi thường như thế nào, cô vẫn chưa nghĩ đến.

“Được, khi nào em nghĩ xong thì lúc nào cũng có thể tìm tôi, nhưng mà ...” Lâu Minh nhìn Trần Ngự, thông thả ung dung nói “Trước tiên chúng ta cần làm rõ trách nhiệm đã?”

“Làm rõ trách nhiệm?” Trần Ngự không hiểu chớp chớp mắt.

“Đầu tiên.” Lâu Minh hỏi Trần Ngự “một người vốn ở trong doanh trại quân đội tập quân sự, vì sao nửa đêm nửa hôm lại xuất hiện ở đây?”

“Nác!” Trần Ngự nhin không được mà nác cụt một cái.

“Tiếp theo, mặc dù tôi không biết tại sao em lại chạy đến đây bắt ma nhưng mà, tôi đã yêu cầu trước mười hai giờ đêm, tất cả âm khí, sát khí xung quanh biệt thự Hàn Sơn phải được tiêu trừ.” Lâu Minh chỉ vào nút ngọc “Khi tôi lấy nút ngọc xuống đã là mười hai giờ mười rồi.”

“Nác!” Trần Ngự che miệng, chột dạ ngồi lùi lại phía sau.

“Cuối cùng, đây là nhà tôi, tôi đang ở nhà mình mà bỗng nhiên em lại chạy đến đây hỏi tội tôi. Như vậy gọi là cái gì? ‘Người ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống’, em nói có đúng không?” Hai tay Lâu Minh ôm ngực, dựa vào ghế mỉm cười nhìn cô nhóc ngồi đối diện, ánh mắt đã bắt đầu đảo vòng quanh.

Trần Ngự chột dạ, ánh mắt đảo quanh, hơi bối rối.

Xong đời, xong đời rồi. Mình phải nghĩ ra sớm chứ. ‘Mưa bay tháng ba’ nói có nhân vật rất quan trọng đến ở, xung quanh núi Hàn Sơn này chỉ có căn biệt thự này, vậy chính là người đàn ông trước mắt này rồi.

Lúc đầu mình trừ ma sau mười hai giờ không có người nào biết, nhưng ai bảo mình nào ngăn, tự động dâng đến cửa vậy chứ. Nếu bị ‘Mưa bay tháng ba’ biết, không biết mình có nhận được hai trăm hai mươi vạn còn lại không trời.

Lâu Minh thấy cô nhóc đã bị anh dọa sợ đến mức trắng cả mặt thì thấy không đành lòng, nói “Được rồi, lần này tôi không so đo với em nữa, để tôi giúp em xử lý vết thương rồi kêu người đưa em xuống núi.”

“anh thật ...” Trần Ngư đang định hỏi anh có thật không tính toán với cô không thì chuông điện thoại của cô reo lên, Trần Ngư đành phải nghe trước.

“nói chuyện xong thì đến phòng khách nhé.” Lâu Minh nói xong, đứng dậy đi ra phòng khách.

Đến lúc Trần Ngư nói chuyện điện thoại xong đi ra phòng khách, Lâu Minh đã lấy hộp y tế đặt trên bàn, thấy Trần Ngư đi ra thì nói “Em ngồi ở đây, cởi áo khoác ra nào.”

“À.” Bị người ra tóm lấy hai trăm hai mươi vạn, Trần Ngư thành thật hơn nhiều.

Bên trong áo khoác là một chiếc áo thun trắng đơn giản, cô gái đã dưỡng được nước da trắng nõn, hai vết máu đen nổi bật thật chói mắt.

“Sao máu lại màu đen?” Lâu Minh nhíu mày hỏi.

“Đó là do oán khí, oán khí của ác ma tương đối nặng.” Trần Ngư giải thích.

“Vậy phải xử lý như thế nào?” Vết thương thông thường thì anh còn xử lý được, còn vết thương do oán khí gây ra anh chẳng biết phải làm sao.

“không sao, để tôi làm cho.” Trần Ngư nói, nâng tay lên, tay phải áp vào vết thương, một luồng linh khí nhàn nhạt xua đi oán khí bám xung quanh vết thương, vết thương vừa nãy còn đen thui dần dần trở thành vết máu đỏ bình thường.

Mặc dù lúc trước cũng biết là cô nhóc này cũng có chút bản lĩnh nhưng tận mắt nhìn thấy một màn này, Lâu Minh vẫn im lặng trong giây lát rồi mới cầm bông gòn xử lý vết thương cho Trần Ngư.

“Vậy ... à ... anh vừa nói sẽ tiễn tôi về nhà hả?” Trần Ngư nhỏ giọng xác nhận.

“Ừm.” Lâu Minh vừa lau vết thương vừa nhẹ nhàng ừ một tiếng.

“Vậy tốt quá.” Trần Ngư lập tức thở phào một hơi “Lúc nãy bác tài xế vừa mới gọi nói phía chân núi đột nhiên bị trạm kiểm soát chặn lại, ông ấy không lên đây được nên về trước rồi. Nếu anh không đưa tôi về thì tôi không về kịp tập quân sự.”

Lâu Minh dừng tay bôi thuốc, cau mày nói “Em còn muốn chạy về tham gia tập quân sự nữa.”

“Vâng.” Trần Ngư gật đầu.

“Đêm nay là em leo trộm tường ra ngoài?” Lâu Minh hỏi

“Làm sao anh biết tôi leo tường?” Trần Ngư kinh ngạc nói.

Bởi vì lần leo tường đầu tiên của em là leo tường nhà tôi.

“Ngày mai em báo bệnh xin nghỉ đi, đừng tập quân sự nữa.” Lâu Minh đã rửa vết thương, bắt đầu băng lại cho cô nhóc.

“không sao, vết thương nhỏ thôi.” Trần Ngư chẳng để ý.

“Vậy để tôi nhờ người xin giúp em.” Lâu Minh phát hiện hình như từ hồi về Đế Đô, cô nhóc này chưa an phận một chút xú nào.

Nhờ người khác xin giúp tôi? Có ý gì? Là tí nữa tiễn tôi về xong sẽ cho người trực tiếp xin phép nghỉ cho cô sao? Vậy chẳng phải là việc cô lên nữa đêm trốn đi sẽ bại lộ sao?

“không cần, không cần, để tự tôi xin nghỉ, để tự ...” Trần Ngư lo lắng lắc đầu liên tục.

“Đừng nhúc nhích!” Lâu Minh dè cánh tay của cô nhóc đang quơ loạn xạ, băng gạc lại thật tốt rồi mới buông tay “Tự em xin?”

“Ừ!” Trần Ngư sợ chết, xin nghỉ tập quân sự chỉ phải xin phép thầy giáo chứ còn lên trốn khỏi doanh trại quân đội thì là việc lớn à nha.

“Mấy người của tôi không thể lên núi, chút nữa em tự đi xuống núi, đến ngã ba sẽ có người đưa em về.” Lâu Minh cất dụng cụ y tế rồi bỏ vào ngăn kéo bàn.

Trần Ngư giật giật cánh tay đã được băng bó kỹ, phát hiện không còn đau nữa, cô mặc áo khoác vào, nghĩ nghĩ rồi đến sau lưng Lâu Minh nói cảm ơn “Cảm ơn anh nha! À, còn nữa, tôi vẫn chưa biết tên của anh, anh xem trong thời gian ngắn vậy mà chúng ta đã gặp nhau hai lần rồi, chúng ta làm quen một chút, được chứ.”

Lâu Minh xoay người.

“Để tôi giới thiệu trước, tôi là Trần Ngư, anh có thể gọi tôi là Tây Thi hoặc là Tiểu mỹ nhân ...” Trần Ngư tự giới thiệu.

“Tiểu mỹ nhân?” Lâu Minh không thể tin lặp lại.

“Đúng rồi?” Trần Ngư rất tự giác trả lời.

“Khụ ...” Lâu Minh thực sự không nhịn được, xoay người lấy tay đỡ cánh tử nén cười đến gầy lưng.

“A, không đúng, không thể để nam giới gọi tôi là tiểu mỹ nhân được, anh vẫn nên gọi tôi là Tây Thi đi, nếu không thì nghe giống như đùa giỡn lưu manh.” Trần Ngư bổ sung.

Lâu Minh dựa tay lên cánh tử nén cười đau cả bụng, một lúc lâu mới bình tĩnh lại.

“Còn anh tên là gì?” Chẳng hề biết gì, Trần Ngư thấy đối phương lâu không trả lời mình, thế là chủ động hỏi.

“Lâu Minh.” Lâu Minh vất vả mới nén được cười, quay người nhìn cô nhóc đứng chỉ đến cảm mình “Em có thể gọi tôi là anh Ba.”

“Lâu Minh, tên này có chút quen quen.” Trần Ngư suy tư ba giây, sau đó mắt sáng lên, ngón tay chỉ vào Lâu Minh, cả người kích động đến ngón tay cũng run run, lắp bắp nói “A, anh là người ... cái nhà đó, tòa nhà phía bắc khu tập thể.”

Lâu Minh dù bận vẫn ung dung nhìn dáng vẻ khiếp sợ không thôi của cô nhóc này.

“Đúng rồi, anh còn đưa cho tôi một con gấu bông nhỏ, đúng không?” Trần Ngư hỏi.

Lâu Minh mỉm cười gật đầu.

“Đúng là anh?” Trần Ngư không thể tin nói.

“Là anh.” Lâu Minh gật đầu lần nữa.

“anh Ba!” Trần Ngư đột nhiên nhào đến, ôm cánh tay người nào đó không buông, hai con mắt chớp chớp như con cún nhỏ, nhấp nháy nhấp nháy như muốn làm nũng.

Lâu Tam thiếu kinh ngạc nhướng mày, nhưng rồi dè dặt không hất ra.

14. Chương 14: Em Muốn Đến Nhà Anh Chơi

đã bao nhiêu năm qua, trong ký ức của Lâu Minh chưa bao giờ tồn tại việc một người nào đó “không hề kiêng nể gì” mà đụng chạm vào người anh. Cho nên cái cảm giác được người khác thân mật ôm chặt cánh tay làm cho anh cảm thấy thật mới lạ, mới lạ đến mức không lập tức né tránh cô nhóc.

“anh Ba, thì ra chúng ta ở gần nhà nhau như vậy.” Trần Ngư tiếp tục làm quen.

Trong lòng Lâu Minh hưởng thụ cảm giác nhiệt độ ấm áp từ cánh tay truyền đến một lúc, ngẩn người, rồi nhẹ nhàng đem tay thoát ra “Ừ.”

“Vậy sao hôm nay anh lại chạy đến đây ở?” Hai mắt Trần Ngự xoay tròn “Em nhớ là nhà của anh có rất nhiều linh khí mà.”

không biết tại sao, lúc nghe được câu này, trong đầu Lâu Minh lại hiện lên hình ảnh người nào đó nửa đêm vùng trộm chôn la bàn ở góc tường nhà anh.

“Ồ đây là phòng an toàn của anh.” Lâu Minh giải thích.

“Phòng an toàn?” Trần Ngự không hiểu hỏi.

“Sát khí trên người anh mỗi ngày một mạnh hơn, nếu bỏ mặc thì sẽ phát triển đến mức độ bùng phát.” Khi nói đến từ ‘bùng phát’, mặt Lâu Minh cũng trở nên căng thẳng.

Trần Ngự tất nhiên là biết hậu quả của sát khí bùng phát, lông mày của cô nhăn chặt lại “Sát khí của anh đã nghiêm trọng đến vậy sao? Em đã gặp anh hai lần, sát khí của anh mặc dù nghiêm trọng nhưng cũng không đến mức mất khống chế chứ.”

“Đó là vì định kỳ anh sẽ phải phóng thích sát khí.” Lâu Minh nói “Lần trước là ở đại học Đé Đô, lợi dụng ‘khí lạnh cản sát khí’ là chuyện hàng năm bắt buộc anh phải làm. Còn lại, chính là ở đây.”

Lâu Minh nhìn xung quanh phòng, tiếp tục nói “Mười km quanh biệt thự ở Hàn Sơn này đều không có bóng người, anh bố trí hai, ba nơi như thế này để phóng thích sát khí, định kỳ anh đều đến những nơi đó ở lại vài ngày.”

“Vậy là trạm kiểm soát dưới núi cũng là anh cho làm?” Trần Ngự hỏi.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu.

“anh cho người phong tỏa đường, cho người tìm thầy trừ ma, thực ra là anh không muốn làm tổn thương người khác, có phải không.” nói đến đây, Trần Ngự bỗng nghĩ lại ngày đó ở trường đại học, cô lên mặt ra lệnh cho anh không được đi ra ngoài gây họa cho người khác, lập tức vô cùng xấu hổ “À, ... ngày hôm đó ... em không có ý gì đâu.”

Lâu Minh nhướng mày, ra vẻ không biết hỏi “Ngày nào?”

“Chính là ngày đó đó, ở trường học đó.” Trần Ngự ngượng ngùng “Em không nên nói anh như vậy.”

“À.” Lâu Minh ra vẻ ‘bỗng nhiên nhận ra’, nói “Ngày mà em nói muốn thu anh á?”

Khuôn mặt nhỏ của Trần Ngự đỏ ửng lên “Em đã nói là em không có ý gì mà.”

“Vậy sao.” Lâu Minh nhin không được bật cười “Lúc vừa thấy em xuất hiện ở biệt thự, anh còn tưởng em cố ý đến thu anh đó chứ, quả thật là giật cả mình mà.”

“Đó là em dọa anh thôi, môn phái của em, nếu người ta không trả tiền thì sẽ không tùy tiện ra tay.” Trần Ngự nói.

“Nên hôm đó, em hỏi tiền của anh, sau đó lại vẽ một bùa trấn sát để trị anh.” Lâu Minh nhướng mày.

“Ai da, em đã nói là hiểu lầm mà.” Trần Ngự thấy Lâu Minh nhất quyết bám vào đề tài này không buông, thì hơi tức giận “Chuyện hôm đó cho qua đi, cùng lắm thì em trả lại anh cây bút máy là được chứ gì.”

Lâu Minh nhìn cô nhóc vừa nãy còn là thái độ nịnh nọt lấy lòng mình, bỗng chốc liền tức giận, trong lòng thở dài, quả nhiên vẫn còn trẻ con, không có kiên nhẫn chút nào.

“không cần đâu.” Lâu Minh nói “Ngược lại, anh còn muốn chi tiền mời em một chuyện đây.”

“Mời em?” Trần Ngự nghi ngờ “Mời em làm gì? Trừ ma? Cũng như hôm nay, giúp anh diệt trừ các loại âm khí ở khu vực nhà an toàn của anh?”

“không phải.” Lâu Minh lắc đầu, giọng nói cũng trở nên nghiêm túc “anh muốn nhờ em, sau này nếu sát khí của anh không kiểm soát được, nhớ là đến thu anh.”

Trần Ngự trừng mắt nhìn, đối diện với ánh mắt bình tĩnh của Lâu Minh thì bỗng tỉnh nhận ra “anh là muốn em giúp anh trấn áp sát khí?”

Thấy dáng vẻ nhẹ nhàng của Trần Ngự, Lâu Minh cảm thấy hình như có chỗ nào đó sai sai nhưng lại không nói rõ được chỗ nào không đúng, vì thế đành gật nhẹ đầu.

“Em nói cho anh biết nha, phí em thu rất đắt đó, đặc biệt là người có sát khí nặng giống như anh thì càng phải mắc tiền hơn.” Trần Ngự chớp đôi mắt to, sợ người khác không biết cô đang có ý định tinh quái gì.

Vừa rồi, tâm tình của Lâu Minh còn có chút nặng nề, bị dáng vẻ của cô làm cho buồn cười, vậy là anh hững hờ nhìn cô nhóc tiếp tục dọa dẫm “VẬY em nói giá đi, xem anh có nổi tiền đưa cho em không.”

“anh xem, sát khí của anh đều tăng lên mỗi ngày, nói cách khác em phải thường xuyên phải giúp anh trấn sát rồi.” Trần Ngự vạch ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Lâu Minh sững sờ, vừa rồi ý của mình là như vậy sao?

“Nên anh phải thường xuyên mời em đến trấn sát, chi phí này không nhỏ đâu nha.” Trần Ngự nói tiếp, móc nói quan hệ “Nhưng mà, kể ra thì chúng ta cũng quen biết nhau từ nhỏ.”

Chỉ gặp hai lần cũng coi như là quen biết sao?

“Chúng ta là hàng xóm, anh còn tặng quà cho em nữa, mẹ em nói khi còn bé chúng ta đã từng gặp nhau.”

Nên?

“Vì thế, em tính thế này có được không?”

Lâu Minh thấy cô nhóc lượn quanh này giờ mà còn chưa nói đến điểm chính, rất phối hợp hỏi “Em muốn thế nào?”

“Em sẽ không thu tiền, trấn sát miễn phí cho anh, nhưng mà ... khụ ... anh có thể cho em thường xuyên đến nhà để hấp thụ linh khí không?” Trần Ngự đã suy nghĩ kỹ, giúp Lâu Minh trấn sát thì một năm chắc chừng mấy lần thôi, nhưng nếu có thể đến nhà anh để cho la bàn hấp thu bổ sung linh khí, còn có thể để mình vẽ mấy lá bùa trừ ma nữa, đó mới là con đường phát tài a.

Quả nhiên là nhìn trúng linh khí ở nhà mình, Lâu Minh chẳng có chút ngoài ý muốn nào.

“Thực ra anh đâu có tổn thất gì, coi như là bạn bè đến nhà anh chơi đi.” Trần Ngự nói xong, ánh mắt mong đợi nhìn Lâu Minh.

Coi như là bạn bè đến nhà chơi? Lâu Minh sững sờ, quay đầu nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của cô nhóc, tâm tình có chút phức tạp.

Thêm một người bạn sao?

Reng reng reng ...

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, Lâu Minh hoàn hồn, nhận điện thoại, giọng nói của trợ lý Điền Phi vọng tới “Tam thiếu, Trần tiểu thư còn chưa xuống núi, có thể xảy ra chuyện gì hay không?”

“không có gì đâu, lát nữa cô ấy sẽ xuống.” Lâu Minh nói xong, để điện thoại xuống, đưa tay nhìn đồng hồ, phát hiện đã gần hai giờ rồi, vì thế nói với Trần Ngự “Em nên về thôi, trời sáng bây giờ.”

“VẬY ... còn chuyện đó ...” Trần Ngự cẩn thận hỏi “Chúng ta trao đổi số điện thoại và số Wechat đi, lúc nào về em sẽ đến nhà anh chào hỏi.”

Đây là ép buộc mình đồng ý? Lâu Minh nhin không được cười khê, cuối cùng không nỡ từ chối sự cảm dỗ nơi đáy lòng, trao đổi số điện thoại và Wechat với Trần Ngự.

Hơn hai mươi năm, người duy nhất không bị sát khí của anh ảnh hưởng, có thể không cần e dè mà tiếp xúc với bạn bè, thật là một sự hấp dẫn thật lớn mà.

Trần Ngự hài lòng đi ra khỏi biệt thự, được Lâu Minh cho người đưa về gần doanh trại quân đội, sau đó vô cùng thuần thục leo tường, chuồn êm trở về kí túc xá.

một tuần sau, kì tập quân sự kết thúc đồng thời cũng nghênh đón kì nghỉ dài mười một ngày, Trần Ngự không trở về kí túc xá như các bạn học khác mà trực tiếp trở về nhà.

Mẹ Trần đã gần một tháng chưa gặp con gái, đã chuẩn bị sẵn một bàn thức ăn ngon chờ cô. Lúc đầu bà còn nghĩ, con gái tập quân sự một tháng chắc sẽ đen không còn nhìn ra người, không ngờ rằng khi gặp con gái người không những không đen thêm mà còn trắng ra. Mẹ Trần rất vui mừng khen ngợi thẩm mỹ viện mấy câu, hiển nhiên là coi việc Trần Ngự trắng ra là do công của sản phẩm làm đẹp của thẩm mỹ viện.

Ăn cơm tối xong, mẹ Trần đang muốn cùng con gái tâm sự thì Sở Tiêu chạy đến tìm Trần Ngự.

Trần Ngự hơi kỳ quái nhìn Sở Tiêu bỗng nhiên chạy đến cửa tìm cô, mặc dù lúc trước đã gặp nhau ở trang trại ngựa một lần nhưng Trần Ngự cảm thấy quan hệ của hai bên không tốt đến mức mà đến nhà thăm hỏi.

“Sở Tiêu? Chị có chuyện tìm tôi sao?” Trần Ngự hỏi.

“Ừ.” Sở Tiêu do dự nhìn thoáng qua mẹ Trần đang ngồi bên cạnh, nhỏ giọng hỏi “Em gái Trần Ngự, có muốn đến nhà chị chơi không?”

“Đến nhà chị?” Trần Ngự không nghĩ ngợi gì, lập tức từ chối “không được rồi, tôi vừa mới tập quân sự về xong, còn hơi mệt.”

Sở Tiêu thấy Trần Ngự từ chối thì nóng lòng “VẬY ... em có thể ra ngoài một chút không?”

Trần Ngự kinh ngạc nhìn Sở Tiêu

Sở Tiêu xích lại gần Trần Ngự nhỏ giọng nói “Văn Văn đang ở bên ngoài.”

Trương Văn Văn? cô nhìn Sở Tiêu khó hiểu “Cậu ta tìm tôi làm gì?”

“Lần trước không phải là em nói, trên bả vai của em ấy có ... có cái gì đó sao?” Khi Sở Tiêu nói đến cuối câu, giọng nói cũng tự động nhỏ xuống.

Con ma rơi xuống nước kia? Trần Ngự kinh ngạc nhú mày, chẳng lẽ vẫn còn bám vào vai Trương Văn Văn?

không nén được tò mò, Trần Ngự đi theo Sở Tiêu ra ngoài, bên cạnh nhà cô đậu một chiếc xe hơi màu đen, bên trong là Trương Văn Văn đã gầy một cách kì cục, sắc mặt trắng bệch phối hợp với quần thâm đen thui ở hai mắt, nhìn cậu ta còn dọa người hơn so với con ma đang ở trên vai.

Trần Ngự nhìn thấy Trương Văn Văn, không nhận được nhú mày “Cậu đã làm gì rồi?”

“Ừm ừm.” Trương Văn Văn nôn nóng ừm ừm hai tiếng, sau đó lấy điện thoại ra bùm bùm đánh chữ rồi đưa đi động cho Trần Ngự nhìn.

Trần Ngự nhìn lướt qua điện thoại, không thèm đọc kĩ nữa, dưới ánh mắt khó hiểu của hai người còn lại, đưa tay giật cái tay của con ma đang che miệng Trương Văn Văn ra.

“hiện giờ cậu có thể nói chuyện.” Trần Ngự nói.

Trương Văn Văn chỉ cảm thấy miệng mình được thả lỏng, cô thử há miệng, phát ra hai tiếng kêu, phát hiện đúng là mình có thể nói chuyện, vì thế lập tức khóc òa lên.

Sở Tiêu thấy Trần Ngự đưa tay từ bên miệng Trương Văn Văn lấy cái gì đó ra, sau đó Trương Văn Văn lập tức có thể nói chuyện, cảm thấy sống lưng lạnh toát, không nhận được mà lui sau một bước.

“Cậu đừng có khóc, khóc là tôi đi giờ đó.” Trần Ngự nói.

“Tôi ... tôi ...” Trương Văn Văn ngừng khóc, nhỏ giọng nghẹn ngào nói “Em gái Trần Ngự, cậu giúp tôi đi, cậu giúp tôi tiễn nó đi đi.”

Ánh mắt Trần Ngự chuyển qua nhóc ma đang nằm sấp trên vai Trương Văn Văn đang giương mắt đề phòng nhìn cô. Thấy vậy, lông mày của Trần Ngự nhíu chặt lại. Lúc trước khi cô trông thấy đứa nhỏ này vẫn còn

là một nhóc ma ngây thơ, không có ý thức, ba đến năm ngày là có thể tự động quay về âm phủ, sao một tháng không thấy mà trên người nó đã xuất hiện lệ khí (ác khí) rồi.

“Cậu đã làm gì nó rồi?” Trần Ngư nhìn Trương Văn Văn.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: Đầu năm nay còn có người đưa tiền chủ động mời tôi đến thu anh ta!

Tam thiêu: Mau đến thu anh đi!

15. Chương 15: Nhóc Ma

Trần Ngư thấy một hồn ma tốt bỗng nhiên bị đánh oan nghiệt thì vô cùng tức giận mà không thể phát tiết. Đứa nhỏ này đời này qua đời ngoài ý muốn, đời sau có thể đầu thai đến một gia đình tốt. Nhưng nếu mang theo lệ khí xuống âm phủ thì còn có thể tìm chỗ tốt để đầu thai được nữa đâu.

“Cuối cùng là cậu đã làm gì nó?” Giọng nói của Trần Ngư cũng lạnh xuống.

“Nó ... Nó vẫn còn hả?” Khuôn mặt Trương Văn Văn trắng bệch “Là nó, cái con ma đó, nó không cho tôi nói chuyện, đúng không?”

“Đúng, nó lấy tay che miệng cậu lại.” Trần Ngư dứt khoát ăn ngay nói thật, dù sao thì Trương Văn Văn là tự chuốc họa vào thân.

“Cậu mau giết nó, giết nó đi.” Trương Văn Văn nghĩ đến có một con ma chết đuối vẫn luôn bám theo cô, còn dùng tay che miệng cô thì sợ vỡ mật.

Trần Ngư thấy con ma nhỏ trên bả vai của Trương Văn Văn vốn chỉ nhìn cô đề phòng, sau khi nghe Trương Văn Văn nói như vậy thì ánh mắt lập tức biến đổi, một làn khí đen nhàn nhạt tỏa ra từ toàn thân nó.

“Cậu câm miệng!” Trần Ngư nghiêm khắc cắt ngang giọng nói ồn ào của Trương Văn Văn “Nếu cậu còn ồn ào, cậu có tin là nó không chỉ bịt miệng cậu mà còn bịt luôn cả mũi cậu không!”

Cả miệng và mũi đều bị che thì không phải là ngạt chết à, nhận ra điều này, Trương Văn Văn đang la hét ồn ào lập tức nín lặng, tiếng la còn kẹt lại trong cổ họng phát ra tiếng kêu như bị người ra bóp cổ, ánh mắt mở to hoảng hốt.

“Em yên tâm, chị sẽ không để cậu ta làm tổn thương đến em.” Trần Ngư đột nhiên nói.

Ánh mắt Trương Văn Văn cảm động nhìn Trần Ngư “Vậy ... Cậu ... cậu có thể tiễn nó đi được chứ?”

“không phải tôi nói với cậu!” Trần Ngư ghét bỏ khoát tay chặn lại, quay đầu nhìn bên phải vai của Trương Văn Văn, đối diện với ánh mắt nghi ngờ của nhóc ma “Cậu ta sẽ không làm tổn thương em lần nữa đâu.”

Nhóc ma trừng mắt nhìn, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, nó nhớ rõ chị gái này, một tháng trước, chị gái này đã nhìn thấy nó, còn nhìn nó cười. không như những người khác, luôn bắt nạt nó. Nhóc ma nghĩ rồi lựa chọn tin tưởng chị gái duy nhất có thể nhìn thấy nó, chưa bao giờ làm tổn thương nó. Bàn tay đang định vươn về mặt Trương Văn Văn từ từ thu lại, khí đen quanh thân cũng dần dần biến mất.

Trần Ngư thở phào một hơi, quay về phía Trương Văn Văn đang run rẩy bà rẩy bầy “Đến cùng là cậu đã làm gì nó? Nếu cậu không nói thì tôi cũng mặc kệ cậu đó!”

“Tôi ... tôi ...” Về mặt Trương Văn Văn vô cùng hoảng sợ, cô vừa cảm giác được trên cổ có một luồng khí lạnh, dường như có cái gì đó lướt qua cổ cô. Nghĩ đến việc Trần Ngư nói con ma nhỏ này có định làm cô chết ngạt, Trương Văn Văn lập tức bị dọa đến mức hồn phách bay hết, ứ ớ không nói lên lời, chỉ có thể đưa mắt nhờ Sở Tiêu giúp đỡ.

Sở Tiêu đứng một bên quan sát từ nãy giờ, nhìn hành động của Trần Ngư làm cô cũng tin chắc là Trần Ngư có thể nhìn thấy con ma chết đuối kia. Nếu không thì sao chỉ liếc mắt là Trần Ngư có thể nhận ra Trương

Văn Văn đã làm gì đó với con ma chết đuối. Mấy ngày qua cô vẫn luôn ở bên cạnh Trương Văn Văn, nghĩ đến đây Sở Tiêu cũng bị dọa một trận.

“Văn Văn, Văn Văn tìm mấy Thiên Sư muốn ... siêu độ cho Trương Hiểu Bân.” Sở Tiêu run run nói, Trương Hiểu Bân chính là tên của con ma nhỏ trên vai Trương Văn Văn.

* Siêu độ: Lễ của nhà Phật cầu cho linh hồn người chết vượt được bến mê, tình trạng của chúng sinh còn vương vấn với những điều thèm muốn, nguồn gốc của mọi nỗi đau khổ.

“Siêu độ?” Trần Ngự cười lạnh “Lúc trước khi tôi thấy nó, chỉ còn mấy ngày nữa là nó đến âm phủ để đầu thai. Sao cậu siêu độ cho nó một lần mà làm nó biến thành thế này?”

“Nó sắp đi đầu thai?” Trương Văn Văn không thể tin kêu lên “Tôi cho là nó muốn hại tôi, nên tôi mới, tôi mới ...”

“Cậu có tật giật mình.” Trần Ngự nói thẳng.

“Tôi không cố ý, hôm đó khi tôi đi ngang qua hồ ... Kỹ thuật bơi của tôi không giỏi nên không nhảy xuống cứu nó. Nhưng mà tôi đã chạy đi tìm người cứu nó nhưng không còn kịp nữa rồi. Tôi thật sự không cố ý đâu, không phải là tôi hại chết nó đâu, tôi không phải cố ý thấy chết mà không cứu đâu.” Trương Văn Văn vừa nói vừa khóc nức nở.

Đương nhiên Trần Ngự biết không phải là Trương Văn Văn hại chết Trương Hiểu Bân, khi lần đầu nhìn thấy Trương Hiểu Bân bám vào vai Trương Văn Văn, Trần Ngự đã biết. Lúc cậu bé sắp chết và Trương Văn Văn chắc đã liếc nhìn nhau một cái. Ý chí muốn sống của cậu bé rất mãnh liệt, mặc dù thân thể đã chết nhưng hồn phách lại vô ý thức bám vào vai Trương Văn Văn. Mà lúc đó Trương Văn Văn phát hiện cậu bé chết đuối, khi đã thấy cậu bé tử vong chắc là cũng chưa bao giờ đến gần xác cậu bé, do đó hồn ma dưới trạng thái vô ý thức mới bị Trương Văn Văn mang về nhà.

Người sau khi chết, trong bảy bảy bốn mươi chín ngày đều mong muốn trở về nhà một lần, nhưng hiển nhiên là Trương Văn Văn không đến nhà cậu bé cũng vậy nên cậu bé không tìm được đường về nhà, vẫn bám lên vai Trương Văn Văn. Điều này cũng không có gì lớn, chờ qua bốn mươi chín ngày thì hồn ma của cậu nhóc sẽ tự động xuống âm phủ, nhưng xui xẻo làm sao, Trương Văn Văn đột nhiên lại mời Thiên Sư đến thu Trương Hiểu Bân.

Nếu cậu ta mời được Thiên Sư chân chính siêu độ cho Trương Hiểu Bân thì không nói làm gì, đằng này cậu ta lại mời phải Thiên Sư giả mạo, cũng không biết là những người đó làm gì mà chọc giận Trương Hiểu Bân.

“Tôi sai rồi, tôi thực sự sai rồi. Trần Ngự, tôi van xin cậu, cậu nói nó bỏ qua cho tôi đi.” một tháng này Trương Văn Văn thực sự là sợ muốn chết, hàng đêm đều gặp ác mộng, mùa hè nóng nực mà bỏ vai phải lúc nào cũng lạnh buốt, sau đó còn bị Trương Hiểu Bân bịt miệng không thể nói chuyện.

Trần Ngự nhú mày, việc này đúng là cô không thể không quan tâm, không phải là vì Trương Văn Văn mà còn là vì Trương Hiểu Bân. Đứa nhỏ này khi chết đi mới có bảy tuổi, chết non đã làm cho người ta tiếc nuối rồi, cô không thể trở mặt nhìn nhóc mà vì Trương Văn Văn mà mắc nghiệp chướng.

* Nghiệp chướng: chỉ tội ác ngăn trở việc tu hành, theo cách gọi của đạo Phật

“Cậu muốn mời tôi đuổi ma hả?” Trần Ngự hỏi Trương Văn Văn.

“Mời, mời, cậu muốn bao nhiêu tiền tôi đều trả.” Trương Văn Văn gật đầu liên tục.

“Được rồi.” Trần Ngự cũng không khách khí, ra giá “Hai mươi vạn.”

“Cái gì? Hai mươi vạn?” Trương Văn Văn không thể tin, cô mời nhiều thầy trừ ma như vậy, đắt nhất cũng chỉ có hai vạn thôi.

“Cậu chê đắt?” Trần Ngự nhú mày.

“không đắt, không đắt.” Trương Văn Văn nào dám chê đắt nữa, cô còn sợ Trần Ngự không giúp nữa “Cậu ... Cậu giúp tôi siêu độ cho nó đi, tôi trả mà, trả mà.”

“Vậy cậu đưa tiền trước đi.” Tôi không quen thân cậu lắm, không thể cho kí sổ được.

“...” Trương Văn Văn nhẩn nhẹn đến nghen, nhưng không dám nói gì, chỉ có thể đáng thương nói “Bây giờ tôi không mang laptop, không thể chuyển khoản được.”

“Còn có điện thoại mà? Chuyển qua Alipay cho tôi cũng được.” Đừng tưởng cô ở núi ra mà không biết xài Alipay. Vì sự nghiệp bán bùa kiếm tiền, cô đã có nghiên cứu tường tận rồi.

* Alipay: là nền tảng thanh toán hàng đầu tại Trung Quốc, được thành lập bởi Alibaba Group. Alipay cung cấp giải pháp thanh toán trực tuyến

“...” Trương Văn Văn giận mà không dám nói gì, chỉ đành thành thành thật thật lấy điện thoại di động ra, từ thẻ ngân hàng của mình lấy hết tiền chuyển vào Alipay, nhưng tiền của cô chỉ có mười lăm vạn, vì thế đành ngẩng đầu lúng túng nói “Tôi chỉ còn mười lăm vạn.”

“Cậu còn muốn trả giá?” Trần Ngư nhú mày, cô làm nghề này lâu rồi mà còn chưa gặp người nào trả giá đâu.

“không, không.” Trương Văn Văn vừa thấy Trần Ngư nhú mày, trong lòng run lên, vội vàng nhìn Sở Tiêu cầu xin giúp đỡ “Tiêu Tiêu, chị ... chị cho em mượn năm vạn đi.”

Sở Tiêu còn có thể nói gì, chỉ thành thật lấy di động chuyển cho Trương Văn Văn năm vạn, Trương Văn Văn lại chuyển hết cho Trần Ngư.

Trần Ngư nhận tin nhắn báo của Ngân hàng xong, bỏ điện thoại di động vào túi, bắt đầu xử lý chuyện của nhóc ma.

Trương Văn Văn thấy Trần Ngư không vẽ bùa cũng không niệm chú, chỉ cười cười cùng hồn ma nói chuyện, thì rùng mình nhưng cũng không dám nhiều chuyện.

“Hiểu Bà à, em gọi là Hiểu Bà đúng không. Em như vậy là không đúng đâu, nếu em bóp chết cậu ta thì em sẽ không được đầu thai đâu đó.”

“Chị biết, chị biết, chị gái này xấu đúng không. Lại đi tìm người xấu đến khi dễ em phải không.”

“Nhưng mà hành động của em cũng không phải là hành động thông minh, sao có thể vì sai lầm của người khác mà mình cũng phạm sai theo được. Thầy giáo không phải đã dạy em rồi sao, không thể vì người khác trộm của em cái kẹo mà em lại đi trộm kẹo của người ta, vậy thì cả hai sẽ đều thành trộm, có phải không.”

“Được rồi, em có nguyện vọng gì, chị sẽ nói chị gái này đi làm giúp em nha, sau đó em rời khỏi chị gái này, được không.”

nói xong, Trần Ngư nhìn Trương Văn Văn đang hoảng sợ nhưng không dám động đậy một phân.

“Nó ... Nó có nguyện vọng gì?” Trương Văn Văn vừa nức nở vừa nói, vì có thể thoát khỏi Trương Hiểu Bà hoàn toàn, việc gì Trương Văn Văn cũng đáp ứng.

“Em ấy nói em ấy muốn về nhà.” Trần Ngư nói lại.

“Tôi ... Tôi dẫn nó về nhà, tôi đi cúng viếng nó.” Trương Văn Văn nói ngay.

Ánh mắt Trương Hiểu Bà lập tức sáng lên, lệ khí trên người cũng giảm đi rất nhiều.

“Em ấy còn nói, em ấy vừa mới tham gia một quỹ từ thiện nhận giúp đỡ một bạn học nghèo vùng núi, em ấy định đem tiền mừng tuổi ...”

“Tôi ... Tôi giúp đỡ, tôi sẽ giúp nó, tôi sẽ thay nó giúp đỡ cho bạn học đó, cho đến khi bạn đó tốt nghiệp đại học mới thôi.” Trương Văn Văn chưa kịp chờ Trần Ngư nói xong đã đảm bảo nói.

Nhóc ma Trương Hiểu Bà không hiểu lắc lắc đầu, sao nhóc không nhớ là mình có tham gia hoạt động này hồi nào ta?

Trần Ngư nhìn nhóc mỉm cười, giơ tay vỗ nhẹ lên đầu nhóc ma, một luồng linh khí nhàn nhạt từ tay Trần Ngư tỏa ra xoa tan chút lệ khí ít ỏi còn trên người nhóc ma, thanh tấy linh hồn nhóc tinh khiết trở lại.

Trương Hiểu Bà chỉ cảm thấy cả người thả lỏng, lập tức nhìn Trần Ngư cười ngọt ngào, gương mặt trắng bệch cũng trở nên hồng hào, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Nó ... Nó còn có nguyện vọng gì nữa không?” Trương Văn Văn thấy Trần Ngự nhìn bả vai của cô rồi bật cười mà thấy lạnh xương sống.

“không còn gì nữa.” Trần Ngự giúp Trương Hiểu Băng hóa giải lệ khí, tiếp đó còn chờ các nguyện vọng của nhóc được thực hiện thì nhóc sẽ tự động rời đi.

“Vậy ... tiếp theo tôi phải làm gì?” Trương Văn Văn hỏi.

“không phải tôi vừa nói với cậu rồi sao?” Trần Ngự khó hiểu, những việc nên làm cô đã làm cả rồi sao.

“Chỉ vậy thôi?” Trương Văn Văn bỗng nhiên có cảm giác là Trần Ngự đang lừa cô, mấy Thiên Sư lúc trước mất vài ngày mà không giải quyết được, ở đây Trần Ngự chỉ nói hai câu là xong.

Trần Ngự thấy Trương Văn Văn có thái độ nghi ngờ, ngạc nhiên một chút rồi bưng tỉnh, nhớ đến lời ông lão đã từng nói “Nhóc con, ông nói cho con biết nha, trên đời này có một số người không dễ tin vào lời nói thật mà lại dễ dàng tin những thứ màu mè hoa lá cành. Cho nên, sẽ tồn tại những đạo sĩ lừa đảo luôn có những hành động hoa mỹ, cố tình làm ra vẻ bí ẩn để bịp người ta. Những người đó không biết là nếu bọn họ gặp phải ác ma thật thì những hành động đó chỉ là trò cười cho bọn ác ma mà thôi.”

“A, còn có một lá bùa, để tôi vào nhà lấy cho cậu.” Trần Ngự quay về phòng, lấy trong túi vải một lá bùa bình an, đưa cho Trương Văn Văn rồi nói “Tôi cho cậu lá bùa này, chờ đến khi cậu làm xong các nguyện vọng của Trương Hiểu Băng, nhóc tự nhiên sẽ rời khỏi cậu, lúc đó lá bùa này sẽ chuyển thành màu xám.

“Có thật là ... Khi lá bùa này thành màu xám ... thì nó đã rời đi rồi không?” Trương Văn Văn xác nhận một lần nữa.

“Ừ, đúng thế.” Trần Ngự gật đầu, thực ra lá bùa này chẳng có tác dụng gì, chỉ là cô đưa cho Trương Văn Văn an tâm mà thôi.

Trương Văn Văn gấp lá bùa lại, cẩn thận bỏ vào túi xách rồi sốt ruột vội vàng lái xe đi.

một lá bùa bình an kiếm được hai mươi vạn, Trần Ngự vô cùng vui vẻ, lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn Wechat cho Lâu Minh (anh Ba, kì tập quân sự của em kết thúc rồi, tối nay em đến thăm anh.)

Đúng lúc có thể cho la bàn bổ sung linh khí, ở một đêm có đủ không nhỉ, nếu không đủ tối mai cô lại đến tiếp.

Tác giả có lời muốn nói:

Tam thiếu: Em đừng chủ động như thế có được không!

16. Chương 16: Lén Đến Nhà Anh

Khi Lâu Minh nhận tin nhắn là lúc anh vừa ăn tối xong, anh nhìn chăm chăm điện thoại di động một lúc lâu, trong lòng trào lên một cảm giác lạ thường, đủ thứ cảm xúc lẫn lộn làm anh không thể hình dung được.

“Hà Thất.” Lâu Minh ngẩng đầu gọi Hà Thất đang thu dọn bàn ăn.

“Tam thiếu?” Hà Thất dừng tay, đứng thẳng chờ anh giao việc.

“Trong nhà còn gì ăn được không?” Lâu Minh hỏi.

“anh ăn chưa no sao ạ?” Hà Thất nhìn qua bàn ăn còn thừa một nửa đồ ăn, mùi mờ mờ.

“không phải, được rồi ...” Lâu Minh thở dài “Cậu ra ngoài mua ít thức ăn và đồ uống về đi, những thứ mà các cô gái trẻ bây giờ thích ăn ấy.”

cô gái trẻ? Ai? Hà Thất kinh sợ há to miệng.

Bởi vì biết Trần Ngự sẽ tới nhà nên Lâu Minh không tiếp tục nghiên cứu như ban ngày nữa mà chọn một quyển sách ngồi ở phòng khách đọc. Nhưng mà khi sách đã đọc được một nửa, đồ ăn vặt Hà Thất cũng đã mua về bày kín mặt bàn mà người nào đó nói sẽ đến lại chậm chạp mãi không xuất hiện.

Lâu Minh nhìn đồng hồ, thấy đã gần mười giờ tối. đã giờ này rồi, chắc là cô nhóc đó không đến được rồi. Lâu Minh đoán cô nhóc chắc mãi nói chuyện với người nhà mà quên việc đã hẹn với anh rồi. Dù sao thì cô vắng nhà một thời gian, vợ chồng thị trưởng Trần chắc chắn có nhiều điều muốn tâm sự với con gái.

Nhưng trong lòng anh vẫn có một chút mất mát, Lâu Minh cười khổ lắc đầu, quả nhiên là đã lâu anh không giao tiếp bình thường với mọi người nên mới có chút chờ mong đến vậy. Lâu Minh khép sách lại, định cất vào phòng sách rồi về phòng ngủ.

“Tam thiếu.” Hà Thất từ ngoài đi vào, vẻ mặt có chút phức tạp “Trần tiểu thư nói đã hẹn anh tối nay cõay đến nhà chơi.”

thì ra cô gái trẻ mà Tam thiếu muốn chỉ là tiểu thư nhà họ Trần, hại cậu ta suýt chút nữa thì nghĩ sai.

“...” Vừa mới nghĩ người nào đó sẽ không tới – vẻ mặt Lâu Minh cũng phức tạp “Để cô ấy vào đi.”

Khi Trần Ngự bước vào trong sân, linh khí nồng đậm lập tức xuyên qua người qua, thấm vào từng khớp xương làm cho cô cảm thấy thật sảng khoái suýt chút nữa thì rên rỉ ra tiếng. Cùng cảm giác sảng khoái giống như cô là chiếc la bàn đang nằm trong túi, nó kích động đến mức run run lên hai lần.

“Bình tĩnh một chút.” Trần Ngự lấy la bàn ra, đặt trên tay gõ gõ lên nó rồi tò mò quan sát xung quanh. Lần trước đến đây quá vội vàng nên cô không phát hiện ra trong nhà này có bố trí Tụ Linh trận.

“Tiểu thư Trần Ngự, Tam thiếu đang đợi cô ở phòng khách.” Hà Thất nhắc nhở.

Trần Ngự ồ lên một tiếng, nhẹ nhàng chạy vào nhà, đối mặt với ánh mắt muốn nói lại thôi của Lâu Minh.

“anh Ba, em tới rồi nè.” Trần Ngự vui vẻ đầy sức sống chào hỏi Lâu Minh, rồi liếc mắt nhìn thấy bàn sofa chất đầy đồ ăn vặt, không nhìn được mà nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt to tròn mong ngóng nhìn Lâu Minh “Những thứ này ... anh chuẩn bị cho em hả?”

không thể trách cô tự kỷ được, bởi vì cách sắp xếp rõ ràng là giành cho khách đến nhà mà.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu, vốn chính là chuẩn bị cho cô.

“Cám ơn anh Ba.” Trần Ngự reo lên một tiếng, nhảy tung tăng rồi ngồi vào ghế sofa bắt đầu lục đồ ăn. Mặc dù bây giờ cô có tiền nhưng mà cô là một cô gái biết tiết kiệm, không thể phung phí được.

Về mặt Lâu Minh phức tạp, xoay người, chờ cô nhóc ăn được hai món mới lên tiếng hỏi “Em tới đây, thị trưởng Trần và phu nhân có biết không?”

“không ạ.” Trần Ngự vừa ăn vừa trả lời “Em chờ cả nhà ngủ say mới lén trốn đi, nếu ba mẹ biết em đêm hôm khuya khoắt mà còn ở bên ngoài thì không tốt lắm.”

“Em cũng biết là đêm hôm khuya khoắt chạy ra ngoài là không tốt?” Lâu Minh nhíu mày.

“Dạ, biết chứ ạ.” Trần Ngự trả lời đương nhiên.

“...” Lâu tam thiếu học thức uyên bác, lần đầu tiên không biết nói tiếp như thế nào. Tốt hay xấu em đều nói ra, em còn muốn anh nói gì nữa. Lâu Tam thiếu có chút chán nản.

“Em có thể xem TV không?” Trần Ngự ăn bánh quy socola, hỏi.

“Em xem đi.” Lâu Minh chờ Trần Ngự bấm remote mở TV, lại hỏi “Tây ... Nhóc con, em định khi nào thì về nhà?” Dù sao bây giờ cũng là mười giờ tối rồi.

“Ai da, anh đừng để ý đến em, trước rạng sáng em sẽ tự đi.” Trần Ngự nói xong thì ngo ngoáy đổi tư thế, một tay lấy remote đổi kênh, một tay lấy cái gối ôm vào lòng, còn nhỏ giọng lầm bầm “Cái gối ôm này sao cứng quá vậy nè.”

Rạng sáng? Sắc mặt Lâu Minh cũng đen lại, anh nhìn cái la bàn mà Trần Ngự tiện tay để ở góc bàn, nói “Em cứ để la bàn ở đây cũng được, ngày mai lại đến lấy, không cần chờ cả đêm đâu.”

“Nhưng mà em cũng muốn hấp thu linh khí mà.” Trần Ngư vô cùng đáng thương nói “Hôm trên núi bắt ác ma, em đã bị tiêu hao rất nhiều linh khí đó, bây giờ vẫn chưa khôi phục lại nữa đâu.”

Nhớ đến chuyện hôm đó, Lâu Minh liền liếc qua cánh tay phải của cô nhóc, thấy vết thương đã đóng vảy gần khỏi rồi thì mới yên lòng, lại nói “Vậy thì mai em đến ban ngày đi.”

“Ai da, dù sao đều là lén lút đến nhà anh, ban ngày hay ban đêm đâu có khác gì nhau.” Trần Ngư nói “Với lại ban ngày ra ngoài phải có lý do, mẹ em nhất định sẽ hỏi.”

”Lén lút đến nhà anh, ban ngày hay ban đêm đâu có khác gì nhau’, câu nói mờ ám này làm gân xanh trên trán Lâu Minh cũng nhảy lên.

“không được.” Lâu Minh cau mày nói “Cùng lắm là mười hai giờ, em nhất định phải về nhà.”

Trần Ngư thấy Lâu Minh tức giận, mặc dù không rõ nguyên nhân nhưng vẫn thành thành thật thật gật đầu.

Sắc mặt Lâu Minh dịu xuống, đang muốn giáo dục cho cô nhóc mối nguy hiểm khi ở một mình trong tòa nhà toàn là đàn ông thế này, thì điện thoại di động bên cạnh ghế sofa bỗng reo lên.

Trần Ngư thấy liền lấy lòng đưa qua cho anh.

Lâu Minh cầm điện thoại, thấy mẹ mình gọi điện thoại video thì quay đầu nói với Trần Ngư “Em ở đây xem TV nhé, anh lên lầu nhận điện thoại.”

nói xong, Lâu Minh lên phòng sách ở lầu hai, nhấn nút nhận cuộc gọi.

Mẹ Lâu là một quý bà thanh lịch quý phái gần sáu mươi tuổi, trên mặt còn mang theo nụ cười nhệnhàng “Lâu như vậy mới bắt máy, có phải con lại mãi vẽ không?”

Lâu Minh cười cười xem như là đồng ý, sau đó ngạc nhiên hỏi “Mẹ, sao muộn rồi mà mẹ còn chưa ngủ.”

Mẹ Lâu khi lớn tuổi rất chú trọng sức khỏe, bình thường đều đi ngủ trước mười giờ tối.

“Tất nhiên là có lý do rồi.” Mẹ Lâu nói xong, màn hình điện thoại di động bỗng chuyển động.

“Cậu nhỏ!” một giọng nói non nớt, trong trẻo từ đầu bên kia truyền tới, một cậu bé bốn năm tuổi xuất hiện.

“Tông Tông?” Lâu Minh vô cùng vui mừng.

“Cậu Ba, hôm nay con về thăm ông bà ngoại, sao cậu không có ở nhà?” Tông Tông nhíu khuôn mặt nhónhấn lại, phàn nàn “Con lớn đến chừng này rồi mà vẫn chưa được gặp cậu Ba lần nào cả, khi nào thì cậu mới gặp con?”

Tông Tông là con trai của chị gái anh Lâu Tĩnh Tâm. anh rể Lâu Minh là cán bộ ngoại giao nên cả nhà thường xuyên phải sống ở nước ngoài. Lâu Tĩnh Tâm hàng năm sẽ đưa con trai về nước thăm người thân một vài lần nhưng Lâu Minh vẫn chưa gặp được cháu trai Tông Tông lần nào cả. Dù sao thì sức đề kháng của trẻ con còn yếu, Lâu Minh sợ sát khí trên người mình sẽ làm bị thương cậu nhóc nên mấy năm nay chỉ gặp nói chuyện với Tông Tông qua điện thoại video. Nhưng kì lạ là, trong nhà anh có ba người thì Tông Tông lại thích Lâu Minh nhất.

“Con đừng làm phiền cậu con.” Lâu Tĩnh Tâm cầm điện thoại từ tay con trai, nói “Lâu Minh, không làm phiền em nghỉ ngơi chứ.”

“không đâu ạ.”

“anh chị và cháu mới từ sân bay về, Tông Tông đã nháo lên đòi gặp em liền luôn, nói là có quà muốn tặng em. Đến chị cũng không biết là chuẩn bị quà gì nữa đó.” Lâu Tĩnh Tâm vừa nói vừa cười.

“Vậy sao?” Về mặt Lâu Minh cũng tò mò.

“Cậu Ba.” Tông Tông lại sán đến bên người mẹ “Con có quà tặng cho cậu nè. Mai cậu đến gặp con, con tặng cho cậu nha.”

Lâu Minh còn chưa kịp nói gì đã nghe chị gái nói với con trai “Tông Tông, cậu của con bận rộn nhiều việc lắm, để mẹ đưa quà cho cậu giúp con nha.”

“không đâu, không đâu, cậu về gặp con được không, cậu Ba.” Về mặt Tông Tông mong đợi “Hình như hôm nay con hơi bị cảm, mai cậu đến thăm con đi mà.”

“Con bị ốm thì mau đi ngủ sớm một chút nha.” Lâu Tình Tâm cầm điện thoại lên, nói với Lâu Minh “không làm phiền em nữa, chị cho Tông Tông đi ngủ. Chắc hôm nay đi máy bay ngồi điều hòa lâu quá nên nhóc hơi bị cảm rồi.”

“Vâng.”

Lâu Minh nhìn chằm chằm màn hình điện thoại đã tắt, trước mắt hiện lên gương mặt của người nhà mình, bên tai là giọng nói đáng thương của Tông Tông muốn anh về nhà. Hình như đã vài chục năm rồi, anh chưa cùng người nhà ăn một bữa cơm nào đừng nói đến mấy đứa cháu trong nhà anh cũng chưa được gặp lần nào.

Những năm trước, mỗi khi Tết đến, mẹ và chị gái đều đau lòng vì không có mặt anh, cả nhà không được đoàn tụ ăn bữa cơm Tết niên, nhưng nhiều năm trôi qua, mọi người cũng dần quen với điều đó. Tết năm ngoái khi Lâu Minh gọi điện chúc Tết, mọi người hình như vừa mới khai tiệc tất niên xong.

Lâu Minh không tức giận nhưng trong lòng có chút chua xót, một người đã quen với sự cô độc một mình sẽ càng thêm nhớ nhà, hướng hồ, rõ ràng từ nơi này đến nhà của ba mẹ anh chỉ có hai mươi phút chạy xe.

“Ha ha ha ...” Dưới lầu bỗng truyền đến trận cười của ai đó, đột ngột đến mức bảo vệ tuần tra ngoài sân xem chút nữa thì xông vào nhà, may mà Hà Thất cản lại, nói là Trần tiểu thư đang xem tiết mục giải trí.

Lâu Minh lấy lại tinh thần, thả điện thoại xuống, anh đi ra khỏi phòng sách, đứng ở hành lang lầu hai nhìn cô gái đang cười ngặt nghẽo dưới phòng khách, hai mắt sáng lên.

anh đi xuống lầu, đến bên Trần Ngư nói “Nhóc con, anh nhờ em một việc được không”

đang xem tiết mục giải trí cười không nhặt được mồm, Trần Ngư không chú ý nói “Việc gì ạ?”

“Em lại vẽ cho anh một lá bùa trấn sát nữa được không?” Lâu Minh nhớ lời Trần Ngư đã nói, một lá bùa trấn sát sẽ có tác dụng trong hai giờ, trừ thời gian đi thời gian về là bốn mươi phút, anh có thể ở nhà thăm mọi người được một tiếng hai mươi phút.

“Được ạ, lúc nào anh muốn.” Vẽ bùa linh (bùa bằng linh lực) mặc dù tốn sức nhưng bây giờ cô có thể thoải mái đến nhà anh ‘cọ’ (ăn ké) linh khí, nếu ở đây thì khoảng một tiếng đồng hồ là khôi phục lại như cũ được.

“Sáng mai.” Giọng nói của Lâu Minh ảm đạm chờ mong.

Thế là sáng sớm hôm sau, Trần Ngư lấy cớ cùng bạn học ra ngoài đi chơi, trước ánh mắt vui mừng của mẹ Trần vì con gái cuối cùng đã có bạn, đi đến chỗ khuất rồi rẽ ngoặt đến tòa nhà họ Lâu.

17. Chương 17-1: Thăm Nhà

Trần Ngư vào nhà họ Lâu được mười phút, một chiếc xe hơi màu đen vô cùng bình thường lần đầu tiên vào ban ngày đi ra khỏi nhà họ Lâu, hòa vào dòng xe cộ nhộn nhịp trên đường phố.

Trước khi ra khỏi nhà, Lâu Minh gọi điện thoại cho mẹ nhưng không ai bắt máy, anh đành để lại tin nhắn cho mẹ mình nói chuyện anh về thăm nhà. Thực ra, anh muốn bất ngờ xuất hiện trước cửa nhà hơn, cho mọi người một bất ngờ, nhưng cân nhắc đến tình huống đặc biệt của anh, Lâu Minh vẫn bỏ ý nghĩ này đi.

Trong lòng bàn tay chỗ vẽ bùa trấn sát truyền đến từng luồng hơi lạnh, theo bản năng anh giơ tay lên, ngơ ngẩn nhìn vào đó hai giây rồi chuyển ánh mắt nhìn ra ngoài đường đang rộn rã, náo nhiệt.

Thế giới này, làm bất cứ điều gì cũng phải trả giá, bùa trấn sát có thể làm tổn thương cơ thể anh nhưng bù lại, cũng chỉ có bùa trấn sát mới làm anh giống như người bình thường đi ra ngoài, về nhà ăn một bữa cơm

với người nhà. Lâu Minh không sợ trả giá đắt, anh chỉ sợ cho dù anh tự nguyện chịu bất kì cái giá nào đi chăng nữa cũng không đạt được kết quả gì.

Hai mươi phút đã qua, chiếc xe dừng lại trước một tòa nhà được xây theo phong cách Trung Hoa, Lâu Minh hồi hộp đứng trước cổng, ngập ngừng không dám gõ cửa. anh lấy điện thoại ra nhìn, thấy mẹ vẫn chưa trả lời tin nhắn của anh, bên khung chat vẫn y nguyên chỉ có một mình tin nhắn của anh đã gửi cách đây hai mươi phút (Mẹ, hai mươi phút sau con sẽ về nhà. trên người con có mang bùa trấn sát khổng chế sát khí, nhưng con chỉ ở nhà được một giờ. Mẹ đừng nói trước cho Tông Tông, con muốn cho nhóc một bất ngờ.)

Lâu Minh do dự rồi bấm điện thoại gọi cho mẹ anh lần nữa nhưng vẫn không có ai bắt máy. Lâu Minh liền chuyển qua số của chị gái gọi cuộc gọi video qua Wechat. Chị gái anh mới về nước chắc là chưa đăng kí số điện thoại nên anh chọn gọi video. Rất nhanh, video đã được kết nối.

“Lâu Minh, sao em gọi điện thoại sớm thế?” Lâu Tĩnh Tâm đang chơi cùng con trai ngoài vườn.

“Cậu Ba, cậu Ba.” Tông Tông nghe thấy tên cậu Ba mà mình vẫn luôn mong ngóng, cách màn hình điện thoại lớn giọng reo hò, giọng nói lớn đến mức đứng ở ngoài cổng anh cũng nghe thấy.

Lâu Minh mỉm cười, nói “Chị, em đang đứng bên ngoài nhà mình.”

“Em đang ở ngoài cổng?” Trong nháy mắt, Lâu Tĩnh Tâm ngơ ngác, Lâu Minh không phải là không thể tùy ý đi ra ngoài căn nhà đó sao.

“Cậu Ba đang ngoài cửa sao? Để con ra ngoài mở cửa cho.” Tông Tông nói xong, nhảy xuống từ trong lòng mẹ, chạy nhanh về phía cổng.

“Tông Tông, Tông Tông, con chờ một chút ...” Lâu Tĩnh Tâm vừa sốt ruột cũng không đáp lại Lâu Minh, để điện thoại xuống rồi chạy theo Tông Tông. Chỉ là cô mang giày cao gót lại chạy trên cỏ nên không thể đuổi kịp anh bạn nhỏ đang chạy nhanh như thỏ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tông Tông chạy đến cổng, mở cổng, về mặt hưng phấn nhào ra ngoài.

Lâu Minh ngồi xổm xuống giang tay ôm chặt cậu nhóc nhào vào lòng anh.

“Cậu Ba, cậu Ba, cậu đến gặp con phải không ạ?” Tông Tông giương đôi mắt to tròn nhìn anh cười vui vẻ.

“Đúng vậy.” Lâu Minh cười gật đầu.

Lúc này, Lâu Tĩnh Tâm đã đuổi đến nơi, cô nhìn thấy con trai đang ôm Lâu Minh, mặt lập tức biến sắc, theo bản năng bước đến ôm Tông Tông từ tay Lâu Minh ra rồi quay đầu chạy vào trong nhà, đứng cách anh ba mét mới dừng lại.

Nụ cười trên mặt Lâu Minh cứng đờ, tay vẫn còn giữ nguyên tư thế ôm Tông Tông, ánh mắt kinh ngạc nhìn chị gái mình.

“Ma ma, mẹ làm gì vậy?” Tông Tông không hiểu, ngẩng đầu hỏi mẹ.

“Mẹ ...” Lâu Tĩnh Tâm cúi đầu nhìn con trai, lại ngẩng đầu nhìn Lâu Minh đang ngoài cổng, bỗng nhiên nhận ra mình đã làm điều không đúng.

Lúc này, Lâu Minh đã điều chỉnh cảm xúc, anh nở nụ cười ảm áp rồi từ từ đứng dậy, cũng không tiến thêm bước nào, dù là cổng nhà anh đang ngay trước mắt.

“Ma ma đang chơi cùng con đó.” Lâu Minh cười, nói thay Lâu Tĩnh Tâm.

“Nhưng con muốn chơi cùng cậu cơ.” Tông Tông nói.

Miệng Lâu Tĩnh Tâm mấp máy, nhìn em trai mình, mặt lúc đỏ lúc trắng, không biết nói sao.

Lúc này, nghe tiếng động, mẹ Lâu từ phòng khách đi ra, nhìn Lâu Tĩnh Tâm nói “Tĩnh Tâm, con đứng đây làm gì, Tông Tông đâu?”

“Mẹ.” Lâu Tĩnh Tâm nhìn mẹ muốn nói lại thôi.

“Mẹ.” Lâu Minh nhìn thấy người mẹ mà anh đã lâu không gặp, mỉm cười gọi.

Mẹ Lâu bỗng nhiên nghe giọng nói của Lâu Minh, không thể tin quay đầu, trong nháy mắt nhìn thấy con trai, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ, bước chân run run muốn lại gần anh “Lâu Minh, sao con lại về nhà.”

“Mẹ!” Lâu Tĩnh Tâm đưa tay kéo mẹ Lâu lại.

“Con làm gì thế?” Mẹ Lâu không hiểu nhìn con gái.

“không phải là gần đây mẹ không được khỏe sao?” Lâu Tĩnh Tâm lên tiếng nhắc nhở, cẩn thận nhìn về phía Lâu Minh dường như muốn giải thích điều gì đó.

Mẹ Lâu sững sờ, bước chân cũng ngừng lại.

Biểu lộ của Lâu Minh cũng không thay đổi nhiều, anh vẫn nở nụ cười ôn hòa, thân thiết “Chị nói đúng đó mẹ, mẹ, nếu sức khỏe mẹ không tốt, mẹ đừng đứng gần con.”

“Nhưng mà ...”

“Con chỉ đi ngang đây, thì nghĩ hôm qua Tông Tông nói có quà cho con nên con rất tò mò mới ghé về một chút.” Lâu Minh cười nhìn Tông Tông “Cậu phải đi liền bây giờ, Tông Tông có quà thì đem cho cậu xem nào.”

“Cậu Ba phải đi giờ hay sao? Vậy để con đi lấy quà nha!” Tông Tông gật đầu, kéo cánh tay mẹ cậu nhóc đang giữ chặt cậu “Ma ma, mẹ bỏ con ra, con về phòng lấy quà tặng cho cậu.”

“A? À, được rồi.” Lâu Tĩnh Tâm lúc này mới hoàn hồn, buông tay để con trai chạy về phòng cậu nhóc.

“Lâu Minh, chị ... lúc này ...” Lâu Tĩnh Tâm định giải thích nhưng khi mở miệng thì không biết nói sao cho phải, đành lấp bắp.

“Em hiểu mà.” Lâu Minh cười an ủi “Mẹ và Tông Tông sức khỏe không tốt, đúng là em không nên đến gần, chị làm như vậy là phải.”

“Nhưng mà ... nhưng mà chị ...” Lâu Minh nói vậy làm Lâu Tĩnh Tâm càng cảm thấy áy náy, tuy cơ thể em trai cô đặc biệt như vậy nhưng đó không phải là điều anh mong muốn. cô biết, cô làm vậy sẽ làm em trai đau lòng nhưng vì sự an toàn của Tông Tông, cô không làm khác được.

“Đều do em không tốt, thấy Tông Tông thì vui quá mà quên mất không giữ khoảng cách an toàn.” Lâu Minh ‘tự trách’ “Nếu Tông Tông vì em mà xảy ra chuyện gì thì em sẽ vô cùng hối hận. Vì vậy, chị, chị không sai, ngược lại, em phải cảm ơn chị mới đúng.”

Mẹ Lâu nghe hai con mình nói chuyện dường như đã hiểu rõ điều gì đã xảy ra. Bà không thể nói là con gái đã sai nhưng lại cảm thấy như vậy thật không công bằng với Lâu Minh. Vài chục năm nay, Lâu Minh chưa bao giờ chủ động đi tìm bà và người nhà, hôm nay bỗng nhiên đến chứng tỏ Lâu Minh rất nhớ mọi người, nhưng mà ...

“Mẹ, gần đây mẹ không khỏe sao?” Lâu Minh thấy không khí nặng nề nên hỏi sang chuyện khác.

“Mẹ không sao, chẳng là hai ngày trước mẹ bị cảm nắng nên miệng có chút nhạt nhẽo.” Mẹ Lâu không muốn con trai lo lắng nên nói nhẹ nhàng bằng giọng.

“Mẹ bị cảm nắng sao không nói cho con biết?” Lâu Minh cau mày hỏi.

“không có chuyện gì lớn, trừ việc ảnh hưởng đến khẩu vị thì không còn gì khác.” Mẹ Lâu vội vàng nói.

“Dù không thấy ngon miệng, mẹ cũng ráng ăn nhiều cơm một chút.” Lâu Minh che giấu sự khác thường trong lòng, ân cần nói.

Lâu Minh vẫn biết, nếu trong nhà có người bị bệnh, nếu bị nhẹ thì sẽ gọi điện báo cho anh biết nhưng bệnh nặng thì chưa từng nói với anh bao giờ. Thực ra, nói ra thì có ích gì, đến cả việc đến bệnh viện thăm hỏi anh cũng không làm được, ngoại trừ việc lo lắng, anh còn có thể làm được gì đây?

“Ừ, mẹ biết rồi.” Mẹ Lâu cười ha ha đáp lời.

Bầu không khí đã được xoa dịu, lúc này Tông Tông cầm quà tặng từ trong nhà chạy ra, khi Lâu Tĩnh Tâm đang còn do dự có nên ngăn cản con một lần nữa không thì Lâu Minh đã chủ động nói.

“Tông Tông, con đứng ở đó được rồi.”

Bạn nhỏ Tông Tông ôm quà tặng, không hiểu nhìn cậu nhà mình.

“Quà tặng con tặng cậu là do chính con chuẩn bị hay sao?” Lâu Minh cười hỏi.

“Chính tay con làm đó cậu.” Tông Tông kiêu ngạo nói.

“Chính tay con làm sao?” Lâu Minh thấy Tông Tông gật đầu thật mạnh, cười nói “Nhưng cậu không tin đâu, Tông Tông còn nhỏ xíu thì sao mà tự làm được.”

“Đúng là con tự làm mà.” Tông Tông nôn nóng giải thích.

“Vậy để cậu kiểm tra đã nha.” Dưới ánh mắt chờ mong của cậu nhóc, Lâu Minh nói “Nếu là do con tự làm thì chắc chắn con phải biết rõ về quà tặng này, đúng không?”

Tông Tông gật đầu.

“Vậy con đưa qua cho Mama để Mama đưa cho cậu, cậu mở quà ra sau đó hỏi con mấy câu liên quan đến quà tặng xem con có trả lời được không nha.” Lâu Minh nói.

“Hừ, con không sợ đâu, cậu cứ hỏi đi, hỏi xong cậu sẽ biết đúng là con tự làm.” Tông Tông không tình nguyện đưa quà tặng qua cho mẹ mình đang đứng bên cạnh.

Đưa tay cầm món quà mà Lâu Tĩnh Tâm cứ đứng thờ ra, bị Tông Tông thúc giục hai lần, vẻ mặt phức tạp đưa món quà đến tay Lâu Minh.

Lâu Minh nhận món quà, nở nụ cười không khác gì ngày thường với chị gái, lập tức cúi đầu mở món quà.

“Để cậu xem bên trong Tông Tông chuẩn bị những gì nào ...” Lâu Minh vừa mở gói quà vừa nói lớn tiếng.

Tông Tông hồi hộp nhìn cậu nhà mình mở quà, thấy cậu Ba đã nhìn thấy món quà bên trong mới lớn tiếng nói “Đó là khung hình, con đã lấy hình chụp của con và hình chụp cậu Ba nhờ người ta ghép chung vào đó.”

Lâu Minh nhìn khung hình, bên trong là một tấm hình ghép ảnh và Tông Tông chụp chung, hai cái đầu một lớn một nhỏ tựa vào nhau, nhìn thì chính là chụp từ hình chụp màn hình (Screenshot) cắt ra. Trong lòng anh trào ra chút ấm áp, cong khóe miệng, nhìn Tông Tông nói “Cảm ơn con, cậu Ba thích lắm.”

“Hi hi, cậu Ba có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi, nhất định là con sẽ trả lời được.” Tông Tông vừa cười vừa nói.

“Chắc chắn như vậy sao, vậy cậu phải hỏi câu nào khó khó một chút mới được. Vậy hình ghép này con làm từ bao nhiêu hình nhỏ ghép thành?” Lâu Minh quyết định, cho dù Tông Tông trả lời bao nhiêu miếng ghép ảnh đều sẽ gật đầu nói đúng rồi.

“một trăm lẻ tám miếng.” Tông Tông không nghĩ ngợi gì mà trả lời ngay.

Lâu Minh học toán rất giỏi, anh chỉ nhìn lướt qua hình ghép là biết Tông Tông đã trả lời đúng “Trả lời chính xác, vậy đúng là Tông Tông đã tự tay ghép tấm hình này tặng cậu rồi.”

“Tất nhiên rồi.” Tông Tông đã chứng minh được thì vô cùng đắc ý.

“Cậu đã nhận quà con tặng rồi. Bây giờ cậu có việc phải đi, sau này cậu lại về thăm con nha.” Lâu Minh bỗng nhiên nói.

“A, cậu, cậu đã phải đi rồi sao?” Tông Tông cuống lên muốn chạy ra ôm cậu nhà mình, nhưng cậu nhóc vừa định chạy thì đã bị mẹ mình kéo tay lại. Cậu nhóc không hiểu nhìn mẹ, kêu lên “Mama ...”

“Mẹ, chị, con đi đây.” Lâu Minh nhìn mẹ Lâu và chị gái chào rồi quay người đi ra xe.

Khi Lâu Minh mở cửa xe còn nghe giọng nói tiếc nuối của Tông Tông “Cậu còn chưa vào nhà ngồi chơi nữa mà, sao đã phải đi rồi?”

Động tác mở cửa xe của anh ngừng lại một chút, rất nhanh trở lại bình thường, anh cúi người ngồi vào xe.

Vẫn yên tĩnh ngồi trên xe chờ, Điền Phi vừa khởi động xe vừa nói “Tam thiếu, anh muốn đi đâu nữa?”

“Về nhà thôi.” Ngoại trừ về đây, anh cũng chẳng có nơi nào muốn đi.

Mà lúc này trong sân vườn, mẹ Lâu nghe câu nói của cháu ngoại thì đỏ cả vành mắt.

Điền Phi nhìn qua gương chiếu hậu thấy nét mặt cô đơn của Lâu Minh, sự việc ở trước cửa nhà, tuy Điền Phi không xuống xe nhưng cũng nghe thấy bảy tám phần. Tuy cậu ta có thể hiểu được lý do Lâu Tĩnh Tâm làm như vậy nhưng cậu ta càng cảm thấy đau lòng cho Lâu Minh hơn.

“Tam thiếu, sao anh không nói rõ với người nhà, nói trên người anh có bùa trấn sát sẽ không làm sát khí phát ra ngoài.” Điền Phi nhin không được hỏi.

Nghe Điền Phi nói thế, Lâu Minh mới nhớ ra một chuyện, anh lấy điện thoại ra, mở mục chat với mẹ Lâu, nhắn thêm một tin (Mẹ, chuyện bùa trấn sát mẹ đừng nói với chị nha, hôm nào con lại về thăm mẹ).

“đã đến mức như vậy thì nói ra cũng không còn thích hợp nữa.” Nếu như sau khi chị gái anh có phản ứng quá mức như vậy, anh lại nói là anh có bùa trấn sát trên người sẽ không làm sát khí phát ra ngoài, sẽ không làm tổn thương đến Tông Tông, nếu như vậy thì chị gái anh sẽ rất xấu hổ và khó xử.

Với lại ... Nếu một người bị AIDS bỗng nhiên chạy đến trước mặt anh nói với anh, bệnh của người đó đã được chữa khỏi, sẽ không lây bệnh cho người khác nữa. anh có thể ngay lập tức mà không có vướng mắc gì tiếp xúc thân mật với người đó không, chắc chắn là trong lòng anh vẫn có sự e ngại rồi.

Lâu Minh không suy nghĩ nhiều bởi vì đó đều là người nhà của anh nên hẳn là sẽ dành cho anh rất nhiều sự tin cậy, anh không muốn đi thử thách lòng dạ con người, cũng không nghĩ là sẽ làm điều đó.

thật khó khăn mới kìm nén cảm xúc đau lòng, mẹ Lâu về phòng định lấy điện thoại đang sạc pin để gọi điện thoại cho chồng, kể cho ông nghe chuyện Lâu Minh về nhà. Bà lại thấy tin nhắn Lâu Minh đã gửi cho bà cách đây nửa giờ và hai tin nhắn tiếp theo. Mẹ Lâu không kìm nén được nữa, che miệng khóc nức lên.

(Editor: Đọc khúc này mà thấy tội nghiệp anh Ba quá, hiu hiu!)

18. Chương 17-2: Bắt Được Một Con Sắc Ma

Khi Lâu Minh về đến nhà, Trần Ngự vẫn ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem TV, khi thấy Lâu Minh trở về, cô rất kinh ngạc “Sao anh về sớm thế?”

“Sao em vẫn còn ở đây?” Lâu Minh không trả lời mà hỏi lại.

“Em đang khôi phục linh khí mà.” Trần Ngự nhắc nhở “anh quên là em mới vẽ bùa trấn sát cho anh à?”

“Vẽ bùa trấn sát rất hao tổn linh khí sao?” Lâu Minh kinh ngạc.

“Đúng thế, em phải ở nhà anh một giờ thì mới khôi phục lại được.” Trần Ngự hoàn toàn quên trước đó không lâu, cô đã ở trước mặt người nào đó, đồng dạng nói về bùa trấn sát là chuyện đơn giản nhất.

“thì ra thế.” Cảm xúc của Lâu Minh không vui vẻ nên cũng không muốn nói nhiều với cô nhóc, anh nhìn lướt qua chiếc bàn đã trống trơn, nói với Điền Phi “Cậu đi lấy thêm ít đồ ăn vặt đi.”

Lâu Minh dọn đồ xong, cầm theo quà cháu trai tặng đi lên lầu.

Trong chốc lát, Điền Phi cầm một đồng đồ ăn vặt đến trước mặt Trần Ngự, Trần Ngự vui vẻ cảm ơn, ôm khoai tây chiên vui mình ở ghế sofa tận hưởng cuộc sống. Người này một khi đã thoải mái rồi là không muốn nhúc nhích, không nhúc nhích thì thời gian trôi qua vèo vèo.

Vì thế, đến khi Lâu Minh ngồi ngáy người trong phòng sách hai giờ đồng hồ, khi xuống lầu vẫn thấy cô nhóc ngồi trên ghế sofa xem TV, nhin không được hỏi “Sao em vẫn còn ở đây?”

“Em đang xem dở mà, bộ phim này thật mắc cười.” Trần Ngự chỉ vào TV, nói.

Lâu Minh liếc nhìn TV, thấy trong TV, nữ chính – lệ rơi đầy mặt ghé vào ngực nam chính kêu to “anh ơi, anh ơi, anh đừng chết mà.”, tiếng khóc thật là đứt từng khúc ruột, đau thấu tâm can. Lâu Minh quay đầu nhìn gương mặt sáng lạn với nụ cười tươi rói của Trần Ngự, có chút vi diệu.

“Ha ha ha ha, thật là mắc cười.” Trần Ngự lại nhin không được cười to.

“Phim này buồn cười vậy sao?” Lâu Minh hỏi.

“Em nói cho anh biết, thực ra trên TV còn có một con ma nữ, lúc này con ma đó còn ăn dấm (ghen), đẩy nữ chính ra rồi nằm úp lên người nam chính, còn hôn nam chính nữa nha. Cái này là anh trai bị ma nữ ‘sàm sỡ’ rồi, ha ha ha, khi còn sống, chắc con ma này là fan hâm mộ của nam chính.” Trần Ngự chỉ vào TV rồi lại cười to “Ma nữ còn định cởi quần áo của ‘anh trai’ nhưng không làm được, đúng là đồ ngốc, ma vừa mới chết thì làm gì có năng lực chạm được vào đồ vật thật.”

“...” Lâu Minh nhìn TV chỉ thấy hình ảnh nam nữ chính, đột nhiên cảm thấy rùng mình “Em ... có thể nhìn thấy hồn ma trên TV?”

“Có thể chứ, nhưng đây là phim truyền hình nước ngoài, em không hiểu con ma nữ nói gì, nếu như phim của nước ta, em còn có thể nghe giọng của ma nữ nữa đó, lúc đó còn vui nữa, ha ha ha ...” khôngbiết Trần Ngự thấy cái gì mà lại cười ha ha.

Vì thân thể đặc biệt của mình nên Lâu Minh đã tiếp xúc với nhiều Thiên Sư nhưng người giống như Trần Ngự thì đây là lần đầu tiên.

Lúc này, Điền Phi đến hỏi anh “Tam thiếu, bữa trưa anh muốn ăn món gì?”

Lâu Minh nhìn Trần Ngự hỏi “Nhóc con, em ở đây ăn cơm hay về nhà ăn?”

“Em đã nói với mẹ là hôm nay đi chơi cùng bạn nên không thể về nhà ăn được.” nói đến mẹ Trần, Trần Ngự chợt nhớ đến một chuyện, cô nhảy dựng lên, hoảng hốt nói “Suýt nữa thì quên mất, mẹ em còn cho em năm ngàn đi mua quần áo nữa.”

“Vậy em ăn trưa xong rồi đi mua đi.” Lâu Minh hỏi “Buổi trưa em muốn ăn gì?”

“Em không kén ăn!” Từ nhỏ Trần Ngự đã rất dễ nuôi.

“Vậy thì ăn món Tứ Xuyên đi” Lâu Minh nhớ món ăn của tỉnh Thanh Sơn cũng khá cay.

“Vâng, tôi sẽ cho người đi mua.” Vì tình huống của Lâu Minh, trong nhà cũng không thuê người giúp việc hay đầu bếp gì, chủ yếu là hỏi Lâu Minh ăn gì rồi cho người ra ngoài mua.

“Sao phải đi mua đồ ăn ở ngoài? Đồ ăn mua ở ngoài cũng khó sắp xếp lắm.” Trần Ngự quay người “Hay là chúng ta ra ngoài ăn đi.”

“...” Lâu Minh sững người, chưa kịp từ chối thì nghe Trần Ngự nói tiếp.

“Với lại chút nữa em còn phải mua quần áo, chúng ta lái xe tìm chỗ nào đó ăn cơm, rồi sau đó anh đi mua đồ cùng em luôn.” Trần Ngự cảm thấy ý kiến của mình rất đúng luôn “Cứ vậy đi, một công đôi chuyện.”

“Để anh cho người chở em đi.” Lâu Minh vẫn không có ý định đi.

“anh lo lắng sát khi trên người anh hả, ai da, anh yên tâm, có em đây.” Trần Ngự nói xong liền từ ghế sofa bật dậy, nắm lấy tay Lâu Minh, ngón tay trắng nõn nhanh như chớp vẽ lên lòng bàn tay của Lâu Minh, rất nhanh, một bùa trấn sát mới được hoàn thành.

Luồng khí lạnh quen thuộc từ lòng bàn tay truyền đến, Lâu Minh khiếp sợ nhìn Trần Ngự.

“anh xem, như vậy là không sao rồi, hai giờ, ăn lẩu cũng đủ.” Về mặt Trần Ngự ‘em có giỏi không’.

“Môn phái của họ vẽ bùa trấn sát không chỉ để trấn sát mà còn tạo tổn thương đối với cơ thể mang theo sát khí.” Trong đầu Lâu Minh lại hiện lên câu phân tích của Mao đại sư đối với bùa trấn sát. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt trong trẻo của Trần Ngự, Lâu Minh không nhìn ra được chút xú ý muốn làm hại anh của cô, có lẽ, cô nhóc này cũng không biết việc bùa trấn sát sẽ gây tổn thương cho cơ thể của anh đi.

“Sao rồi? Hay là chúng ta dứt khoát chọn ăn lẩu đi, lẩu viên ương được không, người ăn cay hay không ăn cay đều ăn được.” Trần Ngự nói, bỗng nhiên nhận ra cô thật thèm ăn lẩu mà, nhưng một người ăn thì chẳng thú vị gì, vì thế cô tích cực dụ dỗ Lâu Minh “anh Ba, đi nha, đi nha.”

“Em cũng đã về bùa trấn sát rồi, giờ mới hỏi anh có đi hay không hả?” Lâu Minh cười khê “Nếu không đi chẳng lẽ lại làm phí mất một lá bùa.”

“Đúng thế, đúng thế.” Trần Ngự liên tục gật đầu “Chắc chắn là anh đã lâu lắm không đi ăn bên ngoài rồi, đúng lúc quá còn gì.”

“Em đúng là, đi thôi.” Lâu Minh cười khê, cô nhóc nói đúng, đúng là anh đã rất lâu rồi chưa đi ăn bên ngoài, vì thế có chút động lòng.

==

Trong tiệm lẩu nào đó cách khu tập thể quân đội khoảng hai mươi phút chạy xe, Lâu Minh và Trần Ngự ngồi một bàn, Điền Phi và hai bảo vệ cao lớn, to khỏe ngồi một bàn.

không ngừng khuấy, gấp trong nồi lẩu, hơi nước nóng sự bốc lên làm khuôn mặt Trần Ngự đỏ ửng nhưng đôi đũa của cô không ngừng lại giây phút nào.

Lâu Minh ăn không nhiều, thấy ly nước bên cạnh Trần Ngự đã hết thì lấy nước ô mai rót đầy cho cô.

“Cám ơn anh Ba.” Hai má Trần Ngự phồng lên, tranh thủ bớt chút thời gian nói cám ơn Lâu Minh.

Lâu Minh thấy miệng Trần Ngự dính đầy tương gừng và tương ớt, lời tha lời thôi, lại nhìn xung quanh đầy người, nhin không được rút giấy ăn đưa cho Trần Ngự “Em ăn từ từ thôi, đâu có ai giành ăn với em, lau miệng đi đã nè.”

“Lau làm gì ạ, chút nữa đắng nào cũng dơ.” Trần Ngự không thèm để ý.

“...” Lâu Minh cau mày nói “Em là con gái đó, lúc ăn uống phải đoan trang một chút chứ.” Lần trước ở biệt thự cũng như vậy, nhưng khi đó không có người ngoài nên Lâu Minh không nhắc nhở cô.

“Ăn đoan trang? Vậy chắc chắn là đồ ăn không ngon. Có đồ ăn ngon thì còn có người nào để ý ăn đoan trang hay không đoan trang.” Trần Ngự phản bác.

“Em ngồi yên xem nào.” Lâu Minh không có cách nào phản bác lý luận cùi bắp, ngụy biện của Trần Ngự nhưng lại không nhìn nổi bộ dạng này của cô, đành phải lên tiếng cắt ngang lời Trần Ngự, từ phía đối diện vươn tay lên lau miệng cho cô.

“Được rồi, em tiếp tục ăn đi.” Cuối cùng Lâu Minh cũng thoải mái hơn.

“anh ăn uống mà cũng phiền phức vậy.” Trần Ngự lăm bằm, tiếp tục vui đầu vào sự nghiệp ăn uống.

Lâu Minh vừa cưng chiều vừa bắt đắc dĩ cười cười, cảm thấy quả nhiên Trần Ngự vẫn còn là trẻ con, nhưng tâm trạng không hiểu sao lại tốt hơn không ít.

Động tác vừa rồi của Lâu Minh làm vô cùng tự nhiên nhưng lại làm cho những người đàn ông to cao theo anh nhiều năm đang ngồi bên cạnh giật cả mình, cả đám đưa mắt nhìn nhau, Điền Phi lập tức lấy điện thoại di động ra, đăng nhập vào nhóm chat ‘bầy trợ lý’, đăng comment (Sau này các cậu thấy tiểu thư Trần Ngự thì phải khách khí một chút nha, Tam thiếu thích cô ấy.)

(Tam thiếu muốn yêu rồi?) Trợ lý nào đó nắm lấy thông tin quan trọng nhất.

(Cái gì? Tam thiếu thích cô nhóc nhà họ Trần, tôi mới đi có một ngày, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì???) Đây là Hà Thất vừa mới giao ban tối qua xong.

(Tam thiếu thích cô nhóc nhà họ Trần? Sao anh ấy lại thích con bé nhiều chuyện đó?) Đây là Trình Bằng người không có cảm tình với Trần Ngự lắm.

(Cái gì? Tam thiếu yêu đương rồi? Tôi còn nghĩ rằng anh ấy sẽ độc thân chứ.)

(Tôi cảm thấy nếu Bộ trưởng Lâu biết, chắc chắn là sẽ đến nhà thị trưởng Trần cầu hôn, mặc dù tuổi tác cách nhau hơi xa một chút nhưng Trần tiểu thư là cô gái duy nhất không sợ sát khí trên người Tam thiếu.)

(Bỗng nhiên cảm thấy hợp lý)

(Bỗng nhiên cảm thấy hợp lý)

(Bỗng nhiên cảm thấy hợp lý)

...

Diễn Phi thấy nhóm chat đã chệch hướng sang chủ đề khác, vội vàng bổ sung (Tôi nói Tam thiếu thích tiểu thư Trần Ngư hơn là chúng ta nghĩ, chưa nói đến loại thích kia.)

Trong nhóm chat bao trùm một sự im lặng tuyệt đối.

Rút cục cũng chờ đến lúc Trần Ngư ăn no, Lâu Minh đưa khăn giấy đã chuẩn bị từ lâu tới. Trần Ngư nhận khăn giấy, vừa lau vừa nói “Thực ra lúc em ăn cơm ở trong nhà rất đoan trang.”

“Tại sao khi ăn ở nhà thì đoan trang, còn ở bên ngoài thì ... điên cuồng như vậy, bình thường người ta không phải là làm ngược lại hay sao?” Lâu Minh tò mò hỏi.

“Vì cha mẹ em a.” Trần Ngư giải thích “Nếu ở trong nhà, em ăn quá nhanh thì bọn họ sẽ suy nghĩ nhiều. Chắc chắn sẽ cảm thấy khi em sống ở thôn Đại Mộc chịu rất nhiều khổ sở, chưa được ăn món nào ngon hoặc là còn ăn không đủ no gì gì đó.”

“Mẹ em động một chút là sẽ khóc, em sợ bà ấy khóc lắm.” Trần Ngư nghĩ đến nước mắt của mẹ Trần là rừng mình “Phụ nữ mà khóc thì thật đáng sợ.”

Lâu Minh nhìn cô nhóc như một tên dở hơi, nhin không được bật cười.

“anh cười cái gì?”

“Xin lỗi, chẳng qua anh cảm thấy trước đây em sống rất vui vẻ.” Sáng sủa, lạc quan, vô tư lự, chỉ có người sống trong một hoàn cảnh tốt đẹp mới có tính cách này.

“Ha ha ha ... Cũng tốt lắm.” Trần Ngư hỏi lại “Còn anh thì sao? Có vui vẻ không?”

Lâu Minh không ngờ Trần Ngư sẽ hỏi như vậy, sững sốt chớp chớp mắt rồi dùng giọng điệu như đúc Trần Ngư trả lời “anh cũng tốt lắm.”

“anh xảo quá, thể chất đặc thù của anh như vậy chắc chắn là không thể thoải mái đi ra ngoài, chắc anh cũng chẳng có người bạn nào.” Trần Ngư hào phóng vỗ vỗ ngực “Nhưng mà sau này anh không cần lo lắng, coi như vì bữa lẩu hôm nay anh mời em, sau này anh muốn ra ngoài lúc nào cũng đều có thể đến tìm em, em vẽ bùa trấn sát cho anh.”

“Xem ra nồi lẩu này anh mời rất đáng giá nha.” Lâu Minh lại nhin không được cười khê.

Diễn Phi thấy Tam thiếu lại cười, vùi đầu tiếp tục phát Wechat (Mấy cậu, bữa cơm này Tam thiếu cười suốt thôi, cộng lại còn nhiều hơn số lần anh ấy cười vào năm ngoái. Nét mặt bây giờ so với lúc mới từ nhà bộ trưởng Lâu về hoàn toàn là hai người khác nhau.)

(Cho nên ...)

(Cho nên ...)

(Cho nên ...)

(Nội dung hạng mục công việc cần gia tăng thêm, mua sắm các loại đồ ăn vặt. cô nhóc nhà họ Trần này xem bộ dáng rất dễ bị đồ ăn vặt dụ.) Hà Thất cũng đã gấp tương ăn của Trần Ngư vào đêm qua.

(đã rõ!)

(đã rõ!)

(Vì Tam thiếu.) Đây là người vẫn còn chút ý kiến với Trần Ngư – Trình Bằng.

Những người lính tham gia đội bảo vệ Lâu Minh, đều là những người còn sống sót từ chiến trường nhờ vào những thiết kế vũ khí của Lâu Minh, bọn họ hiểu rõ giá trị con người của Lâu Minh, cũng thật tâm kính

nể anh. Nhưng một người như anh, vì thể chất đặc biệt mà bị cô lập đứng ngoài xã hội, người nhà, người thân, bạn bè đều không thể tiếp xúc, giao lưu. Điều này làm những người đàn ông cao to, thô lỗ như bọn họ đều cảm thấy đau lòng.

Mặc dù bọn họ không để ý đến việc sát khí trên người Lâu Minh ảnh hưởng nhưng Lâu Minh vẫn cố gắng tránh xa bọn họ hết mức có thể, dù cả ngày ở trong một tòa nhà, bọn họ cũng chẳng nói được với anh mấy câu ngoại trừ công việc.

Chỉ có Trần Ngự, người duy nhất không bị ảnh hưởng bởi sát khí có thể thoải mái tiếp xúc với Lâu Minh. Cũng chính bởi điều này, chỉ cần Trần Ngự không uy hiếp đến sự an toàn của Lâu Minh, những người đàn ông cao lớn, thô kệch này đã quyết định nâng địa vị của Trần Ngự lên. Đừng nói chỉ là đồ ăn vật mà thôi, thậm chí cô muốn ăn hổ, bọn họ cũng có thể liên hệ với các anh em ở biên giới xem có thể bắt một hai con mang về ăn chơi hay không.

Ăn cơm trưa xong, Trần Ngự mang theo Lâu Minh đến tiệm quần áo thời trang dưới lầu. Lâu Minh chưa bao giờ cùng người khác đi mua sắm quần áo, anh đứng ở cửa mà không biết phải làm sao. Đặc biệt đằng sau anh còn đứng ba người đàn ông to cao, vạm vỡ, nhìn sao cũng thấy kì kì.

“Nếu không các anh đừng vào, em chọn đại hai bộ rồi ra ngay.” Trần Ngự thấy Lâu Minh không tự nhiên thì nói.

“không sao đâu, em cứ từ từ chọn, anh đứng ở cửa chờ cũng được.” Bùa trấn sát còn tác dụng trong năm mươi phút nữa, đúng là không vội.

Trần Ngự gật nhẹ đầu, quay đầu bước vào cửa hàng. Trong nháy mắt vừa bước vào, một luồng khí lạnh quen thuộc ập đến làm bước chân của cô ngừng lại.

“Sao vậy em?” Phát hiện Trần Ngự không bình thường, Lâu Minh hỏi.

“không sao ạ.” Trần Ngự lắc đầu, tiếp tục đi vào tiệm quần áo.

Thành phố lớn như vậy thì quả nhiên ma quỷ cũng không ít, đi đâu cũng có thể gặp được, dù sao thì Mất âm dương của cô vẫn chưa mở, mắt không nhìn thấy thì coi như không biết đi.

Mặc dù cô có thể nhắm mắt làm ngơ nhưng con ma này vô cùng nhiều chuyện.

Trần Ngự đưa tay cầm một bộ váy liền màu đen thì thấy bên tai truyền đến giọng nói kỳ dị “Chắc chắc, lớn lên đen như vậy mà còn không biết xấu hổ mặc váy màu đen, không sợ mặc lúc ban đêm ra cửa dọa người khác chạy mất dép.”

Tay đang cầm quần áo của Trần Ngự cứng đờ, đem cái váy đen treo lên kệ, ngược lại cầm một cái váy màu trắng lên, kết quả giọng nói bên tai vẫn không buông tha “Trời ạ, dám cầm váy trắng, trắng thêm đen, cho mình là thuốc trị cảm cúm chắc.”

“...” Trần Ngự nhin xúc động muốn đánh người, đem cái váy trắng trả về chỗ cũ, chuyển qua cầm một chiếc váy hồng. Sau đó, một luồng khí lạnh lại thổi tới, con ma này lại tới nữa rồi.

“Chắc chắc, uống cho một đôi chân dài, chọn đồ kiểu gì vậy trời, không có mắt thẩm mỹ gì hết.”

“Mi ...” Trần Ngự không nhin được quay đầu định mắng con ma nhiều chuyện này, lại đối mặt với nụ cười tiêu chuẩn của chị gái bán hàng.

“Em gái, quần áo em phải mặc thử vào người mới biết đẹp hay không. Em cầm xem thì không biết chính xác đâu, hay là em chọn vài bộ vào trong phòng thay đồ thử xem.” thì ra nhân viên cửa hàng thấy Trần Ngự cứ chọn rồi lại đặt xuống mấy lần mà chưa chọn được, vì thế chạy đến góp ý.

“A, vâng.” Trần Ngự gật nhẹ đầu, cầm bộ màu hồng định vào phòng thử thử xem sao.

Kết quả hồn ma kia không chịu tha cho cô, vừa theo Trần Ngự vào phòng thử đồ vừa ồn ào “Thử cái gì mà thử. Mặc vào nhất định là khó coi muốn chết. Quần áo dù có đẹp nhưng người mặc không đẹp thì cũng như không, thật sự là chà đạp tâm huyết của nhà thiết kế mà.”

Trần Ngự rầm một tiếng đóng cửa phòng thay đồ, đem hồn ma ngăn bên ngoài, nghĩ rằng cuối cùng cũng được thanh tịnh, nhưng con ma không biết xấu hổ này lại dám chui vào phòng thay đồ. Trần Ngự tức giận, đặt quần áo qua một bên, mở mắt âm dương, đưa tay tóm chặt áo của hồn ma, đẩy nó dán vào cửa phòng thử đồ, giận dữ quát “Mi nói thêm một câu nữa xem, có tin ta thu mi hay không.”

“cô ... cô có thể nhìn thấy tôi hả?” Con ma nam vô cùng hưng phấn nhìn Trần Ngự.

“Ta chẳng những nhìn thấy mi, nếu mi còn chọc giận ta, ta sẽ làm cho mi hồn bay phách lạc.” Trần Ngự nhìn con ma nam ăn mặc lẻo lét, hung dữ uy hiếp.

“A, trời ạ, thì ra cô là Thiên Sư à, thảo nào mà tôi thấy quanh người cô có vòng ánh sáng (linh quang).” Ma nam hiển nhiên là không để lời uy hiếp của Trần Ngự ở trong lòng, anh ta còn đang chìm đắm trong sự vui sướng vì mình đã phát hiện một Thiên Sư.

“anh biết thì tốt rồi, bây giờ anh câm miệng ngay cho tôi, nếu dám nhìn lên tôi thay quần áo, thì tôi ...” Trần Ngự làm một động tác cắt cổ.

“Ai chà, tôi sợ quá à. Đừng khinh thường tôi không biết gì cả nhé. Lúc trước tôi cũng quen biết Thiên Sư đó nha. Thiên Sư như các cô không thể vô cớ khi dễ các hồn ma lương thiện chưa làm việc xấu như tôi được, nếu không sẽ tạo nên oan nghiệt đó.” Ma nam cười khinh bỉ.

“Xem ra anh cũng có hiểu biết đó.” Trần Ngự cười lạnh “một sinh hồn như anh không nghĩ cách quay trở lại thân thể đi, lẩn lút bên ngoài làm cái gì, coi chừng trở thành ma thật thì đừng có hối hận.”

Sinh hồn: hồn lìa khỏi xác nhưng vẫn còn sống (hôn mê), tình trạng ly hồn.

Nếu thăng oắt này là hồn ma thật thì Trần Ngự sẽ liều mạng một lần ra tay không thu tiền tiễn cậu ta xuống âm phủ, nhưng xui một cái thăng oắt này lại là một sinh hồn. không sai, khi Trần Ngự vừa mở mắt âm dương ra thì phát hiện ngay, thăng oắt này trên cơ bản là chưa chết, chỉ là không biết vì lý do gì mà hồn rời xa thân thể mà thôi.

“cô nói là tôi chưa chết sao?” Về mặt ma nam kinh hãi.

“không phải anh tỏ vẻ hiểu biết nhiều lắm sao? Mình chết hay chưa mà còn không biết nữa hả?” Trần Ngự lườm cùng đối phương nói nhảm “anh đi ra ngoài, tôi phải thay quần áo, không cho phép anh nhìn lên.”

“Ai thèm nhìn lên cô, một cô nhóc như cô thì có gì để xem. Trước đây có đầy người mẫu thế giới cởi quần áo trước mặt tôi cầu tôi thiết kế trang phục cho họ mà tôi còn không thèm để mắt tới đây này.” Ma nam kiêu ngạo nói “Nể tình cô có thể nhìn thấy tôi, tôi có thể giúp cô tư vấn chọn trang phục. Trước tiên cô cởi quần áo của cô ra cho tôi xem dáng người của cô ...”

Trần Ngự tức giận, đưa tay vỗ bốp lên mặt ma nam, rồi kéo thăng oắt đang choáng váng này ra khỏi phòng thử đồ.

Nhân viên cửa hàng đang đứng trước phòng thử đồ, thấy Trần Ngự đi ra mà vẫn chưa thay quần áo thì hỏi “Bộ lúc này không vừa cỡ với em sao?”

“không phải, chị chờ em một chút.” Trần Ngự nhìn cô nhân viên cười cười, đi ra phía ngoài cửa hàng, gọi to “anh Ba, anh Ba.”

Lâu Minh nghe giọng của Trần Ngự thì đi lại, hỏi “Sao vậy nhóc?”

“anh Ba, anh qua đây em nhờ chút.” Trần Ngự kéo thăng oắt ma, đi theo Lâu Minh đến khu vực nghỉ ngơi trong cửa hàng, sau đó đem cánh tay của thăng oắt ma nhét vào tay phải của Lâu Minh.

Lâu Minh chỉ cảm thấy đột nhiên tay phải của mình dường như đang cầm một vật gì đó lạnh buốt, nhưng cúi đầu nhìn thì lại chẳng có gì. anh khó hiểu ngẩng đầu nhìn Trần Ngự.

“Có một con sắc ma, dám nhìn lên em thay quần áo.” Trần Ngự nói.

Ánh mắt Lâu Minh nheo lại ánh lên tia nguy hiểm, nhìn về phía phòng thử đồ.

“trên tay anh vẫn còn bùa trấn sát của em, anh giữ tay của anh ta, anh ta sẽ không động đậy được đâu, em đi thử quần áo một chút.” Trần Ngự nói xong thì quay lại phòng thử đồ.

Nắm lấy tay anh ta, nắm lấy tay ai, sắc ma?

Sắc mặt Lâu Minh kỳ quái nhìn bàn tay phải của mình, bàn tay trống không. Quả thật là có cảm giác lạnh buốt nơi bàn tay nhưng xung quanh đó chẳng có gì khác lạ.

Biết trên thế giới này có ma là một chuyện nhưng anh chưa bao giờ nghĩ có một ngày anh sẽ cùng một con ma, lại còn là một con sắc ma nắm tay nhau.

Trước tới nay chưa bao giờ sợ hãi điều gì, lần đầu tiên Lâu Tam thiếu cảm giác lạnh cả sống lưng

19. Chương 18: Dắt Tay

Mặc dù hơi ngờ ngàng nhưng vẻ mặt Lâu Minh vẫn bình tĩnh, bàn tay phải cũng nắm chặt lại không lơ lỏng chút nào, đôi mắt nhìn chăm chú về phía phòng thử đồ.

“anh là anh Ba của cô nhóc kia? Quả nhiên đàn ông lớn lên thì giống mẹ còn phụ nữ thì giống cha, anh nhìn đẹp mắt hơn cô nhóc kia nhiều.”

“Này, này, anh có thể nghe tôi nói không?” Ma nam nói nửa ngày nhưng không thấy Lâu Minh phản ứng gì ngoài việc nắm chặt tay, hiển nhiên là anh không nghe thấy cậu ta nói rồi. Cậu ta chán nản yên tĩnh lại, ngồi bên phải Lâu Minh trên ghế sofa, cùng Lâu Minh nhìn về hướng phòng thử đồ.

Trong chốc lát, Trần Ngư mặc bộ váy hồng bước ra, cô không nhìn trong gương mà chạy ngay đến trước mặt Lâu Minh, vui vẻ hỏi “anh thấy em mặc bộ này được không?”

Lâu Minh chưa bao giờ được người khác hỏi về vấn đề này, nhưng cô nhóc lớn lên xinh xắn, đáng yêu thì đương nhiên mặc cái gì cũng đều dễ nhìn, anh cười nhẹ, gật đầu “Đẹp lắm.”

“Đẹp? Đẹp chỗ nào? Da đã đen vậy mà còn mặc màu hồng, không biết là càng đen da sao? Còn cái váy này, cô bộ đáng như con trai mà giả bộ làm cô gái ngoan làm gì.” Bị Lâu Minh nắm chặt tay không thể động đậy, ma nam nhìn Trần Ngư mặc váy mà xốn hết cả mắt.

Nụ cười trên mặt Trần Ngư cũng cứng đờ.

Hoàn toàn không phát hiện gì, chị nhân viên bán hàng cũng bước đến khen ngợi “Em gái, em mặc bộ này rất đẹp, kiểu váy công chúa này là xu hướng hot nhất của nhân hàng công ty chị, tuy da của em hơi đen một chút nhưng mà mặc màu hồng sẽ sáng da.”

“Kiểu dáng hot chính là ngẫu nhiên đi trên đường, có mười người thì sẽ có một người mặc giống cô, mà trong đó cô mặc xấu nhất.”

“Lại còn màu hồng sáng da, cũng còn do người mặc nữa nha. Người khác mặc sáng da là do người ta da trắng sẵn rồi, còn cô mặc vào chỉ có đen hơn mà thôi. Những người này vì muốn bán quần áo mà cũng trợn mắt nói xạo cho được.” Nhân viên cửa hàng nói một câu, ma nam phản pháo hai câu, câu nào cũng độc địa.

Mu bàn tay của Trần Ngư nắm chặt đến gân xanh cũng nổi hết lên rồi, không thể nhịn được nữa lách qua cô nhân viên cửa hàng vừa mới khen cô, đi nhanh đến trước mặt Lâu Minh, hướng về phía bên phải anh đâm đá liên hồi.

Ma nam hét to thảm thiết, nhưng trừ Trần Ngư không ai có thể nghe thấy.

Lâu Minh nhìn ánh mắt nghi ngờ của nhân viên cửa hàng, cười giải thích “Em ấy vô cùng thích bộ váy này nên hưng phấn quá đó mà.”

Đối diện với nụ cười dịu dàng của Lâu Minh, chị gái bán hàng che ngực hít sâu một hơi, chóng mặt gật đầu, còn tâm trí đầu mà thắc mắc sao hành động biểu lộ sự hưng phấn của Trần Ngư lại mạnh bạo như vậy chứ.

“cô không thoải mái trong người sao?” Lâu Minh thấy mặt chị gái bán hàng bỗng nhiên đỏ ửng rồi còn che ngực, giống như biểu hiện của bệnh tim phát tác, vì thế lo lắng hỏi.

“anh trai, cô nàng đó là mê mẩn sắc đẹp của anh đó.” Ma nam vừa từ màn chăm sóc bạo lực của Trần Ngự hồi phục tinh thần, ngẩng đầu thì thấy một màn này, nhin không được lại nhiều chuyện.

Trần Ngự vừa mới thu tay, một cái tát nữa lại vung ra.

“Tôi có nói sai cái gì đâu?” Ma nam rất là vô tội.

May là sự chuyên nghiệp của chị gái bán hàng vẫn còn tốt, không bị sắc đẹp của Lâu Tam thiếu làm mù mị đầu óc vẫn còn nhớ hỏi Trần Ngự “Bộ này em có vừa ý không? Có muốn thử mấy bộ khác nữa không?”

“không cần đâu ạ, em mua bộ này.” Trần Ngự nói xong, quay người đi về phòng thử đồ, định thay bộ váy này ra.

“cô mua thật đó hả, tôi đã nói rồi, bộ này không hợp với cô đâu, mặc đen da lấm.” Làm một nhà thiết kế có lương tâm, ma nam không thể chịu được sự phối màu không phù hợp này.

“Tôi trắng mà!” Trần Ngự không thể nhịn nữa, trước khi bước vào phòng thử quần áo, hét lớn một câu.

Lâu Minh hơi lúng túng một lần nữa lại đối mặt với vẻ mặt ngơ ngác của chị gái bán hàng, lần này anh không biết giải thích thế nào được, chỉ đành nhìn chị gái mỉm cười một lần nữa.

A a a ... Nam thần lại cười, lại cười, có phải anh ấy có ý gì với mình không nhỉ.

“Đồ mê trai.” Ma nam ghét bỏ lắm lắm, đáng tiếc là không có ai nghe thấy.

một lát sau, Trần Ngự thay quần áo xong, đưa cái váy hồng cho chị gái bán hàng bỏ vào túi, sau đó cùng Lâu Minh ra quầy tính tiền.

“Bao nhiêu ạ?” Trần Ngự cầm điện thoại di động, trong đó có tin nhắn của mẹ Trần gửi cho cô năm ngàn đồng.

“Vị tiên sinh này đã trả rồi ạ.” Nhân viên thu ngân cười nhìn về phía Lâu Minh.

Trần Ngự ngơ ngác, nhìn Lâu Minh “anh Ba?”

Lâu Minh cũng rất mơ hồ, anh quay đầu nhìn ra ngoài tiệm, thấy trợ lý Điền Phi gật đầu chào anh theo nghi thức quân đội. Trong nháy mắt Lâu Minh hiểu rõ, từ xưa đến giờ anh đi ra ngoài có mang tiền đâu, chắc lúc này Điền Phi đã thay anh thanh toán rồi.

“Coi như là quà anh Ba tặng em đi.” Lâu Minh cười rồi nói.

“Nhưng mà mẹ em đã cho em tiền mua rồi mà.” Trần Ngự nói.

“Em giữ lại để tiêu vặt đi hay mời các bạn cùng phòng ra ngoài ăn cũng được.” Lâu Minh trả lời.

“Đúng là đồ ngốc, cùng đàn ông đi dạo phố, cần gì phải dùng tiền của mình mua sắm chứ ...” Ma nam vừa nói được một nửa, gặp ánh mắt cảnh cáo của Trần Ngự, biết điều ngoan ngoãn ngậm miệng.

Trần Ngự lúc này mới chú ý, anh Ba vẫn còn kéo con sắc ma này theo, còn nắm chặt tay thằng oắt này không buông nữa chứ. Hình ảnh này thật là ... Trần Ngự xoay người, quyết đoán đem một người một ma tách ra.

Lâu Minh kinh ngạc nhìn cô, dường như muốn hỏi, không cần giữ nữa sao?

“đi thôi anh Ba, chúng ta về nhà thôi.” Trần Ngự một bên xách túi đựng bộ váy mới mua, một bên nắm lấy tay của Lâu Minh đang còn sưng người, kéo về phía thang máy.

Trần Ngự vẫn cầm tay Lâu Minh kéo ra đến thang máy, Điền Phi đã bấm sẵn nút thang máy chờ, đến đây Lâu Minh mới nhẹ nhàng rút tay mình về.

Trần Ngự cũng nhận ra nhưng không để ý, cười ngọt ngào với anh.

Bàn tay phải của Lâu Minh vẫn còn lưu lại hơi ấm của bàn tay Trần Ngự, anh nắm nắm lại hai lần rồi mới thả lỏng tay.

Lâu Minh, mày không thể vì cô nhóc là người duy nhất có thể tiếp xúc với mày mà mày tham lam phần âm áp này, dù sao thì nam nữ cũng có sự khác biệt. cô ấy tuy còn rất ngây thơ nhưng cũng đã là một thiếu nữ rồi.

Ở một bên chứng kiến màn này, ma nam chặc chặc lắc đầu, mặc dù từ cửa hàng quần áo cậu ta đã nhận ra hai người này không phải là anh em ruột rồi, nhưng mà tình cảnh này, nhìn thế nào cũng thấy có tình ý vậy chứ.

“Đỉnh”

Lúc này thang máy tới, may là bên trong không có ai, Điền Phi giữ cửa thang máy để Trần Ngự và Tam thiếu bước vào, ma nam cũng tìm khe hở chui ngay vào.

“anh đi ra ngoài ngay cho tôi.” Thấy vậy, Trần Ngự trừng mắt quát.

Vừa mới bước một chân vào thang máy-Điền Phi sửng sốt, ngờ nghech nhìn Trần Ngự.

“không phải nói cậu.” Lâu Tam thiếu giải thích.

“...” Vậy là nói ai, Điền Phi chớp chớp mắt vẫn không hiểu.

Ma nam thấy Trần Ngự đuổi mình, lập tức cười lấy lòng “cô đuổi tôi ra ngoài có ích gì, dù sao tôi là hồn ma mà, có thể xuyên tường, cô đuổi tôi ra ngoài, tôi vẫn theo vào được chứ bộ.”

“anh tính đi theo tôi sao?” Người này nếu không phải là sinh hồn mà là một hồn ma phổ thông, thì dù có gánh chịu nghiệp chướng, Trần Ngự cũng nhất định phải thu thẳng oắt này lại.

“Gặp nhau chính là có duyên nha ...”

Trần Ngự giơ tay lên, linh khí ẩn hiện trên lòng bàn tay.

“Tôi muốn nhờ cô giúp đỡ.” Thấy Trần Ngự làm thật, ma nam lập tức nói rõ ý định của mình. Cậu ta đã ở ngoài bay lang thang hơn mười ngày rồi nhưng cũng không biết mình là ai, thật vất vả mới gặp một Thiên Sư có thể nhìn thấy cậu ta, sao có thể bỏ qua.

“không giúp!” Trần Ngự từ chối không chút suy nghĩ.

Điền Phi cùng hai đồng nghiệp vẻ mặt đều kinh dị nhìn một màn này, cũng may mà họ có tổ chất tâm lý nên vẫn chưa hỏi ra khỏi miệng.

“Chúng ta đóng cửa thang máy trước đã.” Lâu Minh khề thở dài. cô nhóc này có bản lĩnh rất khá nhưng không cần thận chút nào, sao lại bắt cần nói chuyện với một con ma trước mặt nhiều người như vậy, không sợ bị người khác phát hiện hay sao.

Thang máy rất nhanh đã đến tầng một, Lâu Minh ngồi vào xe trước, ngoài cửa xe, Trần Ngự và con sắc ma không ai nhìn thấy vẫn còn tranh cãi âm ỉ.

“cô giúp tôi tìm đường về nhà đi mà.” Ma nam đề nghị.

“thật xin lỗi, trường hợp của anh không nằm trong phạm vi công việc của tôi.” Trần Ngự từ chối.

“cô không phải là Thiên Sư sao? Sao việc của tôi không nằm trong phạm vi công việc của cô được chứ?” Ma nam hỏi “Có phải cô vẫn giận tôi lúc trước nói cô đen không, nhưng đó là lời nói thật của cô mà, cái váy màu hồng kia đúng là không hợp với cô đâu, nếu cô giúp tôi về nhà, sau này quần áo của cô ...”

Chỉ có thể nói, ma nam này không chỉ là một con ma rất chuyên nghiệp mà còn rất kiên trì.

“Thiên Sư cũng chia rất nhiều loại.” Trần Ngự thực sự không muốn nghe chuyện quần áo nữa, ngay lập tức cắt ngang “Tôi là thầy bắt ma, thầy bắt ma đó, anh hiểu không? Bị tôi thu bắt, hồn ma chỉ có thể đi hai nơi, một là âm phủ, một là hồn bay phách tán. anh muốn đi âm phủ hay là muốn hồn bay phách tán?”

Cậu nói tàn nhẫn như vậy mà lại từ Trần Ngự nói ra, Lâu Minh kinh ngạc nhúu mày, nhưng thật kì lạ là anh không cảm thấy chán ghét. Ngược lại, còn cảm thấy đáng vẻ cô nghiêm trang dọa ma thật là đáng yêu.

“Vậy cô giúp tôi gọi điện thoại, chú Hai tôi cũng là Thiên Sư, cô nói cho ông ấy biết tôi ở đây.” Ma nam thấy Trần Ngư kiên quyết không giúp mình, vì vậy nhún nhường nhờ một việc khác.

“Có thể.” Trần Ngư cười gian xảo “Mười vạn.”

“một cuộc điện thoại mà cô nõ lấy mười vạn, sao cô ‘đen’ quá vậy.” Ma nam kêu oai oái. (Ý của anh ma này nói Trần Ngư chém quá)

“không phải anh vẫn nói tôi đen sao?” Trần Ngư là một người thù dai nha.

“...” Ma nam ghen lời.

“Khụ ...” Lâu Minh nhin không được suýt nữa bật cười.

“Có người đến.” Đứng canh chừng cách đó không xa, một bảo vệ lên tiếng nhắc nhở.

Lâu Minh thò đầu khỏi xe, nhắc Trần Ngư “Lên xe trước đã.”

Trần Ngư nhớ thời hiệu của bùa trấn sát trên người Lâu Minh cũng sắp hết, thế là nghe lời cúi đầu vào xe, trong nháy mắt cửa xe đóng lại, ma nam cũng chui vào theo “Tôi đồng ý, mười vạn thì mười vạn.”

Lâu Minh thấy Trần Ngư ngồi sát vào anh, nhìn phía bên trái bằng ghế còn trống, đoán là con sắc ma này cũng theo vào, thế là híp mắt lại.

Trần Ngư tự nhiên lấy điện thoại di động ra nói “Số điện thoại.”

Ma nam đọc một dãy số.

Lâu Minh nhìn cô nhóc vô cùng phấn khởi mở khóa điện thoại, đoán chừng là mười vạn đồng đã giành được rồi, đúng là cô nhóc mê tiền.

Trần Ngư bấm điện thoại, điện thoại vang lên rất lâu nhưng không có ai bắt máy, sau đó là giọng báo của tổng đài.

“Sao rồi?” Ma nam hỏi hộp hỏi.

Trần Ngư lại gọi lại lần nữa, vẫn không có ai bắt máy “không có ai bắt máy, hay là tôi để lại tin nhắn.”

“Mười vạn mà cô chỉ cho một tin nhắn, cô đừng có ‘đen’ ... tàn nhẫn như thế.” Ma nam vất vả mới đem chữ ‘đen’ đổi bằng từ khác.

“Vậy anh muốn làm sao bây giờ?” Bên kia không bắt máy, cô cũng không có cách nào.

“Tôi mặc kệ, dù sao cũng chỉ có cô trông thấy tôi, trước khi chú Hai đến tìm tôi thì tôi sẽ đi theo cô.” Bây giờ mà để cô nhóc này chạy mất thì để bao giờ cậu ta mới gặp một Thiên Sư nữa chứ. Cậu ta là một thanh niên tốt, không muốn trẻ tuổi mà mất sớm (tráng niên mất sớm) đâu.

“Cậu xạo tôi có phải không.”

“Thêm mười vạn nữa.” Ma nam đuổi hai bàn tay ra.

Trần Ngư trừng mắt nhìn, quay đầu lấy lòng nhìn Lâu Minh nói “anh Ba, để cho cậu ra đi ké xe chút nha, cậu ta lại cho em mười vạn đồng nữa. Khi nào đến khi tập thể, em sẽ dẫn cậu ta về nhà em, tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến anh.”

“Cho cậu ta biết em ở đâu có phải không tốt lắm không.” Lâu Minh nhắc nhở.

“không sao đâu, nếu cậu ta may mắn có thể sống sót, khi tỉnh lại sẽ không nhớ được ký ức trong thời gian này. Nếu không may mắn mà teo, em sẽ trực tiếp đưa cậu ta xuống âm phủ.” Trần Ngư không hề để ý.

“Vậy cũng được, vậy em bảo cậu ta ngồi bên anh bên này nè.” Bất kể có phải là sắc ma hay không, anh vẫn không muốn để cậu ta ngồi bên cô nhóc.

Trước đó, Lâu Minh đã được trải nghiệm việc nắm tay hồn ma nên bây giờ ngồi chung xe với ma cũng không có áp lực gì. Chỉ khổ cho Diên Phi đang lái xe đằng trước, nãy giờ vẫn từ kính chiếu hậu nhìn khoảng trống trên băng ghế phía sau, sống lưng cứ rung mình liên tục.

Mẹ nó, ông đây đã trải qua vô số lần vào sinh ra tử nhưng chưa bao giờ thấy sợ hãi như bây giờ.

20. Chương 19: Vì Có Anh Ở Đó

Vì thân phận đặc thù của Lâu Minh, cũng không muốn để Trần Ngự gặp phiền phức, Lâu Minh nói Điền Phi lái xe dừng trước cửa nhà anh mà không dừng trước cả nhà họ Trần. Tòa biệt thự nhỏ Lâu Minh ở nằm trên một vị trí vắng vẻ của khu tập thể, bên cạnh có một công viên nhỏ. Tuy Lâu Minh chưa bao giờ nói với bên ngoài là khu vực xung quanh nhà của anh không cho phép người khác xuất hiện, nhưng những người sống ở khu tập thể này đều là người ‘thành tinh’ hết rồi, tuy không nói ra nhưng đều ăn ý không lãng vãng gần khu vực này cho dù rất tò mò.

Phía trước tòa nhà của Lâu Minh còn có hai dãy phòng ở, được bố trí thành phòng cho đội ngũ lính đặc chủng làm nhiệm vụ bảo vệ Lâu Minh.

“anh Ba, em đi trước nha.” Trần Ngự cầm túi đựng váy mới mua, định xuống xe.

“Nhóc con.” Lâu Minh gọi Trần Ngự lại.

“Dạ?” Trần Ngự quay đầu.

Ánh mắt Lâu Minh liếc liếc nhìn chỗ ngồi cạnh mình, tuy anh không nhìn thấy gì nhưng vẫn có thể cảm nhận được khối khí lạnh lẽo “Em mang người này ... về nhà, lúc ở nhà phải cẩn thận một chút. Khi có người thì đừng nói chuyện với anh ta, dù sao không phải ai cũng tin là thế giới này có hồn ma quỷ quái tồn tại đâu.”

“Em biết rồi.” Trần Ngự cười ngọt “Lúc ở nhà em sẽ chú ý, em cũng không muốn dọa mẹ em sợ.”

“Biết rồi thì tốt.” Lâu Minh gật nhẹ đầu.

Trần Ngự mở cửa xuống xe, Lâu Minh đang định ra hiệu Điền Phi chạy xe vào nhà, thì thấy cô nhóc vừa mới xuống xe thì lại mò đầu vào, khuôn mặt nhú lại, vẻ mặt rầu rĩ nhìn anh.

“Sao thế?” Lâu Minh kinh ngạc nói.

“anh Ba, có phải anh hiểu lầm em không?” Trần Ngự hỏi.

“Hiểu lầm? Đâu có đâu.” Vẻ mặt Lâu Minh cũng mờ mờ.

“anh vừa rồi đặc biệt dặn dò em mà. Từ lúc tám tuổi, em đã bắt ma rồi, có kinh nghiệm mười năm bắt ma lận đó, sao em không cảnh giác được cơ chứ.” Vẻ mặt của Trần Ngự ‘rõ ràng là anh coi thường em’, cô tủi thân nói “Lúc này khi ở cửa hàng, sợ dĩ là em nói chuyện với thằng oắt này.”

Trần Ngự chỉ vào ma nam đã xuống xe cùng cô đang đứng bên cạnh, tiếp tục nói “Là vì có anh Ba ở đó mà.”

Lâu Minh chớp chớp mắt “Vì anh?”

“Vì có anh ở đó, cho nên lúc em nói chuyện, người khác sẽ cho là em đang nói chuyện với anh mà.” Vẻ mặt Trần Ngự đương nhiên “Nếu không thì em sẽ không như vậy đâu.”

Trước kia, khi Trần Ngự và ông nội đi ra ngoài làm việc, thường xuyên nói chuyện với hồn ma như thế này, ông Ngô lúc nào cũng sẽ giúp cô dàn xếp, người ngoài thấy sẽ cho là hai ông cháu đang nói chuyện. Với lại, tính cách Trần Ngự hoạt bát, nhanh nhẹn, đôi lúc còn nóng nảy dễ bị hồn ma chọc giận. Khi không có người bên cạnh, cô còn có thể nhớ kỹ, không có hành vi gì bất thường, nhưng khi có người tin cậy bên mình, cô rất dễ dàng xúc động, đặc biệt là gặp phải hồn ma miệng mồm như tép nhảy này.

“thì ra là thế.” Chẳng biết tại sao, Lâu Minh đột nhiên cảm thấy thật vui vẻ.

“Nhưng mà em cũng có chút tật xấu, trước đây ông nội em cũng đã nhắc nhở em rồi, nói em già mà không giữ được bình tĩnh, làm gì cũng nóng vội, nhưng mà tính của em hồi giờ vậy á.” Trần Ngự có chút ỉu xiu.

“không sao đâu, em còn nhỏ mà, như thế là bình thường.” Lâu Minh thấy cô nhóc lúc nào cũng tươi sáng giờ lại cau mày, nhìn không được nhẹ giọng an ủi.

“Em sẽ cố gắng thay đổi, nếu em vẫn không đổi được, vậy anh Ba phải giúp em che giấu nha.” Trần Ngự mặt dày nói.

“Được.” Lâu Minh cười gật đầu.

“Em đi đây, tạm biệt anh Ba.” Trần Ngự cười vẫy vẫy tay.

“Tạm biệt.” Tâm tình Lâu Minh vô cùng tốt, đáp lại.

Theo Trần Ngự về nhà, ma nam vừa đi vừa chặc chặc lắc đầu “cô nhóc còn nhỏ mà đã biết trêu ghẹo người khác quá vậy. Còn anh trai kia, nhìn vậy mà sao ngây thơ quá trời.”

Trần Ngự nghe không hiểu thằng oắt ma này muốn nói gì, ghét bỏ lườm cậu ta một cái không thèm lên tiếng.

Rất nhanh một người một ma đã về đến nhà họ Trần, mẹ Trần thấy con gái mới buổi trưa xong đã quay về, thì tò mò hỏi “Thi Thi, sao con về sớm vậy?”

“Bạn học của con bỗng nhiên có việc nên tụi con chia tay sớm.” Trần Ngự đã chuẩn bị sẵn câu trả lời.

“Có kịp đi mua quần áo mới không con?” Mẹ Trần hỏi.

“Dạ, mua rồi.” Trần Ngự đem túi giấy ra phía trước cho mẹ Trần xem.

“Để mẹ xem chút nào.” Rút cục cũng được như những bà mẹ nhà khác cùng con gái bàn chuyện mua sắm quần áo, mẹ Trần vô cùng hưng phấn lấy cái váy Trần Ngự mới mua ra xem, khen ngợi “Mắt thẩm mỹ của Thi Thi nhà chúng ta tốt thật đó nha, bộ này con mặc chắc là đẹp lắm.”

Trần Ngự ngượng ngùng cười cười.

“thì ra mắt thẩm mỹ của nhà cô là do di truyền ha.” Về mặt ma nam bình tĩnh nhận ra.

Nắm tay Trần Ngự xiết chặt lại, cô thực sự muốn đánh vào mặt hồn ma này, làm sao đây.

“À, đúng rồi, tối nay anh con sẽ về nhà ăn cơm đó. Nhà chúng ta rất lâu rồi chưa ăn một bữa cơm đầy đủ mọi người.” Lúc trước, Trần Ngự vừa mới về nhà thì phải đi tập quân sự một tháng, Trần Dương thì gần đây hình như đang bận điều tra vụ án nào đó, mười ngày nữa tháng không về nhà một lần, hôm nay khó khăn lắm mới về nhà, mẹ Trần mới cảm thán như vậy.

“Mẹ, vậy con đi tắm trước, đi ra ngoài này giờ, người con toàn mồ hôi không.” Trần Ngự nói.

“Ừ, ừ, nếu mệt thì con ngủ một chút đi.” Mẹ Trần bỏ cái váy vào trong túi rồi đưa cho con gái.

Trần Ngự nhận túi, chạy lên lầu, vừa mới treo cái váy lên tủ quần áo thì nghe ma nam ở sau lưng nói “Trước đây, tôi vào phòng ngủ của người ta cái nào cũng là phòng ngủ của mỹ nhân hương sắc đủ cả, không ngờ khi linh hồn thoát ra có một lần mà phải vào phòng ngủ của một cô nhóc thế này.”

Cái gọi là không nhìn được nữa, không cần phải chịu đựng, chính là Trần Ngự giờ tay vút hồn ma ra ngoài cửa sổ.

Thằng oắt ma lén lút từ cửa sổ bay vào một lần nữa, tức giận nói “cô làm gì đó?”

“anh còn nói lắm nhảm lẫn nữa xem, hai mươi vạn này tôi không cần nữa.” Trần Ngự híp mắt uy hiếp.

“Đừng đừng đừng.” Ma nam sợ rồi “Tôi sai rồi, tôi không dám nói lung tung nữa đâu. Vậy ... cô thử gọi điện thoại lần nữa xem, có lẽ chú Hai tôi về nhà rồi.”

Trần Ngự cũng muốn sớm thoát hồn ma phiền phức này, thế là lấy điện thoại di động, một lần nữa bấm số điện thoại khi này nhưng đầu dây bên kia vẫn là tiếng hộp thư thoại.

“Vẫn không có ai bắt máy.” Trần Ngự ném điện thoại di động lên giường, người cũng leo lên ngồi xếp bằng.

“Sao lại không có ai bắt máy chứ ...” Ma nam hận không thể đoạt lấy điện thoại của Trần Ngự.

“anh đứng lại, lui về phía sau, ngồi ghé bên kia đi.” Trần Ngự ngăn hồn ma có ý định đến gần, cô ma quả nữ (nguyên gốc là cô nam quả nữ: một nam một nữ) ở chung trong một phòng, phải chú ý một chút thì hơn.

Ma nam bị Trần Ngự trừng liền lùi lại mấy bước, đứng cạnh cái ghế không dám tiến lên, cậu ta nôn nóng nói “cô không thể trực tiếp đưa tôi về nhà được sao? Thiên Sư mấy cô đưa sinh hồn về cơ thể không phải là việc rất đơn giản sao?”

“Tôi đã nói rồi, tôi là thầy bắt ma, tôi chỉ bắt ma, không cứu người.” Từ nhỏ, ông Ngô đã dạy Trần Ngự, bởi vì họ tu luyện bí kíp đặc biệt, đối với hồn ma sẽ có lực sát thương mạnh hơn so với các Thiên Sư khác, đồng thời cũng gây nên sự tổn thương như thế đối với những vật thể khác. Nếu Trần Ngự sử dụng linh lực để đưa sinh hồn về cơ thể, thì sau khi tỉnh lại, hồn phách của họ sẽ bị hao tổn, rất không tốt đối với cơ thể họ. Cho nên nếu không thực sự bắt buộc, Trần Ngự sẽ không ra tay đưa thẳng oắt ma này về cơ thể của cậu ta.

“Chú Hai đi đâu rồi ta, tôi đã bị hơn mười ngày rồi, chú Hai không thể không đi tìm tôi.” Ma nam sốt ruột nói.

“Hơn mười ngày?” đang cúi đầu chơi điện thoại, Trần Ngự chợt ngẩng đầu “Sinh hồn rời xa cơ thể bảy ngày thì coi như là không thể quay về nữa, nhưng mà anh ...” Trần Ngự lại nhìn kĩ lần nữa, rõ ràng là khí tức (mùi) của sinh hồn mà.

“Tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.” Ma nam có ông chú là Thiên Sư, đối với huyền học cũng không hiểu biết lắm.

Trần Ngự suy nghĩ rồi cúi đầu, mở diễn đàn “Ma quỷ đừng hỏi”, lần đầu tiên trên diễn đàn post câu hỏi.

Các vị đạo hữu, tình huống nào mà sinh hồn rời xa cơ thể hơn mười ngày mà vẫn sống?

* Đạo hữu: bạn cùng chí hướng, bạn cùng trong môn phái

Phong Hỏa đạo nhân: Đạo hữu gặp sinh hồn hả?

Hạt đậu ma: Sinh hồn xa cơ thể mười ngày mà còn sống, chắc chắn là có người sử dụng bùa phép đặc biệt để bảo vệ.

Phong Hỏa đạo nhân: anh bạn nên tận dụng thời cơ để đưa sinh hồn về cơ thể đi.

Mưa bay tháng ba: Đúng vậy, đúng vậy. Đại thần, anh mau đem sinh hồn về cơ thể đi thôi, nếu không sẽ gặp phiền phức đó.

Trần Ngự thấy ‘Mưa bay tháng ba’ bất ngờ xuất hiện, thì thắc mắc “Tại sao?”

Cùng hỏi còn có ‘Hạt đậu ma’.

Mưa bay tháng ba: Cụ thể như thế nào tôi cũng không rõ, tôi chỉ biết gần đây Tổng Hội Thiên Sư rất quan tâm đến việc sinh hồn, đã triệu tập rất nhiều Thiên Sư có mặt.

Phong Hỏa đạo nhân: Tôi cũng nghe sơ sơ, hình như có người nào đó đang có ác ý muốn cắn nuốt sinh hồn.

Cắn nuốt sinh hồn? Trần Ngự nhìn sắc mặt hồng hào của hồn ma nào đó đang ngồi đối diện chẳng có chút nào giống ma cả, phản bác: Nhưng cậu ta lang thang bên ngoài đã hơn mười ngày rồi, nếu vậy đã bị cắn nuốt từ sớm chứ.

Phong Hỏa đạo nhân: Cũng có lý.

Mưa bay tháng ba: Tóm lại, tốt nhất là sớm đưa cậu ta đi thôi.

Tôi muốn xây đường: Tôi biết rồi, cảm ơn mọi người.

Trần Ngự để điện thoại di động xuống, lấy chiếc túi vải đang để bên giường lấy ra hai lá bùa Định hồn (ổn định hồn phách), phát tay lên, vèo một cái, hai lá bùa bay về phía hồn ma đang ở cách đó không xa.

Bị hai lá bùa dán vào làm ma nam không có cách nào động đậy được, lập tức hét lên với Trần Ngự “cô làm cái gì vậy? Tại sao tôi không cử động được?”

“Tôi phải ngủ trưa cái đã. anh đừng có lộn xộn nha.”

“cô ngủ thì cứ ngủ đi, sao phải dấn bùa tôi, tôi ...”

Trần Ngự lại phóng một lá bùa nữa ra, thế giới lập tức yên tĩnh. Cho đối phương một nụ cười mỉm ung dung, Trần Ngự đắp chăn, cũng không thêm mở điều hòa, dù sao đã có hồn ma ở đây rồi, không cần lãng phí sử dụng điện không cần thiết.

Trần Ngự ngủ một giấc đến giờ cơm chiều mới dậy, dưới ánh mắt phần nộ của ma nam, thoải mái nhàn nhã đi ra khỏi phòng, đi xuống lầu ăn cơm.

Lúc này, trong thành phố, tại một căn hộ trong tòa nhà cao cấp nào đó, một người đàn ông trung niên trong bộ quần áo dài đậm màu, ngồi cạnh giường bệnh của một nam thanh niên, nhìn chăm chú vào tấm bài vị bằng ngọc để bên gối của người thanh niên đang rung động không ngừng, lông mày cau chặt lại.

“Sư phụ.” một thanh niên trẻ tuổi khác đẩy cửa vào nói “Điện thoại của sư phụ có cuộc gọi nhỡ.”

Người đàn ông trung niên cầm điện thoại, thấy là số điện thoại lạ, do dự một chút rồi quyết định không gọi lại. Ông là đại sư (bậc thầy) trong giới phong thủy, bình thường có rất nhiều quan chức, nhà giàu có tranh nhau nhờ ông đến xem phong thủy giúp cho họ. Nhưng bây giờ cháu trai ông đang xảy ra chuyện, một chút tâm tình xem phong thủy ông cũng chẳng có.

“Sư phụ, vẫn chưa tìm thấy Đồng thiếu nữa ă?” Đệ tử của ông lo lắng hỏi.

“Vẫn chưa có tin gì.” Hai tuần lễ trước, cháu trai của ông – Đồng Triều đột nhiên bất tỉnh rồi hôn mê, cũng may ông phát hiện kịp thời phát hiện Đồng Triều không phải tự nhiên hôn mê mà bị người khác sử dụng bùa pháp chiêu hồn phách (gọi hồn) cháu ông đi. Nghĩ đến tháng trước đã xảy ra mấy trường hợp cắn nuốt sinh hồn, Đồng Uy lập tức dùng bài vị bằng ngọc trấn hồn bảo vệ linh hồn của Đồng Triều. Sau đó, đem cháu trai ra khỏi bệnh viện, bố trí đến căn phòng ít người biết đến này.

Nhưng bài vị bằng ngọc này có thể bảo vệ linh hồn cho Đồng Triều đồng thời cũng cắt đứt mối liên hệ giữa hồn phách và cơ thể của Đồng Triều. Vì thế, mặc dù ác ma muốn cắn nuốt sinh hồn kia không thể tìm ra Đồng Triều nhưng cũng làm chính ông không tìm thấy cháu mình.

Mấy ngày qua, ông đã cho rất nhiều người đi tìm, mang về hàng trăm hồn ma nhưng vẫn chưa thấy Đồng Triều đâu cả.

“Bài vị ngọc này rung mạnh như vậy, có phải là ...” Người đệ tử của ông nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt tái nhợt đi.

“Con lấy kiếm gỗ đào và la bàn của sư phụ lại đây.” Đồng Uy trầm giọng “Bài vị ngọc này vừa vỡ, xem ta và con ác ma kia ai tìm thấy Tiểu Triều trước”.

Hoàn toàn không biết gì về việc này, Trần Ngự đang cùng người nhà vui vẻ ăn cơm.

Tác giả có lời muốn nói:

Tối đến, Diên Phi thay ca trở về kí túc xá.

Hà Thất: Hôm nay, Tam thiếu và cô nhóc nhà họ Trần đã làm gì?

Diên Phi: đi dạo phố, ăn cơm, mua sắm quần áo. Tôi đã giúp Tam thiếu thanh toán hết.

Hà Thất: Làm tốt lắm.

Diên Phi: Tam thiếu nói, gối dựa trên ghế sofa quá cứng.

Mấy trợ lý liếc nhau, rồi rút lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm các kiểu gối ôm mềm mại, đáng yêu cho cô gái trẻ ôm, cố gắng để cô nhóc nhà họ Trần khi đến nhà họ Lâu được thoải mái như ở nhà.

(Editor: Các anh trợ lý đáng yêu quá!)

21. Chương 20: Nguy Hiểm Đang Đến Gần

trên bàn ăn nhà họ Trần, mẹ Trần đau lòng nhìn con trai đang ăn ngấu ngiến như rồng cuốn, múc thêm một chén canh nữa đưa cho con trai “Chắc là cả tuần nay con chưa được ăn bữa cơm nào đằng hoàng phải không, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, làm gì thì làm, phải ăn cơm cho đầy đủ chứ.”

“Vâng, con nhớ rồi.” Trần Dương nhìn mẹ cười.

Thị trưởng Trần cũng biết là trong thời gian này con trai mình đang bận việc gì, vì thế hỏi “Vụ án điều tra đến đâu rồi?”

“đã chuyển cho tổ điều tra đặc biệt rồi ạ.” Trần Dương trả lời.

“Tổ điều tra đặc biệt?”

Tổ điều tra đặc biệt là tổ chuyên điều tra các loại trọng án nhưng chưa rõ đối tượng và khó có khả năng điều tra rõ thủ phạm, nói là tổ điều tra đặc biệt, kỳ thật chính là tập hợp những vụ án chưa giải quyết xong lại.

Thị trưởng Trần không đồng ý cách làm này, nhưng việc chỉ đạo tổ điều tra đặc biệt là ở cấp trên, ông không đồng ý cũng không có cách nào phản đối.

“Dạ, đúng vậy ạ, sáng nay công văn đã đến.” Thực ra Trần Dương cũng chẳng hiểu ra sao, anh và các đồng đội cực khổ điều tra gần một tháng nay, mặc dù chưa có đầu mối nhưng vụ án mới chỉ điều tra được một tháng mà thôi, cứ vậy mà cho là án không giải quyết được, mọi người đều không cam lòng.

Thị trưởng Trần cau mày, ngay cả việc ăn cơm cũng chậm lại.

Mẹ Trần hơi không vui rồi “Ăn cơm mà nói chuyện công việc làm gì, ông mau ăn đi.”

Thị trưởng Trần giật mình hoàn hồn, ăn hai miếng cơm rồi nhìn con gái, ôn hòa nói “Thi Thi, thời gian này con đừng ra ngoài một mình nhé.”

“Dạ?” Trần Ngự không hiểu ngẩng đầu nhìn ba nhà mình.

“Đúng đó.” Trần Dương cũng nói vào “Tháng vừa rồi đã có tám người chết liên tục, không rõ hung thủ. Thi Thi, sau này em đi đâu ra ngoài thì đi cùng bạn học nha.”

“Tám người?” Mẹ Trần giật mình “Nhiều vậy sao?” Mẹ Trần vẫn biết là con trai đang điều tra án giết người nhưng không biết là đã chết nhiều người như vậy, vậy mà một chút manh mối về hung thủ vẫn chưa tìm ra.

“Những người chết này không có một đặc điểm chung nào sao?” Thị trưởng Trần nhin không được lại hỏi.

“không có ạ.” Trần Dương nói “Có người đang ở quán cơm ăn cơm bỗng nhiên ngã xuống, có người buổi sáng đi làm thì đột nhiên nằm xuống, có người thì ban đêm ngủ ở nhà rồi sáng mai không tỉnh lại, mỗi người nhìn giống như bị đột tử. Nhưng khi khám nghiệm tử thi đều báo cáo cơ thể họ rất khỏe mạnh, không có bệnh tật gì. Nếu như có điểm giống nhau giữa những người này thì trong tám người chết thì có ba người là sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm.”

“Ngày nào?” Thị trưởng Trần hỏi.

“Ngày 7 tháng 7 năm 3028.” Trần Dương trả lời (này là tính theo lịch âm nha mọi người).

“Ngày âm tháng âm năm âm?” Trần Ngự bỗng lên tiếng hỏi làm mọi người trên bàn ăn đều quay lại nhìn cô.

“Em nói gì?” Trần Dương hỏi

“Em nói ngày mà anh vừa nói là ngày âm tháng âm năm âm.” Trần Ngự nhìn ánh mắt khó hiểu của mọi người, cười giải thích “Khi còn bé, ông thường dẫn con đi làm phép cho nhà người ta nên con cũng biết đôi chút về lịch âm này.”

Trần Dương như suy nghĩ gì đó, thu ánh mắt lại.

Mẹ Trần thấy mọi người lại không ăn cơm, lại giục “Được rồi, được rồi, đừng nói chuyện vụ án nữa, mau ăn cơm thôi. Thi Thi, sau này con không được ra ngoài một mình đâu đấy.”

“Dạ.” Trần Ngư gật nhẹ đầu, vùi đầu tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm tối xong, nghĩ đến hồn ma này giờ bị cô bỏ lại trên lầu, Trần Ngư sớm quay trở lại phòng mình. Đồng Triều thấy Trần Ngư vào phòng, gấp gáp ‘trùng mắt dựng râu’ ra hiệu cho cô giải bùa cho mình.

Trần Ngư đưa tay thu hồi mấy lá bùa.

“cô sao có thể như vậy được chứ, tôi nhờ cô tìm biện pháp đưa tôi trở lại thân thể chứ không phải nói cô thu tôi đâu chứ.” Đồng Triều vừa được tự do thì nhào đến trước mặt Trần Ngư gào thét.

“Nếu anh còn lắm mồm ...” Trần Ngư giơ lá bùa trong tay lên.

đã ném qua mùi đau khổ, sắc mặt Đồng Triều tái nhợt “Vậy cô lại gọi điện thoại cho chú Hai của tôi đi.” Cậu ta cũng không muốn ở cùng một chỗ với cô nhóc này chút nào cả.

Trần Ngư quay người lấy điện thoại, mở phần cuộc gọi, nhin không được nói “Tôi đã gọi nhiều lần như vậy sao chú Hai của anh không gọi lại một cuộc chứ.”

“Chú Hai tôi bận rộn lắm, thời gian đâu mà gọi lại cho số điện thoại lạ chứ.” Chính cậu ta trước kia cũng chẳng bao giờ gọi lại cho số điện thoại lạ gọi nhờ. Dù sao người muốn đi cửa sau nhờ cậu ta thiết kế trang phục nhiều hàng hà vô số, cậu ta có thể hiểu được chú Hai mình. Nhưng cho dù hiểu được nhưng đến khi chính cậu ta gặp phải thì tâm trạng này chẳng dễ chịu chút nào.

“cô mau mau gọi lại đi.” Đồng Triều thúc giục, không biết vì sao, vừa rồi trong lòng cậu ta đột nhiên cảm thấy thật bất an.

Trần Ngư bấm gọi vào số điện thoại đã gọi mấy lần từ hôm qua đến giờ.

Cùng lúc đó, đang trông coi trong một căn hộ tại tòa nhà cao cấp nào đó, Đồng Uy lo lắng nhìn bài vị bằng ngọc để ở đầu giường đang rung động ngày càng mãnh liệt. Tay trái ông cầm la bàn, tay phải ông cầm bùa trừ hồn, chỉ chờ bài vị bị vỡ là lập tức tìm kiếm vị trí hồn phách của cháu trai.

Reng reng reng ...

một hồi chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, lông mày của chú Hai cũng không nhấc lên chút nào, tiếp tục nhìn không chớp mắt vào bài vị ngọc. Đệ tử của ông ngồi bên cạnh, cầm điện thoại lên nhìn, phát hiện lại là số điện thoại lúc chiều đã gọi đến, vì thế nói “Sư phụ, vẫn là số điện thoại kia, từ trưa đến giờ đã gọi cho sư phụ năm cuộc rồi.”

Lúc này, tâm trí của Đồng Uy đều tập trung vào cháu trai, làm sao có tâm tư để ý đến điện với chả thoại, vì thế tức giận nói “Con làm sao đừng cho người ta gọi đến nữa.”

Giọng nói lớn đến mức làm người đệ tử run cả tay, nhấn ngay vào nút tắt điện thoại.

“Cúp máy rồi?” Trần Ngư ngạc nhiên nói.

“cô ngơ ngẩn gì đó. Cúp điện thoại chứng tỏ chú Hai tôi đang cầm điện thoại đó. cô tiếp tục gọi đi.” Đồng Triều kích động nói.

Thế là người đệ tử vừa mới cúp điện thoại, chưa kịp đặt lại xuống giường thì điện thoại lại tiếp tục rung lên trên tay cậu ta.

“Tắt máy đi.” Đồng Uy giận dữ.

Đệ tử nghe lời nhấn nút tắt máy, vừa đúng lúc một tin nhắn cũng hiển thị, dưới biểu tượng tắt máy hiện trên màn hình, người đệ tử loáng thoáng đọc được hai chữ Đồng Triều. Cậu ta cứng đờ người, đem điện thoại vừa tắt nguồn mở lên, mở xem tin nhắn vừa được gửi đến.

(Cháu trai Đồng Triều của ông đang ở chỗ của tôi.)

===

Đồng Triều thấy Trần Ngư gửi tin nhắn, lập tức giãy lên như đĩa phải vôi “Sao cô lại gửi tin nhắn như vậy chứ, vừa xem là biết tin nhắn lừa đảo rồi? Giống y như tin nhắn của mấy kẻ bắt cóc vậy”

“A, đúng rồi, tôi gõ thiếu hai chữ ‘sinh hồn’ rồi.” nói xong, Trần Ngự lại an ủi cậu ta “không phải anh nói chú Hai anh là Thiên Sư sao? Ông ấy nhìn thấy nhất định sẽ hiểu, yên tâm đi.”

Trần Ngự đoán quá chuẩn luôn, chú Hai quả thật có thể hiểu được. Người đệ tử nhìn thấy tin nhắn, lập tức run giọng gọi “Sư phụ, sư phụ nhìn này.”

Đồng Uy chuyển mắt nhìn qua, lập tức bỏ bữa truy hồn xuống, đoạt lấy điện thoại trong tay đệ tử, nhấn nút gọi lại “Tôi là Đồng Uy.”

“Chú Hai của anh tên là Đồng Uy hả?” Đồng Uy nghe đầu dây bên kia tiếng một cô gái trẻ hỏi ai đó, mắt sáng lên.

“Chú Hai đúng không, cháu trai ông đang ở trong tay tôi ... Biết rồi, biết rồi.” Hai câu biết rồi hiển nhiên không phải là nói với Đồng Uy “Là sinh hồn của Đồng Triều hiện đang ở bên cạnh tôi, ông mau đến đem cậu ta đi đi.”

“Đồng Triều đang ở bên cạnh cô?” Đồng Uy kích động đứng bật dậy.

“Đúng vậy ... Nhưng mà cậu ta đã đồng ý trả cho tôi hai mươi vạn, khi nào ông đến đón người ... khôngđúng, là khi nào hồn phách cậu ta trở về, ông nhớ chuyển khoản cho tôi đây.” Trần Ngự dặn dò. Nếu không, khi Đồng Triều trở về cơ thể mình sẽ quên đi ký ức khi còn là hồn phách, lúc đó cô tìm ai để đòi tiền đây.

“cô ...” Đồng Uy đang muốn nói chuyện thì trong phòng bỗng nhiên vang lên tiếng “rắc”, ông ta quay đầu nhìn thì thấy bài vị ngọc đã vỡ vụn, lập tức biến sắc.

“Sư phụ, bài vị ngọc vỡ rồi.” Người đệ tử cũng hoảng sợ nói.

“cô cũng là Thiên Sư?” Đồng Uy vội vàng nói.

“Đúng vậy.” Trần Ngự trả lời.

“Tôi cho cô hai trăm vạn.”

“Phụt ...” Đầu dây bên kia có tiếng gì đó phun ra.

“Trước khi tôi đến được chỗ cô, cô hãy bảo vệ nó thật tốt, tôi cho cô hai trăm vạn.” Đồng Uy lặp lại.

==

Trần Ngự ngơ ngẩn cúp điện thoại, vẻ mặt vô cùng vi diệu nhìn Đồng Triều.

“Sao thế? Chú Hai tôi đã nói gì?” Đồng Triều lo lắng hỏi.

“Chú Hai anh rất quan tâm anh, ông ấy chủ động thêm cho tôi hai trăm vạn.” Trần Ngự duỗi hai ngón tay ra, không thể tưởng tượng được nói “Xem ra nhà anh đúng là có tiền.”

“nói nhảm, tài sản của tôi có mấy trăm triệu đó, có được không.” Đồng Triều lại hỏi “Khi nào chú Hai tôi tới?”

“Ông ấy nói khoảng một giờ nữa, nói tôi phải bảo vệ tốt cho anh.” Trần Ngự luôn cảm thấy lời dặn này có gì đó không đúng, nói cô coi chừng Đồng Triều còn được, bảo vệ, cái này muốn cô phải làm sao.

“Vậy cô phải bảo vệ tôi cho tốt à nha.” Nghe thấy chú Hai mình một tiếng nữa sẽ đến đây, Đồng Triều đắc ý lần nữa, cậu ta ngồi trên ghế, bắt chéo chân ra vẻ đại gia.

Về bản chất Trần Ngự vẫn là một người ngây thơ, cô nhận của Đồng Triều hai mươi vạn để gọi một cuộc điện thoại là vì thấy cậu ta quá phiền phức nên mới hét giá như thế. Nhưng mà chú Hai của thằng oắt này đột nhiên nâng giá lên tận hai trăm vạn làm trong lòng Trần Ngự cảm thấy không yên. khôngbiết việc này Hiệp hội người tiêu dùng có quản lý không, sao cô luôn có cảm giác mình là tiểu thương có lòng dạ hiểm độc.

Nghĩ đến đây, Trần Ngự quay người mở túi vải, lấy ra một lá bùa phòng ngự cao cấp rồi định đưa cho Đồng Triều.

Đồng Triều thấy Trần Ngự lại móc lá bùa ra, lập tức bị dọa bay đến góc tường “cô ... cô định làm gì?”

“anh lo lắng cái gì đó.” Trần Ngự tức giận “Chú Hai anh đưa tôi hai trăm vạn, tôi cũng không muốn không công mà hưởng. Đây là bùa phòng ngự ông nội tôi tự vẽ đấy, trong tay tôi chỉ có ba tấm thôi. Loại bùa cao cấp này, bên ngoài thị trường giá hơn trăm vạn cũng chưa chắc mua được đâu.”

Điều này không phải là Trần Ngự nói mò, lẫn lộn một thời gian trên diễn đàn “Ma quỷ đừng hỏi”, Trần Ngự cũng nắm đại khái giá cả các loại bùa chú trên thị trường.

Bùa chú sơ cấp một vạn một lá, bùa trung cấp hai mươi vạn một lá, bùa chú cao cấp thì căn cứ chất lượng và tác dụng khác nhau mà có giá từ một trăm đến một trăm năm mươi vạn. Ông nội tự tay vẽ là bùa phòng ngự này cho cô phòng thân, chất lượng nhất định là số một. Do đó nói lá bùa này có giá hơn trăm vạn cũng không phải nói ngoa.

“Sao cô đột nhiên lại đưa tôi bùa phòng ngự cao cấp?” Đồng Triều cũng là người từng trải, bình thường chú Hai nhà cậu ta đi xem phong thủy cho người ta cũng thu mấy trăm vạn một lần là bình thường, nên khi Trần Ngự nói lá bùa này hơn trăm vạn thì chỉ cảm thấy hơi đắt mà không phải là không tin.

“không phải là cho anh mà chỉ tạm thời để bên người anh.” Trần Ngự nói “Chú Hai anh bỏ ra hai trăm vạn để tôi bảo vệ anh, tôi cũng phải biết điều một chút chứ.”

Khóe miệng Đồng Triều khẽ giật giật.

“Khi nào đi nhớ trả lại cho tôi.” Trần Ngự lại đưa lá bùa ra.

“Biết rồi.” Đồng Triều tức giận trả lời, đưa tay cầm lá bùa, quan sát kỹ một lúc nhưng cũng không phát hiện điều gì khác thường.

Trần Ngự nhìn đồng hồ “Chờ gần đến giờ hẹn, chúng ta đi đến cổng chính, tôi đã hẹn với chú Hai của anh ở đó.”

“Ừ.” Đồng Triều nắm lá bùa trong tay, một lần nữa ra dáng vẻ đại gia ngồi trên ghế, nhìn cô gái đang ngồi xếp bằng trên giường, nhin không được nói “Nếu không, tôi cho cô số điện thoại của tôi. Nể mặt cô giúp tôi lần này, tôi có thể miễn phí thiết kế trang phục cho cô.”

“Cám ơn, không cần.” Trần Ngự không thèm ngước đầu, trả lời.

“không cần thì thôi. Sau này cô mà biết tôi là ai, lúc đó có cầu tôi cũng không đếm xỉa đến cô.” Đồng Triều cảm phần nói.

“Ha ha ...” Trần Ngự trả về cho cậu ta tràng cười lạnh.

Đồng Triều tức giận mà không làm gì được, cảm thấy con nhóc này thật chẳng có mắt nhìn gì cả, quyết định không thèm lấy ‘mặt nóng dán vào mông lạnh’ của Trần Ngự nữa, chờ khi nào cậu ta quay lại cơ thể, sẽ không bao giờ thêm nói chuyện với đồ nhà quê này nữa.

* Mặt nóng dán vào mông lạnh: mô tả một người thì nhiệt tình nói chuyện nhưng lại nhận được sự hờ hững, lạnh nhạt từ người kia, nhiệt tình không được đáp lại, như bị giội một gáo nước lạnh vào mặt.

Trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh lại, mười phút sau, Trần Ngự chợt nghe thấy tiếng động, cô ngẩng đầu nhìn, thấy túi vải bên giường động đậy, lóe ra ánh sáng, chiếc la bàn lóe ra luồng sáng màu đỏ.

“Đây là cái la bàn mà? Chú Hai tôi cũng có một cái, nhưng sao la bàn của cô lại phát ra ánh sáng màu đỏ.” đã nhin nhin mười phút không nói gì, Đồng Triều không nhin được nữa, hỏi.

Trần Ngự không để ý đến Đồng Triều, cô nhảy xuống giường, mang dép đi đến bên cửa sổ, cảm nhận được luồng ác khí hung mãnh đang tiến lại gần, chân mày nhíu chặt.

“Giúp tôi bảo vệ nó thật tốt.”

Trần Ngự nhớ lại lời chú Hai nhà họ Đồng đã nói cách đây hai mươi phút, lập tức nhin không được mà oán thâm “Quả nhiên là tiền không dễ kiếm mà.”

22. Chương 21: Trận Chiến Ác Liệt

La bàn tỏa ra ánh sáng đỏ là cảnh báo nguy hiểm cho Trần Ngự, cảm nhận luồng ác khí đang không ngừng đến gần với tốc độ không giống như bình thường làm cho Trần Ngự không có thời gian chuẩn bị.

cô quay trở lại giường, lấy mấy lá bùa, la bàn bỏ vào túi vải đang để ở bàn đầu giường rồi khoác vội lên vai, không kịp đổi dép, nhón chân bước lên bậc cửa sổ chuẩn bị nhảy ra ngoài.

“cô đang làm gì vậy?” Đồng Triều thấy sắc mặt của Trần Ngự đột nhiên thay đổi, sau đó cầm túi vải chuẩn bị nhảy xuống lầu, lập tức không hiểu hỏi.

Suýt nữa thì quên mất, còn có thang oắt này.

Trần Ngự đưa tay bắt lấy tay Đồng Triều, ném cậu ta ra ngoài cửa sổ, theo tiếng hét hoảng sợ chói tai của cậu ta mà thả người nhảy xuống dưới.

“cô tính mưu sát tôi hả.” Đồng Triều thật vất vả giữ vững thân thể, bay đến trước mặt Trần Ngự, nổi giận đùng đùng quát cô.

“anh không muốn chết thì ngậm miệng lại.” Trần Ngự lấy từ túi vải một lá bùa bắt ma trung cấp, không chút do dự chạy về phía bắc khu tập thể.

Con ác ma này có ác khí quá nặng, dù nó chưa đến gần nhưng cũng đủ là cho Trần Ngự cảm nhận được nguy hiểm, vì thế không thể ra tay ở nơi có nhiều người được. Cả khu tập thể này, chỉ có phía Bắc nơi có tòa nhà của nhà họ Lâu, bên cạnh có công viên nhỏ trống trải, ở đó cô mới có thể thoải mái hành động được.

Trần Ngự thấy mang dép chạy thật vững chân nên lập tức hất văng ra, chân trần chạy về phía trước.

Vốn đang cảm thấy Trần Ngự lại lên cơn, lúc này Đồng Triều cũng cảm nhận được điều gì đó, hành động này giờ của Trần Ngự đã nói lên sắp có chuyện gì đó xảy ra rồi.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Đồng Triều theo sát Trần Ngự, lo lắng hỏi.

“Có thể bảo vệ được anh đến lúc chú Hai anh đến không, chắc phải chờ vận may của anh.” đang nói chuyện, một luồng ác khí đen sì còn hơn bóng đêm cuộn cuộn kéo đến. Luồng ác khí dày đặc đến mức không cần mở Mắt âm dương, Trần Ngự cũng có thể cảm nhận được.

“Đó là cái gì vậy?” Bỗng nhiên Đồng Triều cảm nhận một luồng khí lạnh buốt, từ khi cậu ta biến thành hồn ma, cậu ta chưa từng cảm nhận được bất kì cảm giác nào như vậy.

“Mau chạy về phía trước.” Bước chân Trần Ngự không ngừng lại, một người một ma chạy đến dãy phòng trước mặt gần công viên nhỏ.

Dãy phòng này là khu nhà ở của các anh lính đặc chủng bảo vệ cho Lâu Minh, lúc này đang thay phiên nhau nghỉ ngơi. đang đứng bên cửa sổ lầu hai hút thuốc Hà Thất chợt nghe dưới đất có tiếng động lạ. Cậu ta cúi đầu nhìn xuống thì thấy Trần Ngự đang chạy gấp gấp, cậu lẩm bầm “Xem ra cô nhóc nhà họ Trần này rất thích Tam thiếu nhà chúng ta, mới chia tay hồi chiều mà bây giờ lại chạy đến nữa rồi.”

Linh hồn không có trọng lượng nên chuyển động nhanh hơn so với Trần Ngự. Đồng Triều cũng đã cảm nhận được mối nguy hiểm từ luồng khí đen, nghe lời dặn của Trần Ngự chạy một mạch đến công viên nhỏ trước mặt. Nhưng luồng khí đen kia còn di chuyển nhanh hơn cậu ta, trong chốc lát đã áp sát gần Đồng Triều.

Trần Ngự thấy luồng khí đen kia bỏ qua cô mà trực tiếp chạy theo Đồng Triều, không do dự, cầm lá bùa trừ ma trung cấp quăng về phía trước.

“Đùng”, âm thanh vang lên, bùa trừ ma và luồng khí đen va chạm vào nhau, hóa thành một ngọn lửa màu xanh lam rồi biến mất tăm mất tích. Luồng khí đen khựng cứng lại trên không trung, dường như lúc này mới nhìn thấy Trần Ngự, tụ lại trước mặt cô.

Ngay cả hình dạng tồn tại (bản thể) cũng không có!

Bản thể (khái niệm quan trọng trong triết học theo chủ nghĩa duy tâm của triết gia người Đức Kant, ý chỉ “vật tồn tại” không thể nhận thức được đối lập với hiện tượng. Chủ nghĩa duy vật biện chứng phủ nhận giới

hạn không thể vượt qua giữa hiện tượng và bản thể, và cho rằng chỉ có sự vật chưa biết, chứ không có vật không thể nhận thức được)

Về mặt Trần Ngự khiếp sợ nhìn luồng khí đen dày đặc trước mặt, con ác ma này ngay cả hình dạng tồn tại cũng không có sao, đúng là con ác ma vô cùng hung bạo, tay Trần Ngự đang cầm lá bùa trừ ma cao cấp cũng run lên.

“Ầm!”

một cụm khí đen nhỏ từ luồng khí đen dày đặc trước mắt tách ra, nhanh như chớp bắn về phía Trần Ngự, Trần Ngự đưa tay tập trung linh lực cản nó lại, nhưng không áp chế nổi ác khí hung bạo làm cô bị đánh bay ra ngoài.

Ở lầu hai, Hà Thất thấy Trần Ngự đang còn đứng đó, đột nhiên không có gì tác động mà bị hất tung lên, về mặt hết sức khiếp sợ. Cậu ta ở bên người Tam thiếu cũng một thời gian khá dài nên tất nhiên cũng biết một số chuyện của huyền học. Cậu ta suy đoán đang có thứ gì đó đuổi đánh Trần Ngự.

Hà Thất đang muốn quan sát cẩn thận thêm chút nữa xem chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy Trần Ngự chồm dậy thật nhanh rồi tiếp tục chạy về phía trước.

Đó là hướng nhà Tam thiếu.

“Tam thiếu!” Hà Thất giật bắn người, cậu ta quay trở lại phòng lấy bộ đàm, sau đó lại nhanh chóng chạy ra ngoài cửa sổ nhìn chăm chăm tình huống bên ngoài. Cậu ta thấy không phải Trần Ngự chạy đến nhà Lâu Minh mà chạy về hướng công viên nhỏ bên cạnh, Hà Thất liền ngừng kết nối bộ đàm.

Trần Ngự chạy theo luồng khí đen đến công viên nhỏ nhưng tốc độ di chuyển của luồng khí đen quá nhanh, chớp mắt đã bỏ xa cô chạy đến trước mặt Đồng Triều. cô bỗng thấy luồng khí đen phình lớn lên, giống như một tiếng vãi đen khổng lồ bọc kín toàn bộ hỗn phách của Đồng Triều lại.

Ngay lúc đó, một đường ánh sáng vàng hiện lên, miếng vải đen bị một luồng linh lực mạnh mẽ đẩy ra.

Cùng lúc đó, cách nơi đây vạn dặm, trong một trung tâm massage nào đó, một ông già đang nằm hưởng thụ việc xoa bóp bỗng bừng mở mắt.

“Lão tiên sinh, có phải con xoa bóp mạnh quá ạ?” Nhân viên massage thấy sắc mặt ông lão đột nhiên thay đổi, cẩn thận hỏi.

“không có gì, cậu tiếp tục bóp đi.” Ông lão dừng lại một chút, sau đó lại nhắm mắt lại, nằm lại trên ghế.

cô nhóc nhà ông không phải là người có tướng đoản mệnh, chắc chắn là không chết được, đúng vậy, ông vẫn nên tiếp tục bóp chân đi thôi.

Trần Ngự thừa dịp luồng khí đen bị chặn lại một chút, chạy nhanh đến, đem Đồng Triều ra sau lưng cô.

“Đó là cái gì vậy?” Lúc này khi bị khí đen bao phủ, Đồng Triều có cảm giác suýt chút nữa cậu ta đã bị cắn nuốt.

“Cậu tránh ra chút.” Trần Ngự móc trong túi năm lá bùa trừ ma trung cấp.

một trăm vạn tiêu mất rồi, thật đau tim mà.

Đồng Triều cũng không dám đứng quá xa Trần Ngự, lúc này, trong nháy mắt cậu ta đã nhận ra, mục tiêu của luồng khí đen kia chính là cậu ta. Hiển nhiên là tốc độ của Trần Ngự không thể sánh kịp với tốc độ của khí đen, nếu cậu ta đứng cách quá xa, Trần Ngự sẽ không kịp cứu cậu ta, lúc đó cậu ta thực sự tiêu đời. Nghĩ đến đây, Đồng Triều nắm chặt lá bùa phòng ngự trong tay, về mặt sợ hãi đứng sau Trần Ngự cách cô hai mét.

Trần Ngự vung tay ném năm lá bùa trừ ma trung cấp ra, năm lá bùa tạo thành hình ngũ giác dán lên luồng khí đen, linh khí biến thành vệt sáng vẽ từ lá bùa thành hình ngôi sao năm cánh màu vàng nhạt. Ngôi sao năm cánh sáng lên, tỏa ra ánh sáng màu vàng. Phịch một tiếng, khí đen nổi lên cuộn cuộn khắp nơi, tỏa ra bốn phía, trong màn sương khói đen dày đặc cuối cùng hiện lên một bóng dáng mờ ảo.

Đó là một đánh người vô cùng cao lớn, con ác ma này khi còn sống chắc là một người đàn ông có thân hình vô cùng cường tráng, nhưng mà ... sao trên thân con ác ma này lại có sinh khí? (mùi của người sống).

Hồn ma thì làm gì có sinh khí? Cho dù là sinh hồn, cũng là trong trạng thái của hồn ma nên sinh khí bên trong hồn phách cũng vô cùng yếu ớt. Nhưng đây là ác ma đã chết từ sớm rồi nhưng trên thân dường như lại có sinh khí gần giống như của người bình thường. Nếu như không phải Trần Ngự tận mắt nhìn thấy nó từ xa bay đến, lại thêm quanh cơ thể bao vây luồng ác khí đen đậm đặc thì Trần Ngự cũng ngộ nhận nó là con người.

“trên người mi sao lại có sinh khí lớn như vậy?” Tay trái cầm la bàn, tay phải cầm bùa chú, vẻ mặt Trần Ngự đề phòng nhìn người đàn ông trong màn sương đen.

Mà lúc này, thấy giữa không trung trống không đột nhiên xuất hiện ngọn lửa xanh, rồi lại lóe lên ánh sáng vàng, một lúc sau lại xuất hiện ngôi sao năm cánh, Hà Thất đã sớm trợn mắt há mồm.

Hà Thất đã tiếp xúc với huyền học, cậu ta biết bên trong tòa nhà họ Lâu có trận pháp Tụ Linh do Mao đại sư bố trí, nhưng trừ việc cậu ta thấy ở bên trong nhà sẽ dễ chịu hơn ở ngoài thì Hà Thất cũng chẳng thấy gì khác biệt. Cho dù là hàng năm đi cùng Tam thiếu đến đại học Đế Đô lợi dụng khí lành cảnh sát khí, cậu ta chưa bao giờ gặp qua cái gọi là ác khí. Xem như cậu ta bên cạnh Tam thiếu nhiều năm, ngoại trừ việc tinh thần sẽ mỗi mệt để cậu ta cảm nhận được đó là sát khí, Hà Thất cũng chưa thấy rõ ràng sát khí là như thế nào.

Nhưng mà Trần Ngự vừa vung mấy lá bùa ra thì có ánh sáng tỏa ra. Đây là lần đầu tiên Hà Thất tận mắt nhìn thấy những việc, những vật huyền bí của huyền học.

“Điền Phi.” Hà Thất không chần chừ nữa, cầm bộ đàm lên.

“Lão đại, sao thế?” Tiếng của Điền Phi từ máy bộ đàm truyền đến.

“Hình như cô nhóc nhà họ Trần gặp rắc rối rồi.”

“cô ấy làm sao?” Tiếng của Lâu Minh lập tức truyền đến từ bộ đàm.

==

Trần Ngự vừa dứt lời, ác ma vẫn cúi đầu từ nãy giờ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen nhánh không có một tia sáng nhìn chăm chú vào Trần Ngự.

Trần Ngự nói thầm một tiếng ‘không ổn rồi’, chỉ thấy ác ma đang đứng thẳng yên lặng chợt hóa thành luồng khí nhào về phía cô.

Trần Ngự lăn ra khỏi chỗ cũ về phía bên cạnh.

Ác ma cũng không đeo bám Trần Ngự, thấy chướng ngại vật đã bị loại bỏ liền nhào về phía Đồng Triều đứng cách đó không xa.

“A!”

Ác ma nhào về phía Đồng Triều đồng thời há miệng ra, cái miệng bình thường bỗng nhiên biến thành to lớn hướng về phía Đồng Triều làm cậu ta bị dọa sợ hãi, chỉ biết nhắm chặt mắt kêu la thảm thiết.

“Ầm!”

Lại một luồng sáng vàng hiện lên, ác ma lại bị bắn ra ngoài một lần nữa.

đã xoa bóp xong chân, đang ngồi sửa móng chân, ông Ngô mở mắt lần nữa nói “Lần thứ hai.”

“Lão tiên sinh, ngài còn cần gì nữa ạ.” Nhân viên sửa móng vội vàng hỏi

“không có gì.” một lá bùa phòng ngự cao cấp chỉ có thể dùng ba lần, hi vọng cô nhóc có thể giải quyết xong trước lần thứ ba, nếu không chắc chắn sẽ bị thương.

Được rồi, dù sao cô nhóc này cũng không chết được, ông vẫn nên tiếp tục sửa móng đi, thế là ông Ngô tiếp tục thoải mái nhắm mắt lại.

một lá bùa chỉ có thể dùng ba lần, giờ đã dùng hai lần rồi, một lần nữa, chắc Đồng Triều sẽ phải chết.

Trần Ngự dường như không nghĩ đến tiền nữa, rút từ túi một lá rồi một lá bùa phóng về hướng ác ma. Mỗi một lá bùa bay đi, tim Trần Ngự như bị ai đó khoét mất một lỗ, đó đều là tiền của cô đó.

Từng luồng từng luồng ánh sáng xanh lóe lên trong không gian, giống như pháo hoa nổ rộ trong đêm, đập vào mắt Hà Thất và năm người nữa đang chạy đến.

Sáu người đều là những người từng trải, nếu bình thường lấy một một đánh bảy vẫn vô tư, nhưng tình hình trước mắt hoàn toàn không thể áp dụng theo cách thông thường được. Kẻ địch ở chỗ nào mấy người bọn họ không thể nhìn thấy, muốn giúp đỡ Trần Ngự cũng không biết phải ra tay như thế nào.

Lúc này, ác ma rốt cục cũng ý thức được, nếu không giải quyết triệt để Thiên Sư đáng ghét này thì nó không có cách nào cắn nuốt sinh hồn trước mắt được. Thế là nó thay đổi mục tiêu, quay đầu về phía Trần Ngự, trong chớp mắt đã đến trước mặt cô. Khi Trần Ngự chưa kịp định thần, phóng một luồng khí đen hất bay Trần Ngự ra ngoài.

Ác ma đuổi theo sát sao, phóng hai tay ra định chụp lấy tim Trần Ngự.

một tiếng “vù vù” vang lên, la bàn vừa bay nhanh vừa xoay tròn tản ra một luồng ánh sáng vàng nhạt ngăn cản ác ma và Trần Ngự, làm nó không thể đến gần Trần Ngự nữa.

“Tiểu thư Trần Ngự.” Hà Thất thấy Trần Ngự bị hất tung lên, lập tức gấp gấp đuổi theo, ai ngờ khi chạy đến còn cách Trần Ngự hai mét thì bị một luồng khí xoáy vô hình chặn lại.

“Các anh ... Đừng đến đây!” Ánh mắt của Trần Ngự bị ác khí hung bạo thổi làm cô suýt nữa không né tránh được.

“Các cậu còn đứng đó làm gì? Mau cứu cô ấy đi!” Tiếng Lâu Minh truyền đến từ bộ đàm Hà Thất mang bên người.

Hà Thất sững sờ, quay đầu nhìn về tòa nhà bên cạnh công viên, liền thấy Lâu Minh đang đứng bên cửa sổ lầu hai.

Hà Thất và các bảo vệ nghe lời Lâu Minh cố gắng xông vào nhưng vẫn bị ác khí chặn lại.

“Tam thiếu, chúng tôi không vào được.” Hà Thất cũng gấp gấp không biết phải làm sao. Khó có khi Tam thiếu quan tâm đến một người như vậy, nếu để cho cô ấy gặp chuyện gì trước mặt Tam thiếu, hậu quả sau đó như thế nào, Hà Thất cũng không dám nghĩ đến.

Đứng ở xa, trong lòng Lâu Minh cũng như lửa đốt, may mắn là anh vẫn còn chút lý trí, nếu không anh hẳn không thể lao đến cứu cô. Nhưng anh vẫn còn nhớ rõ, lần trước ở biệt thự Hàn Sơn, cô nhóc đó đã nói, sát khí của anh có thể làm cho khí âm của những hồn ma ác quỷ càng thêm lớn mạnh.

một lần nữa, Lâu Minh vô cùng căm ghét sát khí trên người anh, anh nắm chặt nắm tay, mạnh mẽ đâm vào vách tường giải tỏa áp lực.

“Tam thiếu.” Đứng bên cạnh, Điền Phi kêu lên.

“Hà Thất.” Lâu Minh ép mình phải tỉnh táo lại “Cậu hỏi cô nhóc xem các cậu có giúp gì được cho cô ấy không?”

Hà Thất lập tức nhìn Trần Ngự đang lợi dụng la bàn để chống đỡ ác ma, hỏi “Tiểu thư Trần Ngự, chúng tôi có thể giúp gì được cho cô không?”

Trần Ngự cố sức quay đầu, lúc vừa rồi hình như cô nghe thấy giọng nói của anh Ba, hai mắt lập tức sáng lên, lớn tiếng nói “Dưới bàn trà trong phòng khách của anh Ba, tôi có để hai lá bùa, anh mau đi lấy đến đây cho tôi.”

Gần như là cùng lúc với khi Trần Ngự nói chữ lá bùa, Lâu Minh lập tức chạy vội xuống lầu, từ dưới bàn trà trong khách tìm ra được hai lá bùa, lá bùa màu vàng khi chạm vào tay Lâu Minh, trong nháy mắt tỏa ra một quang sáng màu đỏ, nhưng Lâu Minh không chú ý đến. anh đưa ngay hai lá bùa cho Điền Phi “Cậu chạy nhanh đưa cho cô ấy.”

Điền Phi không chút chần chừ, chạy vội ra ngoài, không đến một phút đã ra đến hiện trường.

“Trần tiểu thư, lá bùa đây rồi, bây giờ chúng tôi phải làm thế nào?” Hà Thất vội vàng hỏi.

“Ném ... Ném vào đi.” Trần Ngự đang cất lực giữ sức chiến đấu của la bàn.

Trần Ngự vừa dứt lời, Điền Phi liền ném hai lá bùa trong tay về phía Trần Ngự, trong nháy mắt khi lá bùa màu vàng chạm vào ác khí đen kịt liền biến thành hai mũi tên ánh sáng màu đỏ, xuyên qua bức màn ác khí, bắn thẳng lên lưng ác ma.

“Gừ ...gừ ...” Ác ma kêu lên thảm thiết, thu hồi cánh tay hướng về Trần Ngự, liền tiếp lui về sau mấy bước. hấn chần chừ nhìn Trần Ngự lúc này đã đứng lên và Đồng Triều mặt mũi trắng bệch đang đứng sau lưng Trần Ngự, bỗng nhiên hóa thành luồng khí đen chạy mất.

Trần Ngự thu hồi la bàn đang bay lơ lửng trong không trung, thở dài một hơi, hướng về phía ác ma mới chạy mất, lên mặt nói “Có bản lĩnh thì mi đừng có chạy, Tây Thi ta chưa bao giờ sợ kẻ nào nha!”

“Vào lúc này cô đừng làm tôi mắc cười.” Vừa trở về từ cõi chết, Đồng Triều không nhịn được mà nói.

Quần chúng vây xem không khỏi yên lặng gật đầu.

Tác giả có lời muốn nói:

Ác ma: Luồng sáng đó rất là kỳ lạ, suýt nữa là ta đã thành công rồi.

Ông Ngô: Ra chính là mi, là kẻ làm gián đoạn tâm trạng dễ chịu của ta khi ta đang massage và sơn sửa móng chân a.

Tây Thi: Ông biết con gặp nguy hiểm vậy mà ông vẫn bình chân như vại hưởng thụ cuộc sống như vậy a.

Ông Ngô: A ... a ... (bỏ chạy nhanh như bay)

23. Chương 22: Lỗ Nặng Rồi

Dưới sự bảo vệ của bảy người đàn ông to cao, vạm vỡ, Trần Ngự bước vào nhà họ Lâu.

Cánh cổng vừa mở, Lâu Minh đứng ở đằng sau cửa, vẻ mặt lo lắng nhìn Trần Ngự.

“anh Ba.” Trần Ngự cười, đi về phía trước vài bước, bước vào sân.

Lâu Minh cẩn thận quan sát Trần Ngự, bím tóc đuôi ngựa bung ra, rồi bời xòa sau lưng, trên quần áo dính không ít bùn đất và cỏ xanh, trên mặt cũng dính đầy vết bẩn, nhưng trạng thái tinh thần vẫn còn rất tươi tỉnh. Lúc này, Lâu Minh mới thả lỏng người, ánh mắt lại đột nhiên nhìn xuống chân Trần Ngự, lập tức nhíu mày lại, anh sải bước tới, khom lưng bế Trần Ngự lên.

Mấy tên đàn ông còn lại giật mình, sau đó giả bộ nhìn trời, cái gì cũng không thấy.

“...” Vẫn chưa tỉnh hồn, Đồng Triều cực kì im lặng nhìn một màn này, đầu óc của đám đàn ông này có phải có vấn đề gì không, trình diễn quá gượng ép.

“anh Ba?” Bỗng nhiên bị Lâu Minh bế lên, Trần Ngự cũng kinh ngạc.

Lâu Minh không để ý đến Trần Ngự, sải bước ôm Trần Ngự vào nhà, đến khi anh cẩn thận đặt Trần Ngự xuống ghế sofa, lập tức có người đưa cho anh hộp thuốc y tế.

“Thêm nước và khăn mặt đến.” Điền Phi nhìn người bên cạnh nhỏ giọng nói thêm.

anh trai vừa đem hộp y tế đến, lập tức quay người bưng chậu nước và khăn mặt tới.

“Giày của em đâu?” Lâu Minh nhíu mày hỏi.

Trần Ngự phúi phúi bàn chân nhỏ dính đầy cát của mình, nói “Em chạy đi gấp quá, chưa kịp đi giày.”

Nhìn vẻ mặt vô tội của cô nhóc, Lâu Minh nhin không được thở dài một hơi, anh lấy khăn mặt trong chậu nước, vắt khô rồi đưa cho Trần Ngự “Em lau mặt trước đi.”

Lúc này lăn mấy vòng trên mặt đất, Trần Ngự biết mặt mình chắc là lấm lem lấm, thế là ngượng ngùng cười cười, nhận khăn mặt lau lung tung một lúc.

Lâu Minh lấy lại khăn mặt giặt, vắt khô rồi đưa về phía hai bàn chân Trần Ngự đang để dưới đất.

Trần Ngự giặt mình, rứt hai chân lên trên ghế, hốt hoảng nói “Em ... chân em không sao đâu.”

Lâu Minh ngẩng đầu nhìn Trần Ngự, phát hiện vẻ mặt cô nhóc vừa luống cuống vừa ngượng ngùng, anh im lặng trong chốc lát rồi đưa khăn tay cho Trần Ngự “Bàn chân em bị thương rồi, em lau cho sạch một chút rồi anh bôi thuốc cho em.”

Lúc này Trần Ngự mới thở phào, nhận khăn mặt rồi lau chân của mình.

“Suýt ...” không cẩn thận đụng vào vết thương trong lòng bàn chân, Trần Ngự hít vào một hơi.

Lâu Minh cau mày lại, đưa tay túm lấy bàn chân của Trần Ngự rồi để trong lòng bàn tay cẩn thận nhìn. Vết thương dài khoảng ba cm, mặc dù không chảy máu nhiều nhưng trong miệng vết thương toàn là đất cát.

Lâu Minh mở hộp thuốc y tế, lấy cồn sát trùng nói “Để anh lau vết thương cho em, ráng chịu đau chút.”

“không cần phiền phức như vậy đâu. Hai ngày nữa là nó tự khỏi ý mà. Trước đây khi em leo núi cũng bị vậy, em toàn để nó tự khỏi thôi.” Trần Ngự không để ý nói.

Hơi thở ôn hòa trên người Lâu Minh trở nên lạnh lẽo, anh trầm mặc nhìn Trần Ngự.

Chẳng biết tại sao, Trần Ngự cảm thấy chột dạ “À ... Sát trùng thì vết thương sẽ nhanh khỏi hơn phải không, ha ha ha ... Vậy anh làm đi, làm đi.”

Hơi thở trên người Lâu Minh mới dịu xuống, cầm miếng bông bắt đầu sát trùng cho Trần Ngự. Chỉ là khi miếng bông đụng cồn chạm vào vết thương làm Trần Ngự vô thức co chân lại, trong lòng âm thầm oán trách: Làm sao mà sát trùng vết thương còn đau hơn cả lúc bị thương vậy trời.

“Tiểu thư Trần Ngự, cô ăn một chút gì nhé.” không biết chuẩn bị từ lúc nào. Điền Phi bưng một khay đồ ăn vặt bày trên bàn trà trước mặt Trần Ngự.

Trần Ngự vui mừng không thôi, cuối cùng cũng có thức ăn ngon an ủi đau đớn.

“Cám ơn anh.” Trần Ngự cười cám ơn.

“cô đừng khách sáo.” Nhận được ánh mắt khen ngợi của Tam thiếu, Điền Phi lui xuống.

Reng ... reng ... reng ...

Chuông điện thoại di động từ trong túi vải truyền đến, lúc này khi đánh nhau, Trần Ngự đã bỏ vào đó.

cô lấy điện thoại ra nhìn, phát hiện là điện thoại của Đồng Uy thì nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Tôi đến rồi, Đồng Triều vẫn an toàn chứ?” không đợi Trần Ngự nói chuyện, Đồng Uy đã vội vội vàng vàng hỏi trước.

“Cậu ta không sao hết, còn tôi thì sắp ngổm rồi đây.” Nghĩ đến việc mình bị tổn thất bao nhiêu là bùa chú, Trần Ngự đau lòng muốn chết rồi.

Động tác sát trùng vết thương của Lâu Minh cứng đờ, ngẩng đầu nhìn Trần Ngự, sau khi xác định cô nhóc chỉ thuận tiện phân nản mà thôi, thì mới cúi đầu tiếp tục lau rửa vết thương.

“không có việc gì thì tốt quá.” Nghe thấy cháu trai không bị sao hết, Đồng Uy thở phào một hơi.

Tại người này có phải là nghe có lựa chọn hay không, ông ta chỉ nghe thấy câu đầu thôi hả?

nói chuyện xong, Trần Ngự cúp điện thoại, nhìn Lâu Minh đang băng bó vết thương cho mình mà ngoan ngoãn hỏi “anh Ba, em muốn đi ra ngoài một chút?”

“Em ra ngoài làm gì?” Về mặt Lâu Minh rất là không đồng ý.

“Chú của Đồng Triều ...” Lúc này Trần Ngự mới phát hiện không thấy Đồng Triều trong phòng, cô kinh ngạc nhìn xung quanh “Đồng Triều đâu rồi?”

Lâu Minh suy tư một lúc, rất nhanh đoán được ai là Đồng Triều “Đồng Triều là hồn ma lúc ban ngày?”

“Vâng.” Trần Ngự đáp “Tên kia chắc là bị chặn lại bên ngoài nhà rồi. Em muốn dẫn cậu ta đi gặp chú cậu ta để còn đòi tiền nữa đó. Tiền của em quá trời bừa luôn rồi, vậy mà chỉ lấy của ông ấy có hai trăm vạn, kì này em lỗ lớn rồi.”

Trần Ngự càng nói càng đau lòng, vẻ mặt đau đớn như không muốn sống nữa.

“Vậy nên tối nay vật kia là do cậu ta dẫn đến?” Mặc dù Lâu Minh không nhìn thấy luồng khí đen nhưng anh vẫn có thể đoán được.

“Vâng ạ, nếu em biết cậu là mang đến phiền toái lớn như vậy, em nhất định là không đem cậu ta về nhà.” Trần Ngự càng nghĩ càng ảo não. Nhưng mà dù gì có hai trăm vạn cũng đền bù tổn thất đôi chút, Trần Ngự nghĩ rồi định nhảy xuống ghế sofa.

“Em đừng nhúc nhích.” Lâu Minh đề Trần Ngự lại, quay đầu nói với Diên Phi “Cậu ra ngoài dẫn ông ta vào.”

“anh Ba, anh để em ra ngoài đi.” Trần Ngự ngăn cản “Chú Hai của Đồng Triều cũng là Thiên Sư, linh khí trong nhà anh dày đặc như vậy, coi chừng bị ông ấy để ý.”

“Trừ em ra thì ai dám để ý đến nơi này.” Lâu Minh thản nhiên nói.

“Sao có thể giống nhau được, em chỉ muốn xin ké chút linh khí thôi, sẽ không làm tổn thương đến anh. Còn người khác chưa chắc như vậy đâu.” Trần Ngự thật thà nói.

Nghe Trần Ngự nói, vẻ mặt Lâu Minh lúc này còn bình thản chợt lộ ra ý cười, anh đưa tay xoa xoa đầu Trần Ngự, cười nói “Em yên tâm, anh chỉ đưa ông ta đến cửa sân, không cho ông ấy vào trong nhà.”

“anh Ba, anh chưa có rửa tay đâu đó.” Trần Ngự ghét bỏ, trốn tránh về phía sau.

Lâu Minh cứng đờ, rồi lại xoa nhẹ hai cái nữa “Dù sao cũng là chân của em.”

Diên Phi biết vậy là Trần Ngự đồng ý nên định đi ra ngoài đón người, khi cậu ta ra đến cửa thì nghe Trần Ngự gọi lại, sau đó nghe tiếng cô hét to “Trợ lý Diên Phi, tiền của tôi, đừng quên tiền của tôi đó. Hai trăm vạn, anh nhất định phải yêu cầu ông ta chuyển cho tôi, không thì hôm nay tôi lỗ nặng rồi.”

“Tiểu thư Trần Ngự yên tâm, tôi cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.” Diên Phi nhìn Trần Ngự chào theo nghi thức quân đội, rồi mới quay người đi.

Trong chốc lát, Diên Phi dẫn một chiếc xe hơi màu đen chạy chậm đến. Khi xe dừng trước cổng tòa nhà, từ xa Đồng Uy đã nhìn thấy Đồng Triều đang đứng cách đó không xa, không ngừng nhìn vào trong sân nhà. Ông lập tức vui mừng chạy đến, mừng “Thằng nhóc thú vị, mấy ngày này cháu chạy đi đâu vậy?”

“Chú Hai?” Đồng Triều cuối cùng cũng nhìn thấy chú Hai nhà mình, kích động kêu lên, tiến lên muốn ôm chú Hai một cái nhưng lại bước xuyên qua người ông luôn.

“Cháu có ngốc không vậy?” Chú Hai nhà họ Đồng ghét bỏ nói, đã hơn hai tuần rồi mà không ý thức được mình là hồn ma sao.

Diên Phi thấy Đồng Uy nhìn không khí trước mặt mà nói chuyện, tuy cậu ta không nhìn thấy nhưng cũng không cản trở cậu ta nhận thấy là Đồng Uy đã tìm được cháu trai, thế là cậu ta bắt đầu giúp Trần Ngự đòi tiền “Đồng tiền sinh.”

“Trợ lý Diên.” Đồng Uy khách khí nhìn Diên Phi.

“Vậy là ngài đã tìm được ... hồn, như vậy có thể kết toán đơn hàng rồi không.” Diên Phi sống nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên trực tiếp mở miệng đòi tiền người khác như vậy, hơn nữa còn là số tiền lớn như thế, không thể không nói, cảm giác này con mẹ nó quá sướng.

Nghe thấy tính tiền, Đồng Triều lập tức nhớ đến Trần Ngư, vậy là cậu ta lên tiếng “Chú Hai, chú hỏi thăm xem Trần Ngư sao rồi, chính là Thiên Sư đã gọi điện cho chú á, lúc này vì bảo vệ con, hình như cô ấy bị thương rồi.”

Đồng Triều muốn tự mình vào coi nhưng không biết vì sao, cậu ta không vào trong ngôi nhà này được, vì vậy, này giờ cậu ta cứ đứng ở trước cổng chờ.

Đồng Uy nghe xong, liền nhìn Điền Phi hỏi “Trần Thiên Sư không sao chứ?”

Điền Phi ngẩn ra một lúc mới nhận ra đối phương đang nói đến Trần Ngư, nhưng mà cái tên Trần Thiên Sư này không biết vì sao cậu ta nghe thấy không thích hợp với tiểu thư Trần Ngư lắm.

“Trần Thiên Sư không sao, chỉ hơi mệt một chút, cho nên nhờ tôi ra ngoài này tính toán cùng ngài.” Điền Phi cười trả lời.

“Được, tôi chuyển khoản hai trăm vạn cho Trần Thiên Sư ngay đây.” Chú Hai nhà họ Đồng nhiều tiền lắm của, không thèm để ý chút tiền lẻ này.

Điền Phi chợt nhớ đến hình ảnh Trần Ngư kêu khóc thảm thiết nói mình lỗ nặng rồi, ánh mắt chợt sáng lên, cậu ta cười nói “Đồng tiên sinh, tối nay, vật kia nguy hiểm ngoài dự đoán, vì bảo vệ quý công tử nhà ngài, Trần Thiên Sư nhà chúng tôi đã sử dụng không ít bùa pháp, còn bị thương trên người nữa.”

Đồng Uy sững người, không biết phải phản ứng như thế nào.

“Chú Hai, chú chuyển nhiều hơn một trăm vạn đi. cô nhóc kia vì bảo vệ con, đúng là đã chịu khổ không ít.” Vừa rồi, là người duy nhất chứng kiến màn đấu ác liệt đó, lúc này Đồng Triều vẫn còn sợ hãi.

Đồng Uy nghe cháu trai nói thế thì hiểu được, ông gật nhẹ đầu, thực ra, khi biết được ác ma cắn nuốt sinh hồn đã bay đến đây, Đồng Uy cảm thấy có lẽ khi mình đến sẽ không còn gặp được cháu trai nữa. Kết quả khi đến đây thấy cháu mình chẳng những không sao, mà còn khỏe mạnh, nhìn hồn phách một chút xíu tổn hại cũng không có, chỉ như vừa mới thoát ra khỏi cơ thể mà thôi. thật là vui mừng ngoài sức tưởng tượng mà.

Vừa rồi ông sững người không phải vì tiền, mà chỉ kinh ngạc vì thấy một vị đồng nghiệp có tu vi cao siêu như thế, thế mà lại nói thẳng ... khụ ... tiền.

“Đúng là nhờ sự bảo vệ của Trần Thiên Sư, vậy tôi sẽ chuyển khoản nhiều hơn một trăm vạn đi.” Đồng Uy nói, lấy điện thoại di động ra chuyển vào số tài khoản mà Trần Ngư sớm nhắn cho ông số tiền ba trăm vạn.

Điền Phi không ngờ mình chỉ mới nói có một câu mà đã có thêm một trăm vạn thu nhập cho Trần Ngư, trong lòng thì sợ chết khiếp, về ngoài thì vẫn lạnh lùng.

Mà lúc này, Trần Ngư đang ngồi trong phòng ăn đồ ăn vặt bổ sung thể lực, nghe tiếng điện thoại di động nhắc có tin nhắn, liền nhanh chóng cầm lên xem.

“Hai trăm vạn, một trăm vạn, tất cả là ba trăm vạn.” Trần Ngư không thể tin “Ông ấy chuyển cho em nhiều hơn một trăm vạn luôn này.”

“Vui thế sao?” Lâu Minh chế nhạo.

“Vâng! Thực ra, em muốn tăng giá với ông ấy, nhưng trước đó đã thỏa thuận rồi, bây giờ em lại đổi ý tăng giá thì không tốt lắm. Nhưng mà ông ấy lại tự nguyện tăng giá cho em, em thật là cao hứng, ha ha ha ...” Trần Ngư cầm điện thoại, cười ngây ngốc.

Quả nhiên là cái đồ mê tiền.

Thấy cháu trai không có việc gì, chú Hai nhà họ Đồng đang định cùng Điền Phi cáo từ, thì chợt nghe một giọng nói truyền đến từ máy bộ đàm Điền Phi mang bên người (trong truyện tác giả viết là camera, mình thấy không hợp lý lắm nên tự ý sửa lại) “anh Điền, đã nhận được tiền rồi.”

“Tôi biết rồi.” Điền Phi trả lời, ngẩng đầu liền đối mặt với vẻ mặt phức tạp của chú Hai nhà họ Đồng, thì cười ha ha nói “Đồng tiên sinh, ngài có thể cùng cháu trai đi được rồi.”

Có ý gì đây? Vậy là, nếu ông không chuyển tiền hoặc ngân hàng gặp trục trặc thì ông không thể rời khỏi đây phải không? một Thiên Sư “bình dân và sặc mùi tiền” như thế, sống bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên chú Hai nhà họ Đồng mới gặp được.

Diễn Phi giả bộ không hiểu nét mặt của đối phương, vừa cười vừa làm động tác mời.

Chú Hai nhà họ Đồng lại được mở mắt một lần nữa, lần đầu tiên từ khi ông ta làm Thiên Sư bị người khác dùng thái độ như vậy “đuổi đi”. Đến cả cửa sân cũng không cho ông ta bước vào, không, ngay cả cửa sân cũng chẳng mở nữa là, có chút uất ức không hiểu được, chú Hai quay người lên xe. Đồng Triều do dự nhìn ngôi nhà phía sau lưng, vẻ mặt hơi lo lắng rồi đi theo chú Hai lên xe.

Còn trong nhà, bỗng nhiên có thêm một trăm vạn, Trần Ngự vui vẻ cười to.

Tác giả có lời muốn nói:

Trong khu nhà kì túc xá, nhóm trợ lý bàn luận sự việc vừa rồi.

Trình Bằng: A ... cô nhóc kia dám tự xưng là Tây Thi, đúng là đồ tự kỷ.

Trợ lý A: Chắc là trong giới Thiên Sư có rất ít nữ.

Trợ lý B: Các cậu có thấy lúc nãy không, Tam thiếu có phải đã bế Tây Thi theo kiểu công chúa không?

Trình Bằng: cô nhóc đó giống Tây Thi chỗ nào chứ.

Diễn Phi giao ban xong trở về, ngậy ngậy nói: Ông đây cũng là một nhân vật có lời nói đáng giá ngàn vàng đó ...

24. Chương 23: Bùa Huyền Sát

* Huyền sát: sát khí màu đỏ

Lâu Minh chờ Trần Ngự ăn no xong mới bắt đầu hỏi cô về sự việc vừa rồi.

“Lúc nãy ở công viên nhỏ, em đã chiến đấu với cái gì vậy?” anh biết rõ là có cái gì đó đã tấn công Trần Ngự nhưng lại chẳng nhìn thấy gì, cảm giác này thực sự là ‘hổng bét’.

“Chắc là một con ác ma đó.” Trần Ngự cũng không chắc chắn lắm.

“Chắc là?” Lâu Minh khó hiểu nhìn Trần Ngự.

“Em cũng không biết chắc nữa.” Trần Ngự giải thích “Từ khi tám tuổi em đã theo ông nội đi bắt ma, đã thấy vô số hồn ma, kể cả cương thi em cũng đã gặp hai lần rồi, nhưng cái vật em gặp tối nay đúng là lần đầu tiên mới thấy. Nhìn thì giống ác ma nhưng lại có chút gì đó không giống”

“Có chút không giống? Chỗ nào không giống?” Lâu Minh hỏi

“Chúng ta gọi là ác ma chính là chỉ hồn phách của con người sau khi chết nhưng bởi vì oán niệm và ác khí trong người, không muốn đầu thai, cuối cùng lưu lại thế giới con người gọi là ác ma. Bọn chúng thường có từ thời xa xưa, oán khí có thể nhiều hoặc ít nhưng đã hấp thu các loại hơi thở (khí tức) đặc biệt như là ác khí hoặc sát khí mà ngày càng lớn mạnh hơn. Nhưng bọn chúng có một đặc điểm chung không bao giờ thay đổi, đó chính là ma khí trên người, như chúng ta thường nói là tử khí hoặc khí âm.” Trần Ngự giải thích “Nhưng con ác ma hôm nay vô cùng đặc biệt, trên người nó cũng có ác khí dày đặc, cũng là ở trạng thái hồn phách, nhưng kỳ quái ở chỗ là trên người nó còn mang theo sinh khí. Cái gọi là sinh khí ...”

“anh biết, chỉ có người sống mới có sinh khí.” Lâu Minh có thể hiểu điều này.

“Đúng thế, sau khi chết, hồn ma không thể nào có sinh khí được, nhưng con ác ma tối nay, trên người nó không chỉ có sinh khí mà sinh khí này còn vô cùng dày đặc, gần giống như một người bình thường.” Trần Ngự tiếp tục nói “Sinh khí là tiêu chí quan trọng để một Thiên Sư có thể phán đoán một người sống hay chết, gần giống như một bác sĩ dùng nhịp tim để phán đoán một người chết hay chưa.”

“Nên người này trong mắt em, hẳn không phải hồn ma, cũng không phải con người, cũng không phải cương thi.” Trần Ngự hoang mang “Là loại mà em chưa từng gặp bao giờ, hơn nữa còn hết sức hung bạo.”

Lâu Minh nghĩ đến thời điểm đánh nhau đó, Trần Ngự vô cùng trầy trật, nhin không được lo lắng hỏi “Vậy sau này em có gặp nguy hiểm gì nữa không?”

“Chắc là không đâu.” Trần Ngự lạc quan nói “Hình như mục tiêu của hắn là Đồng Triều, không có liên quan gì đến em.”

“Vậy sau này em đừng có giao tiếp với cậu ta nữa.” Lâu Minh suy tư một lúc rồi nói.

“Tất nhiên rồi, em vì kiếm của cậu ta có hai mươi vạn mà suýt nữa thì mất hết của cải (táng gia bại sản), một túi bùa của em mà chỉ còn lại có hai tấm, anh có biết trị giá bao nhiêu tiền không?” Trần Ngự nhớ đến việc này, trái tim lại bắt đầu đau đớn “Nếu cậu ta lại tới tìm em, em sẽ tính hết tổn thất lần này lên đầu cậu ta.”

Lâu Minh dở khóc dở cười, nghĩ nghĩ một chút lại hỏi “Em vừa nói là em đã gặp qua cương thi rồi?”

“Đúng thế, em nhớ em nói với anh rồi mà, lúc ở trường học í.” Trần Ngự nhắc.

Có tin tôi thu anh không!

Tình cảnh lúc hai người mới gặp nhau, Lâu Minh vẫn nhớ như in hình ảnh này. anh cười khê “anh còn cho là lúc đó em chỉ dọa anh thôi chứ.”

Bộ dáng của cô nhóc lúc đó mặc dù dữ dằn nhưng mà nhìn qua là biết đang cố ý dọa anh. rõ ràng là vẽ bùa mà tốn hết linh lực nhưng mà còn lên mặt giả bộ rất nhẹ nhàng.

“anh cũng nhìn ra?” Trần Ngự hơi ngượng ngùng thừa nhận “Đúng là lúc đó em cố ý dọa anh. Lúc ở lễ khai giảng em thấy anh thả sát khí ra, nói thật, lúc đó mà đánh nhau thật thì chắc em phải tìm ông em đến, em đánh không lại anh.”

“Ông em ... giờ đang ở đâu?” Lâu Minh cứng người lại, vờ lơ đãng hỏi.

“Chắc là ông vẫn ở thôn Đại Mộc chứ đâu, chờ đến khi em nghỉ đông về thăm ông, em sẽ hỏi ông về chuyện của anh, xem có biện pháp nào tiêu trừ sát khí trên người anh không.” Trần Ngự nói.

Về mặt Lâu Minh phức tạp nhìn Trần Ngự, anh không nói với cô, ông của cô đã rời khỏi thôn Đại Mộc từ sớm rồi, nhưng tấm lòng của cô nhóc vẫn làm anh cảm thấy ấm áp.

“Trước kia, em cảm thấy ông là một lão già không đáng tin chút nào, nhưng sau khi rời xa ông, em mới chợt nhận ra, thật ra ông ấy rất lợi hại.” Trần Ngự nói “Trước đây ông ấy nói với em, khi còn trẻ ông đã lăn lộn trên giang hồ là một nhân vật lợi hại đến mức nào, kiến thức rộng rãi đến nhường nào. Em còn cho là ông ấy đang khoác lác, bây giờ xem ra có khi là ông ấy nói thật. Cho nên không chừng ông em cũng đã gặp tình huống giống như anh rồi, dù sao ông ấy đã thu rất nhiều cương thi nha.”

“Tình trạng của anh và thu cương thi thì có quan hệ gì?” Lâu Minh nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì hơi thở của anh rất giống với cương thi.” Trần Ngự nói “Lúc em ở bên ngoài biệt thự Hàn Sơn, khi bỗng nhiên cảm nhận được sát khí của anh em còn tưởng là mình gặp một con cương thi nữa đó.”

Đây là lần đầu tiên Lâu Minh nghe được lời đánh giá về mình như vậy, tâm tình có chút vi diệu: thì ra hơi thở của mình rất giống với cương thi à? Chẳng trách sẽ làm hại người khác.

“Bùa chú của em a, lúc đầu em có đầy một túi bùa luôn.” Trần Ngự thấy Lâu Minh không nói chuyện, thì lấy túi vải qua kiểm tra mình còn thừa bao nhiêu tài sản. Mặc dù cô vẫn biết rõ chỉ còn hai lá bùa, nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy thực sự chỉ còn hai lá bùa, vẫn không nhin được mà đau lòng.

Lâu Minh lấy lại tinh thần, nhìn dáng vẻ của Trần Ngự, chợt nhớ đến hai lá bùa anh đã tìm thấy dưới bàn trà, liền hỏi “Vì sao em lại đặt hai lá bùa dưới bàn trà?”

Trần Ngự đang bị thương chợt cứng người lại, sau đó đột ngột đứng lên nói “À..., Hình như là hơn mười giờ rồi, em phải về ngủ đây, anh Ba, ngủ ngon nha.” nói xong thì khập khểnh bước ra cửa.

Nhóc con lừa đảo! Lâu Minh cũng không ngăn Trần Ngự, dặn dò Điền Phi đang trực bên ngoài “Điền Phi, đưa Trần Thiên Sư về.”

“rồi!”

“Sau đó cho người kiểm tra lại phòng ở một chút, xem Trần Thiên Sư của chúng ta có đặt mấy cái bùa chú gì đó ở chỗ khác hay không.” Lâu Minh nói xong làm bộ đứng lên chuẩn bị lên lầu.

Trần Ngự đã bước đến cửa chợt đứng hình, chỉ dùng một giây đã nhảy trở lại bên người Lâu Minh, hai tay ôm lấy tay Lâu Minh, vẻ mặt cầu xin nói “anh Ba, em sai rồi. Em không nên vụng trộm lợi dụng sát khí của anh để nghiên cứu bùa trừ ma mới. Em không nên vì muốn độc chiếm tiền trừ ma mà giấu diếm anh.”

Lâu Minh nhủ mày lại, nhìn bàn chân cô nhóc mới được băng bó kĩ, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

“anh ... anh đừng giận em được không? Cùng lắm thì sau này tiền trừ ma em chia cho anh ba phần?” Trần Ngự thấy Lâu Minh vẫn cau mày, cuối cùng cắn răng, nhịn đau nói “Đêm nay có thể đuổi con ác ma kia, hai lá bùa huyền sát có tác dụng rất lớn, em chuyển cho anh chín mươi vạn, chuyển liền bây giờ nha.”

Trần Ngự nói xong liền lấy điện thoại di động ra, định chuyển tiền cho Lâu Minh “anh Ba, số tài khoản của anh là bao nhiêu?”

Lâu Minh không nói lên lời nhìn Trần Ngự, duỗi tay ra xách cô nhóc lên, đặt lên ghế sofa “Chân em đang bị thương đừng có đứng lâu, khi đi cũng đừng có mạnh bạo quá.”

“Ấy ...” Trần Ngự ngơ ngác.

“Em vừa nói là em lợi dụng sát khí của anh để nghiên cứu bùa trừ ma mới?” Lâu Minh lại ngồi xuống “Cụ thể là gì?”

“không phải là em đã nói với anh em đã gặp được hai cương thi sao?” Trần Ngự nhỏ giọng nói.

“Em còn nói là hơi thở của anh và cương thi rất giống nhau.” Chuyện này vừa mới nói xong, Lâu Minh còn nhớ kĩ.

“Thực ra, trước đây mỗi lần bắt được cương thi xong, ông lão ... cũng chính là ông nội em, sẽ không đánh chết ngay, mà trói chúng lại nuôi.”

“Nuôi?” Đối với phẩm vị (thường thức) của ông Ngô, không hiểu sao Lâu Minh có chút khó chịu.

“Đây là ông nội em muốn lợi dụng sát khí trên người cương thi để chế tạo ra bùa huyền sát.” Trần Ngự giải thích “Mặc dù cương thi và ác ma đều là sau khi người chết biến thành, trên thân thể cũng tụ lại âm khí và sát khí nhưng ở cương thi thì những khí này có nhiều hơn ở ác ma. Nhìn dưới góc độ chuỗi sinh vật mà nói, cương thi là mắt xích cao cấp nhất trong thế giới vong linh.”

“Ý của em là, cương thi có thể đánh chết ác ma?” Lâu Minh có thể hiểu nhưng vẫn chưa rõ ràng “Nhưng mà trước đây em cũng nói là, sát khí trên người anh sẽ làm tăng sức mạnh của ác ma lên mà.”

“Nhưng mà cũng phải tùy theo cường độ nữa, năng lượng to lớn đến một mức độ nhất định thì ác ma cũng không dám hấp thụ nữa.” Trần Ngự nói “Em nói cho anh nghe, nếu anh cởi nút ngọc ra, chạy bên ngoài một vòng, đừng nói người ta không dám đến gần anh mà ngay cả ma cũng chẳng dám nữa là. Đối với hồn ma mà nói thì anh như một nhà máy điện nguyên tử của con người. Hàng ngày chúng ta sử dụng điện, lượng điện đó là do nhà máy điện nguyên tử sản xuất ra nhưng chỉ với một phần vô cùng nhỏ bé. Mỗi người dùng một chút, thì đó là ích lợi đối với nhân dân, nhưng nếu đưa cho anh một mức điện áp vô cùng lớn, anh có dám dùng không?”

Trần Ngự giải thích đơn giản dễ hiểu, Lâu Minh đã hiểu rõ “nói cách khác, nếu vừa rồi anh ra ngoài, cái con giống ác ma kia sẽ sợ anh?”

“Đúng đó.” Trần Ngự đắc ý nói “anh cũng nhìn thấy mà, hai lá bùa huyền sát của em dán lên người nó là nó chạy mất dép, còn không phải là do sợ sát khí trên người anh sao?”

“Vậy sao lúc này em không nói anh ra giúp em?” Nếu Lâu Minh biết mình ra ngoài sẽ làm ác ma sợ thành đã chạy ra rồi.

“không được nha, ở đây là trong thành phố, có rất nhiều người bình thường.” Trần Ngự không chút nghĩ ngợi trả lời.

Lâu Minh sững người lại, rồi cười khổ, suýt nữa quên mất, mình là kẻ mà cả người và ma đều không thể lại gần.

“anh Ba ...” Giọng nói Trần Ngự bỗng nhiên trở nên nịnh nọt.

“Sao thế?” Lâu Minh hỏi.

“anh xem Chuyện bùa huyền sát em đã nói rõ với anh rồi, dù sao nó cũng chỉ hấp thu sát khí thừa trên người anh thôi, sau đó qua biến đổi của bùa chú thì có thể dùng để đấu lại với ác ma, nó cũng không gây ảnh hưởng gì xấu với anh. anh có thể ... có thể cho em tiếp tục vẽ bùa huyền sát rồi để ở nhà anh không.” Trần Ngự lấy tay nịt vạt áo của Lâu Minh, đôi mắt to chớp chớp tỏa sáng lấp lánh.

“Em muốn học ông nội em, coi anh giống như cương thi mà nuôi?” Lâu Minh nhú mày.

“Sao thế chứ ... anh cũng không phải là cương thi ... anh là anh Ba của em nha ...” Trần Ngự mặt dày xán đến.

Tâm trạng Lâu Minh tốt hẳn lên, anh cố ý đùa cô nhóc mê tiền này “Em nói em sẽ chia cho anh ba phần tiền trừ ma?”

“Nếu em sử dụng bùa huyền sát, em sẽ chia cho anh ba phần.” Trần Ngự nhịn đau nói.

nói cách khác, nếu không sử dụng thì không chia, tính toán thật rõ ràng.

Thực ra, dù Trần Ngự không chia tiền cho anh, Lâu Minh cũng không ngăn cản cô nhóc này chế tạo bùa huyền sát, trừ ma nguy hiểm như vậy, nếu có thêm biện pháp bảo vệ cô thì quá tốt. Với lại, sát khí của anh, chắc cũng chỉ có thể có tác dụng như thế mà thôi.

“Sau này, để bùa ở đây không cần giấu diếm như thế.” Lâu Minh nói.

Mắt Trần Ngự sáng lên, vui mừng nói “anh đồng ý rồi hả? Tốt quá, anh yên tâm, sau này em sẽ cố gắng kiếm tiền, anh đi theo em sẽ thành tỉ phú (nguyên tác: đại thổ hào) cho coi.”

“Vây nhờ cả vào em.”

“Vây anh Ba, em có thể để bùa ở phòng ngủ của anh không, lúc anh đang ngủ sẽ là lúc bùa chú hấp thu sát khí, tốt nhất là em sẽ để trên giường, cách anh gần nhất. Còn ở phòng sách nữa, em thấy bình thường anh ở phòng sách rất lâu, em cũng để ở đó mấy lá, được không anh?” Khi Trần Ngự để hai lá bùa dưới bàn trà, cô đã cân nhắc đến những khả năng này, nhưng lúc đó cô không dám tự tiện như thế. Chẳng qua, bây giờ hai người đã có quan hệ hợp tác (ba phần thu nhập cho anh Ba), anh Ba chắc là không từ chối đâu nhỉ.

“Vây có muốn dán mấy lá lên người anh không?” Lâu Minh dở khóc dở cười.

“Tốt quá, để trên người anh Ba thì bùa huyền sát sẽ có sát khí mạnh nhất, em sẽ để dành làm con át chủ bài (lá bùa sử dụng cuối).” Trần Ngự càng nói càng phấn khích “Bây giờ em sẽ vẽ vẽ mấy cái, ngày mai em đưa tới.”

thật là được đẳng chân lân đẳng đầu (một tác lại tiến thêm một thước)! Lâu Minh bắt đắc dĩ lắc đầu.

Tác giả có lời muốn nói:

Hà Thất: không ngờ Tam thiếu nhà chúng ta chẳng những có thể thiết kế vũ khí cho con người, mà ngay cả giới Vong Linh cũng có thể HOLD luôn.

Nhóm trợ lý: Tam thiếu thật quá đỉnh!

25. Chương 24: Hoạt Tử Nhân (xác Chết Sống Lại)

* Hoạt tử nhân: thầy ma hoặc xác sống, là xác chết được hồi sinh bằng những phương pháp bí ẩn, ví dụ như bằng ma thuật.

Sáng hôm sau, khi Trần Ngự khép khiêng bước xuống lầu đã dọa sợ ba người nhà họ Trần.

Mẹ Trần lo lắng hỏi “Thì Thi, chân con làm sao thế?”

“Con không sao, không có gì đâu ạ.” Trần Ngự mang dép nên không nhảy lò cò được đành vịn cầu thang chậm chậm bước xuống “Đêm hôm qua, con tỉnh dậy đi vệ sinh, không cẩn thận làm rớt bể cái ly, sau đó lại giẫm lên.”

Vì để lời nói dối giống thật, Trần Ngự đã ném bể cái ly trong phòng luôn rồi.

“Cái gì? Con bị giẫm lên mảnh thủy tinh hả? Nhanh đến cho mẹ xem nào, ai da, con đừng đi nhanh thế, Trần Dương, mau ôm em gái con xuống.” Mẹ Trần hốt hoảng, giọng nói cũng cao hơn quãng tám luôn.

“không cần đâu ạ, không cần đâu ạ ...” Khi Trần Ngự liên tiếp từ chối, anh trai Trần Dương đã bước đến, nhanh tay ôm người từ trên cầu thang xuống đặt ở ghế sofa.

Trần Ngự yên lặng nhìn cầu thang, chỉ còn có ba bậc mà, thực sự là không cần đâu, thật mà!

“Nhanh để mẹ xem chút nào, có nghiêm trọng lắm không con.” Mẹ Trần ngồi xổm xuống muốn nhìn chân con gái.

“không nặng lắm mẹ, con đã băng cẩn thận rồi.” Trần Ngự vội vàng lấy chân khỏi dép, để lên ghế sofa cho ba người nhà họ Trần nhìn.

Mẹ Trần thấy chân con gái đã được băng cẩn thận, yên tâm hơn nhưng trong lòng lại ngập đầy chua xót, xoạch một cái, nước mắt liền rơi xuống.

Trần Dương nhướng mày, không tiếng động lui về phía sau.

Trần Ngự thấy mẹ bỗng nhiên rơi nước mắt, lập tức luống cuống tay chân, vội vàng an ủi bà “Mẹ, mẹ, con không sao mà, thực sự là con không đau lắm đâu, chỉ bị trầy chút xíu à, không chảy máu nữa mà, hai ngày nữa là khỏi thôi, mẹ đừng khóc mà.”

“Con gái đáng thương của mẹ.” Mẹ Trần thương tâm nói “Có phải trước đây khi bị thương con cũng toàn phải xử lý một mình không? Thì Thi, con phải nhớ kĩ, bây giờ con đã về nhà. Con có ba, có mẹ, còn có anh trai thương con. Sau này con bị thương thì phải nhớ nói cho mọi người biết, nghe không? không được một mình trốn đi yên lặng tự xử lý nữa nha, con như vậy mẹ đau lòng lắm.”

Lúc nào thì con trốn đi yên lặng một mình xử lý vết thương chứ? Sao con lại nghe có chút vị chua ở đây, tại sao???

Trần Ngự cầu cứu nhìn về anh trai nhà mình, lúc này mới phát hiện anh trai đã sớm đứng cách xa ba mét rồi còn đâu.

Trần Ngự lại quay đầu nhìn về phía ba nhà mình, lại phát hiện thị trưởng Trần đang cầm một tờ báo che kín mặt mình, lâu lâu lại lén lút nhìn về phía này.

rõ ràng vừa nãy còn đứng ở xung quanh mình mà, sao chỉ chớp mắt đã núp ở xa hết trơn vậy trời.

Quả thật là cầu người không bằng cầu chính mình, Trần Ngự chỉ có thể dùng giọng nói đáng thương cất ngang mẹ Trần đang rơi vào trạng thái bị thương không cách nào kiềm chế được, đánh lạc hướng sự chú ý của bà “Mẹ, con đói.”

“Đói bụng? Mau mau đi ăn sáng thôi. Bị thương thì phải tắm rửa nhiều vào, để trưa nay mẹ nói dì Thẩm hầm canh gà cho con.” Mẹ Trần nghe thấy con gái đói bụng, lập tức không còn tự trách nữa, bước nhanh xuống phòng bếp “Để mẹ đi nói với dì Thẩm.”

Khi mẹ Trần vừa đi, cả ba người còn lại trong phòng khách đồng loạt thở phào.

Thị trưởng Trần nhìn ánh mắt lên án của con gái, bình tĩnh gấp tờ báo lại, đứng dậy nói “Trần Dương, con bé em vào bàn ăn đi.” nói xong cũng vội vàng bước xuống phòng ăn.

không bắt được thị trưởng Trần, Trần Ngự đành chụp mũ hướng đến Trần Dương “Sao lúc này anh không giúp em?”

“Đâu phải anh làm mẹ khóc.” Trần Dương quăng mũ trở về.

Trần Ngự bị phản kích, không biết phải nói lại làm sao.

Thế là, dưới sự quan tâm vô cùng vô tận của mẹ Trần, trong sáu ngày nghỉ còn lại, Trần Ngự không bước chân ra ngoài nửa bước, mỗi ngày đều phải uống canh gà, đợi đến khi vết thương lên da non mẹ Trần mới đồng ý cho Trần Ngự về trường học, nếu không bà còn định xin phép Trần Ngự nghỉ học mấy ngày nữa.

Đối với việc này, mẹ Trần còn rất tự hào “Con xem, nghỉ ngơi thì vết thương mới mau lành được, mới mấy ngày mà đã lên da non rồi này.”

May mà mỗi ngày cô đều dùng linh khí để chữa lành cho nó, nếu không thì không biết đến ngày nào cô mới thoát được sự giám sát nghiêm ngặt của mẹ Trần, đây là tiếng lòng của Trần Ngự.

Vì bị mẹ Trần giữ ở trong nhà không có việc gì làm, thế là mỗi ngày Trần Ngự đều vẽ bùa. Mặc dù bùa huyền sát rất khó vẽ nhưng trong sáu ngày qua, Trần Ngự đã vẽ được ba mươi tám. Trong đêm cuối ở nhà, cô chạy đến tòa nhà họ Lâu, đem đến dán hết vào giường Lâu tam thiếu. Điều hòa không khí vừa mở, những lá bùa dán ở giường bắt đầu tung bay phấp phới, Lâu Minh nhìn mà kinh hãi.

Đối với việc này, Lâu Minh cảm thấy tâm trạng rất phức tạp, anh nặng nề nói “Sao bây giờ nằm trên giường này, anh có ảo giác mình đã bị biến thành cương thi.”

“anh Ba, anh đừng coi nó là bùa chú là được.” Trần Ngự tốt bụng đề nghị.

“Vậy phải coi nó là gì?” Lâu Minh tò mò.

“Tiền a, anh hãy tưởng tượng anh đang nằm trên một đồng tiền, tiếng những tờ tiền lạo xạo là được.” Trần Ngự miêu tả cảnh tượng này mà cũng cảm thấy rất phấn khích.

“...” Khóe miệng Lâu Minh giật giật.

“Phụt ...” Đứng một bên, Hà Thất thực sự không nhịn nổi nữa.

Lâu Minh lập tức trừng mắt qua, Hà Thất vội vàng nghiêm mặt lại, không dám có biểu hiện khác thường.

“Mấy lá bùa này nhất định phải dán từng tờ từng tờ như thế này mới có hiệu quả hả, không thể bỏ vào một cái hộp rồi để bên cạnh à?” Lâu Minh hỏi.

“Được chứ, nhưng anh không cảm thấy nhìn như thế này tâm trạng sẽ tốt hơn sao?” Trần Ngự đã tự động đem những lá bùa này đổi thành từng tờ từng tờ tiền quý giá.

Khóe miệng Lâu Minh lại co lại, anh không để ý đến Trần Ngự nữa, quay sang nói với Hà Thất “Cậu tìm một cái hộp bỏ mấy lá bùa này vào rồi để dưới giường đi.”

“rồi!” Hà Thất nín cười, quay người đi tìm chiếc hộp.

“thì ra là anh thích cảm giác được giấu tiền.” Trần Ngự chợt nhận ra.

Lâu Minh lười phải giải thích với cô, anh lấy tay che mặt, trầm tư suy nghĩ sao mình lại phải đến mức này. anh – Lâu tam thiếu – sống nhiều năm như vậy, chỉ có một thứ không thiếu, đó là tiền có được không? Chính phủ trả cho anh bản quyền thiết kế các loại vũ khí, bao nhiêu tiền, ở những ngân hàng nào anh lười phải đi nhìn sổ dự, chỉ thỉnh thoảng thấy trên TV nói nơi nào đó đang gặp thiên tai, bị nạn thì mới nhớ đến mà ủng hộ một ít.

==

Chuyên ngành học của Trần Ngự là tài chính kế toán, muốn hỏi tại sao Trần Ngự lại chọn chuyên ngành này ư? Rất đơn giản, tài chính kế toán nha, nghe một cái là biết quản lý tiền bạc rồi. Đương nhiên, sau đó cô cũng đã rõ ràng, tài chính kế toán quản lý tiền bạc gì đó cùng với bản thân cô không có quan hệ gì

nhiều lắm, ít nhất là không phải loại quan hệ như cô đã tưởng tượng. (Ý chị là chị làm Thiên Sư thì chẳng có dính dáng gì đến tài chính kế toán cả)

một ngày, khi Trần Ngự đã tan học, đang cùng các bạn ôm sách đi về phòng ngủ, trên đường, các bạn đang nói chuyện về việc Trần Ngự lại trắng nữa rồi.

“Thì Thi, có phải là cậu vốn rất trắng không, nếu không sao trong thời gian ngắn mà lại trắng nhanh như vậy.” Mới một tuần không thấy, Trần Ngự lại trắng hơn nữa, mà tốc độ trắng ra thế này thì không loại mặt nạ thần kỳ nào có thể làm được.

Trần Ngự nhớ đến gương mặt trắng nõn của mẹ Trần, gật đầu “Có lẽ da tớ vốn là trắng đó.”

“Cái gì mà có lẽ, trắng chính là trắng, đen chính là đen.” Hàn Du cảm thấy kì lạ, hỏi.

“Khi còn bé, tớ vẫn ở Thanh Sơn đi học, đi phơi nắng suốt nên da đen thui, nhưng mà mẹ của tớ có làn da rất trắng đó.” Trần Ngự nói.

“thì ra là thế, thế thì không trách được rồi.” Ba người cùng ồ lên.

“Nhưng mà Thi Thi này, chờ đến khi cậu trắng lại, coi chừng cậu đúng là Tây Thi đó.” Trương Mộc Oản nói.

“Đến lúc đó phòng 518 của chúng ta nhất định sẽ trở thành phòng kí túc xá của các người đẹp nổi danh đại học Đê Đô cho coi.”

Bốn người cười ha ha, trong ánh nắng rực rỡ, hàng cây râm mát bên đường, sáng khoái hồn nhiên, tận hưởng tuổi xanh.

Trở về phòng ngủ, bốn người cầm điện thoại bắt đầu tìm kiếm các quán ăn nhỏ quanh trường. Bọn họ vừa mới đến trường thì đã bị đưa đi tập quân sự cả tháng, còn chưa kịp nếm mấy món ăn ngon bên ngoài trường học đâu.

Mỗi trường học đều có một dãy phố các loại hàng quán bán đồ ăn ngon, đây là một định luật không cần phải chứng minh.

“Ăn lẩu được không? Quán này được đánh giá cao đấy.”

“Món nướng quán này cũng được nè, hay là đi ăn quán này?”

“Quán này có tôm, chúng ta đi ăn tôm đi.”

Trần Ngự lật các trang trên diễn đàn mua sắm giới thiệu các quán ăn, cửa hàng, nói thật, có rất nhiều món ăn cô chưa từng được ăn nên không nói gì, yên lặng chờ ba người còn lại quyết định.

Tích tích.

Trần Ngự nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, phát hiện có người thêm bạn tốt trong phần mềm QQ, Trần Ngự tò mò mở ra, vừa nhìn thấy tên, trên trán lập tức xuất hiện ba vạch đen.

Ta là đại hào! (đại hào: số lớn)

Còn đại hào nữa chứ, ông lão chết tiệt này có biết biệt danh ‘đại hào’ của ông thật xốn mắt không, không được, không thể nghĩ nữa, mình còn phải đi ăn cơm nữa.

Trần Ngự đưa tay nhấn mở, trên màn hình hiện lên khung chat, một tin nhắn lập tức xuất hiện.

Ta là đại hào: Nhóc con, có ngạc nhiên không?

Tôi muốn xây đường: Sao ông lại ở trên mạng?

Ta là đại hào: Khá lắm, từ tên của con, ông đã thấy được quyết tâm xây đường của con, cố lên, nhân dân thôn Đại Mộc đang trông chờ vào con.

Trần Ngự trợn trắng mắt: Con vẫn muốn hỏi ông đây! Ông nội, trừ ma kiếm tiền dễ như vậy, ông làm bao nhiêu năm rồi sao không đủ tiền xây đường cho thôn Đại Mộc.

Ta là đại hào: Lúc này con hỏi ông cái gì ấy nhỉ? A, vì sao ông ở trên mạng hả? Vì ông đang ở quán net.

Lại đánh trống lảng rồi, Trần Ngư tức chết đi được: Tại sao ông lại ở quán net?

Ta là đại hào: Mấy ngày trước ông cảm nhận được con đã dùng bùa phòng ngự cao cấp ông đưa cho con, biết con gặp nguy hiểm cho nên ông đặc biệt cố ý tìm quán net để lên mạng hỏi thăm con. Quả nhiên con không chết, vẫn khỏe mạnh, vậy là ông yên tâm rồi.

Quả nhiên mình không chết là cái quỷ gì?

Tôi muốn xây đường: Chuyện này từ tuần trước rồi, bây giờ ông mới nhớ mà hỏi con hả?

Ta là đại hào: Ông nội cũng đâu muốn như vậy đâu. Nhưng mà ông nội cao tuổi rồi, ở tuổi này học dùng máy tính tốn nhiều thời gian lắm chứ bộ, ông ở quán net tự học mấy ngày mới biết chút chút đó.

Lừa ai vậy trời, hai mươi năm trước ông đã có tài khoản QQ rồi mà không biết dùng máy tính á? Còn tự học mấy ngày, có mà chơi mấy ngày thì có.

Ta là đại hào: Đúng rồi, hôm đó con gặp ác ma có đạo hạnh (công phu tu luyện) như thế nào mà phải dùng đến bùa phòng ngự cao cấp của ông. Con phải biết là bùa phòng ngự cao cấp rất khó vẽ đó, ông đã tốn rất nhiều linh khí mới vẽ được có ba tấm, con dùng tiết kiệm một chút, nghe không.

Trần Ngư thấy ông lão hỏi về con ác ma hôm đó, thế là nhân cơ hội hỏi luôn: Ông nội, có loại ác ma nào rõ ràng có ác khí và sát khí rất nặng nhưng trên thân lại có sinh khí của người thường không?

Ta là đại hào: Vậy là con gặp xác sống (hoạt tử nhân) rồi hả?

Trần Ngư sững sờ: Xác sống? Đó là cái gì?

Ta là đại hào: Ở giới Thiên Sư có một loại tà thuật có ý định làm người chết sống lại. Bọn họ cho rằng, chỉ cần người chết có sinh khí một lần nữa là có thể sống lại, cho nên họ đã phát minh ra loại tà thuật này. Trong khoảng thời gian nhất định, liên tục cắn nuốt mười sáu sinh hồn của người sống có ngày sinh là ngày âm tháng âm năm âm, thì có thể tích lũy sinh khí, sống lại một lần nữa.

Trần Ngư không thể tin nổi: thật hay giả ả?

Ta là đại hào: nói nhảm, đương nhiên là giả, nhiều năm như vậy ông dạy phí công cho con rồi à. Con dẫu gặp người chết nào có thể sống lại chưa?

Trần Ngư kìm chế cảm xúc muốn tức giận, tiếp tục hỏi: Vậy loại quái vật này con phải đối phó với nó như thế nào?

Ta là đại hào: Ha ha ... Con không đánh lại nó à.

Trần Ngư cắn răng, gõ mấy chữ: Ông còn muốn con xây đường nữa hay không?

Ta là đại hào: Được rồi, nể mặt nhân dân thôn Đại Mộc, chờ đến tối ông chỉnh sửa lại một chút rồi gửi phương pháp đánh xác sống đến email cho con.

Ông Ngô nhấn xong tin nhắn này liền logout.

Trần Ngư hận không thể chui vào đầu bên kia của điện thoại nắm râu ông lão, còn nói không rành máy vi tính, ngay cả gửi email cũng biết mà còn nói là không biết gì về máy tính.

Bên này, ông Ngô thoát tài khoản, quay đầu nhấn nút gọi phục vụ, kêu to “Chủ tiệm, pha cho tôi tô mì gói, tôi phải đánh phỏ bản đây.”

Phó bản:Địa điểm, hay địa phương, trong thế giới ảo của một số trò chơi điện tử trực tuyến

Rất nhanh, nhân viên phục vụ bưng mì tôm đến, đối với ông lão kỳ lạ đã mấy ngày ngồi trong quán net chơi trò chơi trực tuyến, cậu ta thực sự rất có ấn tượng “Ui, lão tiên sinh, ông đánh tốt quá.”

“Cũng tạm, cũng tạm, thực ra vai ta thạo nhất chính là thích khách, cái vai pháp sư này ta mới chơi có một ngày, chưa quen lắm.” Ông Ngô khiêm tốn “Hôm nào vào phó bản, ta đem cậu chơi cùng.”

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngộ: không nghĩ tới sống trong núi có mấy chục năm, mà bên ngoài trò chơi đã phát triển đến mức này rồi, chơi vui quá ...

26. Chương 25: Mạng Huyền Học Quốc Gia

Ăn cơm tối xong, Trần Ngự nhìn con đường san sát các tiệm ăn, một lần nữa ý thức được tầm quan trọng của việc kiếm tiền. một con đường nhỏ như này mà đã có quá trời hàng ăn ngon, thế giới lớn như vậy, nếu không có tiền thì làm sao ăn hết được.

“Ngày mai chúng ta đổi sang ăn ở tiệm khác đi.” Trần Ngự hào hứng nói.

“Đúng thế, mỗi ngày chúng ta ăn một tiệm, không bao lâu là có thể ăn hết các tiệm ở đường này.” Phương Phỉ Phỉ mặt tròn vo biểu lộ quyết tâm cao đối với đề nghị của Trần Ngự.

“Theo tớ thì không nên thường xuyên đi như hôm nay.” Hàn Du che cái bụng đã phình lên “Mỗi ngày mà ăn như hôm nay, thể nào cũng béo lên cho coi.”

“Giữa đồ ăn ngon và sắc đẹp, tớ chọn sắc đẹp.” Trương Mộc Oản cũng nói.

“Từ nay về sau các cậu đừng nói với tớ các cậu là trùm ăn hàng nữa nha, đúng là đồ giả mà.” Phương Phỉ Phỉ tiến lên khoác tay Trần Ngự, thân mật nói “Thì Thì, sau này chúng ta cùng đi ăn, vì món ngon, tớ không sợ béo.”

“Được.” Có người cùng đi ăn, Trần Ngự cũng rất vui vẻ.

“Các cậu xem, phải như bọn tớ ăn không sợ mập mới là trùm ăn hàng chính hiệu.” Phương Phỉ Phỉ tự hào nói.

“không phải đâu.” Trần Ngự chớp mắt, thành thật nói “Tớ ăn không béo được, có phải ăn không béo được thì không phải là trùm ăn hàng được không?”

Lần đầu tiên biết đến từ ‘trùm ăn hàng’, Trần Ngự rất thành thật nói ra thắc mắc của mình.

không khí đang rộn rã đột nhiên im lặng không một tiếng động, ngay sau đó tiếng cười ha hả bỗng vang lên, Phương Phỉ Phỉ dỗi hất tay Trần Ngự đi, Hàn Du và Trương Mộc Oản đứng bên đường cười đau cả bụng.

Trở về phòng ngủ, Trần Ngự đã an ủi được tâm hồn yếu đuối mong manh bị tổn thương của Phương Phỉ Phỉ, mọi người lại tán gẫu một hồi rồi lên giường chuẩn bị đi ngủ. Trần Ngự buông rèm ngủ xuống, lấy điện thoại đi động ra kiểm tra nhưng vẫn chưa thấy email mà ông lão đã hứa gửi cho cô đâu. Trần Ngự hơi buồn bực, không phải là ông nội đã quên rồi chứ.

Hôm nay ông lão đột nhiên online, rồi lại đột nhiên logout, thời gian gấp gáp, Trần Ngự có rất nhiều chuyện chưa kịp hỏi ông. Nghĩ nghĩ, cô đăng nhập tài khoản, định để lại tin nhắn cho ông lão.

Khi đăng nhập tài khoản QQ, thấy biểu tượng group ‘Ma quỷ đừng hỏi’ nhấp nháy liên tục, Trần Ngự cũng không vội vào xem mà ấn mở khung chat với ông lão, để lại tin nhắn [Ông, đây là số điện thoại di động của con, ông rảnh rồi thì mua một chiếc điện thoại di động rồi gọi cho con, sau này chúng ta liên lạc dễ dàng hơn. Nếu ông không có đủ tiền, ông nhắn số tài khoản cho con, con chuyển khoản cho ông]

Thực ra câu cuối cùng, Trần Ngự không định viết vào, với kĩ năng trừ ma như của ông mà còn thiếu tiền tiêu? Nhưng khi nghĩ đến mười lăm năm sống ở thôn Đại Mộc, ông sống rất giản dị, thế nên cô mới viết thêm câu cuối vào. Mặc dù không biết là nguyên nhân gì, nhưng Trần Ngự mơ hồ cảm thấy, hình như ông lão không có ý định dựa vào việc bắt ma để kiếm tiền.

Trần Ngự đợi hồi lâu nhưng không thấy ông trả lời, ảnh đại diện vẫn là một màu xám, vậy là ông thực sự không online rồi. Lúc này Trần Ngự mới nhấn vào biểu tượng group chat đang không ngừng nhấp nháy.

(Trong nhóm có người phát bao lì xì)

Nhìn thấy tin nhắn này, mắt Trần Ngự sáng lên, đưa tay đoạt được một bao lì xì đỏ, nhấn mở, bên trong có một trăm đồng, thật vui!

Mưa bay thán ba: Ha ha ha ...

Hạt đậu ma: ‘thán ba’, sao hôm nay cậu vui vẻ vậy? Phát liên tiếp ba bao lì xì luôn.

Cái gì? Mình bỏ qua mất hai cái? Trần Ngự lập tức lật lật, phát hiện bao lì xì đã cướp xong rồi, tiếc đứt ruột.

anh họ tôi, anh ấy bị ác ma làm bị thương, ha ha ha ...

Hòa thượng phạm giới: A di nhờ phúc, thí chủ, hiện nay là xã hội pháp chế, trước khi những ý nghĩ xấu xa trong nội tâm của anh chưa phát triển đến mức không cứu vãn được, xin hãy quay đầu lại. Hãy cố gắng làm một công dân tuân thủ tốt luật pháp.

Hạt hoàng liên: Hòa thượng giả, anh đến làm trò sao? Chúng ta là một nhóm Thiên Sư trốn thuế, chính chúng ta còn không tuân thủ tốt pháp luật nữa là.

Hòa thượng phạm giới: A di nhờ phúc, hai việc này hoàn toàn khác nhau. Trốn thuế chẳng qua chỉ là chút tiền mà thôi, nhưng còn anh ‘thán ba’, anh tiếp tục có những ý nghĩ xấu như thế chính là sự bất lợi cho một xã hội ổn định.

Mưa bay thán ba: Tôi cười một chút thì làm sao lại ảnh hưởng đến sự ổn định của xã hội, anh có biết không, ở ngoài trốn thuế cũng phải ngồi tù đó.

một nhóm Thiên Sư trốn thuế? Trốn thuế? Mình trốn thuế hả? Trốn thuế phải ngồi tù sao?

Tiếp nhận những thông tin mới nhất xong, ngồi ngốc mười giây đồng hồ, Trần Ngự cầm điện thoại di động lên mạng tra từ khóa ‘trốn thuế’, đọc được bản tin mấy ông chủ công ty trốn thuế bị bắt. Vậy là trốn thuế phải ngồi tù thật sao, Trần Ngự bị dọa rồi.

Thị trưởng Trần, con có lỗi với ba, là con gái ba mà con lại trốn thuế. anh trai, em có lỗi với anh, là em gái anh mà em lại trốn thuế. Cái mũ của hai người có còn nguyên được không?

Đột nhiên phát hiện là mình phạm pháp, Trần Ngự hốt hoảng lật đến tin nhắn Wechat với Lâu Minh, phát một biểu tượng khóc thút thít.

Lâu Minh trả lời rất nhanh: Sao thế?

Trần Ngự: anh Ba, anh có biết làm thế nào để nộp thuế bổ sung không?

Lâu Minh: Nộp thuế bổ sung? Ai trốn thuế vậy?

Trần Ngự: Em (một người khóc ngã xuống đất. JPG)

Lâu Minh: ...

Lâu Minh: Như thế nào?

Về mặt như đưa đám, Trần Ngự gõ chữ: Em vừa mới biết thì ra Thiên Sư kiếm được tiền thì phải nộp thuế, nhưng mấy trăm vạn em kiếm được mấy hôm trước em vẫn chưa nộp thuế, số tiền em trốn thuế có đặc biệt lớn không? Em lên mạng thấy người ta nói trốn thuế với số tiền đặc biệt lớn sẽ phải ngồi tù đó.

Lâu Minh ngồi ở phòng sách trên lầu hai, nhìn vào điện thoại di động, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ, anh lại nhìn một chút rồi bỗng nhiên bật cười.

Hình ảnh cô nhóc con ỉu xiu héo úa bỗng hiện lên trước mặt anh, Lâu Minh mỉm cười rồi đánh mấy chữ vào khung chat: Có anh ở đây, em sẽ không phải ngồi tù đâu.

Phát xong tin này, Lâu Minh quay trở ra khung chat với Trần Ngự, nhấn mở khung chat với Mao đại sư, do dự một chút rồi nhắn hỏi: Mao đại sư? Mọi người trong giới huyền học của ông có phải nộp thuế không?

Mao đại sư: Nộp thuế? Hình như tôi chưa bao giờ nộp thuế, sao cậu lại hỏi vậy?

Lâu Minh: không có gì. Chỉ là bỗng nhiên tôi nghĩ đến việc Thiên Sư của các ông trong giới huyền học thường bán một lá bùa có giá mấy chục vạn, cũng là tầng lớp người có thu nhập cao. Gần đây tôi đang nghiên cứu pháp luật về thuế nên hơi tò mò một chút.

Mao đại sư: thì ra là thế, giới huyền học chúng tôi hình như không bị yêu cầu đặc biệt phải nộp thuế. Ít ra là tôi và đệ tử của tôi đều không phải nộp thuế.

Lâu Minh: Tôi biết rồi. Cảm ơn đại sư.

Mao đại sư: không có gì. Lâu Minh à, sở thích của cậu ngày càng mở rộng đó nha.

Lâu Minh lại nói chuyện vài câu với Mao đại sư, sau đó mới chuyển qua khung chat với Trần Ngự: anh vừa mới hỏi thăm giúp em rồi, giới huyền học không cần nộp thuế nên cũng không có chuyện trốn thuế, chắc là em nghe nhầm rồi.

Trần Ngự lập tức mở to hai mắt: thật không?

Lâu Minh: thật!

Lâu Minh là ai? Mặc dù không biết công việc cụ thể của anh là gì nhưng chỉ nhìn một sân nhà anh đầy lính đặc chủng, ngay cả ba thị trưởng nhà mình cũng phải kiêng nể thì thân phận của anh nhất định không thể thấp được, anh đã nói không cần nộp thuế thì chắc chắn là không cần nộp thuế.

Trần Ngự yên lòng, quay trở lại nhóm chat, tiếp tục nhìn màn hình. Lúc này trong nhóm chat đang tán gẫu một đề tài mới.

Hạt đậu ma: Hình như gần đây có rất nhiều Thiên Sư bị thương đó.

Phong Hỏa đạo nhân: Đúng vậy đó, tôi cũng nghe nói là có quan hệ với sự việc sinh hồn trước đó.

Mưa bay thẳng ba: Đúng đó, đúng đó. Hôm trước tôi nghe lén ông nội tôi nói chuyện với anh họ, nói cái mà cần nuốt sinh hồn là một con yêu quái đó. Hình như còn một sinh hồn cuối cùng chưa cần nuốt được cho nên đang gây rối loạn khắp nơi.

Hòa thượng phạm giới: Sinh hồn cuối cùng? Con yêu quái này muốn cần nuốt bao nhiêu sinh hồn vậy? Sau khi cần nuốt sẽ biến thành cái gì?

Mưa bay thẳng ba: Tôi cũng không biết, tu vi trong nhà thì tôi là yếu nhất, ông tôi sẽ không nói cho tôi mấy điều này đâu. Nhưng mà hình như yêu quái này rất lợi hại đó, ông nội tôi đã nghĩ đến việc chính mình ra tay, tưởng bối như ông đã nhiều năm chưa chính mình xuất chiêu.

Phong Hỏa đạo nhân: Tôi nghe nói con quái vật này cần nuốt sinh hồn nhất định phải là người sinh ngày âm tháng âm năm âm, ngày hôm qua, Thiên Sư trẻ có tiềm năng nhất của nhà họ là Lương Quang vì bảo vệ một người sinh ngày âm tháng âm năm âm mà bị quái vật kia làm bị thương.

Mưa bay thẳng ba: Ha ha, bị thương thật tốt.

Hòa thượng phạm giới: Thí chủ, sao ác khí của anh lại nặng như vậy, mặc dù chúng ta đều trốn thuế hợp lý, nhưng đối với những đồng nghiệp quy củ nộp thuế, chúng ta vẫn phải tôn trọng họ chứ.

Hạt hoàng liên: Trang web vừa mới công bố nhiệm vụ mới, giải thưởng năm trăm vạn, miễn thuế.

Hạt đậu ma: Lương Quang đánh không lại yêu quái đó mới treo giải năm trăm vạn? Miễn thuế cũng không đi.

Hạt hoàng liên: Nhiệm vụ là bảo vệ sinh hồn con người, không phải là giết chết mục tiêu.

không phải là anh Ba nói không cần phải nộp thuế sao? Sao trong nhóm lại còn nói đến việc nộp thuế. Trần Ngự nghe mà không biết đâu ra đâu. cô nhện không được nhấn tin riêng cho người duy nhất trong nhóm có quan hệ tốt với mình là 'Mưa bay thẳng ba', hỏi: Nộp thuế là ý gì? Thiên Sư kiếm tiền không phải là không cần nộp thuế sao?

Mưa bay thẳng ba: Cái gì?

Tôi muốn xây đường: Mọi người không phải nói nhóm chúng ta là nhóm trốn thuế sao? Còn có cái gì mà trốn thuế hợp lý

Mưa bay thẳng ba: A, ha ha, anh muốn nói cái này à. nói chúng ta là trốn thuế, thực ra không phải là thực sự trốn thuế mà chỉ là hợp lý tránh đi phí thủ tục thôi.

Tôi muốn xây đường: Phí thủ tục?

Mưa bay thẳng ba: Chính là khi từ trang web huyền học quốc gia nhận nhiệm vụ sẽ phải thanh toán phí thủ tục.

Tôi muốn xây đường: Trang web huyền học quốc gia?

Mưa bay thẳng ba: Đại thần, anh không biết cái này luôn sao, trang web huyền học á, định kỳ sẽ công bố các loại nhiệm vụ trên trang web, trang web này là do chính phủ đặc biệt thành lập.

Tôi muốn xây đường: Tôi không biết a!

Mưa bay thẳng ba:

Mưa bay thẳng ba: .xuan.net(trang web không có thật, xin đừng nhấn tải mất công)

Mưa bay thẳng ba: Trang web huyền học quốc gia là trang web chuyên đăng tải, thông báo các sự kiện kì dị trong cả nước, admin cũng sẽ định kỳ đăng tải các sự kiện chưa kịp giải quyết hoặc không có cách nào giải quyết. Giá cả vừa phải, không lừa già trẻ, tất cả Thiên Sư đều có thể nhận nhiệm vụ, nhưng nhất định phải nộp 30% phí thủ tục.

Tôi muốn xây đường: 30%? Sao cao dữ vậy?

Mưa bay thẳng ba: Đúng không? anh cũng cảm thấy quá cao phải không. Thiên Sư chúng ta đi trừ ma đã rất nguy hiểm rồi, bắt một con ma đạo hạnh một trăm năm kiếm được một trăm vạn, trong đó mua bùa chú đã mất mấy mươi vạn rồi, nếu như tiêu hao linh khí quá nhiều còn phải tốn tiền đi bổ sung linh khí. Nhìn thì thấy kiếm được nhiều tiền nhưng tới tay chẳng còn bao nhiêu. Bọn họ còn muốn chúng ta nộp 30% phí thủ tục, đúng là điên mà.

Mưa bay thẳng ba: Vì phí thủ tục là do chính phủ thu nên chúng tôi thường gọi đùa là tiền thuế của giới huyền học.

Trần Ngư nghĩ nghĩ rồi nghi ngờ hỏi: Vậy phí thủ tục cao như vậy, chúng ta không nhận là được rồi. Sao lại gọi chúng ta là nhóm trốn thuế?

Mưa bay thẳng ba: anh cho là ở đâu mà có nhiều nhiệm vụ cho chúng ta làm. không phải anh nghĩ là chúng ta chỉ cần vô tình đi trên đường cũng gặp được hồn ma đó chứ? Bây giờ người ta rành lắm rồi, anh vô duyên vô cớ đoán mạng cho người ta, người ta còn cho anh là kẻ lừa đảo nữa là. Cho nên phần lớn Thiên Sư đều nhận nhiệm vụ từ trang web huyền học. Nhưng phí thủ tục thực sự là quá cao, rất nhiều Thiên Sư sau khi làm xong nhiệm vụ, nộp phí thủ tục xong rồi còn có khi thâm vốn nữa. Cho nên admin của chúng ta đã tạo ra nhóm này.

Tôi muốn xây đường: anh nói rõ hơn chút coi?

Mưa bay thẳng ba: Sao cái gì anh cũng không biết thế? Đơn giản là anh lên trang web huyền học nhận nhiệm vụ, sau đó đem nhiệm vụ đó báo cho admin, admin sẽ thu 5% phí thủ tục giúp chúng ta tìm phương thức liên lạc của người đã có yêu cầu nhiệm vụ, sau đó chúng ta vượt mặt trang web huyền học, trực tiếp liên hệ với người có yêu cầu.

Tôi muốn xây đường: ...

Mưa bay thẳng ba: Vậy là được ba cái lợi, admin kiếm được 5% phí thủ tục, Thiên Sư tiết kiệm được 25% phí thủ tục, người có yêu cầu cũng có thể phải trả số tiền ít hơn để có được sự phục vụ như nhau, cái này gọi là không có cò ở giữa kiếm tiền chênh lệch!

Tôi muốn xây đường: ...

Mưa bay thẳng ba: Nhưng mà đại thần, sao anh chẳng biết gì hết thì sao lại tham gia vào nhóm này được.

Tôi muốn xây đường: Tài khoản này do người khác đưa cho tôi.

Mưa bay tháng ba: thì ra là thế.

Cùng ‘Mưa bay tháng ba’ nói chuyện xong, Trần Ngự rất tò mò đối với trang web huyền học quốc gia, cônhấp mở trang web huyền học quốc gia, đang định cẩn thận nghiên cứu thì bỗng nhiên có tiếng nhắc của hệ thống.

Tích tích.

Trần Ngự nhìn lại, phát hiện hình đại diện của ông lão đang nhấp nháy, cô lập tức ấn vào.

Ta là đại hào: Tài khoản của ông là 62222*****, tên: Ngô Lễ.

Ta là đại hào: Ông đã gửi email cho con rồi, nhớ nghiên cứu cho kỹ, nếu xảy ra chuyện gì, ông khôngkịp chạy đi cứu con đâu.

Lập tức Trần Ngự nhấn lại: Ông, con còn có việc muốn hỏi ông nè.

Trần Ngự đợi một lúc lâu vẫn không có trả lời, nhìn kỹ lại mới phát hiện ông lại offline rồi.

Hóa ra phát tin xong liền off luôn, cái quỷ gì vậy?

Trần Ngự tức muốn chết rồi nhưng cũng không thể làm gì. Chỉ có thể chờ ông đi mua điện thoại di động rồi liên lạc sau. Nghĩ như vậy, Trần Ngự nhìn tin nhắn của ông, dùng điện thoại di động chuyển khoản cho ông mười vạn đồng.

Chuyển khoản xong, Trần Ngự mới nhấn mở email ông Ngô gửi, phát hiện có mấy tấm ảnh chụp, chụp một quyển notebook cũ kĩ, trên mặt giấy ó vàng ghi lại phương pháp trừ ma và các trận pháp.

Cái ảnh chụp này rõ ràng là dùng điện thoại di động để chụp, tìm Trần Ngự lại một hồi đau, hối hận vì cô đã chuyển tiền quá sớm.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: Phục vụ, cậu đến chỉ cho tôi sử dụng Online Banking đi, tôi không biết nạp tiền cho trò chơi.

Phục vụ quán net: Lão tiên sinh, ông nạp bao nhiêu?

Ông Ngô: Nạp trước một vạn đi.

Phục vụ quán net:

Ông Ngô: Cháu gái tôi vừa mới chuyển cho tôi mười vạn, cho tôi chơi trò chơi đó.

Phục vụ quán net:

27. Chương 26: Thu Hồi Vốn

Đầu tiên, Trần Ngự bỏ ra mấy tiếng đồng hồ nghiên cứu tài liệu ông lão (lão đầu) đã gửi đến, sau đó, nhận không được tỏ mò tiếp tục nghiên cứu trang web huyền học.

Xem xong, Trần Ngự vô cùng hưng phấn. Trước đó, cô đang còn rất lo lắng, tuy nói trừ ma đúng là rất có tiền nhưng không phải ngày nào cô cũng gặp được người có yêu cầu trừ ma. cô cũng không phải đi trên đường mà vô tình bắt gặp được hồn ma xui xẻo nào đó như Đồng Triều. Đùng, Đồng Triều đùng gặp nữa thì hơn, gặp phải anh ta thì xui xẻo chính là cô.

Trừ việc bắt ma, bùa chú mặc dù giá rất cao, trước đó cô thấy trong nhóm có người hỏi mua bùa chú, tưởng rằng việc bán bùa chú không lo đến nguồn tiêu thụ. Kết quả chờ mấy ngày mới phát hiện, khi nào gặp tình huống gấp gáp người ta mới mua bên ngoài, bình thường đều là tự vẽ mà dùng.

Điều này, Trần Ngự hiểu được. Ví dụ như muốn để cô mua bùa chú của người khác dùng, nếu không phải là bắt đắc dĩ thì đó chính là đầu cô bị nước vào.

Hai ngày trước cô mới mở một cửa hàng bán đồ linh vật trên mạng, bán mấy bùa trừ ma, bùa trấn sát, nhưng ngay một khách ghé thăm cũng đều không có. Trần Ngự không còn ôm bất cứ hi vọng gì với nó, cứ để ở đó thôi, may mà việc mở cửa hàng này không tính phí, bằng không thì tiếc muốn chết.

Mặc dù bây giờ cô vẫn không biết việc xây đường cần bao nhiêu tiền nhưng cũng phải tốn đến hàng trăm triệu. Coi ra, chút tiền nhỏ trong tài khoản ngân hàng của cô vẫn chưa thấm vào đâu.

Mấy ngày nay Trần Ngự đang còn suy nghĩ làm sao để kiếm tiền, bỗng nhiên lại phát hiện cái trang web huyền học này. thật là không nhìn thì không biết, xem xong cô mới giật mình, trên đó hàng hà sa số các loại nhiệm vụ giải quyết các vấn đề kì dị, tất cả đều đại biểu cho số dư tài khoản trong ngân hàng đó, Trần Ngự xem mà hai mắt phát ra ánh sáng của tiền luôn rồi.

Tuy nói phí thủ tục hơi mắc một chút, nhưng không phải còn có admin của nhóm cô sao. Trần Ngự tham gia nhóm được hơn một tháng, rốt cục cũng cảm nhận được thâm ngôn của nhóm – nhóm tiết kiệm tiền.

Kết quả của việc hưng phấn quá độ chính là, ngày hôm sau, người luôn dậy sớm nhất phòng 518-Tây Thi của chúng ta đã ngủ thẳng giấc đến giờ cơm trưa mới dậy được.

Sau khi ăn xong bữa trưa bạn cùng phòng mang về giúp, Trần Ngự lên giảng đường, đưa ánh mắt mơ màng nhìn lên bục giảng, cả người cố gắng giữ tỉnh táo, về phần trên lớp thầy đang giảng cái gì, dù sao cũng vừa mới khai giảng, kiến thức cũng chưa có gì khó, khi nào về lật sách coi lại là được.

Xong tiết học, Trần Ngự và các bạn đi ra khỏi phòng học, tiếp tục thảo luận hôm nay đi ăn món gì. Khi giơng mắt nhìn thấy dưới bậc cầu thang đang có một nhóm nữ sinh vây thành vòng tròn, vô cùng phấn khích.

“Đó là ông chủ của VK kìa.”

“Tớ thích quần áo của họ nhất đó, một quý có kiểu mới tớ đều đi mua.”

“Đồng thiếu thực đẹp trai lại vừa đẳng cấp nữa.”

“Màu sắc thiết kế của họ rất phong cách, lần đầu tiên tớ thấy một người đàn ông mặc đồ nhiều màu như vậy mà vẫn đẹp đó.”

“Nghe nói đàn ông trong giới thời trang đều là GAY đó.”

“Cậu nói vậy gì không, hình như Đồng thiếu mỗi mùa thời trang đều thay bạn gái đó.”

“Làm sao bây giờ, đồ này của tớ là Fake A, anh ấy có thể nhận ra không?”

...

Mọi người nghe bàn tán, Hàn Du và Phương Phỉ Phỉ rất nhanh liền đoán được người phía dưới là ai, lập tức hưng phấn dắt Trần Ngự và Trương Mộc Oản đến xem náo nhiệt.

“thì ra người ở đó là Đồng thiếu nha. Đó là nam thần của mình đó.” Phương Phỉ Phỉ vừa kéo Trần Ngự, vừa ‘phổ cập giáo dục’ cho cô nghe “Tớ chỉ mặc nhãn hiệu quần áo do anh ấy thiết kế.”

Cậu đi mà lừa quỷ ấy, tớ không tin từ nhỏ cậu chưa mặc đồng phục bao giờ.

“A a a a, tớ cũng thích anh ấy lắm, anh ấy đẹp trai siêu cấp luôn.” Hàn Du cũng rất kích động.

Trần Ngự bị cưỡng ép chen chúc trong đám đông, trong lòng bị thương vô cùng, các cậu nhìn nam thần của các cậu sao phải kéo mình vào, mình đâu biết Đồng thiếu là người nào đâu a. Mặc dù Trần Ngự rất chỉ là không tình nguyện, nhưng theo sự thúc đẩy của đám đông, cùng Phương Phỉ Phỉ bị đẩy lên phía trước.

“Nam thần, nam thần!” Phương Phỉ Phỉ phấn khích nhìn nam thần phía trước vẫy tay điên cuồng.

Trần Ngự cũng ngó nhìn theo, đột nhiên cảm thấy chàng trai đeo kính râm đứng cách đó không xa nhìn hơi quen mắt.

Đồng Triều chậm rãi quay đầu lại, đang định cho đám đông fan hâm mộ một nụ cười quyến rũ, thì không ngờ lại nhìn thấy người mà cậu ta đang tìm kiếm bấy lâu. Đồng Triều cười đắc ý, đưa tay lấy kính râm xuống tùy ý gài lên cổ áo, trong tiếng hét chói tai của đám đông thiếu nữ hâm mộ, bước về phía Trần Ngự.

Chú hai còn sợ người ta không đồng ý nữa chứ, nhìn xem, Trần Thiên Sư không phải cũng là fan hâm mộ của mình sao. Tuy cậu ta không có ký ức thời gian còn là sinh hồn, nhưng thử hỏi, người phụ nữ nào có thể chống lại sự quyến rũ của cậu ta. Coi như là không bị cậu ta quyến rũ nhưng cũng không thể chống lại sự hấp dẫn của các bộ trang phục do cậu ta thiết kế. Đồng Triều vừa tự bồ não vừa tự tin bước đến.

“Mặc dù tôi không còn nhớ em nhưng chắc chắn là em còn nhớ tôi chứ.” Đồng Triều nhìn Trần Ngự nháy mắt cười mờ ám.

“anh là ai?” Về mặt Trần Ngự không thay đổi.

“...” Đồng Triều vừa định bày ra tư thế đẹp trai lóa mắt, xém chút nữa ngã ngựa.

“Thi Thi, cậu không biết anh ấy hả? Đó là Đồng Triều đó, nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nhất cả nước đó, trang phục anh ấy thiết kế rất đẹp đó.” Phương Phỉ Phỉ đang đứng bên cạnh lại ‘phổ cập kiến thức’ cho Trần Ngự.

Đồng Triều vui mừng gật đầu, cuối cùng cũng có người biết nhìn hàng a, nhin không được nhìn Phương Phỉ Phỉ cho cô cái nháy mắt phóng điện.

Mặt Phương Phỉ Phỉ đỏ bừng lên.

“Tớ không để ý!” Trần Ngự nhún vai.

Chẳng lẽ mình nhận nhầm người rồi? Với niềm tin mù quáng vào sự quyến rũ của bản thân, Đồng Triều lấy điện thoại di động ra, nhấn mở thư viện ảnh, lật đến hình chụp của Trần Ngự, cẩn thận so sánh một hồi, rồi nói “Đúng rồi mà, mặc dù so với trên ảnh thì em ở bên ngoài trắng hơn một chút, nhưng là cùng một người mà.”

“cô nhóc, em tên Trần Ngự phải không?” Đồng Triều hỏi.

“anh biết Thi Thi nhà chúng em sao?” Trần Ngự không trả lời, đứng bên cạnh, Phương Phỉ Phỉ đã giành việc xác nhận danh tính cho cô.

“Quả nhiên là em.” Khi xác định đúng người, Đồng Triều đưa tay kéo Trần Ngự ra khỏi đám đông “Nhóc con, em đi theo tôi.”

Hại cô tốn nhiều bùa chú như thế mà còn dám đến trêu chọc cô. Thù mới hận cũ kéo đến, Trần Ngự giẫm mạnh xuống chân Đồng Triều làm cậu ta đau đến mức phải rên lên một tiếng, ngồi xổm xuống che lấy chân mình.

“Giày FS đó, một đôi giá mười mấy vạn luôn đó.” một cô gái đứng bên báo giá đôi giày.

Mười mấy vạn? Trần Ngự đập nốt vào chiếc còn lại.

“A!!! Em đang làm cái gì vậy?” Đồng Triều tức giận ngẩng đầu.

“Còn dám làm phiền tôi thử xem.” Trần Ngự nói xong, kéo tay Phương Phỉ Phỉ đi tìm hai người bạn còn lại, bỏ đi mất.

“Em đứng lại đó cho tôi!”

Làm sao Trần Ngự có thể để ý đến cậu ta, cô bước đi không thèm quay đầu lại.

Đến quán ăn ngoài trường, các bạn cô làm gì còn tâm trạng ăn cơm, tất cả tập trung nhìn chằm chằm Trần Ngự đang ăn quên trời quên đất. Trần Ngự cuối cùng cũng ăn no, ngẩng đầu đối diện với ba cặp mắt sáng rực, lập tức bị dọa mà nấc lên một tiếng.

“Các cậu nhìn cái gì thế?” Trần Ngự cầm ly nước bên cạnh, tranh thủ uống một ngụm.

“nói, sao cậu lại biết Đồng thiếu?” Phương Phỉ Phỉ hỏi trước.

“Nhóc con, em đi theo tôi!” Về mặt Hàn Du đầy mập mờ “Cậu có biết lần trước người được anh ấy dẫn đi là ai không. Siêu mẫu quốc tế Lữ Vi Vi đó!”

“Cũng là bạn gái thứ mười lăm của anh ấy!” Trương Mộc Oản nói.

“Các cậu không ngờ đâu, rõ ràng là Đồng thiếu biết Thi Thi, há miệng liền gọi tên của Thi Thi kìa.” Phương Phỉ Phỉ nói.

“Sao chúng tớ không biết, chuyện lúc nào?” Lúc đó Hàn Du và Trương Mộc Oản đang còn ở phía sau, không có cách nào chen lên trước được.

“nói mau, chuyện của cậu với anh ấy là gì?” Phương Phỉ Phỉ hỏi.

Có chuyện gì nữa đây? Chính là thằng oắt đó thiếu tiền cô a. Nhưng mà Trần Ngự không thể nói như thế, nghĩ nghĩ một chút rồi trả lời “Trong một lần mình ra ngoài mua quần áo đã gặp anh ta.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, tớ nói với anh ta quần áo ở đó thật khó coi, không có bộ nào phù hợp với tớ. Kết quả người này giống như người điên, kéo tay tớ nói để anh ta phối quần áo cho tớ.” Trần Ngự nửa giả nửa thật nói, dù sao Đồng Triều là nhà thiết kế thời trang, nói như vậy so với việc nói cô gặp hồn ma của Đồng Triều thì có sức thuyết phục hơn.

“Vậy chắc là cậu đã vào cửa hàng VK rồi.”

“Cậu dám ở trước mặt nhà thiết kế nói quần áo của người ta khó coi, không trách được anh ấy đi tìm cậu.”

“Nhưng mà cũng không phải là không tốt, Đồng thiếu nói tự mình phối quần áo cho cậu kìa.”

“Quần áo của nhà anh ta đắt như vậy, tớ làm sao mà mua nổi chứ.” Trần Ngự nói.

“Cũng đúng!” Đồng thiếu tự mình ra tay, chắc chắn là có giá trên trời, loại sinh viên phổ thông như bọn cô làm sao trả nổi.

Ba người xem như là đồng ý cách giải thích của Trần Ngự, bữa ăn cũng đã xong, mọi người đứng dậy tính tiền, nhân viên thu ngân thông báo đã có người thanh toán.

“Ai vậy?” Hàn Du hỏi

“Vị tiên sinh đã tính tiền nói chờ các cô ở bên ngoài.” Nhân viên thu ngân nói.

Bốn người mang theo nghi ngờ đi ra cửa tiệm ăn, mặc dù mùa hè ngày tương đối dài, nhưng cũng là thời gian ăn cơm tối, sắc trời đã nhá nhem tối. Đối diện bên kia đường, một chiếc xe hơi sang trọng đang lẳng lặng đứng chờ. Mặc dù Đồng Triều không đứng bên ngoài chờ, nhưng chiếc xe này mọi người vừa mới nhìn thấy nên không khó để đoán người bên trong là ai.

“thì ra là Đồng thiếu.”

Trần Ngự nhướn mày, nhỏ giọng nói “Đừng để ý đến anh ta, chúng ta đi thôi.”

Mọi người vừa quay đầu bước đi hai bước thì thấy một người thanh niên mặc bộ đồ vest màu đen ngăn lại “Trần tiểu thư, cô có thể dành chút thời gian nói chuyện không?”

Trần Ngự nhìn thấy trên người anh ta có thấp thoáng linh lực thì biết anh ta cũng là người trong giới huyền học, cô trầm tư hai giây rồi đi về phía người thanh niên.

Ngồi trong xe, Đồng Triều nhìn cảnh này, nhin không được nhú mày, chẳng lẽ mình không đẹp trai bằng Tưởng Huy mặt chữ điền này à?

“Trần Thiên Sư, trời sắp tối rồi.” Tưởng Huy nói.

“Cho nên?” Trần Ngự không hiểu hỏi

“Cái vật kia khi trời tối sẽ đến tìm Đồng thiếu.” Tưởng Huy nói “Trong thời gian này, sự phụ tôi vì bảo vệ Đồng thiếu đã bị thương nặng rồi.”

Trần Ngự nghe vậy thì hiểu rõ, thì ra xác sống kia vẫn không từ bỏ Đồng Triều xui xẻo này.

“Nó không phải chỉ cần nuốt sinh hồn thôi sao? Các anh chỉ cần phòng ngừa không để cho sinh hồn của anh ta bị dẫn đi là được chứ gì.” Trần Ngự nói.

“Người sau khi chết trong khoảng khắc, hồn phách vẫn còn mang theo sinh khí.” Tưởng Huy nhắc nhở.

Trong nháy mắt, sắc mặt Trần Ngự trở nên nghiêm trọng hơn, đây là xác sống sẽ không quan tâm gì hết, giết ngay không hỏi.

“Trước đó, nhờ phúc của Trần Thiên Sư đã cứu được Đồng thiếu, nhưng không hiểu vì sao quái vật kia vẫn nhìn chằm chằm Đồng thiếu không tha.”

“Đó là vì Đồng thiếu của các anh được nuôi quá tốt.” Trong linh hồn mang theo linh lực, với lại người có ngày sinh là ngày âm tháng âm năm âm không có nhiều.

“Cái gì?” Tưởng Huy không hiểu lắm.

“không có gì, anh nói tiếp đi, tìm tôi có chuyện gì?” Trần Ngự hỏi.

Tưởng Huy tiếp tục nói “Con quái vật đó nguy hiểm như thế nào thì Trần Thiên Sư hẳn cũng rõ ràng. Nếu quả thật nó cần nuốt được Đồng thiếu, rồi biến thành cái gì, hậu quả chúng ta không thể dự đoán được.”

Trong đầu Trần Ngự lập tức hiện lên hình ảnh dòng ghi chép tối hôm qua cô đã xem: Xác sống, còn gọi là cương thi sống, nó khác với cương thi bình thường ở chỗ là hủy hoại đầu óc của con người. Mỗi khi nói cần nuốt một sinh hồn thì sức mạnh của nó sẽ càng nhân lên.

Trần Ngự do dự một chút rồi nói “hiện giờ tôi không có cách nào có thể giúp đỡ, hôm đó để đối phó với nó, mấy bảo bối và bùa chú của tôi đều sử dụng hết rồi.”

“Cái này không thành vấn đề.” Tưởng Huy lập tức nói “Ngài cần bảo bối hay bùa chú gì thì cứ nói, sư phụ đã chuẩn bị dự toán cho ngài một ngàn vạn để mua sắm các loại bùa chú, bảo bối, nếu không đủ thì chúng tôi có thể chi thêm.”

Hôm đó, khi đón Đồng thiếu từ chỗ Trần Thiên Sư về, sư phụ phát hiện có đặc điểm nhỏ đó là Trần Thiên Sư rất mê tiền.

một ngàn vạn???

Trần Ngự bị dọa mà lão đảo.

“Trần Thiên Sư, ngài sao vậy?” Tưởng Huy quan tâm hỏi.

“không sao, tôi giẫm lên hòn đá nên bị trượt chân.” Trần Ngự cường chế mình bình tĩnh lại, nói “Tôi muốn mua đồ gì thì các anh mua hay là tự tôi đi mua.”

“Chúng tôi mua cũng được mà ngài mua cũng được.” Tưởng Huy nói.

Trần Ngự cúi đầu trầm tư, trên thực tế là đang cố gắng kìm chế tâm trạng kích động của mình, một ngàn vạn, một ngàn vạn ...

“Trừ cái đó ra, nếu như Trần Thiên Sư đồng ý giúp đỡ, chúng tôi còn chuẩn bị một ngàn vạn phí vất vả.” Tưởng Huy tiếp tục dội bom.

“Tôi đồng ý.” Trần Ngự nói lời chính nghĩa “Nếu để cho quái vật kia lộng hành, chẳng phải là gây hại cho nhân gian sao.”

“Vâng, Trần Thiên Sư thật có tâm.”

“Vậy anh chuyển tiền cho tôi trước đi, tôi cần mua một số bảo bối và bùa chú.” Trần Ngự nói.

“Xin hỏi Trần Thiên Sư muốn bảo bối và bùa chú gì, ở đây chúng tôi cũng mang theo ...”

“Bùa chú và bảo bối tôi mua được chế tạo theo phương pháp đặc biệt, của các anh không được.” Trần Ngự nói “Phương pháp của tôi hơi khác một chút, không sử dụng bùa chú thông thường được.”

“Vâng, tôi biết rồi. Tôi chuyển khoản cho ngài ngay đây.” Sư phụ đã nói, chỉ cần Trần Thiên Sư đồng ý, tiền chỉ là chuyện nhỏ.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: một ngàn vạn, cũng miễn cưỡng cho tôi thu hồi vốn.

Tam thiếu: Nhớ là chia cho anh ba phần.

Tây Thi: không thích anh chút nào.

Tam thiếu: Của anh chính là của em ...

28. Chương 27: Tái Đầu Với Xác Sống

Vì hai ngàn vạn mà phải khom lưng lần nữa, Trần Ngự vui mừng đi về phía các bạn học, định giải thích một chút rồi đi.

“Các cậu về trước đi, tớ có việc ra ngoài một chút, xong việc sẽ về nhà ngủ rồi sáng mai lên lớp luôn.”

“Cậu đi đâu? Người vừa nãy nói gì với cậu thế?” Mọi người đều biết nhà Trần Ngự khá gần trường nên về nhà cũng không khác thường. Nhưng nhìn mặt mày Trần Ngự vui mừng thế kia là cũng biết là có chuyện tốt xảy ra.

“không phải lúc nãy tớ nói rồi sao, Đồng thiếu kia nói nhất định phải giúp tớ phối quần áo.” Giọng nói Trần Ngự kích động “anh ta nói anh ta cần chứng minh quần áo của anh ta là đẹp nhất. Chỉ cần tớ đồng ý cho anh ta phối đồ thì anh ta sẽ miễn phí quần áo cho tớ.”

Đưa hai ngàn vạn cho cô đó, thu hồi vốn rồi, a a a ...

“thật hả, để chúng tớ đi cùng được không.” Mấy cô nương trẻ đều là những người mê ăn diện, được nhà thiết kế thời trang nổi tiếng phối đồ luôn đó.

“Chắc là không được rồi.” Trần Ngự đau lòng.

“Cũng phải, Đồng thiếu chắc là đưa cậu đến văn phòng của anh ấy, người ngoài không thể vào được đâu.” Hàn Du lý giải.

“không sao hết, chờ mai Trần Ngự quay về, chúng ta nhìn là biết ngay thôi.” Trương Mộc Oản an ủi.

“Đúng, đúng, Thi Thi, cậu chuẩn bị trở thành Tây Thi thật rồi.” Phương Phỉ Phỉ kích động nói.

“Tớ vốn chính là Tây Thi.” Trần Ngự xem thường nói.

“Dừng lại a!” Ba người đồng thời liếc trắng mắt nhìn Trần Ngự.

Cùng bạn giải thích xong, Trần Ngự vẫy vẫy tay rồi ngồi vào ghế xe bên đường.

Khi một lần nữa nhìn thấy Đồng Triều, Trần Ngự bỗng nhiên cảm thấy nhìn Đồng Triều thuận mắt hẳn lên, thật kỳ quái.

“Em thật sự là Thiên Sư à?” Đồng Triều nhin không được nhìn Trần Ngự hỏi.

“Ừ.” Trần Ngự chỉ ‘ừ’ một tiếng, rồi ngẩng đầu nhìn Tưởng Huy đang lái xe “A ... Bây giờ chúng ta đi đâu, có địa chỉ cụ thể không?”

“Trần Thiên Sư, chúng ta sẽ đến biệt thự của nhà họ Đồng, số 388 đường Kim Hà.” Tưởng Huy đáp.

“Tôi biết rồi.” Trần Ngự nghe địa chỉ, cúi đầu mở Wechat với Lâu Minh, nhắn tin (anh Ba, anh Ba, anh cho người đem mấy lá bùa huyền sát đến cho em được không? Số 388 đường Kim Hà. Đúng rồi, mang cả la bàn luôn nha.)

Sau trận đánh lần trước, la bàn mất quá nhiều linh khí nên Trần Ngự đặt nó trong nhà Lâu Minh. Với lại, gần đây cô cũng không nhận đơn đặt hàng trừ ma nào nên vẫn chưa lấy nó về, dù sao la bàn ở đó cũng vui quên trời quên đất.

Rất nhanh Lâu Minh nhả trả lời (Em lại đi bắt ma sao? Có nguy hiểm không?)

Trần Ngự cười nhả lại (Có bùa huyền sát của anh Ba rồi, không sợ nguy hiểm)

đang ngồi vẽ thiết kế vũ khí, Lâu Minh nhìn câu trả lời thì cười nhẹ một tiếng, cô nhóc này miệng ngọt thật đó. Lâu Minh để bút xuống, xoay người lấy chiếc hộp đen trên giá sách xuống. Trong chiếc hộp này đựng bùa huyền sát mà Trần Ngự đã vẽ, vì không biết lúc nào cô nhóc đó cần dùng nên Lâu Minh vẫn mang theo bên người. Lúc ngủ thì đặt đầu giường, khi làm việc trong phòng sách thì để trên giá sách, cũng không biết là hấp thu được bao nhiêu sát khí nữa.

“Điền Phi.” Lâu Minh gọi.

“Tam thiếu.” Điền Phi có mặt nhanh chóng.

“Cậu cho người mang hộp này đến số 388 đường Kim Hà, phải tận tay đưa cho Trần Ngự.”

“Vâng.” Điền Phi cầm hộp, đi ra ngoài tìm người.

“Còn ...” Lâu Minh tiếp tục dặn dò “Chờ cô nhóc xong việc thì đón về luôn.”

“rồi!”

(anh đã cho người đưa qua cho em rồi đó, cẩn thận một chút.), nhìn tin nhắn của Lâu Minh, Trần Ngự chợt thấy an tâm hẳn lên. cô cất điện thoại, nhìn ra ngoài đường.

“Có phải tôi đã đắc tội gì với em không?” Đồng Triều thực sự không thể hiểu được, mình đường đường là một cao thủ tán gái, nhưng sao lại không đả động gì được cô nhóc này.

“Đúng thế!” Trần Ngự gạt đầu không chút do dự “Khó khăn lắm tôi mới thuyết phục mình đến giúp anh đó (chủ yếu là do hai ngàn vạn kia), cho nên anh cẩn thận đừng có lại đắc tội tôi.”

Lại để cô lỗ vốn, không cần đến xác sống động thủ, chính cô sẽ tự mình ra tay.

“...” Cảm giác được luồng sát khí, Đồng đại thiếu im lặng ngồi dịch ra xa.

Lúc này, sắc trời đã tối đen, đang lái xe, Tưởng Huy nhìn bầu trời tối om, nhắc nhở “Trần Thiên Sư, trời tối rồi.”

Bị đuổi giết đã mấy đêm rồi, sắc mặt Đồng Triều tái nhợt.

“Đừng nóng ruột.” Trần Ngự mở cửa sổ ra, bầu không khí nóng ủa vào, dù trời đã tối nhưng nhiệt độ không khí trong thành phố vẫn chưa có dấu hiệu hạ nhiệt “Hôm nay, chỉ số bụi PM khá cao, nồng độ linh khí đã bị tro bụi phân tán bớt, tôi đoán là phải một giờ nữa nó mới có thể ra ngoài.”

Trong ghi chép của ông lão đã nói, khi chưa hoàn toàn kích hoạt cương thi sống thì hồn thể không ổn định, khi ra ngoài cần có nồng độ linh khí nhất định. Ban đêm, nồng độ linh khí tương đối cao và ổn định hơn nên xác sống thường hoạt động vào ban đêm. Nhưng khi nó đã hoàn toàn được kích hoạt thì hững điều này không còn ý nghĩa nữa.

“A?” Về mặt Tưởng Huy mù mờ.

“Chỉ số PM?” Đồng Triều không thể tin nói “Nó còn chú ý đến chất lượng không khí nữa sao?”

“Cho nên mới nói, khi bầu không khí ô nhiễm nghiêm trọng, thực sự là cả người và ma đều phần nộ mà.” Trần Ngự cảm thán nói.

Nếu không phải là chú Hai cậu ta bảo đảm đi bảo đảm lại đúng là cô nhóc tên Trần Ngự này là người đắc cứu mình, cậu ta còn cho rằng mình đã gặp phải một kẻ lừa đảo đó chứ.

Hai mươi phút sau, xe dừng trước một ngôi biệt thự, đồng thời đến còn có người phụ trách mang bùa huyền sát đến cho Trần Ngự – Hà Thất.

“Tiểu thư Trần Ngự, đây là đồ Tam thiếu cho tôi mang đến cho cô.” Hà Thất đưa hộp cho Trần Ngự.

Trần Ngự nhận lấy, mở ra thấy bên trong là la bàn và bùa huyền sát thì càng thêm chắc chắn “Trợ lý Hà, cảm ơn anh đã đích thân mang đến cho tôi.”

Hà Thất gật đầu cười, không nhúc nhích.

“À ...” Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Tôi ở đây không sao đâu, trợ lý Hà, anh về trước đi, không làm phiền anh nữa.”

“Tiểu thư Trần Ngự, Tam thiếu dặn tôi là ở đây chờ cô. Khi nào cô giải quyết xong thì đưa cô về trường an toàn.” Hà Thất nói.

“không cần phiền anh đâu, đến khi trời sáng thì họ đưa tôi về cũng được.”

“Tiểu thư Trần Ngự, đây là lệnh của Tam thiếu rồi.” Hà Thất khó xử nói.

Trần Ngự chớp chớp mắt, sững sốt một chút rồi nói “Vây được rồi, anh Ba tốt với tôi quá.”

Hà Thất hài lòng gật đầu, chính là muốn cô biết Tam thiếu tốt với cô như thế nào, nếu không thì tôi coi như là tôi chưa hoàn thành nhiệm vụ.

Trần Ngự dẫn Hà Thất đi vào biệt thự, mặc dù nhìn bên ngoài biệt thự có vẻ rất xa hoa, nhưng trong biệt thự lại không bày biện đồ đạc gì nhiều, nhìn là biết bình thường không có người ở.

“Trần Thiên Sư, còn cần chuẩn bị gì nữa không?” Tưởng Huy hỏi.

“không cần.” Trần Ngự vừa nói vừa đem bùa huyền sát trong hộp ra, cất vào túi áo trên người, quên mang túi vải tới, không thuận tiện chút nào.

Trần Ngự cất bùa chú rồi lại kiểm tra la bàn, xác định la bàn đã tràn đầy linh khí. cô quay đầu nói với mấy người sau lưng “Chút nữa nếu xác ... quái vật kia đến, hai người các anh trốn ra xa một chút, còn anh ...”

Trần Ngự chỉ vào Đồng Triều dặn dò “Theo sát tôi, đừng có cách tôi xa quá đó.”

“không phải là tôi tránh càng xa càng tốt hay sao?” Vì không có ký ức lúc sinh hồn nên Đồng Triều đã không còn nhớ rõ lúc trước Trần Ngự đã bảo vệ cậu ta như thế nào. Cậu ta chỉ nhớ lúc chú Hai tìm người đến bảo vệ cậu ta, những người đó đều để cậu ta cách quái vật càng xa càng tốt, sau đó chính họ xông lên quyết đấu với quái vật, không cho nó lại gần cậu ta một bước. Vì thế cậu ta cảm thấy điều Trần Ngự dặn có chút kì lạ.

“Tốc độ của tôi không bằng với quái vật đó, nếu như anh cách tôi xa quá, tôi không kịp cứu anh mà thất bại, lúc đó tôi không trả lại tiền đâu.” Trần Ngự nói

không trả lại tiền là cái quỷ gì?

“Khụ ... Đồng thiếu, cậu nghe theo sắp xếp của Trần Thiên Sư đi.” Tưởng Huy trấn an.

một tuần nay, chú Hai nhà họ Đồng đã tìm tổng cộng mười Thiên Sư để bảo vệ cậu ta, đều người thì bị thương người thì chạy mất dép, bây giờ người duy nhất có dũng khí nhận case này cũng chỉ có Trần Ngự trước mắt. Mặc dù Đồng Triều rất sợ hãi nhưng cũng phải cố gắng gật đầu.

Mấy người lại đợi một lúc, nhiệt độ xung quanh bỗng trở nên lạnh lẽo, bốn người đồng thời nhìn về phía cổng.

Hai người Trần Ngự và Tưởng Huy phát hiện khác thường vì bản thân họ là Thiên Sư, Đồng Triều bởi vì mấy ngày qua đã trải qua rất nhiều hoàn cảnh tương tự như vậy nên tất nhiên là có kinh nghiệm, còn Hà Thất, đơn giản đây là bản năng của một người lính đi.

“Trần Thiên Sư ...” Tưởng Huy nhìn Trần Ngự.

Trần Ngự kín đáo đưa chiếc điện thoại di động đang chơi giở bài địa chủ cho Hà Thất, nói “Đánh nốt giùm tôi ván này đi.”

“Được.” Hà Thất nhận điện thoại.

“Chúng ta ra ngoài đi.” Trần Ngư nhìn sắc mặt trắng bệch của Đồng Triều, ra hiệu cho cậu ta ra ngoài.

Đồng Triều liếc nhìn Trần Ngư rồi lại quay đầu nhìn đệ tử của chú Hai – Tưởng Huy, nhìn thấy ánh mắt khẳng định của đối phương, đành ráng chống đỡ mặt không có chút máu nào đi theo sau lưng Trần Ngư.

Hà Thất chờ hai người đi ra khỏi cổng, cho điện thoại di động của Trần Ngư vào túi, cầm lấy chiếc hộp đang để trên bàn rồi chạy lên lầu hai. Ở trong phòng đợi, an toàn thì có an toàn, nhưng nhờ đâu Trần tiểu thư gặp nguy hiểm gì thì ngay cả cơ hội ném bùa ra hỗ trợ cũng không có.

Tưởng Huy sững sốt một giây rồi cũng theo sau lưng Hà Thất chạy lên.

Trong sân, tay trái Trần Ngư cầm la bàn, tay phải sờ sờ hai lá bùa huyền sát, lẳng lặng nhìn về phía chân trời, ở đó có một đám bay mù đen đặc, dưới ánh trăng bay nhanh về phía này.

“Nó tới rồi sao??” Giọng nói của Đồng Triều vì sợ hãi mà run lên.

Trần Ngư hơi ghét bỏ nhìn cậu ta “Sao mới có một tuần không gặp mà anh càng ngày càng nhát gan vậy.”

“...” Cậu ta cũng đâu muốn như vậy đâu, Đồng Triều tỏ ra vô cùng phiền muộn, thử hỏi một người bị một con quái vật không nhìn thấy truy sát bảy tám lần, và lại mỗi lần đều có cảm giác suýt nữa thìngồm củ tới “cô có đáng tin cậy không vậy?”

“Đến bây giờ anh mới hỏi vấn đề này sao?” Trần Ngư nhện không được mà tò mò “Nếu tôi không đáng tin cậy thì anh định làm thế nào?”

“Tôi làm ma cũng sẽ không bỏ qua cho cô.” Đồng Triều vô cùng đáng thương nói.

“Chẳng lẽ anh không biết là sau khi sinh hồn bị cắn nuốt, ngay cả cơ hội làm ma anh cũng không có sao?” Trần Ngư kinh ngạc nói.

“cô ...” Bỗng nhiên Đồng Triều rất muốn khóc.

“Đến rồi!” Đứng trên lầu hai quan sát, Tưởng Huy nhìn thấy đám mây đen đã đến trước mặt Trần Ngư mà cô vẫn chỉ lo nói chuyện với Đồng triều, lập tức nhện không được nhắc nhở.

“Ầm!” Sát khí của hai lá bùa huyền sát trong tay Trần Ngư ngưng kết thành một thanh kiếm dài màu đỏ, khi sát khí màu đỏ chạm vào màn sương đen lập tức cắt đứt lệ khí, nhằm thẳng về phía linh hồn đang đứng trong đám mây đen.

Ác ma dùng tốc độ nhanh hơn cả lúc đến bay ngược ra ngoài, đứng cách Trần Ngư hơn năm mét, khí đen dày đặc không ngừng luân chuyển, từ từ ngưng tụ cuối cùng hiện lên một bóng người cao lớn. rõ ràng chỉ là linh hồn mà thôi nhưng vẫn có thể nhìn ra được cái bóng mờ mờ dưới ánh trăng.

Linh hồn so với lần trước ngưng tụ được nhiều hơn, sinh khí cũng dày đặc hơn, xem ra trong khoảng thời gian này nó đã cắn nuốt không ít sinh hồn.

không phải gần đây có rất nhiều Thiên Sư giúp đỡ sao? Sao có thể để nó cắn nuốt nhiều sinh hồn như vậy? Xem ra con quái vật này cũng đang muốn nhanh chóng sống lại, Trần Ngư nhíu mày.

“Lại là mi ...” một giọng nói của đàn ông âm u vang lên.

“Nó, nó biết nói chuyện luôn rồi?” trên lầu, Tưởng Huy thực sự kinh hãi.

“Nó nói cái gì?” Hà Thất không nghe được hồn ma nói chuyện, chỉ có thể hỏi Tưởng Huy đang đứng bên.

Trần Ngư đem thanh kiếm sát khí màu đỏ chắn ngang ngực, hỏi “Mới có mấy ngày không gặp, mi đã biết nói chuyện rồi.”

“Ta sắp sống lại rồi. Thiên Sư nhỏ, mi đừng cản trở ta.” Xác sống nói.

“Mi sai rồi.” Trần Ngư lắc đầu “Để cho mi phục sinh, mi vẫn còn thiếu một sinh hồn có ngày sinh là ngày âm tháng âm năm âm mang theo linh lực. Người sinh vào ngày âm tháng âm năm âm có rất nhiều nhưng trên hồn phách mang theo linh lực lại không có nhiều.”

“Nếu biết, thì đừng có cản trở ta. Ta không ngại giết thêm một người nữa đâu.” Ánh mắt xác sống nhìn thẳng vào khuôn mặt trắng bệch của Đồng Triều đang đứng sau lưng Trần Ngự.

“Cũng bởi ta biết rõ nên mới ở đây cản mi.” Trần Ngự vừa dứt lời, tay trái ném la bàn ra, tay phải vung kiếm lên.

Xác sống cũng vung tay ném ra một luồng khí đen mới cản được sự tấn công của la bàn. Ngay sau đó, Trần Ngự vung kiếm chém đến, xác sống tránh né mấy lần nhưng vì sự khổng lồ của la bàn nên chỉ như trứng chọi đá, rất nhanh đã bị Trần Ngự chém vỡ bàn tay. Nhìn lòng vết thương trong bàn tay đang không ngừng tràn ra khí đen, xác sống nhìn chăm chăm vào Trần Ngự như muốn đâm cô một dao.

“Ta không tin mi có thể bảo vệ tên kia cả đời.” Xác sống lạnh lẽo nói.

“Sao có thể lâu như vậy.” Trần Ngự cũng cười lạnh “Thời gian của mi không phải là cũng không còn nhiều lắm sao.”

Về mặt của xác sống biến đổi, khí đen của toàn thân lại cuộn cuộn lưu chuyển nhưng không tấn công nữa. Ánh mắt của hắn nhìn chòng chọc vào Trần Ngự, dường như đang muốn tính toán điều gì đó, sau đó chợt quay người biến mất trong đêm tối.

Sao lại dễ dàng đi như thế? Liên tục tận mắt chứng kiến bảy trận chiến đấu ác liệt – Tưởng Huy ngơ ngẩn. Nhiều Thiên Sư như vậy còn không bằng hai chiêu của cô nhóc này sao?

không hổ là tổn hai ngàn vạn đi mua bùa chú, quả nhiên là lợi hại!

Tác giả có lời muốn nói:

Hà Thất: Hoàn thành nhiệm vụ. Trừ việc hoàn thành công việc như bên ngoài mặt chữ đã chỉ ra, còn phải phụ trách truyền đạt tâm ý của Tam thiếu nữa, hiểu chưa?

Nhóm trợ lý: đã rõ!

Hà Thất: Tam thiếu của chúng ta là người không quen biểu lộ cảm xúc, cho nên chúng ta càng phải cố gắng nhiều hơn, hiểu chưa?

Nhóm trợ lý: đã rõ!

29. Chương 28: Bị Ma Khi Dễ

Tuy rằng xác sống đã bỏ đi nhưng đêm còn dài như vậy, không ai dám cam đoan là nó có thể trở lại hay không, cho nên trước khi trời sáng, Trần Ngự chỉ có thể ở lại biệt thự.

Thoáng cái đã đến mười giờ tối, Trần Ngự nằm trên ghế sofa ngủ thiếp đi, sáng mai còn phải đi học nữa, không thể thức khuya.

Đồng Triều chứng kiến Thiên Sư bảo vệ mình thế mà lại ngủ thiếp đi, tức giận đến mức muốn gọi người dậy. Tính mạng cậu ta lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, vậy mà cô nhóc này còn có thể ngủ được? Nhưng cậu ta vừa định tiến lên một bước, Hà Thất đang ngồi bên cạnh canh giữ cho Trần Ngự chỉ nghiêng đầu nhìn cậu ta một cái, cũng không biết là tại sao, Đồng Triều bỗng nhiên không dám động dậy.

Cậu ta yên lặng thu hồi bước chân, bước đến ghế sofa bên cạnh Trần Ngự ngồi xuống. Được rồi, ngồi gần một chút cũng được đi.

Tưởng Huy cũng nhận ra Đồng Triều bất an nên trấn an “Đồng thiếu, cậu yên tâm, khi quái vật kia đến, Trần Thiên Sư sẽ có phản ứng.”

Đồng Triều nghe Tưởng Huy giải thích thì yên tâm hơn, không còn cảm thấy Trần Ngự đi ngủ là không quan tâm cậu ta mà cảm thấy là cô đang nghỉ ngơi dưỡng sức. Vì thế cậu ta cũng gác chân lên ghế sofa, bắt chước Trần Ngự ngủ mất rồi.

Đây là cậu ta cũng quá yên tâm đi?!

một đêm qua đi, dường như đã được đặt báo thức, khi mặt trời vừa mới ló dạng Trần Ngự đã chớp chớp mắt tỉnh dậy “Trời sáng rồi sao?”

Trần Ngự xoa xoa mắt rồi ngồi dậy.

“Trời sáng rồi.” Đứng một bên Hà Thất trả lời.

Trần Ngự ngẩng đầu nhìn Hà Thất, thấy dáng người anh chàng vẫn thẳng tắp, quần áo không một nếp nhăn thì nghi ngờ hỏi “Trợ lý Hà, anh không ngủ chút nào sao?”

“Tam thiếu dặn tôi phải bảo vệ cẩn thận cho cô.” Hà Thất lại một lần nữa nhấn mạnh.

Ngự ý chính là không ngủ cả đêm? Được người khác bảo vệ cẩn thận từng li từng tí làm Trần Ngự có cảm giác không quen. Trong thâm tâm cô hiểu rõ, sự bảo vệ của trợ lý Hà nói thật là không giúp ích được bao nhiêu, trợ lý Hà là người bình thường, không thể nhìn thấy được hồn ma và xác sống, nên dù cô gặp phải nguy hiểm Hà Thất cũng không giúp được gì.

Nhưng trong lòng Trần Ngự vẫn rất cảm động, chỉ vài lần có duyên với nhau mà thôi, mà còn dưới tình cảnh là cô mặt dày mày dạn nhờ giúp, nhưng anh Ba chẳng những không thấy cô phiền phức mà còn quan tâm chăm sóc cô như vậy. Trần Ngự cảm động đồng thời âm thầm quyết định, chờ có số điện thoại của ông lão nhà cô, nhất định chuyển đầu tiên cô làm là hỏi thăm về sát khí trên người của anh.

Suy nghĩ xong, Trần Ngự quay đầu nhìn Đồng Triều vẫn còn ngủ say trên ghế sofa, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Tưởng Huy nói “Trời sáng rồi, tạm thời Đồng Triều sẽ không gặp nguy hiểm, vậy tôi đi trước.”

“Vâng, Trần Thiên Sư. Vậy còn tối nay thì sao?” Mặc dù tạm thời đánh lui quái vật, nhưng không có nghĩa là nó bỏ qua sinh hồn của Đồng Triều.

“Đúng giờ tôi sẽ đến.” Trần Ngự đảm bảo.

Lúc này Tưởng Huy mới an tâm, đêm qua, Trần Thiên Sư chỉ cần hai chiêu là đuổi được quái vật đi, chỉ cần có Trần Thiên Sư ở đây, chắc chắn là Đồng thiếu sẽ không sao.

==

Rời khỏi biệt thự nhà họ Đồng, Hà Thất lái xe hơi đi về hướng đại học Đê Đô. trên đường đi rất yên tĩnh, Hà Thất nhìn gương chiếu hậu thấy Trần Ngự đang cúi đầu chơi điện thoại di động, hỏi “Tiểu thư Trần Ngự, tối nay cô cũng đến nhà họ Đồng nữa sao?”

“Đúng vậy. Xác sống kia còn thiếu hồn phách của Đồng Triều nữa là có thể sống lại, chắc chắn nó sẽ không dừng tay.” Trần Ngự vừa trả lời, vừa nhìn ghi chép của ông lão trong điện thoại di động.

Dùng bảy lá bùa trừ ma cao cấp, tạo thành trận pháp Thất Sát.

Lần trước, khi cùng xác sống đánh nhau, bùa trừ ma Trần Ngự đã sử dụng hết, làm cô lập tức cảm thấy sâu ối là sâu. Xem ra phải dành chút thời gian đến nhà anh Ba kè chút linh khí để vẽ bùa, nhưng mà tuần này thời khóa biểu rất nhiều môn nha, nếu như chờ đến cuối tuần, như vậy thì ngày nào cô cũng phải chạy đến nhà họ Đồng sao.

“Còn thiếu? Vậy cái gì ... xác sống kia đã cắn nuốt rất nhiều hồn phách sao?” Hà Thất tò mò hỏi.

“Nó muốn hoàn toàn thoát khỏi trạng thái hồn phách trở thành người chết sống lại, nhất định trong vòng bốn mươi chín ngày liên tục phải cắn nuốt mười sáu sinh hồn.” Trần Ngự nói.

“nói cách khác, nó đã cắn nuốt mười sáu sinh hồn rồi?” Nghĩa là tối hôm qua quái vật kia đã giết chết mười sáu người.

“Phải!” Trần Ngự cau mày “Cho nên mới phải tiễn nó đi nhanh một chút.” Đúng vậy, chỉ có thể tiễn nó đi.

Ghi chép của ông lão đã nói rõ, khi xác sống bắt đầu cắn nuốt sinh hồn, sức mạnh sẽ tăng lên gấp bội, sinh khí trong hồn thể của nó càng ngày càng lớn mạnh sẽ làm cho xác sống nguy hiểm hơn hồn ma bình thường. Nếu trực tiếp đánh cho xác sống hồn bay phách lạc là vô cùng khó, ít nhất là với khả năng hiện giờ của

Trần Ngự là không thể được. Cho nên biện pháp tốt nhất chính là mở cửa âm, đem nó giao cho Hắc Bạch Vô Thường.

Nguyên gốc lời của ông lão là: nếu như là ông, đập chết liền đập chết, nhưng con nhóc con vãn nên ngoan ngoãn mở cửa âm đi, đừng thiếu thận trọng mà cố đánh nhau với nó. Khi xác sống không còn gì để mất thì sức mạnh của nó không thể xem nhẹ được đâu.

“Nếu hôm qua nó cắn nuốt được Đồng Triều thì sẽ biến thành cái gì?” Hà Thất tò mò.

“sẽ thoát khỏi trạng thái linh hồn, có được thân thể.” Lúc đó, muốn đi tìm nó thì không còn dễ dàng nữa.

Vậy là thực sự có thể sống lại sao? Hà Thất không tìm được mà rùng mình “Người sau khi chết có thể sống lại thật sao?”

“Tất nhiên là không thể.” Trần Ngự nói “Trạng thái này chỉ có thể làm cho nó giống như người bình thường tồn tại trên thế giới, nói cách khác, dù các anh không có Mắt âm dương thì vẫn có thể nhìn thấy nó, nghe được nó nói. Nhưng nó không cần ăn cơm, không cần uống nước, không cần hô hấp, không cần đi ngủ, ba mươi năm sau lại trở về trạng thái hồn phách, sau đó lại bắt đầu cắn nuốt sinh hồn, vòng đi vòng lại. Cho nên mới gọi là xác sống.”

“nói cách khác, đây có khả năng không phải lần đầu tiên nó cắn nuốt sinh hồn để sống lại.” Hà Thất cả gan suy đoán.

“Cũng có khả năng.” Hiểu biết của Trần Ngự về xác sống đều là từ ghi chép của ông lão, nên cô cũng không chắc chắn lắm, nhưng ba mươi năm lại là một vòng tuần hoàn, nên tình huống đó có khả năng rất cao.

“Tiểu thư Trần Ngự, làm ơn, cô nhất định phải diệt trừ nó.” Hà Thất bỗng nhiên trịnh trọng nói, loại quái vật vô hình giết người này, thực sự là quá đáng sợ.

Trần Ngự ngơ ngác, nhưng vẫn trả lời “Tôi đã nhận đơn đặt hàng này, đương nhiên là không bỏ dở nửa chừng.”

Hai người nói chuyện nên rất nhanh đã đến gần đại học Đế Đô, vì Trần Ngự muốn mua đồ ăn sáng nên Hà Thất lái xe đến cửa hông của trường, nơi có rất nhiều quán hàng rong bán đồ ăn sáng.

Trần Ngự nhìn quán bán phá lấu bên đường, bụng kêu rột rột “Trợ lý Hà, tôi mời anh ăn sáng nha, cảm ơn anh đã đưa tôi về trường.”

“Tiểu thư Trần Ngự nên cảm ơn Tam thiếu mới phải, tôi ...”

“Chúng ta ăn trước, sau đó tôi mua một phần nhờ anh mang về cho anh Ba? Phá lấu của quán này ăn rất ngon, anh Ba chắc chắn thích ăn.” Trần Ngự nói thêm.

Mang bữa sáng về cho Tam thiếu? Hà Thất vui vẻ đồng ý.

“Ngoài phá lấu, các món khác cũng rất ngon.” Trần Ngự vừa đi vừa giới thiệu nhiệt tình “Kia là bánh tay cầm, bánh crep hoa quả, còn có bánh bao hấp ...”

Hà Thất đang mỉm cười lắng nghe, bỗng nhiên xuyên qua âm thanh huyền ảo của các tiệm ăn buổi sáng, Hà Thất nghe được tiếng đầu đạn xé gió bay đi. Mặt Hà Thất biến đổi, kéo Trần Ngự lăn một vòng ra sau xe.

“Chú!”

một viên đạn sượt qua bả vai của Trần Ngự cắm vào gốc cây bên cạnh.

“Đừng động!” Hà Thất để Trần Ngự núp vào, còn cậu lại đứng thẳng người đi ra, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm vào một ô cửa sổ trên một căn nhà ba lầu đối diện bên kia đường.

Tay bắn tỉa bên kia đường nhìn vào ống kính thấy được ánh mắt của Hà Thất, biết được mình đã bại lộ, nhanh chóng thu dọn súng, thoát khỏi hiện trường.

Hà Thất biết đối tượng thấy mình đã bị phát hiện sẽ nhanh chóng bỏ đi, nhưng anh ta không dám mạo hiểm để Trần Ngự lại một mình, anh gọi điện báo cáo tình hình cụ thể cho Tam thiếu, sau đó chờ Trần Ngự rời đại học Đệ Đô.

“Lúc này là súng sao?” Trần Ngự chậm nửa nhịp, giờ mới hỏi.

“Gần đây cô có đắc tội người nào không?” Hà Thất vừa lái xe vừa hỏi.

“không có nha.” Trần Ngự vô tội nói. cô thấy ma còn nhiều hơn thấy người, nói cô đắc tội với ma nghe còn có lý hơn.

“Chúng ta về khu tập thể trước, xem Tam thiếu nói thế nào.” Hà Thất nói.

Trần Ngự nghĩ nghĩ, không có biện pháp nào khác đành phải theo Hà Thất về khu tập thể.

Lâu Minh đã sớm nhận được tin tức cô nhóc bị người khác ám sát, mặc dù Hà Thất đã đảm bảo đi đảm bảo lại là Trần Ngự không bị thương chút xíu nào nhưng Lâu Minh vẫn không yên tâm, kiểm tra kỹ lưỡng một lần nữa.

“Em không sao đâu, chỉ hơi đói bụng thôi.” Trần Ngự ôm bụng, vô cùng đáng thương nói “Em còn chưa ăn sáng đâu.”

“Em thật là.” Lâu Minh không nói được cô, đành cho người mang đồ ăn sáng lên cho Trần Ngự.

Chỉ trong chốc lát, hai bát phá lẩu nóng hổi đã được bưng lên, Lâu Minh thấy vẻ mặt Trần Ngự vô cùng thỏa mãn ăn uống ngon lành, không có chút xíu cảm giác mình vừa từ cõi chết trở về, nhìn không được hỏi “Bình thường nhìn em rất lợi hại mà, sao có người cầm súng chỉ vào người em mà em không có cảm giác gì sao?”

“Em là thầy bắt ma, em chỉ có cảm giác với âm khí này, ác khí này, sát khí này hoặc những thứ có liên quan đến hồn ma, còn đối với người sống, em cũng chỉ là người bình thường thôi.” Vẻ mặt Trần Ngự biểu lộ ‘cô đây cũng rất là bất đắc dĩ’.

“Em không sợ sao?” Lâu Minh hỏi.

“Sợ chứ, nhưng ông nội em đã nói, em không có tướng chết sớm (đoạn mệnh). Cho nên chắc chắn là em sẽ không chết trẻ đâu (trắng niên mất sớm).” Trần Ngự ví dụ “anh xem, không phải là vừa rồi trợ lý Hà đã cứu em sao.”

“Em đúng là lạc quan.” Lâu Minh bị Trần Ngự nói mà mắc cười, cô nhóc này không biết là lúc này mình đã may mắn đến mức nào. May mà có Hà Thất – trợ lý số một được tuyển chọn từ mấy vạn lính đặc chủng trong cả nước, kinh nghiệm dày mình ở cùng cô. Nếu đối là người khác thì sao có thể kịp thời phát hiện có người ám sát còn giúp cô tránh được một kiếp.

“Hắc hắc ... anh Ba, anh mau ăn đi, phá lẩu để nguội không ngon đâu.” Trần Ngự an ủi “Chờ ăn xong em gọi điện cho anh trai em.”

“Em muốn báo cảnh sát?” Chuyện Trần Dương là cảnh sát tất nhiên là Lâu Minh biết từ lâu.

“Tất nhiên rồi ạ.”

“Em không biết gì hết mà cũng muốn báo cảnh sát sao.” Lâu Minh hỏi

“Có người muốn giết em đó, chẳng lẽ em không nên báo cảnh sát sao?” Trần Ngự hỏi ngược lại.

“Em ...” cô nhóc này suýt chút nữa bị người ta giết chết, vậy mà không suy nghĩ vấn đề ở đâu, đây là định báo cảnh sát xong rồi mặc kệ. Lâu Minh tức muốn chết rồi “Em vừa mới đến Đệ Đô, ngoại trừ trường học và ở nhà thì hầu như chưa bao giờ đi nơi khác, cũng đâu quen biết ai? Tại sao bỗng nhiên lại đắc tội người nào đó đến nỗi người ta thuê sát thủ giết em.”

“Em cũng thấy kỳ lạ, nên em mới định báo cảnh sát đây nè.” Trần Ngự trả lời.

“...” Lâu Minh từ bỏ việc giải thích, nói thẳng “Chút nữa ăn cơm xong, em xin phép nghỉ hôm nay không đến trường nữa, cũng đừng báo cảnh sát. Chờ để mấy người Hà Thất điều tra xem sao đã rồi tính tiếp. Em cũng không muốn anh em biết việc nửa đêm khuya khoắt em trốn nhà ra ngoài bắt ma đi.”

Trần Ngự gật nhẹ đầu, đồng ý đề nghị của Lâu Minh. đã không cần đi học, lại ở lại nhà của anh Ba, Trần Ngự quyết định thực hiện kế hoạch lúc sáng đã nghĩ, vẽ mấy tấm bùa trừ ma. Linh khí trong biệt thự nhà họ Lâu rất dồi dào, mặc dù bùa trừ ma cao cấp hơi khó vẽ, nhưng nếu may mắn, hôm nay cô có thể vẽ được bảy tấm. Dù sao, kĩ năng vẽ bùa của cô là điều duy nhất ông lão ác miệng kia đã tán thưởng.

Thế là Trần Ngự nhờ Lâu Minh cho người đi ra ngoài mua mấy lá bùa, mực đỏ. một ngày vẽ bùa, đến tận bốn giờ chiều, Trình Bằng mới đem tài liệu điều tra đến báo cáo.

“Tam thiếu, kẻ sáng nay ám sát tiểu thư Trần Ngự đã tìm được, tên là Lý Phong, trước kia đã từng là lính đánh thuê, hẳn ta nói chín giờ đêm qua đã nhận được đơn đặt hàng trên mạng, cũng chính là đơn đặt hàng giết tiểu thư Trần Ngự.” Trình Bằng nói “Chúng tôi đã điều tra địa chỉ IP phát hiện chủ tài khoản tên là Chung Thanh Minh, là ông chủ của một tiệm bán đồ cổ, hiện nay ...”

“Ba tháng trước bị bệnh nên nằm viện, hiện giờ đang điều dưỡng tại An Thành?” Lâu Minh cũng đọc trên bản báo cáo.

“Vâng.” Trình Bằng nhìn thoáng qua Trần Ngự rồi nói thêm “Xét cuộc sống của Trần Ngự tiểu thư tương đối đơn giản, người đặc biệt gần đây ... cũng chỉ có tối hôm qua đấu với tên xác sống kia.” Khụ, anh ta luôn cảm thấy việc nói đến cái kia có gì đó quái quái.

Trình Bằng dừng lại một chút, rồi nói tiếp “Tiểu thư Trần Ngự cũng đã nói, xác sống này sau khi cắn nuốt sinh hồn sẽ giống như người bình thường tồn tại trên đời, nhưng ba mươi năm sau lại trở về trạng thái hồn phách, lại cần phải cắn nuốt sinh hồn, cho nên ...”

“Các anh nghi ngờ thủ phạm là tên xác sống tối hôm qua?” Trần Ngự kinh ngạc nói.

“Đúng thế.” Trình Bằng gật đầu.

Lâu Minh cũng giật nảy mình, hiển nhiên là không ngờ rằng hồn ma cũng có thể thuê sát thủ, nhưng tất nhiên là xác sống không giống với hồn ma bình thường. Ba mươi năm một lần sống lại, có lẽ tên xác sống này đã tồn tại lâu hơn so với tưởng tượng của mọi người.

“Bây giờ em phải đi giết nó!” Trần Ngự đã nghe rõ, vỗ bàn một cái, lấy la bàn rồi đứng phắt dậy muốn đi ra ngoài

“Em bình tĩnh lại đã!” Lâu Minh đưa tay ngăn Trần Ngự.

“Em không bình tĩnh được!” Trần Ngự tức muốn chết “Em lớn đến chừng này rồi mà chưa bị ma quỷ gì đó khi dễ đâu.”

nói làm như người khác đã bị ma quỷ khi dễ rồi ấy ...

“Em đường đường là một thầy bắt ma, bị con ma đó khi dễ như vậy thì mặt mũi của em để ở đâu.”

... Hình như cũng có lý.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: Ông dạy con nhiều năm như vậy mà con lại để cho ma khi dễ như vậy hả.

Tây Thi: Con làm sao mà biết hồn ma cũng biết thuê sát thủ nữa.

Ông Ngô: nói cho cùng thì con chưa đủ bản lĩnh.

Tam thiếu: Nhóc con, có anh ở đây, không ai có thể làm tổn thương em.

Bảy trợ lý nhất trí gật đầu, vì Tam thiếu nhà mình mà xông pha không từ.

30. Chương 29: Trận Pháp Thất Sát

thật vất vả, Lâu Minh mới trấn an được cô nhóc đang nổi giận lôi đình này, nhìn khuôn mặt nhỏ đang thờ ơ phi phi của cô “Em cứ xông ra ngoài như thế, biết tìm nó ở chỗ nào?”

“Em ...” Trần Ngự nghĩ nghĩ nói “Em đi biệt thự nhà họ Đồng, dù sao nó muốn sống lại hoàn toàn thì nhất định phải nuốt sinh hồn của Đồng Triều, em đi nhà họ Đồng chờ nó.”

“Nếu nó trông thấy em rồi không dám ra thì làm sao?” Lâu Minh hỏi

“không đâu.” Trần Ngự chắc chắn “Nếu muốn sống lại, trong vòng bốn mươi chín ngày phải cắn nuốt được hồn phách của Đồng Triều, nếu không thì lại phải kiếm mười lăm sinh hồn khác.”

“Em nói vậy có nghĩa là, nếu nó không kịp cắn nuốt hồn phách của Đồng Triều, thì sẽ lại bắt đầu giết người từ đầu?” Lâu Minh phản ứng lại rất nhanh.

“Đúng thế, cho nên nó rất nhanh sẽ lại xuất hiện thôi.” Đêm qua, khi xem hơi thở trên thân xác sống, Trần Ngự dường như có thể chắc chắn trăm phần trăm, thời gian còn lại của xác sống không còn nhiều lắm.

“Trình Bằng, cậu điều tra gần đây có những vụ án chết người kì lạ nào không, xảy ra vào lúc nào?” Lâu Minh hỏi Trình Bằng

“Tôi đã điều tra.” Khi trên xe, Hà Thất đã được Trần Ngự nói chuyện về xác sống nên đã quan tâm điều tra việc này “Gần đây, sở cảnh sát đúng là đang điều tra các vụ chết người chưa rõ, hai tháng vừa qua đã có mười lăm người chết đột ngột chưa rõ nguyên nhân. Khi số người chết lên đến tám người, cục cảnh sát đã chuyển hồ sơ đến tổ điều tra đặc biệt, người chết sớm nhất cách đây là 45 ngày trước.”

“Vậy là còn bốn ngày? Bây giờ em đến biệt thự nhà họ Đồng, mấy ngày tới em đều ở nhà họ.” Trần Ngự nói, cầm la bàn lại định chạy đi luôn.

“Đợi chút nữa đã.” Lâu Minh nghĩ đến tuần trước khi Trần Ngự và xác sống đó chiến đấu với nhau, lo lắng hỏi “một mình em có đối phó được với nó không?”

Trần Ngự bị Lâu Minh hỏi như thế, lập tức nhụt chí “Em đánh không lại nó ...”

“Vậy ...” Lâu Minh đang định nói để anh tìm người giúp cô thì lại nghe Trần Ngự hung dữ nói “Nhưng em có thể tiễn nó đi.” Trần Ngự nói “Nó cố gắng muốn sống lại như vậy, chắc là có nhiều điều lưu luyến ở trần gian. Hừ hừ ... Vậy em sẽ tiễn nó đi âm phủ, cho Hắc Bạch Vô Thường thu thập nó, xem nó còn thuê sát thủ ở đâu, nó mà thuê được thì em phục sát đất.”

Lâu Minh nhin không được mà cười ra tiếng, hỏi “Em còn có thể đưa nó đi âm phủ?”

“Ừm, mặc dù em rất muốn đánh cho nó hồn bay phách lạc, nhưng bây giờ em chưa có đủ năng lực ...” không thể tự tay báo thù, cảm giác này thật là quá khó chịu.

“Vậy để anh nói Hà Thất cho mấy người đi theo em.” Lâu Minh nói.

“không cần đâu, em ...”

“anh biết năng lực bắt ma của em rất khá, nhưng sống trên đời này các kiểu âm mưu ám sát này nọ, em không bằng mấy người Hà Thất đâu.” không đợi Trần Ngự nói hết câu, Lâu Minh đã ngắt lời “Còn có bốn ngày, nó hẳn còn sốt ruột hơn cả em. Nếu như nó cố tình xuất hiện, dụ em đấu với nó rồi lại bố trí người bên cạnh dùng súng bắn em, em có tránh được không?”

“không thể.” Trần Ngự nghiêm túc suy nghĩ rồi lắc đầu.

“Vậy phải nghe lời, mấy ngày này để bọn Hà Thất theo em đi.” Lâu Minh nói.

“Vâng.” Trần Ngự cảm động nhìn Lâu Minh “anh Ba, anh tốt với em quá à.”

Lâu Minh cười, vuốt vuốt đầu Trần Ngự “Vì em cũng rất tốt mà.”

Bởi vì có em bắt ma trừ yêu, mọi người mới có cuộc sống bình yên.

Được Lâu Minh khen, không hiểu sao Trần Ngự lại đỏ mặt, chỉ có thể cười ngây ngô.

==

Mà lúc này, trong nhà tổ của nhà họ Đồng ở Đê Đô, chú Hai Đồng ráng chống đỡ thân thể bị bệnh cùng hai vị Thiên sư nhà họ Tần và họ Lương bàn chuyện. Hai người này chính là người nổi nghiệp của nhà họ Lương và nhà họ Đồng – ba nhà có thể lực và danh vọng trong giới huyền học ở Đê Đô.

“anh Đồng, thân thể của anh có khá hơn chưa?” Lương Hoa Châu, cũng chính là cha của Lương Quang, người nổi nghiệp của nhà họ Lương, hỏi.

“Tôi không sao, nghỉ ngơi tu dưỡng một thời gian sẽ tốt lên thôi.” Đồng Uy nói xong, che ngực ho khan hai tiếng.

một vị Thiên Sư nữa là Tần Phi Minh hỏi “Đồng Triều không sao chứ?”

“Nó không sao.” Đồng Uy đã nghe đệ tử của mình – Tưởng Huy báo cáo, Trần Thiên Sư kia chỉ cần hai chiêu là đuổi được con quái vật kia đi. Nếu biết sớm như vậy, Đồng Uy cũng không ngại Trần Thiên Sư là phụ nữ mà đi mời cô sớm hơn một chút.

“Vậy là tốt rồi.” Tần Phi Minh nói.

“anh Tần, anh Lương, nhà họ Đồng chúng tôi chỉ chuyên về coi phong thủy bắt quái nên ở phương diện trừ ma thì không hiểu biết bằng hai vị. Hai anh có biết rõ thứ đó là cái gì không?” Đồng Uy hỏi.

Lương Hoa Châu liếc nhìn Tần Phi Minh một cái rồi nói “Hôm qua, tôi cùng ba tôi xem lại tài liệu của ông bà để lại, cảm thấy thứ này có thể là xác sống như trong truyền thuyết đã nói.”

“Đúng thế.” Tần Phi Minh cũng nói.

“Xác sống?” Đồng Uy chưa từng nghe đến từ này.

“Đây là một loại tà thuật, bắt nguồn từ một môn phái lớn trong giới huyền học vào khoảng sáu trăm năm trước.” Tần Phi Minh nói “Nghe nói, môn chủ của môn phái đó là một vị Thiên Sư thiên tài. một ngày vợ của ông ấy ngoài ý muốn mà qua đời, ông ta không nỡ để vợ mình mất đi, nên trước khi quỳ sai đến đã giấu linh hồn của vợ ông ta đi, sau đó tốn mười năm nghiên cứu ra môn phái tà thuật này.”

“Ông ta thông qua một phương pháp đặc biệt, để hồn phách của người vợ cắn nuốt mười lăm sinh hồn có ngày sinh là ngày âm tháng âm năm âm trong vòng bốn mươi chín ngày và một sinh hồn mang linh lực thuần âm, sau đó linh hồn của người vợ trở lại thân thể và sống lại, nên người ta còn gọi là xác chết sống lại.”

“Sau đó thì sao?” Đồng Uy hỏi “Nếu đã có ghi chép như vậy thì nhất định phải có cách giải quyết chứ.”

Lương Hoa Châu thở dài “Sáu trăm năm trước, người có thể diệt được xác sống chính là người của phái Lạc Sơn.”

“Phái Lạc Sơn?” Đồng Uy kinh ngạc nói “Sao tôi chưa bao giờ nghe qua môn phái này?”

“Phái Lạc Sơn đã từng là môn phái trừ ma rất nổi tiếng, rất tiếc sau đó đã bị thất truyền nên anh không nghe thấy là phải.” Tần Phi Minh nhớ đến sự xuống dốc của phái Lạc Sơn thì thở dài tiếc nuối “Phương pháp trừ ma của phái Lạc Sơn rất lợi hại, trước giờ chưa có phái nào qua được.”

“Vậy ... trừ phái Lạc Sơn, không còn phương pháp nào có thể loại trừ xác sống sao?” Đồng Uy hỏi “Thầy trừ ma của các anh không phải là có thể mở cửa âm sao? Sao không mở cửa âm rồi dẫn nó xuống âm phủ?”

“Điều này chúng tôi đã có cân nhắc qua.” Lương Hoa Châu nói “Mở cửa âm cần hai điều kiện, một là trình độ tu vi của Thiên Sư phải đến một mức độ nhất định, hai là nhất định phải có yêu cầu dẫn độ hồn ma.”

“Chẳng lẽ tu vi của hai anh chưa đủ để mở cửa âm?” Đồng Uy nghi ngờ.

“không phải là vấn đề tu vi.” Tần Phi Minh nói “Là vấn đề về hồn ma, xác sống cắn nuốt sinh hồn nên sinh khí trên thân rất nặng. âm phủ cảm nhận được sinh khí sẽ không mở cửa âm.”

“Đúng thế!” Lương Hoa Châu gật đầu tán đồng, âm phủ là nơi hóa độ cho người chết, không thể có sinh khí.

“Vậy phải làm thế nào bây giờ, lần trước tôi giao đấu với nó, sức mạnh của xác sống này càng ngày càng lớn, tôi sợ ...” Sợ điều gì Đồng Uy không cần nói ra nhưng những người ngồi đây đều hiểu.

“anh Đồng, anh đừng quá lo lắng, chúng tôi đã đăng nhiệm vụ lên trang web huyền học, xem có vị Thiên Sư nào biết cách đối phó với xác sống không.” Lương Hoa Châu nói “Còn Đồng Triều, mấy ngày tới tôi và Phi Minh sẽ đến bảo vệ cậu ấy.”

Tần Phi Minh và Lương Hoa Châu đồng ý đi bảo vệ Đồng Triều là tốt nhất, tuy Trần Ngự đã đồng ý với ông sẽ bảo vệ Đồng Triều, nhưng sức mạnh của xác sống càng ngày càng lớn, thêm người bảo vệ thì thêm phần an toàn.

Thế là vào ban đêm, khi Trần Ngự cùng Điền Phi mặc đồ ngủ trang đến biệt thự nhà họ Đồng nhìn thấy trong biệt thự ngoài Tưởng Huy và Đồng Triều còn có hai người đàn ông trung niên mặc áo dài truyền thống của Trung Hoa.

“Trần Thiên Sư, cô đến rồi.” Tưởng Huy nhì thấy Trần Ngự thì vội vàng đứng lên đón.

Trần Ngự nhìn thoáng qua hai vị Thiên Sư đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, trên người họ linh khí đang không ngừng cuộn cuộn, Trần Ngự lập tức kéo phắt Tưởng Huy sang một bên hỏi “Hai người kia cũng đến bảo vệ Đồng Triều.”

“Vâng.” Tưởng Huy trả lời.

“Vậy phí vất vả tôi nhận cũng phải chia ba hả?” Sớm biết bọn họ mời thêm người, thì ngày hôm qua cô đã nói bọn họ chuyển luôn phí vất vả cho cô luôn rồi.

“Khụ ..., không đâu. Tần đại sư và Lương đại sư là bạn của sư phụ tôi, lần này đến trợ giúp mà thôi.”

“trên thế giới này có người đạo đức tốt như vậy? một ngàn vạn phí vất vả mà không cần, thật là người tốt hiếm có mà.” Trần Ngự nhìn về hai vị Thiên Sư, ánh mắt không hề che giấu sự khâm phục từ đáy lòng.

Đứng bên cạnh, Điền Phi nhin rồi lại nhin nhưng khóe miệng vẫn cong lên.

Khóe miệng Tưởng Huy cũng giật giật, không biết nói tiếp làm sao, dù sao cậu ta cũng hiểu rõ, sau khi mọi việc kết thúc, một ngàn vạn kia vẫn nên chuyển sớm cho Trần Thiên Sư thôi.

“cô chính là Trần Ngự, Trần Tiểu Thiên Sư sao.” Tần Minh Phi thấy Trần Ngự còn nhỏ tuổi mà quanh thân đã được bao quanh bởi linh khí vô cùng tinh khiết, so với những người nhỏ tuổi ông đã gặp thì tốt hơn rất nhiều, thế là nhin không được mà coi trọng cô hơn mấy phần.

“Chào ngài, tôi là Trần Ngự, biệt hiệu trừ ma của tôi là Tây Thi.” Sư phụ nói, giữa Thiên Sư với nhau thường thích kêu bằng biệt hiệu hoặc chức danh.

“Ha ha ha ... biệt hiệu rất hay, rất hay.” Tần Minh Phi và Lương Hoa Châu kinh ngạc một giây rồi sau đó cười ha ha.

“Phụt ...” Ngồi một bên yên tĩnh từ nãy, Đồng Triều thực sự không nhin được.

Trần Ngự lập tức híp mắt nhin sang.

“Tôi vừa ... vừa nhin thấy cái gì đó rất buồn cười, cái ...” Đồng Triều đang loay hoay tìm cớ cho tiếng cười vừa nãy của mình, bỗng nhiên một quả táo ở đâu đập vào người cậu ta làm cậu ta kêu la thảm thiết.

Đồng Triều xoa ngực, trừng mắt nhin Điền Phi đang đứng cạnh Trần Ngự.

“thật xin lỗi, vừa nãy tôi trượt tay.” Điền Phi chân thành nói.

Có quỷ mới tin, nhưng Đồng Triều không dám nói gì, nhin anh ta một thân khí thể như vậy, chắc chắn là cậu ta đánh không lại rồi.

“Làm tốt lắm.” Trần Ngự không hề e dè, giơ ngón cái lên.

“Tam thiếu đã dặn dò, phải bảo vệ cô thật tốt.” Lời nói khiêu khích cũng nằm trong phạm vi bảo vệ của cậu ta.

...

Tam thiếu nhà ai mà bao che khuyết điểm như thế?

Tích tích!

Điện thoại di động bên người Điền Phi có tín hiệu, cậu ta lấy ra xem.

(Xung quanh mục tiêu phát hiện hai tên bắn tỉa, đã xử lý xong!)

Điền Phi nhấn lại ‘đã biết’, sau đó đến bên Trần Ngự nói nhỏ “Tiểu thư Trần Ngự, đã dọn sạch.”

“Được.” Ánh mắt Trần Ngự sáng lên “Hôm nay tôi sẽ cho nó có đi mà không có về!”

“Tiểu Thiên Sư, cô rất có khí thế nha!” Tần Phi Minh cười nói.

“Nghe nói hôm qua một mình cô mà dọa được xác sống chạy mất, cô dùng phương pháp gì vậy?” Lương Hoa Châu tò mò hỏi.

“Bí kíp gia truyền.” Trần Ngự trả lời chân thành mà thẳng thắn.

Hai vị đại sư không được tự nhiên ho khan một tiếng, vì sợ người ta hiểu lầm hai người trưởng bối (người lớn) bọn họ muốn học trộm bí kíp của môn phái nhà người khác, thời gian kế tiếp, hai người họ cũng không nói câu nào với Trần Ngự nữa.

Ngay lúc này, hơi thở trong phòng đột nhiên biến đổi.

Tần Phi Minh và Lương Hoa Châu liếc nhìn nhau, vừa muốn cử động thì thấy cô gái nhỏ mặc áo thun trắng đã chạy ra ngoài trước bọn họ, không những chạy một mình mà còn túm Đồng Triều cùng chạy theo.

Sắc mặt hai người biến đổi, cô nhóc này làm loạn cái gì vậy, mục tiêu của xác sống chính là Đồng Triều, sao còn dẫn cậu ta ra ngoài, nghĩ vậy hai người liền vội vã đuổi theo.

Trần Ngự kéo Đồng Triều ra ngoài sân, ngẩng đầu nhìn đám mây đen phía xa, quay đầu nói với Đồng Triều “Chút nữa dù có xảy ra chuyện gì, anh cũng không được động đây đâu đấy.”

“Lúc này tôi cười cô là tôi không đúng, cô đừng có bỏ tôi mà!” Đồng Triều cho là Trần Ngự muốn trả thù chuyện cậu ta cười cô, nên bây giờ muốn chinh cậu ta.

“anh không chết được đâu!”

“Đâu phải người chết là cô nên cô mới nói nhẹ nhàng như vậy!” Mấy ngày nay, Đồng Triều bị hồn ma truy sát mà sợ hãi “Tôi đi theo cô giống ngày hôm qua không được sao?”

“anh muốn nó đuổi giết anh cả đời hả?” Trần Ngự lớn tiếng nói “anh chỉ cần đứng bất động ở đây, tôi đảm bảo anh sẽ không sao hết, qua đêm nay tôi sẽ làm cho nó không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.”

“thật không?”

“thật!”

“Tôi cũng muốn nghe theo cô nhưng tôi sợ tôi không khống chế được chính mình!” Đồng Triều run rẩy nói.

“Pắc!” Điền Phi vung tay chặt vào cổ đánh ngất xỉu Đồng Triều, nhìn Trần Ngự đang trợn mắt há mồm “Như vậy không phải là tốt hơn sao?”

“Làm như vậy không tốt đâu!” Trần Ngự ngơ ngác nói.

“Lúc này cậu ta đã đồng ý rồi mà.”

Có sao?

Tướng Huy và hai vị Thiên Sư Lương Tần chạy ra ngoài thì chứng kiến cảnh Điền Phi đánh ngất Đồng Triều, sắc mặt mọi người nhìn không được lại biến đổi. Tướng Huy gấp gấp muốn tiến lên nhưng lại bị Điền Phi xách trở về “không cần quấy rầy Trần Thiên Sư.”

Tần Phi Minh vừa Lương Hoa Châu vừa định bước lên hỗ trợ thì thấy Trần Ngự giơ tay vút ra bầy là bùa, những lá bùa hợp thành hình dạng kì lạ vây quanh Đồng Triều đã té xỉu, rồi sau đó biến mất không thấy. Hai người dừng bước chân, nhìn thấy trong mắt đối phương hiện lên vẻ khiếp sợ.

Vừa rồi, khi bùa chú xuất hiện trong nháy mắt, hai người họ cảm nhận được luồng sát khí cực mạnh làm người ta kinh hãi. Hai người họ không tự chủ đứng nguyên tại chỗ, không dám tiến lên, bọn họ cũng muốn biết Trần tiểu Thiên Sư này dùng cách gì để đối phó với xác sống.

Dù sao họ đang đứng ở đây, xác sống muốn làm tổn thương Đồng Triều ngay dưới mắt họ, e là không dễ.

31. Chương 30: Suýt Nửa Quên Nhận Nhiệm Vụ

Vì không để một ngàn vạn phí vất vả kia của mình có cơ hội phân chia, Trần Ngự đã quyết tâm không để hai vị Thiên Sư Lương, Tần này có cơ hội ra tay.

Trần Ngự đem bùa huyền sát hóa thành kiếm sát khí, đâm thẳng về hướng xác sống. Lần này, xác sống không như hai lần trước lao thẳng về phía Đồng Triều đang nằm bất tỉnh trên mặt đất mà trực tiếp bay đến chỗ Trần Ngự.

Mặc dù Điền Phi không nhìn thấy gì nhưng từ động tác mạnh mẽ của Trần Ngự và cảm nhận luồng không khí chấn động, cũng đủ để anh ta thấy tình hình chiến đấu rất căng thẳng.

Mà ba vị Thiên Sư đứng bên cạnh, Tưởng Huy thì không nói, hôm qua cậu ta đã được chứng kiến sức chiến đấu của Trần Ngự, nhưng Tần Phi Minh và Lương Hoa Châu thì là lần đầu tiên thấy. Bọn họ thấy Trần Ngự còn ít tuổi như thế mà có thể hóa bùa chú thành khí, công lực như vậy, năng khiếu trời sinh như thế không phải cứ cố gắng là có thể đạt được. Ngay cả hai người họ cũng có khi không dám sử dụng thuật pháp này.

Hai người đều nhìn thấy trong mắt người kia sự kinh ngạc và khiếp sợ, ánh mắt lại chuyển về hướng sân, thấy xác sống kia hơn tháng nay đã làm mưa làm gió trong giới Thiên Sư ở Đế Đô, ấy vậy mà lại ra sức tránh né Trần Ngự.

Thực ra xác sống không phải là né tránh Trần Ngự, mặc dù pháp thuật và bí kíp của Trần Ngự rất đặc thù nhưng với tu vi của xác sống thì sẽ không bị Trần Ngự áp chế. Nó kiêng kị là thanh kiếm sát khí trên tay Trần Ngự, mà còn là sát khí màu đỏ, cũng không biết là được luyện ra trên thân con cương thi nào, để cho nó nhìn thấy mà sợ chết khiếp. Lần trước, nó không cẩn thận bị đâm một kiếm làm cho nó phải nuốt hai sinh hồn mới miễn cưỡng khôi phục lại.

Thời gian để xác sống sống lại còn có bốn ngày, nó nhìn Đồng Triều nằm té xỉu cách đó không xa, trong mắt hiện lên quyết tâm. Đêm nay, nhất định trong đêm nay nó phải cắn nuốt được sinh hồn kia.

Trong lúc suy tư, xác sống giả bộ không địch lại, cố ý lùi ra sau ba mét, Trần Ngự thấy thế, không chút nghĩ ngợi đuổi theo. Chỉ là cô vừa mới chạy được ba bước thì dừng lại, sắc mặt Trần Ngự thống khổ, che ngực rồi chột ngả ra đất.

Đối với sự biến hóa đột ngột này, dường như xác sống đã có dự kiến, nó nhìn lên tòa nhà đối diện thấp thoáng tia ánh sáng đỏ, trong mắt lộ ra ý cười.

Hôm qua, rõ ràng ta đã nhắc nhở mi, chính là mi muốn chết.

Xác sống ba mươi năm trùng sinh một lần, không tính lần này, nó đã trùng sinh tổng cộng tám lần, hơn hai trăm năm qua, sao nó không gặp được những vị Thiên Sư lợi hại chứ.

Nhưng dù là Thiên Sư lợi hại cách nào đi nữa cũng không thắng được vũ khí của con người. Tu vi đánh không lại, thì có tiền tài, trong thế giới con người, có tiền là có sức mạnh.

Xác sống thấy Trần Ngự đã mất đi sức chiến đấu, tuy chưa chết ngay nhưng hiển nhiên là không còn hơi sức ngăn cản sức mạnh của nó. Nó nhìn hai Thiên Sư cách đó không xa đang chạy như bay đến, trong mắt

lộ ra trào phúng. Đêm nay, nó đã có chuẩn bị mà đến, đương nhiên không thể thất bại được.

Xác sống vung tay, hai luồng ác khí rít lên, xé gió lao đi, hai luồng ác khí này là từ hai con ác ma hai trăm năm mà xác sống đã nuôi dưỡng ra, mặc dù không thể gây tổn thương cho hai Thiên Sư kia nhưng cũng có thể cầm chân trong ít phút, nó cũng chỉ cần một phút đồng hồ để cắn nuốt sinh hồn này thôi.

Xác sống dùng hai ác ma cầm chân hai Thiên Sư Tần Phi Minh và Lương Hoa Châu, chỉ còn Tướng Huy hốt hoảng nhào về phía Đồng Triều vừa mới tỉnh dậy sau hôn mê, đang lồm cồm bò dậy.

“Đồng thiếu, chạy mau!” Tướng Huy không thể thoát khỏi sự kìm hãm của Điền Phi, chỉ có thể kinh hãi hét lên.

“Ủm??” Đồng Triều vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, trước mặt chợt tối đen, cả người cậu ta bị đám khí đen phủ kín.

“Đồng thiếu!!” Tướng Huy bị dọa mà ngồi bệt xuống đất.

Tần Phi Minh và Lương Hoa Châu định lấy pháp khí ra muốn nhanh chóng giải quyết hai con ác ma để đi cứu Đồng Triều, nhưng trong lòng họ cũng hiểu rõ rằng chỉ sợ việc này đã không còn kịp nữa rồi.

“Lên!”

Đúng lúc này, một tiếng quát lạnh lạnh vang lên trong bóng đêm, và rồi màn sương đen đang bao lấy Đồng Triều đột ngột bị một luồng ánh sáng vàng chói từ bảy lá bùa tạo thành một trận pháp kì lạ bao vây lại. Ánh sáng từ trận pháp lấp láy, sát khí ngút trời, xác sống kêu rên một tiếng, hiện hình từ trong màn sương đen.

“Trận Thất Sát?” Tất nhiên là xác sống đã từng gặp qua, một câu nói rõ về trận pháp.

Lúc này, Trần Ngư không có thời gian nói nhảm cùng nó, bên cạnh, hai vị Thiên Sư cũng đã thu thập xong hai con ác ma, cô phải mau đem xác sống này tiễn đi, không thể để người khác đoạt công. Nghĩ như vậy, động tác trên tay Trần Ngư không tự chủ mà nhanh hơn vài phần, tay phải niệm chú, tay trái ném la bàn ra.

La bàn xoay tròn trong không trung phía trước mặt xác sống, theo chuyển động ngày một nhanh hơn, linh lực không ngừng chảy ra tạo thành một vòng xoáy trong không khí.

“Mi muốn mở cửa âm?” Xác sống phát hiện Trần Ngư định mở cửa âm, lập tức giãy dụa kịch liệt hơn “không có ích gì đâu, trên người ta có sinh khí, cửa âm không thể mở ra được đâu!”

Trần Ngư thấy quỹ đạo của linh khí đã được tạo thành, việc phải làm sau đó chính là khởi động trận pháp để sinh khí nồng đậm trên người xác sống tạm thời biến mất.

Đúng thế, chỉ là tạm thời biến mất mà thôi, bây giờ pháp lực của Trần Ngư của đủ cao thâm để trực tiếp tiêu trừ sinh khí trên người xác sống nên cô phải lợi dụng trận Thất Sát. Để sát khí của trận Thất Sát cắn nuốt hết sinh khí lộ ra trên thân của xác sống, chỉ cần trong nháy mắt là đủ rồi, đủ để cửa âm có thể cảm ứng mà mở ra.

Trần Ngư huy động toàn bộ linh lực, để sát khí của trận Thất Sát phát huy lớn nhất có thể, quang sáng sát khí chói mắt phóng ra như ngọn lửa đỏ rực cháy, trong nháy mắt cắn nuốt hết sinh khí nồng đậm quanh thân của xác sống.

“Két két ...” một tiếng động nặng nề của tiếng mở cửa vang lên, giữa đêm hè, bỗng nhiên xuất hiện một bầu âm khí khổng lồ làm xung quanh như rơi vào mùa đông lạnh lẽo.

Lúc này Tần Phi Minh và Lương Hoa Châu đã đánh tan ác ma, hai người nhìn cửa âm bỗng nhiên xuất hiện mà sửng người.

trên người xác sống có sinh khí, không phải là không thể mở được cửa âm sao?

Còn Tướng Huy, được may mắn lần đầu tiên nhìn thấy cửa âm, lúc này đã hoàn toàn ngơ ngác như tên ngốc.

Điền Phi thấy Tướng Huy không giãy dụa nữa, buông tay ra, xoa xoa cánh tay bởi không khí xung quanh đột nhiên lạnh lẽo mà nổi cả da gà.

Mà lúc này, xác sống đang đối diện với cửa âm, thấy cửa âm thực sự được mở ra, bắt đầu điên cuồng giãy dụa, khí đen quanh thân cuộn cuộn không ngừng, từng luồng, từng luồng ác khí không ngừng đâm vào trận Thất Sát đang bao vây nó.

“Ta có thể cho mi tiền, ta có rất rất nhiều tiền, một ngàn vạn, hai ngàn vạn, ba ngàn vạn? Mi muốn bao nhiêu cũng được?” Xác sống nhìn về phía Trần Ngư hét to.

Đúng thế, Thiên Sư cũng là người, chỉ cần là người không thể không thích tiền.

Nguy rồi! Biết Trần Ngư là người mê tiền, mặt mũi Tưởng Huy xám như tro tàn, mẹ nó, ma quỷ hiện nay mà có nhiều tiền như vậy?

Trần Ngư nhìn chằm chằm vào xác sống, hai mắt tỏa sáng. Về mặt này, xác sống đã gặp rất nhiều lần, đây là thần thái của con người khi bị tiền tài mê hoặc. Ngay khi xác sống kích động cho là mình có thể đàm phán ‘của đi thay người’, Trần Ngư đột nhiên dùng sức, đem xác sống đang bị bủa của trận Thất Sát bao vây, một đạp đẩy nó vào cửa âm.

Trong nháy mắt, xác sống hoàn toàn biến mất, cửa âm kéo kẹt đóng lại lần nữa, đồng thời la bàn trong không trung cũng ngừng xoay tròn, bay trở lại tay Trần Ngư, còn cô mặt mũi vô cùng đau khổ nói “Mặc dù ta rất yêu tiền nhưng ta cũng là người có đạo đức đó!”

“Trợ lý Điền ...” Trần Ngư-nước mắt ngừng tròng ngẩng đầu.

“Tiểu thư Trần Ngư, cô ... cô làm sao thế? cô bị thương ở đâu sao?” Điền Phi thấy bộ dạng của Trần Ngư thì giật nảy mình.

“Tôi vừa mới bỏ qua một ngàn vạn lận đó!” Bắt xác sống thì thu của nhà họ Đồng hai ngàn vạn nhưng vừa rồi xác sống đã đồng ý cho cô ba ngàn vạn, hơn cả một ngàn vạn luôn, cứ như vậy bị cô cho một đạp vào cửa âm luôn rồi.

“Ày ...” Từ trước đến nay là đồng chí lính đặc chủng quả cảm, lần đầu tiên Điền Phi không biết làm thế nào cho phải.

Mà lúc này, trơ mắt nhìn Trần Ngư đơn giản mà trực tiếp tiễn xác sống đi như vậy, hai vị Thiên Sư Lương Tần mang theo nụ cười ám áp trên mặt đến bên Trần Ngư hỏi “Trần Tiểu Thiên Sư, xin hỏi vừa rồi cô làm thế nào mà mở được cửa âm?”

“A?” Trần Ngư đang còn trong bi thương vì bỏ lỡ một ngàn vạn, ừ ừ ừ ừ nói “Ông nội tôi dạy tôi trận Thất Sát?”

“Trận Thất Sát?” Tần Phi Minh nhìn Lương Hoa Châu hỏi “anh Lương có nghe trong giới huyền học có dòng họ Trần nào không?”

Lương Hoa Châu suy tư một lát, lắc đầu.

“Trần Tiểu Thiên Sư, ông nội có hiện giờ có ở Đê Đô không, không biết chúng tôi có thể vinh hạnh được gặp mặt một lần không?” Có thể dạy dỗ một cô cháu gái xuất sắc như thế này, lại còn có pháp thuật cực giỏi mà đặc biệt như thế, Tần Phi Minh vô cùng tò mò đối với ông nội của Trần Ngư.

“Ông nội tôi không ở Đê Đô.” Trần Ngư do dự một chút rồi nói “Khi nào ông tôi đến đây, tôi hỏi giúp các ngài một tiếng.”

“Được, vậy làm phiền Tiểu Thiên Sư.” Tần Phi Minh lấy di động ra nói “Vậy chúng ta trao đổi số liên lạc trước.”

Trần Ngư cũng rất sẵn khoái, lấy điện thoại ra thêm số Wechat, hoàn toàn không biết việc mình là một trong số ít người ở Đê Đô đồng thời có hai số Wechat của hai người nổi nghiệp nhà họ Lương, Tần.

Chốc lát sau, Đồng Triều tỉnh dậy, cậu ta được Tưởng Huy thông báo việc xác sống đã bị diệt trừ, kích động chạy đến bên hai người Lương, Tần hỏi lại “Chú Lương, chú Tần, con quái vật kia đã bị tiễn đi thật rồi sao? Sau này cháu không còn gặp nguy hiểm nữa đúng không ạ?”

“Đúng thế, Đồng Triều, lần này cháu phải vô cùng biết ơn Trần Tiểu Thiên Sư đó.” Tần Phi Minh cười nói.

“cô nhóc, không ngờ cô đúng là có bản lĩnh.” đã được thả lỏng tinh thần, Đồng thiếu tự tin nói “cô yên tâm, cô đã cứu tôi thì nhất định tôi sẽ không đối xử tệ với cô. Mặc dù cô còn hơi đen một chút, nhưng tổng thể thì nhìn cũng được, để ngày mai tôi sẽ cải tạo thật tốt”

Trần Ngư thấy thằng oắt này lại bắt đầu oán việc cô đen, đang rối rắm là nên lấy tiền rồi đánh người hay là cứ đánh người rồi lấy tiền sau, chợt nghe Lương Hoa Châu nói với Tần Phi Minh “Vậy là xác sống đã bị diệt trừ, vậy để tôi cho người xóa nhiệm vụ trên trang web huyền học đi.”

“Đợi một chút!”

đang nói chuyện, Tần Phi Minh bị tiếng gào to của Trần Ngư làm giật mình, ông kinh ngạc nhìn Trần Ngư, chỉ thấy Trần Ngư lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng ở trước mặt ông mở trang web huyền học, lật đến giao diện các nhiệm vụ, nhanh chóng nhận nhiệm vụ, rồi nhanh chóng xác nhận đã hoàn thành, tất cả thao tác tổng cộng chưa cần đến một phút.

Reng reng reng ...

đang trợn mắt há mồm, Tần Phi Minh nhận điện thoại “Tần Thiên Sư, buổi sáng nay, ngài đăng lên nhiệm vụ cấp độ A về xác sống, lúc này đã có người nhận nhiệm vụ và báo cáo hoàn thành, xin ngài xác nhận một chút, nếu như nhiệm vụ xác nhận hoàn thành, chúng ta cần thanh toán cho người nhận năm trăm vạn nhân dân tệ.”

Mặc dù Tần Phi Minh đã tận mắt nhìn thấy, nhưng không tự chủ được mà hỏi một câu “Người nhận nhiệm vụ là ai?”

“ID của người đó là Tây Thi trừ ma?”

Tần Phi Minh cúp điện thoại, vẻ mặt kỳ quái nhìn Trần Ngư đang còn đắc chí, cô nhóc này thật sự là Tiền này nên trả hay là không nên trả đây?

“Mặc dù phí thủ tục hơi đắt một chút, nhưng vẫn còn mấy trăm vạn đó, ha ha ...” Trần Ngư thấy Lương Hoa Châu nhìn mình, thì vô cùng cảm kích nói “Lương Thiên Sư, lúc này may mà ngài kịp thời nhắc tôi, không thì suýt nữa là tôi quên nhận nhiệm vụ rồi.”

“ ... ”

Chẳng lẽ cô không nghe thấy, nhiệm vụ đó là do tôi và Tần Phi Minh đưa ra sao?

Điền Phi cũng bị sự “vô sỉ” của Trần Ngư mà khiếp sợ, nhưng mà người nhà và người ngoài vẫn còn biết phân biệt rõ ràng, đồng chí Điền Phi chỉ bình tĩnh lấy điện thoại di động ra thông báo với các anh em đang mai phục bên ngoài “Giải quyết xong rồi, thu quân!”

Trong chốc lát, sáu người đàn ông cao to vạm vỡ bỗng nhiên cùng xuất hiện trong sân biệt thự, cùng Trần Ngư thanh toán phí vất vả xong rồi mới rời đi.

Khi Trần Ngư rời đi, Tưởng Huy vô cùng may mắn nói ra “Cũng may, thẻ còn tiền để trả đủ!”

Tác giả có lời muốn nói:

Điền Phi trở về kí túc xá, cùng nhóm trợ lý báo cáo tình hình chiến đấu hôm nay.

Điền Phi: Trần Ngư tiểu thư chỉ ấn ấn lên điện thoại mấy cái mà thu được năm trăm vạn.

Nhóm trợ lý: thật lợi hại, đúng là tướng vương phu mà!

32. Chương 31: Số Mệnh Vô Cùng Cao Quý!

Chùa Tam Thanh, bắt đầu được xây dựng từ đời Đường, đã có 1266 năm lịch sử, trải qua sự thăng trầm của thời gian vẫn vững vàng tồn tại cùng Đế Đô. Tòa nhà này so với hoàng cung còn có kiến trúc cổ hơn

nhưng không được xếp vào di tích văn hóa cần được bảo vệ mà ngược lại vẫn đông đúc người đến thăm viếng, hương khói dồi dào.

Mao đại sư chính là chủ trì của chùa này.

Hôm nay, Mao đại sư vừa làm xong một trận pháp, vẫn chưa về phòng nghỉ ngơi thì gặp đệ tử đến báo “Sư phụ, Lâu phu nhân đã đến.”

Mao đại sư dừng chân, hỏi “Bà ấy đang ở đâu?”

“Dạ, bà ấy đang ở phòng khách chờ sư phụ ạ.” Đệ tử trả lời.

Mao đại sư vẫy tay cho đệ tử lui xuống, quay người đi về phía phòng khách, từ xa ông đã nhìn thấy Lâu phu nhân đang đứng bên cửa sổ phòng khách.

“Lâu phu nhân, hôm nay bà lại có thời gian đến chùa Tam Thanh sao?” Mao đại sư cười ha ha bước về trước.

“Tôi đến mà không báo trước, không làm phiền đại sư chứ ạ.” Lúc trước, khi Lâu Minh đột nhiên xảy ra chuyện, hai vợ chồng họ Lâu đã gần như là ở khắp Đế Đô tìm kiếm các nhà huyền học nổi tiếng, cuối cùng chỉ có Mao đại sư ở chùa Tam Thanh mới có thể ngăn chặn sát khí trên người Lâu Minh. Cho nên đối với Mao đại sư, nhà họ Lâu vừa biết ơn lại vô cùng tín nhiệm.

Hai người nói chuyện một lúc rồi trở lại phòng khách, ngồi bên bàn sách.

Mẹ Lâu lấy từ trong túi xách ra ba tấm hình và ba tờ giấy đỏ đưa cho Mao đại sư, nói “Mao đại sư, ngài xem giùm tôi, có phải ngày sinh của ba cô gái này là số mệnh cực kỳ cao quý không?”

Hiển nhiên là Mao đại sư không ngờ mẹ Lâu tìm ông là để xem bát tự của ba cô gái, nhưng ông cũng không từ chối mà cầm ba tờ giấy đỏ lên, rồi lại nhìn ảnh chụp của ba cô gái, nhìn thật kĩ, sau đó nói “Chính xác, ba cô gái này, cả tướng mạo (vẻ ngoài) và bát tự đều rất tốt, có số mệnh giàu sang danh giá một đời.”

Bát tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”.

“Vậy ...” Mẹ Lâu hơi lo lắng nhìn Mao đại sư, ngón tay cầm quai túi xách cũng trắng bệch ra “Nếu các cô ấy và Lâu Minh ở cùng một chỗ ...”

Mao đại sư bỗng nhiên ngừng đầu, hơi kinh ngạc nhìn Lâu phu nhân.

“Tôi nhớ là đại sư đã từng nói với tôi.” Mẹ Lâu nhớ rõ, khi Lâu Minh được xác định là không thể tiếp xúc với người bình thường, chỉ có thể ở biệt thự nhỏ khu tập thể nơi có linh khí dồi dào, lúc đó Mao đại sư đã nói “Lúc đó ngài nói là, con trai tôi Lâu Minh bị sát khí quấn thân, có tướng Thiên Sát cô Tinh, nếu không phải là người có số mệnh cực kỳ cao quý thì không thể gần gũi.”

Thiên Sát cô Tinh: sao chiếu mệnh của một người. Tức là tất cả những người thân xung quanh người đó sẽ gặp tai họa

“không phải là người có số mệnh cực kỳ cao quý thì không thể gần gũi, nói cách khác, nếu có ai mà có số mệnh cực kỳ cao quý thì có thể sẽ ở cạnh Lâu Minh mà không sợ sát khí của nó, có phải không đại sư?”

“Tuy tôi đã nói như thế, nhưng phu nhân đây là ...” Mao đại sư cả gan suy đoán “Bà muốn tìm trong ba cô gái này một người để làm vợ Lâu Minh?”

“Đúng thế.” Mẹ Lâu cũng không giấu diếm ý định của mình.

“Lâu phu nhân, việc này bà đã hỏi Lâu Minh trước hay chưa?” Mao đại sư thở dài.

“Tôi vẫn chưa nói với nó.” Mẹ Lâu nói “Mao đại sư, ngài chỉ cần nói cho tôi biết, ba cô gái này có phải là người có thể tiếp xúc với Lâu Minh không, những chuyện khác ngài đừng để ý, tôi sẽ có sắp xếp.”

Mao đại sư trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng không thể ngăn cản tấm lòng lo lắng cho con trai của mẹ Lâu, chỉ vào tấm ảnh của một cô gái tóc dài, nói “cô bé này có số mệnh, có thể ở cạnh Lâu Minh lúc cậu ấy đeo nút ngọc ngăn chặn sát khí.”

Mẹ Lâu liếc mắt nhìn, phát hiện là con gái nhà chủ tịch tỉnh Giang Hải – Khương Tư Kỳ.

“nói cách khác, chỉ cần Lâu Minh không bỏ nút ngọc xuống có thể ở cạnh cô bé như người bình thường?” Mẹ Lâu xác nhận lại lần nữa.

“Điều kiện tiên quyết là sát khí của Lâu Minh không bị mất khống chế lần nữa.” Mao đại sư nói rõ sự nguy hiểm trong đó.

“Tôi hiểu, cảm ơn ngài, Mao đại sư.” Mẹ Lâu đã nhận được đáp án mà mình muốn, đem mấy tấm ảnh cất vào túi xách, về mặt kích động đi ra ngoài.

Phía sau, phẳng phất là tiếng thở dài của Mao đại sư, nhưng mà những suy nghĩ lo âu (dụng tâm lương khổ) này của mẹ Lâu làm sao Lâu Minh có thể đồng ý, cậu ấy đã sớm suy tính cho cuộc sống của bản thân mình rồi.

Mẹ Lâu bước nhanh ra khỏi ngôi chùa, ngồi vào xe, bà lấy tấm ảnh của Khương Tư Kỳ ra, trên mặt là nụ cười vui mừng. Những năm gần đây, chỉ cần cùng mọi người trò chuyện video, trông thấy mấy đứa nhỏ trong nhà thì Lâu Minh sẽ luôn luôn hỏi thăm, ánh mắt sáng lên không hề che giấu sự yêu mến bọn nhỏ.

Lâu Minh thích trẻ con, muốn có một gia đình thuộc về chính mình. Mẹ Lâu vô cùng mong mỗi con trai nhà mình có thể có một cuộc sống bình thường như bao người. rõ ràng nó xuất sắc như vậy, hiền lành như vậy nhưng vì sao lại phải có cuộc sống tù túng như thế, bà không thừa nhận cũng không tin tưởng sẽ mãi như thế.

Cho nên, những năm gần đây, mẹ Lâu huy động hết mối quan hệ trong nhà, tìm kiếm trong cả nước những người có điều kiện phù hợp, trong đó ba cô gái này là phù hợp nhất. Trước khi đến tìm Mao đại sư, thực ra mẹ Lâu cũng đã nhờ người nhìn qua ba bát tự của ba cô gái này. Bát tự của các cô vô cùng tốt là điều không thể nghi ngờ, nhưng có thể chịu được sự ảnh hưởng của sát khí trên người Lâu Minh không thì phải nhờ Mao đại sư xem xét.

Hôm nay ...

một tay mẹ Lâu cầm ảnh chụp của Khương Tư Kỳ, một tay bấm điện thoại di động “Tư Kỳ à, bác Lâu nè con, hôm nay con có thời gian không, đi uống trà ...”

==

một tuần sau, Lâu Minh đang ở trong phòng sách kiểm tra số liệu mẫu thiết kế mới của mình, thì bị Trình Bằng xuất hiện cắt ngang.

“cô nhóc tới?” Hôm nay là cuối tuần, cuối tuần nào Trần Ngư cũng đến đây ké linh khí để vẽ bùa, nên Lâu Minh theo thói quen mà tưởng là Trần Ngư đến.

“không phải.” Trình Bằng lắc đầu, vẻ mặt hơi kì lạ “Là một vị tiểu thư tên là Khương Tư Kỳ, nghe nói là thay mặt phu nhân đến tặng đồ cho anh.”

“Khương Tư Kỳ?” Lâu Minh kinh ngạc nhíu mày “Trong nhà không thể tùy tiện cho người khác vào, sao các cậu không nhận đồ rồi nói cô ta rời đi?”

“Bộ trưởng Lâu đồng ý cho cô ấy vào, ông ấy nói ... vị Khương tiểu thư này sẽ không bị sát khí của anh làm ảnh hưởng.” Khi Khương Tư Kỳ vừa đến nhà thì điện thoại của bộ trưởng Lâu cũng tới.

Trong nháy mắt, vẻ mặt của Lâu Minh cũng trở nên khó hiểu, anh do dự một chút rồi đặt bút xuống, đi xuống lầu. Khi anh thấy một cô gái ăn mặc thanh lịch ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, động tác xuống lầu cũng chậm hẳn.

đang cẩn thận nhìn ngắm xung quanh, Khương Tư Kỳ nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên nở một nụ cười ngọt ngào đáng yêu nói “anh là anh Ba ạ, chào anh, em là Khương Tư Kỳ.”

Lâu Minh chậm rãi đến trước mặt cô gái đang cười duyên dáng, trong lòng mặc dù rất kinh ngạc nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười lịch sự “Xin chào, tôi là Lâu Minh.”

“Em biết, bác Lâu đã nói về anh với em rồi. anh Ba, anh còn đẹp trai hơn nhiều so với lời bác Lâu đã nói đó.” Lúc Khương Tư Kỳ nói chuyện, gương mặt tròn tròn ửng hồng vô tình hợp với cái gối ôm màu hồng cô đang nắm chặt trong tay, làm toát lên vẻ xinh đẹp của cô gái.

“Cám ơn.” Lâu Minh ôn hòa nói “Nghe nói mẹ tôi làm phiền nhờ cô mang đồ đến cho tôi?”

“không phải, không phải, vừa đúng lúc em đi qua đây. không phải cố ý đến tặng, cũng không phải bác gái làm phiền đâu ạ.” Khương Tư Kỳ càng giải thích càng lúng túng.

“cô đừng gấp ...” Lâu Minh hơi buồn cười “Mẹ tôi nhờ cô đưa gì đến vậy?”

“A, là cái này.” Khương Tư Kỳ vội vàng lấy túi giấy màu đen bên cạnh đưa cho Lâu Minh.

Lâu Minh nhận túi giấy, phát hiện bên trong là khăn quàng cổ lông dê, anh kinh ngạc nhú mày, có chút không hiểu rõ, sao mẹ anh lại nhờ một cô gái xa lạ đến tận đây để đưa cho anh chiếc khăn quàng cổ này.

“anh ... anh có thích không?” Khương Tư Kỳ thấy Lâu Minh cầm chiếc khăn thật lâu mà không nói lời nào, nhin không được lên tiếng hỏi.

Lâu Minh bỗng nhiên hoàn hồn “Đương nhiên thích, chỉ là do tôi không biết là mẹ tôi còn biết đan khăn quàng cổ.”

Lâu Minh vừa mới nhìn qua, thấy trên chiếc khăn quàng cổ này có đan thiếu mấy mũi, hiển nhiên là do người đan đan thiếu, nếu mua ở bên ngoài thì sẽ không thể có lỗi sơ suất như thế.

“không phải là bác Lâu đan đâu ạ.” Khương Tư Kỳ bỗng nhỏ giọng nói.

Bàn tay đang cầm khăn quàng cổ của Lâu Minh bỗng nhiên cứng đờ.

“Là em đan đó, kỹ thuật của em chưa được tốt lắm.” cô gái nói xong, cúi đầu, hai bàn tay trắng nhỏ bất an mà vò vò gối ôm bên cạnh.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Lâu Minh trở nên nghiêm túc lên, chiếc khăn đang ở trên tay anh lập tức rơi trở lại túi giấy. Thông minh như Lâu Minh làm sao không nhận ra ý tứ của mẹ mình.

anh nhìn cô gái đang xấu hổ và e sợ, dáng vẻ lo lắng bất an, tình cảnh chỉ có thể thấy trên TV, Lâu Minh chưa bao giờ nghĩ lại có thể gặp trên người mình.

Đến cùng là mẹ anh đang nghĩ cái gì vậy, chẳng lẽ bà đã quên thể chất của anh rồi hay sao?

Ngay lúc này, vừa mới tìm được chỗ để chạy ra ngoài, Trần Ngự vội vàng chạy đến nhà họ Lâu, vô cùng quen thuộc vọt vào phòng khách.

“anh Ba, em tới rồi!” Trần Ngự thấy Lâu Minh thì vô cùng vui vẻ hô lên.

Nhìn thấy Trần Ngự, vẻ mặt nghiêm túc của Lâu Minh buông lỏng một chút. Khương Tư Kỳ cũng tò mò nhìn qua, phát hiện chỉ là một cô nhóc nhỏ bé như học sinh cấp ba thì thở phào một hơi.

“A ... Khó có khi thấy anh có khách nha.” Trần Ngự nhìn Khương Tư Kỳ, mặc dù cô không am hiểu việc xem tướng nhưng khi thấy quanh cô gái này có một quang khí cao quý màu tím nhạt bao quanh để cho Khương Tư Kỳ có thể ở trong nhà mà không bị sát khí làm ảnh hưởng, Trần Ngự cũng có chút kinh ngạc.

“Chào em, chị là Khương Tư Kỳ.” Khương Tư Kỳ thấy Lâu Minh và Trần Ngự rất quen thuộc thì chủ động chào hỏi lấy lòng.

“Em là Trần Ngự.” Trần Ngự cười gật gật đầu, sau đó ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Lâu Minh và Khương Tư Kỳ, ánh mắt dường như muốn nói ‘em biết hết đó nha’, làm Khương Tư Kỳ không tự giác mà đỏ mặt.

Lâu Minh tức giận gõ gõ đầu Trần Ngự “Em nhìn lung tung cái gì đó, mau lên lầu đi.”

Trần Ngự ôm đầu, lật đật chạy lên lầu hai, đang chạy được một nửa, cô chợt quay đầu, nhìn Lâu Minh le lưỡi “anh đang xem mắt chứ gì? Vậy mà không cho em coi, ở chỗ em khi người ta đi xem mắt toàn mời mọi người đến chứng kiến đó.”

Mặc dù Khương Tư Kỳ biết hôm nay mình đến đây làm gì, khi vừa nhìn thấy Lâu Minh là cô đã thích ngay vị công tử nho nhã nhà họ Lâu này. Nhưng đột nhiên bị người khác vạch trần như thế làm cho Khương Tư Kỳ càng thêm xấu hổ cúi thấp đầu.

Lông mày Lâu Minh vừa giãn ra được một chút lại lập tức nhăn lại, còn kẻ đầu tiên nào đó vừa nói lớn xong thì bỏ chạy ngay lên lầu làm cho anh tức giận mà không cách nào phát ra được. Quay đầu lại thì thấy gương mặt đỏ như trái cà chua của Khương Tư Kỳ, đầu Lâu Minh càng lớn hơn.

“Xin lỗi cô.” Lâu Minh trả lại túi giấy “Quà tặng của Khương tiểu thư chỉ sợ là tôi không nhận được.”

“Tại ... tại sao? anh không thích phải không?” Khương Tư Kỳ hỏi.

“Khương tiểu thư, do lúc đầu tôi vẫn nghĩ khăn này là do mẹ tôi đan ... cô hiểu không?” Lâu Minh ám chỉ, không muốn cho lời nói của mình làm tổn thương đến cô gái này.

“Tôi ... hiểu rồi.” Mặt Khương Tư Kỳ lúc đỏ lúc trắng, nước mắt đảo vòng quanh, cắn răng cầm túi giấy chạy ra khỏi phòng khách.

“Trình Bằng, cho người đưa Khương tiểu thư về.”

Lâu Minh dặn dò xong, xoa người bức bối ngồi trên ghế sofa đem gối ôm màu hồng ném ra xa. anh thực sự là nghĩ mãi không ra là cha mẹ anh muốn làm cái gì đây? Sắp xếp cho anh xem mắt? Sau đó kết hôn sao?

“anh không vừa ý cái gì thì thôi, sao lại ném gối của em đi.” Trần Ngự ghé đầu vào lan can lầu hai, vì gối ôm của mình mà bất bình.

“Em nói nhầm gì đó.” Lâu Minh tức giận.

“Em nói cái gì không đúng mà nói nhầm?” Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi nói “Nhưng mà, anh Ba, sao anh không thử suy nghĩ một chút xem? Chị gái kia thật xinh đẹp lại có khí cao quý bao quanh, nếu như sát khí trên người anh không nặng thêm thì cùng sống chung với cô ấy không phải là không có khả năng.”

“trên người cậu có sát khí, số mệnh Thiên Sát cô Tinh, chỉ có người có số mệnh cực kì cao quý mới có thể sống chung cùng cậu. Nhưng người có số mệnh như vậy, trên đời này có rất ít.” Lâu Minh đột nhiên nhớ đến lời Mao đại sư đã nói với anh vào mười mấy năm trước.

“Sát khí không nặng thêm? Vậy nếu sát khí nặng thêm thì sao?” Lâu Minh hỏi.

“Vậy thì em không biết, nếu không lần sau chị gái kia đến, anh thử bỏ nút ngọc ra để em đo thử giúp anh.” Trần Ngự nói.

Ánh mắt Lâu Minh sắc bén hẳn lên, nhìn Trần Ngự trầm giọng hỏi “Em nói là, nếu anh cởi nút ngọc thì cô ấy sẽ bị ảnh hưởng?”

“Tất nhiên rồi.” Trần Ngự tự hào nói “anh còn không biết là trên đời này chẳng có người nào ‘trâu’ giống như em đâu, không sợ sát khí trên người anh chút nào a.”

Lông mày Lâu Minh nhíu lại càng sâu.

“Nhưng mà anh không xem mắt thành công làm em cũng có chút vui vẻ đó.” Bỗng nhiên Trần Ngự cười hề hề nói.

Lâu Minh kinh ngạc nhìn qua.

“Nếu anh kết hôn, em sẽ không được tự do đến đây, dù sao cũng không tiện lắm.” Trần Ngự làm như thật nói.

“Xem ra em cũng không ngốc lắm nhỉ!” Lâu Minh bị chọc tức mà bật cười.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: không cho phép anh kết hôn!

Tam thiếu: Liên quan gì đến em.

Tây Thi: Em còn chưa cưỡng hôn anh nữa mà ...

33. Chương 32: Em Cùng Anh

Lâu Minh lên phòng sách trên lầu hai, anh không gọi ngay cho mẹ mà trước tiên đánh cuộc gọi video cho Mao đại sư.

“Mao đại sư.” Lâu Minh nhú mày nhìn Mao đại sư ở đối diện bên kia.

“Xem ra là cậu đã gặp Khương tiểu thư.” Cho dù là gặp phải chuyện sát khí đột nhiên bùng phát, lông mày của Lâu Minh cũng chưa bao giờ vặn lại như dây thừng thế này. Do đó, Mao đại sư chỉ cần nhìn biểu lộ của Lâu Minh thì cũng đoán ra được vì sao Lâu Minh lại gọi điện cho ông.

“Quả nhiên là đại sư đã ngầm đồng ý với mẹ tôi?” Lâu Minh im lặng một chút rồi nói “Tôi vẫn cho là ông là người hiểu rõ nhất cũng là người có thể hiểu tôi nhất.”

“Tôi có thể hiểu cậu nhưng tôi cũng hiểu mẹ cậu.” Mao đại sư thở dài nói “cô gái có số mệnh như Khương tiểu thư trong ngàn vạn người mới có một, Lâu phu nhân có thể tìm được cô gái này chắc chắn là đã bỏ ra không ít công sức.”

“Nhưng tình trạng của tôi như vậy không phải là làm chậm trễ người ta sao?” Lâu Minh nói.

“Nếu Khương tiểu thư hiểu rõ tình trạng của cậu nhưng vẫn giữ nguyên ý định, như vậy cũng không hẳn là việc không tốt.” Mao đại sư lại thở dài “Những lời này tôi vốn không nên nói ra, nhưng tôi đã biết cậu nhiều năm như vậy, những việc cậu làm, những điều cậu chịu đựng ... Lâu Minh, cậu đáng giá.”

“Đại sư.” Lâu Minh hỏi “Tôi hỏi ông một câu, nếu tôi tháo nút ngọc xuống, cô ấy sẽ không gặp tổn thương gì sao?”

“không thể.” Mao đại sư lắc đầu.

“Vậy ... Coi như là tôi không tháo nút ngọc xuống, nếu một ngày nào đó sát khí trên người tôi lại tăng lên, ngài có thể xác định là cô ấy không có việc gì không?” Lâu Minh lại hỏi.

“Cũng không thể.” Mao đại sư lắc đầu lần nữa.

“Vậy thì căn cứ vào đâu mà ngài nói chuyện này chưa chắc là không tốt.” Lâu Minh nói “Ngài không thể chỉ vì một câu đáng giá thì hi sinh cả một đời của một cô gái hiền lành vô tội.”

“Đại sư còn nhớ, khi tôi còn bé đã hỏi ông một câu không?” Lâu Minh nói “Tôi hỏi ông, đại sư, tôi không làm điều gì sai tại sao tôi lại trở thành người như vậy. Vì sao tôi không hề làm gì cũng sẽ gây tổn thương cho người khác.”

Mao đại sư thở một hơi thật dài, sao ông lại không nhớ rõ cơ chứ.

“Đại sư không tìm được đáp án, chỉ nói tránh đây là nhân quả của kiếp trước.” Lâu Minh cười khổ “Lúc ấy tôi đã nghĩ, rốt cục là kiếp trước tôi đã gây ra chuyện gì để người người oán trách cho nên kiếp này mới phải chịu như vậy. Nghĩ mãi mà không ra nên tôi quyết định không nghĩ nữa.”

“Số mệnh của Khương tiểu thư trong ngàn vạn người mới có một, nếu quả thật có nhân quả của kiếp trước, như vậy có kết quả này cũng là do kiếp trước cô ấy đã hết lòng tu luyện đi. không thể bởi vì tôi mà làm hỏng nhân quả mấy đời của người khác được, tôi sợ kiếp sau của tôi cũng là như vậy.” Giọng nói của Lâu Minh tràn đầy tự giễu.

“Chúng tôi không có ý này.” Mao đại sư giải thích “Mấy năm qua, sát khí trên người cậu vẫn được khống chế rất tốt, hơn nữa trong khoảng thời gian này, tốc độ tăng sát khí của cậu cũng chậm lại. Cho nên nếu

chúng ta chú ý hơn một chút sẽ không làm tổn thương đến Khương tiểu thư. Cũng vì thế nên khi mẹ cậu đến tìm tôi, tôi mới chấp nhận chuyện này.”

“Mao đại sư, tôi biết là ông quan tâm tôi, nhưng mà ... Hi vọng lần sau mẹ tôi có đến tìm ông nữa thì ông đừng giúp bà tính toán gì hết.” Lâu Minh đề nghị “Nếu thực sự ông không từ chối được thì cũng xin thông báo với tôi một tiếng.”

“Tôi hiểu rồi!” Mao đại sư có chút hổ thẹn, cúp điện thoại.

Lâu Minh ngẩn người nhìn màn hình điện thoại đã tối đen thật lâu, anh biết là anh nên gọi điện thoại cho mẹ mình nhưng anh không biết làm thế nào để đối mặt với vẻ mặt lo lắng của bà.

Lâu Minh đã từng đọc được ở trên mạng một câu đã nói, nếu con người sống một mình trong thời gian dài sẽ từ từ có thói quen sống cô đơn. Mặc dù, Lâu Minh đã sớm quen với việc sống cô đơn một mình nhưng anh vẫn luôn khát vọng có thể cùng người khác tiếp xúc, sinh hoạt, loại sinh hoạt bình thường nhất, ngày ngày đối mặt, giao lưu tiếp xúc, đôi khi có mâu thuẫn mà cãi nhau, đôi khi nghe một câu chuyện tiếu lâm nào đó mà cùng cười sảng khoái.

Cho nên mỗi lần đến ngày lễ ngày Tết, cho dù vô cùng khó chịu nhưng anh vẫn gọi điện thoại về nhà.

Mấy đứa nhỏ trong nhà, cho dù chưa từng ôm chúng nó nhưng luôn không kìm chế được mà quan tâm hỏi han.

Ngay cả mười lăm năm trước, chỉ vô tình nhìn thấy cô nhóc kia nhưng anh vẫn nhớ rõ ràng cho đến tận bây giờ.

Thời gian anh sống một mình, những người anh có thể nhớ đến thực sự là quá ít cho nên anh không nhớ quên dù chỉ là một người nào.

anh cho là mình đã che giấu rất kỹ nhưng không thể qua được ánh mắt của mẹ anh, bà là một người phụ nữ kiên cường, đi theo cha trải qua những năm tháng khó khăn ban đầu ấy, cho dù bây giờ đã có phú quý và bình an nhưng anh vẫn trở thành nỗi khúc mắc trong lòng bà.

Reng reng reng ...

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Lâu Minh, nhìn tên người gọi, Lâu Minh chần chờ một lúc rồi nhận điện thoại.

“Minh Minh ...” Giọng nói lo lắng, vội vàng của mẹ Lâu vang lên. Thực ra, từ lúc Khương Tư Kỳ bước chân vào nhà, bà đã cho người quan sát cẩn thận, đến lúc thấy Khương Tư Kỳ khóc lóc chạy ra khỏi nhà, mẹ Lâu vẫn chờ điện thoại Lâu Minh gọi đến. Nhưng chờ mãi không thấy con trai gọi điện, bà chờ không nổi đành lo lắng gọi cho anh.

“Mẹ.” Về mặt Lâu Minh phức tạp, gọi.

“Con đang trách mẹ tự ý làm điều thừa phải không?” Mẹ Lâu hỏi.

“Mẹ, mẹ ...” Lâu Minh bất đắc dĩ nói “Lần sau, mẹ đừng làm như vậy nữa.”

“Sao lại không? Có phải con không thích Khương tiểu thư không? Nếu vậy, mẹ có thể tìm người khác ...”

“Mẹ, mẹ biết là con không có ý này mà.” Lâu Minh thở dài “Tình trạng của con, mẹ là người hiểu rõ nhất mà, con cũng tin là Mao đại sư cũng đã nói với mẹ rồi, người có số mệnh cực quý cũng chỉ tiếp nhận sát khí của con trong một phạm vi nhất định mà thôi, cũng không thể sống bình thường với con được.”

“Nhưng Mao đại sư nói, bây giờ sát khí của con vẫn rất ổn định mà, không có vấn đề gì lớn.” Mẹ Lâu nhấn mạnh.

“Nhưng con vẫn không thể tùy ý rời khỏi nhà, không thể tiếp xúc với người khác, con đi đến viện khoa học còn phải đi vào lúc trời khuya vắng người, khi con đến biệt thự Hàn Sơn cũng phải cho người phong tỏa đường xá nữa.” Lâu Minh nói.

“Nếu như con bé không ngại thì sao?” Mẹ Lâu hỏi.

“Mẹ, điều này không công bằng.” Lâu Minh thở dài “Hơn nữa, điều này làm cho con cảm thấy đây là một loại tình cảm bố thí.”

“Sao lại là bố thí được.” Mẹ Lâu kích động nói “Nhà chúng ta sẽ không đối xử tệ với con bé.”

“Mẹ, con vẫn luôn tự nói với mình, con sống rất có ý nghĩa, tuyệt đối không đáng thương chút nào.” Lâu Minh khó khăn nói “Mẹ cứ như vậy sẽ làm con cảm thấy mình đặc biệt đáng thương.”

“...” Đầu dây điện thoại bên kia đột nhiên im lặng, nhưng Lâu Minh biết mẹ mình đang rất đau lòng, ngón tay cầm điện thoại của anh cũng hơi run rẩy.

“Minh Minh, mẹ biết con rất thích trẻ con, lần đó, dù cho thân thể bị tổn thương con vẫn dùng bữa sáng để đến thăm Tông Tông.” Mẹ Lâu khổ sở nói “Mẹ chỉ nghĩ, nếu như mẹ nói rõ mọi chuyện với Khương Tư Kỳ, nếu con bé vẫn đồng ý thì con có muốn thử một lần hay không? Dù sao đó cũng là một đứa bé rất tốt a.”

“Mẹ!” Giọng nói của Lâu Minh đã ngập tràn xót xa, đầu ngón tay cầm điện thoại vì nắm chặt mà không còn chút máu nào.

“Con suy nghĩ thêm một chút đi, mẹ cúp máy trước.”

Nghe tiếng điện thoại tút tút, ánh mắt Lâu Minh phức tạp mà bi ai (bi thương, buồn bã), anh không biết làm cách nào để an ủi sự đau lòng của mẹ anh, nhưng không thể vì thế mà làm tổn thương Khương Tư Kỳ.

“Rắc ...”

Tiếng động đột nhiên vang lên làm Lâu Minh hồi phục tinh thần, anh nhìn ngoài cửa từng miếng khoai tây chiên đang lăn lăn trên sàn cùng nửa cái đầu bù xù đang nhô lên của cô nhóc nào đó.

“Nếu như em nói ... em vừa mới đến thôi, anh có tin không?” Từ ngoài cửa, Trần Ngự lộ đầu ra, cẩn thận nói.

“Em nói xem?” Lâu Minh hỏi ngược lại.

“Vậy em không thèm giải thích nữa.” Trần Ngự thấy việc mình qua loa sẽ không lừa được Lâu Minh, vì thế dứt khoát thành thành thật thật ngồi xổm xuống nhặt khoai tây chiên đang rơi trên mặt đất.

“...” cô nhóc này đây là điếc không sợ súng sao, Lâu Minh vừa bực mình vừa buồn cười “Đừng nhặt nữa, rơi dơ rồi.”

“không sao, sàn nhà rất sạch mà, em nhặt lên rồi tiếp tục ăn cũng được.” Trần Ngự không để ý nói “Với lại, ăn bẩn sống lâu.”

Lâu Minh thấy Trần Ngự nói vậy thì không nói gì thêm, Trần Ngự bỗng nhiên xuất hiện đã làm nhật nhối bi thương sau khi anh cùng mẹ nói chuyện. Lâu Minh để điện thoại di động xuống, nhìn bản vẽ đất tính toán được một nửa, một lần nữa cầm bút lên tiếp tục tính toán.

Trần Ngự nhặt hết mẫu khoai tây chiên trên sàn nhà, lại ra ngoài tìm cây chổi quét sạch các mảnh vụn còn sót lại, sau khi xong việc mới ôm bịch khoai tây sán đến bàn làm việc của Lâu Minh. Nhìn bản vẽ trên bàn, Lâu Minh kinh ngạc hỏi “Đây là súng sao?”

Lâu Minh kinh ngạc ngẩng đầu “Em còn chưa ra ngoài nữa à?”

“anh Ba, anh giận hả?” Trần Ngự cẩn thận hỏi.

“Em ...” Thực sự là Lâu Minh lười phải tính toán với cô nhóc này, hưởng hờ cũng không phải là việc gì lớn, chỉ là anh cảm thấy hơi xấu hổ mà thôi “Sau này không cho phép em như vậy nữa, nghe chưa.”

“Dạ, em cam đoan lần sau sẽ không cẩn thận nghe được lần nữa, nhất định phải quay đầu đi ngay.” Trần Ngự đảm bảo.

“Vậy là lúc này là em cố ý nghe lén?” Lâu Minh bật cười.

“không phải là anh Ba đã đoán được rồi hả?” Trần Ngự hoảng sợ che miệng “thì ra là anh bẫy em.”

“...” Lâu Minh bỗng nhiên nghẹn lời, anh không muốn nói chuyện nữa, cúi đầu tiếp tục tính toán số liệu.

Lại một lúc lâu, Trần Ngự bỗng nhiên kêu lên “anh Ba ...”

“Sao thế?” Lâu Minh thấy Trần Ngự chậm chạp không đi thì biết cô có chuyện muốn nói với anh.

“Ông nội em là người rất giỏi, bản lĩnh của em đều được học từ ông, mặc dù thỉnh thoảng có khi ông cũng không đáng tin lắm nhưng thuật pháp của ông rất lợi hại.” Trần Ngự bỗng nhiên nói.

“anh biết.” Lâu Minh kinh ngạc nói “Lúc trước em đã kể với anh rồi.”

“Mấy hôm trước ông em bỗng nhiên tìm em, phương pháp đấu với xác sống chính là do ông em chỉ cho em.” Trần Ngự nói.

“Nhưng mà em chỉ có số QQ của ông, không biết vì sao ông vẫn giấu không cho em biết số điện thoại của ông.” Trần Ngự khổ não “Nhưng mà em đã để lại lời nhắn cho ông.”

“Lời nhắn?” Lâu Minh nghi ngờ nhìn Trần Ngự.

“Em đã nhắn hỏi ông có phương pháp nào giải trừ sát khí trên người anh Ba không.” Trần Ngự nói “Việc em đồng ý với anh, em sẽ không quên đâu.”

Lâu Minh sững sờ, không nghĩ là Trần Ngự đề cập đến chuyện này, đột nhiên anh cảm thấy vui vẻ, gật gật đầu “Cảm ơn em.”

“Vì thế, anh Ba ...” Trần Ngự nhớ đến lời nói của anh lúc cô nghe lén “anh có muốn cùng chị gái lúc này thử làm quen tiếp xúc với nhau không?”

Sắc mặt Lâu Minh cứng đờ, một hồi lâu mới nói “Trước khi sự việc sát khí được giải quyết triệt để, anh sẽ không làm bất cứ chuyện gì, anh không thể tổn thương Khương tiểu thư, cũng không thể làm cho mẹ anh hi vọng khi chưa có căn cứ.”

“Vậy còn anh Ba thì sao?” Trần Ngự mở to hai mắt “anh vừa không muốn làm tổn thương chị gái kia, cũng không thể làm tổn thương mẹ anh. anh lo lắng cho tất cả mọi người, nhưng lại chưa bao giờ lo lắng cho chính bản thân mình.”

Tay cầm bút của Lâu Minh run lên, ngòi bút chỉ ‘rắc’ một tiếng rồi gãy, để lại một vệt dài đen sậm trên bản vẽ thiết kế.

“Quả nhiên là vẫn phải dựa vào em!”

Lâu Minh đột nhiên ngẩng đầu.

“Ai bảo em đã nghe lén anh nói chuyện cơ chứ.” Trần Ngự cười “Sát khí của anh cứ bao ở em, em nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp.”

Trong lòng Lâu Minh đầy ảm áp, cười nói “Em đừng có mạnh miệng, nếu không giải quyết được thì em tính sao đây?”

“Dạ??” Trần Ngự căn khoai tây chiên nói “Mẹ anh Ba muốn anh đi xem mắt, chắc chắn là bà không muốn anh Ba ở một mình. Nếu em không giải quyết được sát khí trên người anh Ba, vậy sau này em sẽ ở bên anh, không để anh sống một mình nữa.”

“cô ngốc này.” Lâu Minh búng ngón tay trên trán Trần Ngự, trong mắt là ý cười ảm áp.

Tác giả có lời muốn nói:

Tam thiếu: Em ở cùng anh?

Tây Thi: Vâng.

Tam thiếu: Tốt.

Tây Thi: Sao cứ có cảm giác có gì đó không đúng ...

34. Chương 33: Tam Thiếu Xảy Ra Chuyện

Hai giờ đêm.

Viện khoa học quốc phòng Đế Đô.

một người đàn ông trung niên mặc bộ quân phục màu xanh dẫn Lâu Minh đi về phía trước.

“Lâu viện sĩ, đi bên này.” Nếu chiếu theo đóng góp của Lâu Minh trong việc thiết kế vũ khí thì mọi người phải gọi anh là lão sư (bậc thầy) nhưng Lâu Minh quả thật là còn quá trẻ, anh cũng không muốn mọi người gọi anh là lão sư nên tất cả mọi người trong viện nghiên cứu chỉ có thể gọi anh là viện sĩ, giáo sư viện hàn lâm của viện khoa học quốc gia.

Lâu Minh nhẹ gật đầu, đi theo người đàn ông trung niên, ánh mắt lóe lên vẻ mong đợi.

“Vật này đến chiều tối nay mới được chuyển đến Đế Đô.” Người đàn ông trung niên này là chuyên gia vũ khí của Bộ Quốc phòng, tên Liễu Mộc, ông ta vừa đi vừa nói với Lâu Minh “Vũ khí này là do đội khảo cổ khai quật ở Nam Lĩnh vào tháng trước.”

“Nam Lĩnh? Ở thời Chiến Quốc, hình như đó là biên giới giữa nước Tề Dương và nước Phong Vũ?”

“Đúng thế.” Liễu Mộc nói “Giáo sư Phương ở đội khảo cổ nói, ngôi mộ đó chắc là của một tướng quân nước Tề Dương thời Chiến Quốc, trong mộ còn có một số lượng lớn vũ khí thời đó nữa. hiện giờ, trong viện nghiên cứu là một thanh kiếm bằng đồng, được tìm thấy trong quan tài của ngôi mộ.”

“trên báo cáo kiểm tra chuyển cho tôi đã đề cập, trên thân thanh kiếm này đã đo được một nguồn năng lượng kỳ lạ.” Chiều tối hôm nay, Lâu Minh đã nhận được báo cáo kiểm tra của Bộ Quốc phòng fax đến, trong đó đã nói, trên thanh vũ khí lạnh thời Chiến Quốc này đã đo được nguồn năng lượng nóng kỳ lạ.

Nếu thực sự trên thanh vũ khí này có nguồn năng lượng kỳ lạ, như vậy lịch sử chế tạo vũ khí sẽ có một bước đột phá rất lớn. Lâu Minh cảm thấy rất có hứng thú đối với đề tài này nên trời vừa tối là anh hào hứng chạy đến đây.

“Đúng thế.” Liễu Mộc tiếp tục nói “Qua kiểm tra đo lường cũng đã xác định nguồn năng lượng này không có phóng xạ nhưng chúng tôi chỉ có thể theo dõi được sự dao động của năng lượng, đồng thời phát hiện nơi phát ra năng lượng là ở tô-tem kỳ lạ chạm trên chuôi kiếm nhưng không cách nào tìm hiểu được nguồn năng lượng này kết hợp với vũ khí như thế nào, được sử dụng ra sao.”

Tô-tem (vật tổ): Động vật hay thực vật nguyên thủy sùng bái, coi là tổ tiên của thị tộc.

Hai người đang nói chuyện thì tới căn phòng nghiên cứu dành riêng cho Lâu Minh, xung quanh được lắp đặt kính chống đạn trong suốt. Vì thể chất đặc biệt của Lâu Minh, lúc anh đang nghiên cứu thì không thể có người ở bên cạnh nên Bộ Quốc phòng mới thiết kế như vậy, để phòng ngừa việc Lâu Minh một người có chuyện gì xảy ra thì từ bên ngoài cũng có thể nhìn thấy được.

Còn chưa đi tới cửa, xuyên qua tấm kính thủy tinh trong suốt, Lâu Minh có thể nhìn thấy thanh kiếm bằng đồng đen nhánh.

“Chủ nhiệm Liễu, nếu hai tiếng đồng hồ sau tôi vẫn chưa ra ngoài, ông cũng không được cho người khác đến gần nơi này.” Lâu Minh nhắc nhở.

“Tôi rõ rồi.” Liễu Mộc gật đầu cười, từ trước đến giờ, khi Lâu Minh đến viện nghiên cứu khoa học quốc gia đều như thế, nếu như anh ở trong này nhiều hơn hai giờ thì chắc chắn là đã xảy ra chuyện, cần phải có thời gian dài hơn mới giải quyết được, lúc này trong phạm vi năm mét cách phòng nghiên cứu của Lâu Minh không được có người nào lại gần.

Liễu Mộc đợi Lâu Minh bước vào phòng nghiên cứu bắt đầu nghiên cứu thanh kiếm đồng kia, mới quay người rời đi, hoàn toàn giao nơi này lại cho Lâu Minh và đội bảo vệ của anh.

Trong nháy mắt khi Lâu Minh bước vào phòng nghiên cứu, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác kỳ lạ, cho đến khi anh sờ lên thanh kiếm đồng kia, cảm giác kỳ lạ này mới trở nên rõ ràng, biến thành một cảm giác ... vô cùng quen thuộc.

“Xoạt!”

Lâu Minh đột nhiên giật mình, anh rút tay về, nhìn thanh kiếm đồng trên bàn, rõ ràng lúc này còn dài bằng hai gang tay, chợt co lại chỉ bằng nửa gang tay.

“Vù vù, vù vù!”

Thanh kiếm đồng dài bằng nửa gang tay nằm trên bàn đang không ngừng run rẩy, dường như đang gọi Lâu Minh.

Lâu Minh do dự một chút, đưa tay cầm phiên bản thu nhỏ của thanh kiếm đồng, nâng trên lòng bàn tay quan sát cẩn thận.

===

Ngày hôm sau.

Ánh nắng buổi chiều tươi sáng, buổi chiều không có lớp, Trần Ngự đeo balo mới mua trên vai, thay giày thể thao rồi đi ra ngoài.

“Thi Thi, cuối tuần này cậu không đi dạo phố cùng chúng tớ thật hả?” Phương Phỉ Phỉ gọi Trần Ngự lại.

“Ngại quá, cuối tuần này tớ có việc thật đó, lần sau tớ sẽ đi với các cậu, à, đúng rồi ...” Trần Ngự chạy về bàn sách của mình, lấy một chiếc thẻ màu bạc trong ngăn kéo đưa cho Phương Phỉ Phỉ, nói “Thẻ VIP của VK, các cậu muốn mua quần áo thì dùng nha.”

Thẻ VIP này là Đồng Triều nhất định đưa cho cô, lúc đó, sau khi giải quyết xong xác sống quay về trường học, các bạn cùng phòng hỏi cô sao đi ra ngoài hai ngày mà phong cách chẳng thay đổi chút nào. Trần Ngự đành lấy tấm thẻ này ra, nói dối Đồng Triều có việc phải ra nước ngoài nên đưa thẻ VIP này cho cô để đền bù. Đúng lúc ở một nước ngoài nào đó đang diễn ra tuần lễ thời trang quốc tế nên Trần Ngự cũng miễn cưỡng được thông qua.

“Thẻ VIP này cậu chưa dùng lần nào mà.” Hàn Du nói.

“không sao, dù sao thẻ này là thẻ không có kỳ hạn, tớ dùng lúc nào cũng được mà.” Trần Ngự mở cửa phòng lần nữa “Tớ đi đây, thứ hai gặp nha.”

Trần Ngự ra khỏi cổng kí túc xá, chân mang giày thể thao mới mua, tự nhiên, nhanh chóng chạy về phía khu rừng bên cạnh trường học.

Thời gian này, cô đang bận thẳng cấp cho tài khoản của mình trên trang web huyền học.

Khi Trần Ngự trên trang web huyền học bắt đầu nhận nhiệm vụ, chọn một nhiệm vụ có giá trị năm trăm vạn, kết quả khi cô vô cùng cao hứng đem nội dung nhiệm vụ sao chép lại cho chủ nhóm là ‘Lập trình viên giới huyền học’ thì lại bị từ chối một cách vô tình.

Tôi muốn xây đường: Tại sao? không phải nói là chỉ cần tôi đem nội dung nhiệm vụ chép cho anh, anh sẽ đưa cho tôi phương thức liên lạc của người ra nhiệm vụ sao?

Lập trình viên giới huyền học: Đúng thế, nhưng tôi chỉ phục vụ những nhiệm vụ dưới một trăm vạn, nhiệm vụ trên một trăm vạn, xin mời tự động lên trang web huyền học nhận nhiệm vụ.

Tôi muốn xây đường: Có gì khác nhau sao?

Lập trình viên giới huyền học: Mục đích của nhóm do tôi lập ra, ngoài việc tránh phải trả thuế còn có mục đích lớn hơn là giúp đỡ những người mới, năng lực còn hạn chế. Còn Thiên Sư đã có năng lực nhận nhiệm vụ năm trăm vạn, hoàn toàn có thể thông qua nhiệm vụ của mạng huyền học để khấu trừ phí thủ tục, không cần tới chỗ của tôi.

Mạng huyền học thanh toán phí thủ tục có hai hình thức, một là trực tiếp khấu trừ ba mươi phần trăm giá trị của nhiệm vụ, một loại khác là trong tháng hoàn thành một nhiệm vụ cấp độ A do trang web huyền học công bố là có thể được khấu trừ lại tất cả phí thủ tục trong tháng đó.

Trần Ngự đau lòng nói: Nhưng một nhiệm vụ cấp độ A có giá trị mấy trăm vạn luôn đó.

Lập trình viên giới huyền học: Đại sư à, nhóm của chúng ta vốn là trộm lấy nhiệm vụ của người ta mà làm, không thể quá kiêu ngạo a.

Tôi muốn xây đường: ...

Trần Ngự không có cách nào khác đành phải thành thành thật thật từ trên trang web huyền học nhận nhiệm vụ để làm, kết quả phát hiện muốn nhận nhiệm vụ trên trang web huyền học còn phải dựa vào cấp bậc nữa, tài khoản ở cấp nào thì sẽ nhận nhiệm vụ ở cấp đó. Mà để sử dụng phương pháp thứ hai để được miễn phí thủ tục, Thiên Sư đó nhất định phải có tài khoản ở cấp độ A.

Cho nên, Trần Ngự phải bắt đầu từ cấp độ thấp nhất từng chút, từng chút một đi lên, ban đầu là nhận nhiệm vụ mấy chục vạn, mới có thể từ từ thăng cấp. Trong thời gian này làm Trần Ngự vô cùng bận rộn, tuy nói những nhiệm vụ này không được bao nhiêu tiền, nhưng người muốn đoạt cũng rất nhiều a.

Dù sao thì nhiệm vụ giống như kiểu trừ xác sống là nhiệm vụ đặc biệt không cần đến đẳng cấp thì chẳng có là mấy. Nếu có, Trần Ngự nhất định sẽ nhận, dù sao thì chỉ cần nhận ba nhiệm vụ đặc biệt là có thể thăng lên cấp độ A.

Hôm nay Trần Ngự nhận một nhiệm vụ nhỏ có giá trị ba vạn, trừ đi phí thủ tục thì vào tay còn có hơn hai vạn, nhưng Trần Ngự chưa bao giờ chê tiền ít, có doanh thu dù sao cũng còn hơn là không có, huống hồ còn có thể nhanh chóng thăng cấp nữa.

“cô là Thiên Sư?” Người ra nhiệm vụ là một nam thanh niên hơn hai mươi tuổi, khi nhìn thấy Trần Ngự thì rất kinh ngạc, hiển nhiên là không tin Trần Ngự là Thiên Sư thực sự.

Trần Ngự nhìn lướt qua bả vai của nam thanh niên, thấy một con ma nữ đang nằm sấp không thấy rõ mặt, ra sức dùng lưỡi liếm vành tai của người thanh niên, đáng vẻ vô cùng buồn nôn.

“Tôi chính là Thiên Sư.” Đây cũng không phải là lần đầu tiên Trần Ngự bị người khác hỏi như vậy, cũng không muốn giải thích gì nhiều, dù sao thì giải quyết xong việc, trả tiền, sau đó không còn gặp nhau nữa.

“Chắc là cô nói đùa hử, nhìn cô hình như vẫn còn là học sinh phải không, nào có Thiên Sư nào giống như cô vậy ...” Người thanh niên vẫn không tin, lấy điện thoại di động ra định khiêu nại, chợt thấy Trần Ngự đi đến cạnh cậu ta vỗ vỗ vai của cậu.

Người thanh niên lui về sau một bước, lập tức, cậu ta cảm thấy cảm giác dính dính vô hình ở cổ cậu ta bỗng nhiên không còn nữa, cậu ta không tự chủ được đưa tay sờ sờ mặt và tai của mình.

“Nhiệm vụ đã nói, cậu cảm thấy thân thể lạnh lẽo, gương mặt và tai có cảm giác dính dính như là có người đang liếm cậu, lúc ngủ vào ban đêm luôn có cảm giác có người bên cạnh ...” Trần Ngự nói “Những biểu hiện đó từ giờ trở đi sẽ biến mất, cậu cũng đã cảm nhận được sự thay đổi. Khi ngủ vào tối nay, nếu như mọi việc đều bình thường, phiền cậu xác nhận lại đơn đặt hàng để tôi còn được thanh toán tiền.”

“Chờ một chút ...” Người thanh niên thấy Trần Ngự đập bả vai mình rồi muốn đi thì kêu lên “cô ... Dù sao thì cô cũng phải nói cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra.”

“...” Trần Ngự nhìn thoáng qua ma nữ đang ngoan ngoãn đi theo mình, liếc mắt nhìn người thanh niên hỏi “Cậu nhất định muốn biết?”

“Tôi muốn!” Người thanh niên gật đầu

“Được, tôi hỏi giúp cậu.” Dưới ánh mắt hoảng sợ của người thanh niên, Trần Ngự chuyển qua nhìn ma nữ.

“anh ấy nhìn rất đẹp trai!” Ma nữ cười hắc hắc nói.

Trần Ngự bình tĩnh nói lại với người thanh niên “Cậu bị một con sắc ma nữ quán lấy, nó cảm thấy cậu đẹp trai nên cố ý sàm sỡ cậu.”

“...” Mặt người thanh niên lập tức xám ngắt, hận không thể về nhà tắm rửa kì cọ mười bảy mươi tám lần.

Trần Ngự không để ý đến người thanh niên, mang ma nữ qua mấy con phố, tìm một chỗ không có người, dạy dỗ “Sau này không được phép đi sàm sỡ người khác, biết chưa?”

“Vâng vâng vâng.” Ma nữ liên tục gật đầu.

“Còn để tôi phát hiện, tôi thu cô đó.” Trần Ngự uy hiếp.

Ma nữ không thể tin hỏi “Thiên Sư, giờ ngài không ... thu tôi sao?”

“cô muốn tôi thu cô?” Trần Ngự hỏi.

“không muốn.” Ma nữ cuống quýt lắc đầu.

“Vậy cô ít làm bậy lại cho tôi, tôi đã bắt nhiều ma quỷ rồi nhưng là lần đầu tiên gặp phải sắc ma, coi như là vật quý vì hiếm mà tha cho cô lần này.” Đưa hồn ma về âm phủ tốn rất nhiều linh lực đó, nhiệm vụ ba vạn không có loại hình phục vụ này.

“Hắc hắc ... Khi còn sống tôi quá nhút nhát, nhưng lại là người thích nhìn vẻ ngoài của người khác (nhân khổng), trông thấy soái ca đẹp trai chỉ dám nhìn từ xa mà YY. Sau đó ... hắc hắc ... tôi phát hiện là ma thì muốn sàm sỡ người ta làm sao cũng được, nên ...” Ma nữ hơi ngượng ngùng nói.

“cô ...” Trần Ngự lại định dạy dỗ ma nữ mấy câu thì tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang.

Trần Ngự lấy điện thoại ra xem, phát hiện là số máy lạ, suy nghĩ một chút rồi bấm nhận.

“Tiểu thư Trần Ngự, bây giờ cô ở đâu?”

“Trợ lý Hà?” Trần Ngự kinh ngạc nói.

“Tam thiếu xảy ra chuyện rồi!”

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: Em đến cứu anh liền đây.

35. Chương 34: Phong Ấn Như Thế Nào

Hiện Trần Ngự đang ở vị trí cách đại học Đê Đô không xa, khi Hà Thất gọi điện cho Trần Ngự, xe đến đón Trần Ngự đã gần đến đại học Đê Đô. Đến khi Trần Ngự báo cho anh ta vị trí của mình, không đến năm phút sau, Trình Bằng đã đậu xe bên cạnh Trần Ngự.

không cần chào hỏi Trình Bằng, Trần Ngự trực tiếp mở cửa ngồi vào xe.

Trình Bằng nhấn ga, đảo tay lái, chiếc xe hơi quanh một trăm tám mươi độ, trong tiếng còi xe và tiếng mắng người vang lên, phóng trên đường về hướng Viện nghiên cứu khoa học quốc gia.

“anh Ba sao rồi?” Lúc này trong điện thoại, Hà Thất chưa nói rõ ràng, Trần Ngự không yên lòng hỏi.

“Tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết là sát khí trên người Tam thiếu bỗng nhiên bùng phát.” Khi nói đến hai chữ bùng phát, con người của Trình Bằng không tự chủ mà co lại.

(Nếu như có một ngày nào đó, sát khí của tôi đột nhiên bùng phát, lúc đó đành làm phiền đến các cậu.) Lời nói của Lâu Minh vẫn còn văng vẳng bên tai, tuy rằng phục tùng mệnh lệnh là trách nhiệm của bọn họ nhưng không một ai trong số họ tự nguyện thực thi mệnh lệnh này.

“Bùng phát? Tại sao bỗng nhiên sát khí lại bùng phát?” Mặc dù tình hình sát khí của Lâu Minh nghiêm trọng, nhưng nút ngọc phong ấn trên tay anh rất bền vững. Ba tháng trước, anh cũng làm ‘khí lạnh cản sát khí’, hai tháng trước tại biệt thự Hàn Sơn cũng đã phóng thích sát khí một lần, trong thời gian gần đây, Trần Ngự luôn dùng bùa huyền sát để hấp thu sát khí. Vì thế, sát khí trên người Lâu Minh hẳn là ổn định hơn hết mới phải, tại sao bỗng nhiên lại bùng phát, Trần Ngự không có cách nào giải thích được.

“Hình như là có quan hệ với một thanh kiếm đồng cổ gì đó.” Trình Bằng cũng chỉ biết như vậy.

“Đồ cổ? Vừa mới khai quật được sao?” Trần Ngư hỏi.

“Sao cô lại biết?” Trình Bằng kinh ngạc nói.

“Đồ cổ vừa mới đào lên sẽ có rất nhiều khí âm và sát khí (âm Sát Chi Khí).” Trần Ngư cau mày “Sao vật này lại xuất hiện bên người anh Ba?”

“Mao đại sư nói âm Sát Chi Khí sẽ không ảnh hưởng đến Tam thiếu.” Trình Bằng nói.

“Đó là nói ‘bình thường’ mà thôi, có ‘bình thường’ thì sẽ có tình huống ‘đặc biệt.’” Tuy chưa đến đó nhưng Trần Ngư cũng có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra. Trần Ngư mở ba lô của mình, trong đó chỉ có mấy lá bùa và cái la bàn.

“Vậy có biện pháp giải quyết được không?” Trình Bằng kích động hỏi.

“Việc này phải căn cứ vào tình hình cụ thể đã, tôi cũng chưa nắm chắc điều gì.” Có thể làm sát khí của Lâu Minh bùng phát trong nháy mắt, vậy thì nguồn ‘âm Sát chi khí’ này hẳn không phải là bình thường. hiện giờ, thực lực của Trần Ngư không thể áp chế sát khí trong cơ thể Lâu Minh nên cô không thể đảm bảo điều gì. Tuy rằng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng Lâu Minh đang xảy ra chuyện, Trần Ngư không thể làm ngơ.

“Kít ... kít ...”

Trình Bằng đột ngột giẫm phanh, xoay người khẩn cầu nhìn Trần Ngư “Tiểu thư Trần Ngư, xin cô nhất định cứu được Tam thiếu.”

“nói nhảm, không cần anh phải nói.” Trần Ngư không có thời gian để ý anh ta, mở cửa xe chạy nhanh ra ngoài.

Trước cổng viện nghiên cứu, Điền Phi đã đứng chờ sẵn, anh ta thấy Trần Ngư thì chạy đến đón “Tiểu thư Trần Ngư, bên này ...”

Trần Ngư chạy theo Điền Phi, Trình Bằng theo sát sau lưng.

“Tình huống sao rồi?” Trình Bằng hỏi Điền Phi.

“Mao đại sư nói tạm thời ông ấy cũng không có cách nào.” Điền Phi trả lời.

Mệnh lệnh khi sát khí trong cơ thể Lâu Minh đột nhiên bùng phát thì sẽ tiêu diệt chỉ có Lâu Minh và bộ trưởng Lâu biết. Nếu bộ trưởng Lâu biết, vậy Tam thiếu ...

“Tạm thời không biết. Người của Bộ Quốc phòng muốn gọi điện báo nhưng đã bị Hà lão đại dè xuống.” Điền Phi nghĩ đến việc vừa rồi mà sau lưng đổ mồ hôi lạnh, nếu cuộc gọi điện thoại kia được thực hiện, rốt cục bọn họ phải lựa chọn như thế nào, là phục tùng mệnh lệnh tiêu diệt Tam thiếu hay là chống lại mệnh lệnh, kỷ luật quân đội sẽ xử trí họ như thế nào?

Mặc dù Trần Ngư nghe cũng không hiểu rõ lắm nhưng tình hình anh Ba hiện nay rất nguy hiểm thì cô đã hiểu.

Ba người đi xuyên qua vô số phòng ốc, cuối cùng nhìn thấy Hà Thất đang đứng ở phía xa xa.

“Trợ lý Hà, để tôi vào trong đó lần nữa.” Mao đại sư đứng đối diện với Hà Thất trước cửa phòng.

“Sư phụ, không được, ngài đã bị thương rồi.” Đệ tử Lâm Quy ngăn cản Mao đại sư.

“Nếu sát khí của Lâu Minh lại tiếp tục tăng nữa thì cậu ấy sẽ hoàn toàn mất lý trí.” Mao đại sư không thể ngồi yên.

“Nhưng nếu ngài vì anh ấy xảy ra chuyện gì thì cũng là điều anh ấy không mong muốn nhìn thấy.”

Lúc này, Mao đại sư vào phòng nghiên cứu cố gắng phong ấn sát khí trong cơ thể Lâu Minh xuống, kết quả người vừa đứng trước mặt Lâu Minh thì một thanh kiếm đồng đen bỗng nhiên xuất hiện đục vào một cái, phá bỏ toàn bộ linh khí bảo vệ xung quanh thân thể của ông.

Mao đại sư bị sát khí xâm chiếm, phun ra một ngụm máu, vất vả chạy ra.

Khi Mao đại sư và Lâm Quy đang giằng co, Hà Thất chưa có quyết định gì thì chợt nghe tiếng bước chân gấp gáp chạy đến.

“Tiểu thư Trần Ngư!” Ánh mắt Hà Thất sáng lên.

Trần Ngư nhìn lướt qua phòng nghiên cứu, Lâu Minh đang quanh lưng về phía mọi người yên lặng đứng ở giữa phòng, nhìn qua thì dường như không có gì khác thường. Ngay sau đó, Trần Ngư dùng ngón tay chỉ vào ẩn đường (điểm giữa hai đầu lông mày), mở Mắt âm Dương, không khí trong suốt trong phòng nghiên cứu lập tức biến thành một màu đỏ như máu.

Sát khí dày đặc tựa như một hồ máu đang phun trào trong một chậu thủy tinh khổng lồ, Trần Ngư càng nhìn, sắc mặt càng biến sắc.

“Tiểu thư Trần Ngư, sát khí của Tam thiếu bỗng nhiên bùng phát.” Hà Thất nôn nóng nói.

“Tôi thấy rồi, sát khí trong cơ thể của anh Ba đã hoàn toàn phóng ra ngoài, cũng may ba tháng trước anh ấy đã làm ‘khí lạnh cản sát khí’, sát khí của anh ấy cũng đã giảm bớt nhiều. Để tôi đi vào xem sao rồi nói sau.” Trần Ngư nói rồi định bước vào phòng.

Vẫn chặt chẽ canh gác cửa phòng, năm trợ lý do Hà Thất đứng đầu nhanh chóng đứng sang một bên, trong đó một trợ lý còn định mở cửa giúp Trần Ngư.

“Đừng nhúc nhích!” Trần Ngư

“Đừng nhúc nhích!” Mao đại sư.

Trần Ngư kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Mao đại sư, Mao đại sư cũng đang đánh giá Trần Ngư.

“cô nhóc, nơi này cô không thể tùy tiện vào được đâu.” Mao đại sư tất nhiên đã nhìn ra Trần Ngư là Thiên Sư, nhưng tu vi của Trần Ngư làm sao có thể chịu được sát khí mãnh liệt như vậy, vì thế không nhìn được mà nhắc nhở cô.

“Dạ, không sao đâu.” Trần Ngư cười cười, quay đầu về phía người trợ lý vừa định mở cửa cho cô, nói “Các anh tránh ra xa một chút, cẩn thận khi mở cửa sẽ bị sát khí ảnh hưởng.”

Mấy người trợ lý liếc nhìn nhau, tất cả đều lui về sau một bước.

Động tác của mọi người làm lông mày của Mao đại sư nhíu lại, mấy người này là trợ lý của Lâu Minh, bình thường ngoài Lâu Minh và bộ trưởng Lâu thì không nghe theo ai cả.

“cô nhóc.” Mao đại sư thấy Trần Ngư lại muốn đi vào, nhìn không được lại nhắc nhở “Cẩn thận thanh kiếm đồng kia một chút.”

“Vâng.” Trần Ngư lấy ra một là bùa huyền sát, khi cửa vừa mở thì dán ngay lên để sát khí theo khe hở mà lọt ra ngoài thì có thể kịp thời hấp thu, không lan tràn ra ngoài.

Trần Ngư lách thật nhanh vào bên trong phòng nghiên cứu.

Ánh mắt của mọi người khóa chặt vào hai người trong phòng nghiên cứu.

Trong nháy mắt Trần Ngư bước vào phòng nghiên cứu, la bàn liền bắt đầu bất an mà rung động, đập vù vù trong tay Trần Ngư làm cô suýt nữa làm rơi.

Trần Ngư quan sát bốn phía xung quanh, thấy không có gì nguy hiểm thì bước nhanh về phía Lâu Minh đang đứng, muốn đến gần anh để xem tình huống cụ thể như thế nào.

“Chú!”

Khi sắp bước đến gần Lâu Minh, một thanh kiếm đồng đen đột nhiên vọt về phía Trần Ngư, cũng may trước đó cô đã được Mao đại sư nhắc nhở, nên linh hoạt tránh né được sự tấn công của nó.

Thanh kiếm đồng đâm vào không khí, lượn vòng một trăm tám mươi độ trên không, dùng tốc độ nhanh hơn nữa bay tới.

“Chúu chúu chúu!”

Liên tiếp ba lần, tốc độ tấn công càng lúc càng nhanh, lần cuối cùng thanh kiếm sượt qua đầu Trần Ngự cắt đứt nhúm tóc trên tóc đuôi ngựa của cô, rơi lả tả trên mặt sàn.

Trần Ngự biến sắc, khi thanh kiếm đồng lại đâm đến lần nữa, cô vung la bàn trong tay ra.

“Keng!”

Tiếng kim loại va chạm vang lên, thanh kiếm đồng và la bàn diễn ra một trận không chiến, tốc độ càng lúc càng nhanh, dần dần chỉ còn thấy bóng ảnh mơ hồ.

một màn thần kỳ này khiến cho một đồng người bình thường tin tưởng khoa học phải kinh hãi mà trợn mắt há mồm.

Trần Ngự thừa dịp này chạy đến bên người Lâu Minh, giữ chặt tay anh, kêu lên “anh Ba, anh Ba ...”

Hai tay Lâu Minh hết sức chống lên bàn, mu bàn tay đã nổi gân xanh, anh cố hết sức quay đầu, hai mắt đỏ ngầu quay lại nhìn Trần Ngự, miệng mấp máy không nói nên lời.

Xem ra vẫn còn lý trí, Trần Ngự vui thầm trong lòng.

Trần Ngự móc ra hai lá bùa huyền sát, dán trực tiếp lên người Lâu Minh, bùa huyền sát điên cuồng hấp thu sát khí trong không khí, sau đó phụt một tiếng biến thành ngọn lửa màu xanh rồi hóa thành tro tàn.

Đây là bùa chú nuốt sát khí quá độ.

“đi ... ra!” Vì đã được bùa huyền sát hấp thu một chút sát khí, Lâu Minh khó lắm giữ được chút tỉnh táo, khó khăn nói.

“anh Ba!” Trần Ngự ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Hà Thất ... để cậu ấy ... súng ...” Lâu Minh cố hết sức muốn nói gì đó, nhưng tiếc là Trần Ngự hoàn toàn không hiểu gì.

Trần Ngự cúi đầu kiểm tra nút ngọc trên cổ tay Lâu Minh thì phát hiện nút ngọc đã bị bể rơi trên bàn, lông mày của cô nhăn lại, nút ngọc đã bị hỏng thì làm sao phong ấn được sát khí đấy?

“Keng! Keng! Keng!”

Thanh kiếm đồng thấy Trần Ngự đến gần Lâu Minh thì vô cùng nôn nóng, tấn công ngày càng mãnh liệt nhưng không làm sao có thể phá vỡ thế phòng thủ của la bàn.

“Vù vù vù!”

La bàn vừa đánh nhau vừa chấn động kêu lên.

“Ai da, tao đang nghĩ biện pháp nè, mày cố gắng chống đỡ thêm một chút.” Cảm giác được la bàn thúc giục, Trần Ngự hơi không kiên nhẫn quát lên.

“Vù vù vù!”

“Tao biết linh lực của mày không đủ, chờ khi trở về tao cho mày ở nhà anh Ba một tuần luôn.”

La bàn nghe xong, có thể ở lại nhà họ Lâu một tuần, lập tức vui vẻ bay lên, linh khí tĩnh lũy bao lâu nay xuất hết ra cùng thanh kiếm đồng đánh nhau kịch liệt hơn.

“Ô ô ô ...” Thanh kiếm đồng chấn động một cái, bỗng nhiên bắt đầu hấp thu sát khí trong không khí.

Trần Ngự cũng nhận ra, lập tức nhin không được chữ bậy một câu, có chút đau lòng rút ra lá bùa phòng ngự cao cấp do ông lão đã vẽ đập lên thanh kiếm đồng.

Thanh kiếm dừng lại một chút, rồi một hồi tiếng động vang lên cùng với luồng ánh sáng xuyên qua bùa phòng ngự, bùa phòng ngự tự đốt lên, một luồng linh lực vô cùng mạnh mẽ tuôn ra, đem thanh kiếm đồng đẩy ra sau một chút.

Mà lúc này, tại một quán net nào đó, ông Ngô đang đánh phỏ bản, tay cầm con chuột chột dừng lại, hậu quả chính là nhân vật BOSS đã đi tong, lấy điện thoại gọi cho Trần Ngự.

(Ta giết, người anh em, anh rút mạng hả? Đội chết hết rồi!)

“reng reng reng ...”

Trần Ngự nhanh chóng kết nối điện thoại “Ông lão (lão đầu).”

“Con gặp phải cái gì?” Ông Ngô gấp gấp hỏi.

“Ông lão, sát khí, còn lợi hại hơn tất cả cương thi mà con đã từng gặp qua, làm sao để phong ấn đây!” Trần Ngự lo lắng hỏi.

“So với con cương thi mà năm mười tuổi ta dẫn con đi còn lợi hại hơn?” Ông lão cau mày, đó chính là con cương thi ngàn năm đó.

“Còn lợi hại hơn gấp mấy lần!” Trần Ngự khẳng định nói.

“Vậy còn chờ gì nữa, chạy mau!” Ông lão mắng “Loại bánh chưng lớn như vậy sao nhóc con có thể đối phó được, còn không mau chạy đi.”

“không thể chạy!” Trần Ngự vội kêu lên.

“Vậy thì chỉ có một biện pháp!” Ông lão chỉ cho là Trần Ngự không thể chạy được, vì thế vội la lên “Mặc dù có thể hơi ... một chút, nhưng có thể cứu mạng.”

“Phương pháp gì?” Trần Ngự lập tức hỏi ngay.

Ông lão vừa nói xong, Trần Ngự lập tức quăng điện thoại, trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, kéo cổ Lâu Minh xuống, nhón chân lên hôn vào môi Lâu Minh.

“A?”

Tập thể nhóm trợ lý lập tức hít vào.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhóm trợ lý: cô nhóc này quả nhiên là ngấp nghé Tam thiếu nhà chúng ta từ lâu ...

36. Chương 35: Dẫn Linh Phong Ấn

(Dẫn linh phong ấn: Sử dụng linh khí để phong ấn một vật gì đó)

Trần Ngự cạy mở môi Lâu Minh, dẫn một luồng linh khí sang, tiếp đó, một luồng hơi thở mát lạnh chợt bao phủ, thấm đẫm toàn thân của Trần Ngự. Trần Ngự biết đây là trạng thái hơi thở trong cơ thể mình đã hòa vào hơi thở trong cơ thể Lâu Minh.

Thu!

Trần Ngự nhắm mắt lại, khởi động phương pháp hấp thu linh khí, giống như lúc bình thường tu luyện, đem sát khí phóng thích ở bên ngoài hấp thu vào người.

Bên ngoài phòng nghiên cứu, đại đa số mọi người chỉ thấy Trần Ngự bỗng nhiên ôm hôn Tam thiếu, nhưng trong mắt Mao đại sư và Lâm Quy, thì là cả phòng sát khí đỏ như máu, giống như vòi nước không khóa hướng về phía cơ thể của Lâu Minh cuộn cuộn lao tới, chỉ trong vòng ba phút ngắn ngủi đã biến mất không thấy tăm hơi.

Sát khí hung mãnh tiến vào trong cơ thể Lâu Minh thì trở nên an ổn rất nhiều, sau đó theo con đường tiếp xúc hơi thở giữa Trần Ngự và Lâu Minh, chậm rãi tràn vào cơ thể của Trần Ngự.

Trần Ngự tiếp thu sát khí trong cơ thể Lâu Minh chuyển đến, trong đầu vang lên lời ông lão đã dặn dò trong điện thoại “Thể chất của con đặc thù, trời sinh không sợ sát khí, con có thể trực tiếp lấy miệng dẫn khí, dẫn linh phong ấn.”

‘Dẫn linh phong ấn’ là pháp thuật đặc thù của môn phái Lạc Sơn, vận dụng linh lực hòa hợp với hơi thở của vật muốn phong ấn, sau đó ngay tức thì vẽ bùa chú phong ấn trong không khí thì trăm phần trăm sẽ phong ấn được vật cần phong ấn.

một tay Trần Ngự vẫn kéo cổ Lâu Minh, một tay khác vung lên trong không khí vẽ ra một lá bùa. Đây là lần đầu tiên Trần Ngự vẽ bùa Phong ấn, vẽ hơi chậm, nhưng cũng may lúc này hơi thở của cô đã hòa cùng hơi thở của Lâu Minh, cho nên quá trình vẽ bùa không mấy trơn tru nhưng hiệu quả đã rất rõ ràng.

Bùa Phong ấn được hình thành trong nháy mắt, ngón tay Trần Ngự chuyển một cái, bùa chú hóa thành một dải ánh sáng vàng chiếu lên người Lâu Minh.

Sát khí trong cơ thể Lâu Minh bỗng nhiên ngừng lại, nhân cơ hội đó, Trần Ngự buông tay ra, lùi về sau một bước, cắt đứt sự liên hệ hơi thở giữa hai người.

“Xoạt!”

Bỗng nhiên mất hết sức lực, Lâu Minh chột ngã trên mặt sàn, Trần Ngự giật nảy mình, vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra thì mới phát hiện Lâu Minh đã hôn mê. Mà trong nháy mắt Lâu Minh ngã xuống, thanh kiếm đồng vẫn đang chiến đấu bất phân thắng bại với la bàn cũng ‘xoảng’ một tiếng rơi trên mặt đất.

“anh Ba!” Trần Ngự định dìu Lâu Minh đứng dậy nhưng phát hiện mình không đủ sức, cô đành gọi sự giúp sức bên ngoài “Nhanh vào giúp tôi với!”

Trợ lý đang canh giữ ngoài cửa vội vàng đẩy cửa vào.

Mao đại sư cũng chạy vào theo, đầu tiên ông kiểm tra tình trạng của Lâu Minh, phát hiện Lâu Minh chỉ đang ngất đi, không có vấn đề gì nguy hiểm mới yên tâm giao trợ lý đưa Lâu Minh về biệt thự.

một trận rồi ren qua đi, tất cả mọi người đều có mặt ở biệt thự nhà họ Lâu.

Mao đại sư điều tra xong tình huống sát khí của Lâu Minh đột nhiên có biến hóa, đi ra khỏi phòng ngủ xuống lầu một rồi nói với Hà Thất “Vì ảnh hưởng của lực sát khí nên Lâu Minh mới hôn mê, cậu ấy nghỉ ngơi một chút rồi sẽ tỉnh.”

“Nút ngọc của Tam thiếu vỡ rồi ạ.” Hà Thất gật nhẹ đầu rồi đưa nút ngọc đã nhặt về cho Mao đại sư.

“hiện giờ sát khí trong cơ thể Lâu Minh đã được phong ấn hoàn toàn, hiệu quả còn tốt hơn so với dùng nút ngọc nữa. Nếu như phong ấn trong cơ thể cậu ấy không bị phá giải thì không cần sử dụng nút ngọc.” Mao đại sư nói đến đây, ánh mắt không tự chủ lướt qua căn phòng trên lầu hai “cô gái trẻ này là ai vậy? Năng lực của cô ấy rất đặc biệt. Nếu như tôi đoán không sai, cô ấy hoàn toàn không sợ sát khí trên người Lâu Minh chút nào.”

Hà Thất nhìn ánh mắt dò xét của Mao đại sư, do dự một chút rồi nói “Mao đại sư, việc về tiểu thư Trần Ngự, ngài có thể tạm thời giữ bí mật được không?”

“Tại sao?” Mao đại sư khó hiểu.

“Tiểu thư Trần Ngự ở bên cạnh Tam thiếu đã một thời gian rồi, trong khoảng thời gian này, sát khí trong cơ thể Tam thiếu có thể ổn định như vậy cũng là nhờ có tiểu thư Trần Ngự.” Hà Thất giải thích “Nhưng mà ... Tam thiếu không muốn bộ trưởng Lâu và phu nhân biết chuyện này.”

Nếu như không phải đã được Lâu Minh dặn dò từ trước, thì ngay từ khi Trần Ngự xuất hiện trong biệt thự lần đầu tiên hay khi biết việc Trần Ngự không sợ sát khí trên người Lâu Minh thì bọn Hà Thất đã sớm báo cho bộ trưởng Lâu rồi.

“Tại sao?” Mao đại sư càng không hiểu “Có phương pháp tốt hơn để khống chế sát khí trên người Lâu Minh, tại sao không thể nói cho bộ trưởng Lâu biết.”

“Tam thiếu không muốn làm đảo lộn cuộc sống của tiểu thư Trần Ngự.” Hà Thất trả lời.

Mao đại sư hơi sững sờ, nhưng rất nhanh ông nghĩ đến những việc mà bộ trưởng Lâu và phu nhân đã làm vì chuyện của Lâu Minh, bỗng nhiên cũng hiểu ra. Nếu để bộ trưởng Lâu biết được khả năng đặc biệt của Trần Ngư, đoán chừng là cô nhóc này suốt đời phải ở trong biệt thự này với Lâu Minh.

“Tiểu thư Trần Ngư vẫn đang tìm kiếm biện pháp giúp đỡ Tam thiếu, nói hay không nói, thực ra cũng không thay đổi được điều gì. Mao đại sư, ngài nói có đúng không?” Ý của Hà Thất rất rõ ràng, Trần Ngư đang giúp đỡ Tam thiếu, như vậy không cần “vẽ thêm chân cho rắn” (làm điều thừa thãi), làm cho sự việc thêm phức tạp.

Mao đại sư thở dài, nhẹ gật đầu nói “Nhưng mà tôi cần nói chuyện với cô nhóc này một chút.”

Sau khi Hà Thất chuyển lời, chỉ chốc lát sau, mang đuôi tóc bên cao bên thấp, Trần Ngư chạy từ trên lầu xuống, vẻ mặt cô tò mò nhìn Mao đại sư đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cười nói “Tôi biết ngài, anh Ba đã nói về ngài với tôi.”

“cô có quan hệ rất tốt với Lâu Minh?” Mao đại sư kinh ngạc hỏi, quan hệ đã tốt đến mức mà Lâu Minh đã đề cập về ông với cô nhóc này sao.

“Đó là dĩ nhiên.” Chúng tôi còn là bạn làm ăn nữa đó.

Mao đại sư cười cười hỏi “cô nhóc, cô là thầy trừ ma của phái Lạc Sơn phải không?”

Trần Ngư chớp chớp mắt rồi trả lời “Tôi đúng là thầy trừ ma, nhưng tôi không phải là môn phái Lạc Sơn.”

“không phải? Vậy thuật pháp của cô là học từ đâu?” Mao đại sư thấy Trần Ngư không giống như giả bộ, nhin không được lại hỏi. (thuật pháp: học thuật và phương pháp)

“Tôi học từ ông nội tôi.” Trần Ngư trả lời.

“Ông nội của cô là?” Trong đầu Mao đại sư dạo một vòng, chưa nghe qua nhà họ Trần nào trong giới huyền học.

“Ông nội của tôi tên Ngô Lễ, cũng là một thầy trừ ma.” Trần Ngư đáp “Từ nhỏ tôi đã theo ông nội tôi học thuật pháp.”

Ngô Lễ? Mao đại sư cau mày nhớ lại những vị đại sư bên trong giới huyền học, sững sờ một hồi nhưng vẫn không nhớ được Thiên Sư nào tên là Ngô Lễ. Ít nhất là những người có danh tiếng thì ông chưa từng nghe người nào như vậy.

“Vậy ông nội của cô đang ở đâu?” Mao đại sư lại tò mò hỏi.

“Tôi cũng không biết.” Trần Ngư lắc đầu “Ông đã ra ngoài đi du lịch, tôi cũng không biết bây giờ ông nội đang ở đâu nữa.”

“Vậy ... cô đã hỏi tình huống của Lâu Minh với ông nội cô chưa?” Vốn muốn tự mình đến thăm gặp mà không được, Mao đại sư đành lùi một bước mà hỏi việc khác.

“Tôi vẫn chưa kịp hỏi ...” Trần Ngư ảo não “Ông nội của tôi không đáng tin lắm, thường xuyên liên lạc không được.”

trên thực tế, nếu hôm nay không phải là thanh kiếm đồng đâm xuyên qua bùa phòng ngự làm cho ông lão cảm thấy cô gặp nguy hiểm, thì chắc chắn là ông lão cũng sẽ không chủ động gọi điện thoại cho cô. Nghĩ đến đây, Trần Ngư lại vô cùng đau lòng, một lá bùa phòng ngự cao cấp trên một trăm vạn lạng đó, chớp mắt tiêu mất luôn rồi.

Mao đại sư thấy vẻ mặt Trần Ngư biến sắc, cho là cô đang tự trách, vì thế an ủi “không sao đâu, lần sau ông nội cô gọi lại thì cô hỏi cũng được.”

“Vâng!” Trần Ngư gật gật đầu, nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Nút ngọc trên tay anh Ba hỏng mất rồi, Mao đại sư, ngài có thể làm một cái khác không?”

Mao đại sư nghe Trần Ngư nói như vậy thì biết sát khí trong cơ thể Lâu Minh hiện đang bị phong ấn, chỉ sợ không duy trì được bao lâu, thế là hỏi “Phong ấn trong cơ thể Lâu Minh có thể duy trì được bao lâu?”

“Nhiều nhất là ba ngày.” Trần Ngự nói “Tu vi của tôi bây giờ còn quá yếu, phong ấn không được bao nhiêu ngày.”

“Với lại, vừa rồi ở phòng nghiên cứu, tôi đã hấp thu khá nhiều sát khí, trong thời gian ngắn chỉ sợ không thể thực hiện phong ấn được nữa.” Trong cơ thể Trần Ngự bây giờ, sát khí nhiều hơn linh khí, cô phải từ từ bài trừ sát khí trong người, hấp thu lại linh khí, nếu không đừng nói là việc ‘dẫn linh phong ấn’, ngay cả việc vẽ bùa chú thông thường cô cũng không thể thực hiện được.

Xem ra trong thời gian ngắn, không thể ra ngoài kiếm tiền được rồi, nghĩ đến đây Trần Ngự lại thấy mất mát trong lòng.

Mao đại sư thấy Trần Ngự suy tư, cho là cô đang lo lắng việc nút ngọc không sửa được, sát khí của Lâu Minh lại bùng phát, thế là lại an ủi lần nữa “không sao, tôi còn nút ngọc dự phòng nữa.”

“Vậy thì tốt rồi.” Trần Ngự yên tâm nói.

“Trần tiểu hữu (bạn nhỏ Trần), tôi thấy thể chất của cô không bị sát khí ảnh hưởng? Sao cô làm được?” Mao đại sư hỏi.

“Hình như là do trời sinh, từ nhỏ tôi đã như vậy rồi, ông nội tôi cũng nói thể chất của tôi đặc biệt.”

“Thể chất đặc biệt?” Mao đại sư trầm ngâm một lát, thể chất phải đặc biệt như thế nào mới có thể hấp thu nhiều sát khí như vậy mà vẫn không bị thương chút lông tóc nào?

“Reng reng reng ...”

Trần Ngự ngượng ngùng nhìn thoáng qua Mao đại sư, lấy điện thoại di động ra đi qua một bên nhận điện thoại.

“Thi Thi, tối nay con có về nhà ăn cơm không?” Mẹ Trần hỏi.

Trần Ngự sờ lên mái tóc nham nhở như chuột gặm của mình, chợt dạ hỏi “Con hẹn bạn học đi cắt tóc, tối nay con sẽ về nhà.” Nhất định phải làm tóc xong rồi mới về nhà, bằng không thì không biết giải thích như thế nào đâu.

Mẹ Trần thấy con gái cuối cùng cũng có ý thức làm đẹp, thế mà lại chủ động đi làm tóc, lập tức vui mừng cúp điện thoại, không giục cô về nhà nữa.

Trần Ngự thở phào nhẹ nhõm, cùng chào hỏi mọi người rồi chuồn êm ra ngoài kiếm tiệm cắt tóc.

Sau khi Trần Ngự đi được khoảng hai giờ, Lâu Minh tỉnh lại, anh liếc mắt nhìn thấy Mao đại sư đang ngồi bên cạnh, vì thế chống tay ngồi dậy.

“Mao đại sư?” Lâu Minh cảm giác được trạng thái tinh thần của mình khá tốt.

“Cậu cảm thấy thế nào rồi?” Mao đại sư lo lắng hỏi.

“Rất tốt, Mao đại sư, ông đã cứu tôi sao?” Ký ức của Lâu Minh hiện giờ rất mơ hồ, anh chỉ nhớ rõ là ngay khoảng khắc anh tiếp xúc với thanh kiếm đồng thì sát khí trong cơ thể anh bỗng nhiên tăng vọt, không thể khống chế được.

“không phải tôi.” Mao đại sư mỉm cười lắc đầu.

Lâu Minh sững sờ, lập tức trong đầu óc hỗn độn chợt lóe lên hình bóng của Trần Ngự, hình như lúc đó anh có nhìn thấy cô nhóc, chẳng lẽ ... cô ấy cũng ở đó.

“Là Trần tiểu hữu cứu cậu.” Mao đại sư nói “Lần này sát khí của cậu bùng phát, có thể thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc (hữu kinh vô hiểm) là nhờ vào Trần tiểu hữu.”

“Trần Ngự? Quả nhiên là cô ấy đã ở đó.” Lâu Minh hoảng hốt.

“Đúng rồi, Lâu Minh, sao sát khí trong cơ thể cậu lại đột nhiên bùng phát như vậy?” Mao đại sư chờ đến bây giờ là để hỏi vấn đề này.

“Tôi cũng không rõ lắm.” Lâu Minh mơ mơ màng màng nhớ lại “Lúc đó, tôi đang kiểm tra thanh kiếm đồng. Nhưng kỳ lạ là khi tôi chỉ chạm nhẹ vào thanh kiếm thì bỗng nhiên nó thu nhỏ lại.”

“Thu nhỏ?” Về mặt của Mao đại sư run lên.

“Còn có việc này, lúc đó tôi cảm thấy thanh kiếm đó có một cảm giác vô cùng quen thuộc nên cầm lên quan sát cẩn thận hơn, sau đó ... sát khí trong cơ thể tôi bỗng nhiên mất không chế.” Lâu Minh cẩn thận nhớ lại “Chuyện sau đó tôi không nhớ rõ ràng lắm.”

“thì ra là thế.” Mao đại sư như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu “Vậy cậu cứ nghỉ ngơi đi, chuyện liên quan đến thanh kiếm đồng, tôi sẽ cho người đi tìm hiểu thật kĩ.”

“Mao đại sư, tôi luôn cảm thấy thanh kiếm đồng đó có mối liên hệ gì đó với tôi.” Lâu Minh chợt nói.

“Việc này tôi sẽ điều tra, nếu như cậu nghĩ ra được điều gì thì gọi điện thoại cho tôi.” Mao đại sư dặn dò “Mặc dù lần này sát khí trong cơ thể cậu bùng phát có thể thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc, nhưng thân thể vẫn sẽ chịu ảnh hưởng nhất định, cậu hãy nghỉ ngơi cho thật tốt đã.”

Căn dặn xong, Mao đại sư rời khỏi biệt thự.

Sau khi Mao đại sư đi, Lâu Minh ngồi ở trên giường, đưa tay nhìn nút ngọc trên cổ tay đã được đổi, bỗng nhiên ngẩn người.

Hà Thất đứng một bên, trong lòng nổi sóng: Tam thiếu nói cậu ấy không còn nhớ rõ việc gì sau khi sát khí bùng phát, như vậy có phải là cậu ấy không nhớ sự việc tiểu thư Trần Ngư ‘sàm sỡ’ cậu ấy không? Đó có được coi là ‘sàm sỡ’ không nhỉ?

(Nguyên tác là phi lễ: vô lễ, thiếu lịch sự, mình để sàm sỡ cho nó thuần Việt)

“Hà Thất, Trần Ngư đâu rồi?” Lâu Minh bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi.

“A?” Hà Thất giật nảy mình “Tiểu thư Trần Ngư, cô ấy ... cô ấy về nhà rồi ạ.”

“Về nhà ư.”

“Vâng!” Hà Thất mạnh mẽ gật đầu một cái, động tác hơi quá lố.

“Sao vừa nhắc đến Trần Ngư cậu lại kỳ lạ như vậy?” Lâu Minh ngạc nhiên hỏi.

“...” ‘nói hay là không nói ra, đó là một vấn đề’, Hà Thất tự hỏi.

Tác giả có lời muốn nói:

Hà Thất: Đây là một lựa chọn khó khăn.

37. Chương 36: Anh Ba, Em Lỡ ‘sàm Sỡ’ Anh Rồi

Trần Ngư đi vào một tiệm cắt tóc mới mở cửa.

“Bạn học, bạn đến cắt tóc phải không?” anh trai tiệm cắt tóc nhìn kiểu tóc “đặc biệt” của Trần Ngư, không chút nghĩ ngợi gì mà hỏi.

“Vâng.” Trần Ngư nhìn mái tóc nửa dài nửa ngắn của mình trong gương, kiên định gật đầu.

“Gần đây trong trường học thịnh hành kiểu tóc như thế này sao? thật là quá đặc biệt đi.” Thợ cắt tóc cầm kéo đứng phía sau Trần Ngư, nhìn mái tóc lộn xộn xộn của Trần Ngư thì trêu ghẹo.

“Phì ..., là do em vô ý, em cầm kéo muốn tự mình cắt ..., sau đó nó biến thành thế này.” Trần Ngư không dám nói là bị một thanh kiếm đồng cắt đứt, nghe như thế còn đáng sợ hơn là do cô vô ý cầm kéo cắt thành như vậy.

“Khó trách!” Thợ cắt tóc vốn muốn nói đùa với Trần Ngự, thấy cô nghiêm túc giải thích như vậy thì không nói gì thêm, anh ta đánh giá một chút rồi hỏi “Em muốn cắt kiểu gì?”

“anh cắt cho em kiểu nào đẹp đẹp là được.” Từ trước đến giờ, Trần Ngự chưa bao giờ quan tâm quá đến kiểu tóc.

“Em có muốn làm uốn tóc không?” Thợ cắt tóc đề nghị “Cái kéo cắt tóc em quá ngắn, mặt em nhỏ, tóc lại thẳng, nếu để tóc thả xuống thì nhìn giống như học sinh tiểu học.”

“không cần đâu.” Trần Ngự kiên quyết lắc đầu, dừng hòng lừa tiền của cô.

“Tiệm của anh mới khai trương, sẽ giảm giá 30% cho em.” Thợ cắt tóc tiếp tục dụ dỗ “Sau khi giảm giá thì cũng gần bằng giá tiền cắt tóc rồi đó.”

“Gần bằng á?” Trần Ngự giật mình nói “Cắt tóc không thôi mà đắt thế á?”

“Bởi vì anh là ông chủ a.” Thợ cắt tóc chỉ vào bảng giá treo bên cạnh, ông chủ cắt tóc 388.

Trần Ngự xem hết bảng giá, hỏi “Em có thể làm với thợ cắt tóc bình thường không?”

Ông chủ nghe Trần Ngự muốn đổi thợ cắt tóc, lập tức vui vẻ “không được đâu, tiệm anh mới mở, anh vẫn chưa kịp nhận thợ mới đâu.”

Đây là muốn lừa người ta sao? Trần Ngự đau lòng, rồi gật đầu “Vậy thì làm tóc uốn đi.”

“Em muốn làm kiểu nào?” Chủ tiệm cắt tóc hỏi.

“anh xem rồi quyết định đi.” Dù sao thì làm kiểu gì cũng đẹp hơn bây giờ.

“Vậy thì cứ giao cho anh, bạn học.” Chủ tiệm cắt tóc cười cười, giơ tay lên, cái kéo lách cách đem nửa bên tóc dài còn lại của Trần Ngự cắt rớt xuống đất.

Trước đó, Trần Ngự chưa bao giờ nghĩ đến, người ta cần tốn nhiều thời gian đến thế để làm tóc. cô ngồi trong tiệm ba giờ đồng hồ, ngủ một giấc tỉnh lại, đói đến mức ngực dán vào lưng thì mới xong.

Sau khi uốn tóc xong, Trần Ngự nhìn vào gương, khó chịu đưa tay giật giật lọn tóc, lấy ngón tay cảm một lọn tóc kéo thẳng ra, sau đó buông ra, lọn tóc như lò xo co trở lại như cũ. Trần Ngự chớp chớp mắt, có chút không thể quen được.

“Thế nào? Mái tóc quăn như thế này rất hợp với mặt em, đáng yêu không?” Chủ tiệm bỗng nhiên cầm iPad đến, mở một trang maga anime, lật đến một bức ảnh đưa cho Trần Ngự nhìn “Nhìn giống y như này không?”

Trần Ngự nhìn vào gương thấy mình như biến thành một người khác, chợt nhớ đến câu Hàn Du thường hay nói trong phòng kí túc xá “Kiểu tóc là gương mặt thứ hai của phụ nữ.”

Coi như là cô đi phẫu thuật thẩm mỹ sao?

Mặc dù Trần Ngự hơi khó chịu, nhưng khi mang gương mặt thứ hai này về nhà thì lại làm mẹ Trần vô cùng sung sướng. Trong lòng vui mừng nghĩ: Người ta đều nói đại học là một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, lúc này mới chỉ học chưa hết một học kỳ mà con gái bà đã trở nên xinh đẹp như này.

“Thì Thi à, kiểu tóc này đẹp đó, làm con trở nên hoạt bát đáng yêu, đúng lúc mẹ vừa mua cho con mấy bộ váy, con cũng đi thử đi.” Mẹ Trần nói xong lại lập tức phủ định “không được, mấy bộ váy đó không hợp với kiểu tóc này, để mẹ mua mấy bộ khác.”

“Mẹ, không cần đâu ạ, con còn nhiều quần áo lắm, còn chưa mặc hết đâu.” Mỗi lần Trần Ngự về nhà, mẹ Trần lại mua cho cô quần áo mới, hiện giờ trong tủ cô còn một đồng quần áo chưa mặc qua nữa.

“không được, con gái mà, đừng nói chỉ đổi kiểu tóc, ngay cả đổi một đôi giày, đổi một cái túi xách cũng phải có quần áo hợp phong cách.” Mẹ Trần nói xong cũng không để ý đến con gái nữa, một mình hứng thú lên mạng chọn quần áo cho con.

Thị trưởng Trần ngồi bên chỉ vui vẻ nhìn, dù sao chỉ cần bà xã cao hứng là được.

Mà Trần Dương thì nhúu nhúu mày, hỏi “Thi Thi, có phải em yêu đương không đó?”

“Cạch!” Chén trà trong tay thị trưởng Trần đặt mạnh xuống bàn, mẹ Trần cũng không lên mạng nữa, ba người chăm chú nhìn Trần Ngự.

Đúng thế, cô nhóc này bỗng nhiên thay đổi lớn như vậy, không phải là lên yêu đương với thằng oắt nào đó chứ.

Đầu tiên, Trần Ngự ngơ ngác, sau đó điên cuồng lắc đầu “không có, không có, con với bạn cùng phòng đến tiệm cắt tóc mà, sau đó thợ cắt tóc đề nghị uốn tóc cho con, vậy là con làm thôi.”

“A, thế hả.” Thị trưởng Trần lại cầm chén trà lên, bình tĩnh nói “Dù sao thì Thi Thi cũng lên đại học rồi, cũng đến tuổi nói chuyện yêu đương rồi.”

“Nếu em có bạn trai, nhớ phải giới thiệu cho mọi người đó.” Trần Dương đang nghĩ đến có nên nhờ bọn Thiệu Huy bí mật dò xét một chút, dù sao thì không phải thằng oắt nào cũng có thể tùy tiện bắt cóc em gái nhà mình được.

“Có thể dặt tay, có thể hôn môi ...”

“không được phép hôn môi!” Thị trưởng Trần bắt mắt nhìn mẹ Trần “Bà dạy con làm sao thế, sao có thể cho phép chúng nó hôn nhau.”

“Hôn thì thế nào? Hôn cũng không làm con mình mang thai, ông đúng là đồ cổ lỗ sĩ.” Mẹ Trần tức giận.

“Thi Thi là con gái đó, nó sẽ bị thiệt.” Thị trưởng Trần cũng tức giận “Gần đây phim truyền hình cũng không biết làm sao mà qua kiểm duyệt, giờ đàn ông đều thích cưỡng hôn phụ nữ sao, làm như hôn một cái là có thể làm người ta thích mình ấy, đây không phải là dạy hư thanh thiếu niên hay sao? Thi Thi, con đừng bao giờ để người khác sàm sỡ, có biết không?” (Sàm sỡ: nguyên tác là chiếm tiện nghi)

“Cưỡng hôn? Vậy ... À ... Còn nữ cưỡng hôn nam thì sao ạ? Cũng là sàm sỡ người khác sao?” Trần Ngự có chút chột dạ hỏi.

Lông mày Trần Dương nhíu lại, nhìn biểu lộ chột dạ của em gái mình, ngầm đưa ra quyết định chút nữa phải đi hỏi Thiệu Huy một chút mới được.

“Khụ ...” Thị trưởng Trần không cẩn thận bị dọa mà sắc mặt một cái.

Mẹ Trần thì kinh ngạc hỏi “Thi Thi, con cưỡng hôn người khác sao?”

“Đâu có đâu.” Trần Ngự càng chột dạ “Con chỉ hỏi một chút thôi.”

“Chuyện này à.” Mẹ Trần thở dài một hơi nói “Tuy nói chuyện này phần lớn phụ nữ là người chịu thiệt, nhưng tóm lại là người bị cưỡng hôn sẽ không thoải mái, cho nên tốt nhất là con ... đừng bao giờ như vậy.”

“A!” Trần Ngự như có điều suy nghĩ gật nhẹ đầu, nhin không được bắt đầu suy nghĩ, có phải ban ngày khi ở viện nghiên cứu khoa học quốc gia, hành vi của mình có làm Lâu Minh không thoải mái không.

Chuyện hôm nay cũng có thể coi như là bất đắc dĩ, chắc là anh Ba không để ý đâu.

Trần Ngự suy tư thật lâu, cảm thấy vẫn nên đi nói xin lỗi, nghe nói người thành phố rất để ý chuyện hôn môi gì đó.

Vì thế, chờ đến ban đêm khi cả nhà họ Trần đã đi ngủ, Trần Ngự thuận thực nhảy cửa sổ chạy ra ngoài, quen cửa quen ngõ chạy đến biệt thự nhà họ Lâu.

Lúc này Hà Thất đã thay ca, tiếp Trần Ngự chính là Điền Phi. Vì ban ngày, Trần Ngự đã cứu được Lâu Minh nên nhóm trợ lý vốn đã khách khí với Trần Ngự thì thái độ trở nên cung kính hơn nhiều.

“Tiểu thư Trần Ngự đến thăm Tam thiếu sao?” Điền Phi khách khí hỏi Trần Ngự.

“Dạ, anh Ba đã ngủ chưa ạ?”

“Vẫn chưa, Tam thiếu đang đọc sách trong phòng sách.”

“Vừa mới tỉnh đã đọc sách, trong sách có cái gì đẹp sao?” Trần Ngự vừa lầu bầu vừa chạy nhanh lên lầu.

Trần Ngự chưa đến cửa phòng sách, Lâu Minh đã để quyển sách đang đọc dở xuống. Dù chưa nhìn thấy người, nhưng nghe tiếng bước chân, anh cũng có thể đoán được là Trần Ngự tới.

“anh Ba.” Cửa phòng sách không đóng, Trần Ngự lặng lẽ thò đầu vào.

“Em đổi kiểu tóc hả?” Lâu Minh liếc mắt là nhận ra sự thay đổi của Trần Ngự.

Trần Ngự cười hắc hắc đi vào, ngón tay không được tự nhiên gầy gầy lộn tóc.

Lúc này Điền Phu bưng trà, bánh lên, nghe Lâu Minh nói về tóc của Trần Ngự vì thế thuận miệng khen “Tiểu thư Trần Ngự đổi kiểu tóc trông đẹp hơn nhiều, vừa rồi suýt chút nữa làm tôi không nhận ra luôn.”

“Vây ... vậy sao?” Quả nhiên phụ nữ trời sinh đã thích làm đẹp, mặc dù Trần Ngự đã cố gắng giả bộ không thèm để ý, nhưng sau khi đổi kiểu tóc, ngoài việc có một chút không quen thì thật ra trong lòng cô cũng rất vui vẻ.

“Đúng là đẹp hơn trước nhiều.” Lâu Minh cũng phụ họa cười gật đầu.

Điền Phi đặt trà bánh xuống, vừa lặng lẽ đi ra ngoài vừa không khống chế được mà tự bỏ não, cũng không biết có phải là do tác động của tâm lý hay không, mà từ lúc chiều chứng kiến cảnh tiểu thư Trần Ngự cường hôn Tam thiếu, đầu óc của cậu ta hơi mất khống chế một chút.

“Sao trễ rồi mà em còn đến đây?” Lâu Minh hỏi.

“Buổi chiều có việc, anh Ba còn chưa tỉnh mà em đã đi rồi nên có chút không yên lòng.” Trần Ngự giải thích.

“anh không sao.” Trong lòng Lâu Minh vô cùng ấm áp, nói lời cảm ơn “Nghe nói lần này là em đã cứu anh, cảm ơn em, nhóc con.”

“Đây là chuyện thường mà, em đã đồng ý với anh rồi, em sẽ giúp anh kiểm soát sát khí.” Về mặt Trần Ngự ‘anh đã quên sao’, nói “Nên anh Ba không cần nói cảm ơn em. Với lại, quan hệ của chúng ta thân thiết như vậy, nói cảm ơn thì xa lạ quá.”

“Việc cần nói thì vẫn phải nói.”

“Vây, vậy ... em cũng muốn nói lời xin lỗi anh.” Việc cần nói thì vẫn phải nói, quả nhiên là mình phải nói xin lỗi rồi, Trần Ngự hơi chột dạ nói.

“Xin lỗi?” Lâu Minh không hiểu nhìn Trần Ngự.

“Ừm.” Về mặt Trần Ngự vô cùng áy náy “Em ... hôm nay em đã làm một chuyện không tốt lắm, đương nhiên lúc đó là do tình thế bất đắc dĩ thôi.”

“Có việc gì?” Lâu Minh tò mò.

“Em ... em ...” Trần Ngự cắn răng rồi nói “Em đã sàm sỡ anh Ba, mặc dù không phải là em cố ý nhưng việc nên xin lỗi thì vẫn cần phải xin lỗi.”

Sàm sỡ!!! Đại não vô cùng thông tuệ của Lâu Minh cũng không hiểu Trần Ngự đang nói gì.

“Em ... Em cưỡng hôn anh Ba.” Trần Ngự nghẹn đỏ mặt “Đúng ... thật xin lỗi, nhưng không phải là em cố ý đâu.”

Em cưỡng hôn anh Ba!

Em cưỡng hôn anh Ba!

Em cưỡng hôn anh Ba!

Đại não siêu thông minh của Lâu Minh lần đầu tiên ngừng hoạt động.

“Lúc đó, sát khí trên người anh Ba quá khủng khiếp, nút ngọc phong ấn cũng bị hỏng, cái thanh kiếm đồng kia vẫn cứ tấn công em. Em không biết làm thế nào bây giờ, nhưng nếu như việc phong ấn sát khí mà làm chậm trễ thì em sợ anh Ba sẽ bị sát khí hoàn toàn khống chế, vì thế em đã gọi điện thoại cho ông nội em.”

“Ông nội em nói chỉ cần em và anh Ba hôn môi ...”

Hôn môi?? Từ này so với từ cường hôn còn giàu hình ảnh hơn, làm Lâu Minh hoàn toàn đứng hình như bị sét đánh.

“Sau đó, tiếp khí cho anh, sẽ có thể giúp anh thu hồi sát khí bị phóng ra, sau đó phong ấn. Cho nên, thật ra là em không cố ý cưỡng hôn anh Ba đâu, em bị bắt đắc dĩ mà. Nhưng mẹ em nói, bất kể thế nào thì người bị cưỡng hôn đều không vui. Cho nên, anh Ba, anh có thể nể mặt em đã xin lỗi anh mà đừng giận em không?” Trần Ngự vô cùng đáng thương nói.

Trong lòng là dờn sông lấp biển, sắc mặt biến đổi mấy lần nhưng khi đối diện với ánh mắt cầu khẩn của người nào đó, Lâu Minh vẫn lúng túng, một câu cũng không nói nên lời.

“anh Ba, anh giận thật rồi sao?” Trần Ngự thận trọng hỏi.

“Nếu anh mà giận thì em phải làm sao?” thật vất vả từ trong xấu hổ lấy lại tinh thần, Lâu Minh trời xui đất khiến hỏi một câu.

“anh nói em làm sao thì em làm cái đó, chỉ cần anh Ba không tức giận, em sẽ chịu trách nhiệm.” Trần Ngự luôn là một đứa nhỏ tốt bụng dám chịu trách nhiệm.

Chịu trách nhiệm? Lâu Minh kỳ quái nhìn Trần Ngự “Em có biết em đang nói cái gì không?”

“Là ... chịu trách nhiệm a.” Trần Ngự mơ hồ chớp chớp mắt, chẳng lẽ cô nói chưa rõ ràng sao?

Quả nhiên là không biết mình đang nói cái gì, Lâu Minh bắt đắc dĩ nhắm hai mắt lại, nói “Em không phải là sàm sỡ anh, không cần phải chịu trách nhiệm.”

“Nhưng mà ... mẹ em nói, cưỡng hôn ...”

“Đó là vì em cứu anh, không tính ... là sàm sỡ.” Lâu Minh cắt ngang lời Trần Ngự, anh thật sự là không muốn nghe hai chữ ‘cưỡng hôn’ một chút nào nữa “Với lại chuyện này là bên con gái chịu thiệt mới đúng.”

“Là vậy sao, vậy em yên tâm rồi.” Trần Ngự thở phào, vui vẻ nói “Vậy em không quấy rầy anh Ba nữa, em về ngủ đây, anh Ba cũng ngủ sớm đi.”

Sau khi Trần Ngự rời đi, Lâu Minh ngồi trong phòng sách một mình, nhưng mất hết tâm tư đọc sách, trong đầu tràn đầy là hình ảnh cuộc nói chuyện đầy lúng túng giữa anh và Trần Ngự. Nghĩ nghĩ rồi lại bật cười

“Đúng là cô nhóc ngốc nghếch, chuyện như thế thì em là người thua thiệt mới đúng chứ.”

38. Chương 37: Cậu Muốn Bảo Vệ Cô Ấy

Ngày hôm sau, Mao đại sư mới cầm nút ngọc đến, Lâu Minh nhận lấy rồi đeo luôn lên cổ tay mình. anh quan sát nút ngọc hoàn toàn mới trên tay, nghĩ nghĩ rồi hỏi “Mao đại sư, thanh kiếm đồng có manh mối gì không?”

“Thanh kiếm đồng đó đúng là có vấn đề.” Mao đại sư nói “trên chuôi kiếm có hình một tô-tem kỳ lạ, trong đó có một loại năng lượng vô cùng đặc biệt.”

“Năng lượng đặc biệt?” Lâu Minh nhớ đến tài liệu mà viện nghiên cứu đã fax cho anh, trong đó cũng nói đã đo lường được một loại năng lượng kỳ lạ.

“không phải linh lực, cũng không phải là sát khí.” Mao đại sư nói “Cụ thể là cái gì thì tạm thời tôi cũng không thể xác định được, nhưng có thể khẳng định thanh kiếm này không phải là kiếm của một vị tướng quân.”

“không phải?” Lâu Minh kinh ngạc.

“Nguồn năng lượng này mặc dù còn chưa xác định được nhưng nhất định có quan hệ với giới huyền học.” Mao đại sư nói “Trước đây tôi đã nói về sự phát triển của giới huyền học, có rất nhiều môn phái đã bị thất truyền, thanh kiếm này có thể là một trong số đó.”

“Ông nói là ... đây là thanh kiếm của một Thiên Sư?” Lâu Minh hiểu điều Mao đại sư muốn nói, kinh ngạc hỏi “Nhưng tại sao một thanh kiếm của vị Thiên Sư lại nằm trong quan tài của một vị tướng quân.”

“Cái này thì phải chờ đội khảo cổ nghiên cứu ở Nam Lĩnh kết thúc, chúng ta có thêm hiểu biết về chủ nhân ngôi mộ này, lúc đó sẽ có những suy đoán chính xác hơn.” Mao đại sư nói “Nhưng mà ... không có gì ngoài hai khả năng.”

“Thứ nhất, vị tướng quân này đồng thời cũng là một Thiên Sư, trong sách cổ đã có ghi lại một loại thuật pháp bí mật, thông qua một sự môi giới nào đó, Thiên Sư có thể liên hệ với âm phủ mượn một triệu âm binh (binh lính cõi âm) để chiến đấu, thanh kiếm đồng này có thể là vật trung gian để mượn binh.” Mao đại sư đưa ra phỏng đoán.

“Giống như mượn binh của âm phủ? Có thể làm như vậy thật sao?” Lâu Minh vì giả thuyết này mà cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

“Đúng là giống mượn binh của âm phủ, chỉ cần có đủ tu vi, khi Thiên Sư gặp phải ác ma khó thu phục, cũng có thể sử dụng thuật pháp thông qua miếu Thành Hoàng điều tạm âm binh trợ giúp. Nhưng loại thuật pháp này, mỗi lần chỉ mượn tạm được một hai người mà thôi, và lại còn vô cùng hao tổn linh lực. Còn bí thuật mượn tạm trăm vạn âm binh giống như sách cổ đã đề cập, cho đến bây giờ đã bị thất truyền. Cho nên mới nói đây là một loại truyền thuyết.” Mao đại sư giải thích “Còn chuyện loại thuật pháp này có thật hay không thì không có cách nào kiểm nghiệm và nghiên cứu.”

Thành Hoàng: “Thành hoàng có nghĩa là thành hào, hào có nước gọi là trì, không có nước gọi là hoàng. Đắp đất làm “thành”, đào hào làm “hoàng”. Thành hoàng xuất hiện ở Trung Quốc thời cổ đại và đã được thờ như là vị thần bảo hộ cho một thành trì, một phủ, châu hay một huyện. Xã hội cổ đại Trung Quốc được phân chia thành hai cấp: Vương và Hầu; vua nhà Chu là Vương cai quản chư Hầu, mỗi chư Hầu như là một vương quốc nhỏ có một tòa thành và một số ấp nông thôn vây quanh. Do vậy, để bảo vệ thành có Thành hoàng, bảo vệ ấp có Thổ địa. Việc thờ Thành hoàng phổ biến khắp đất nước Trung Quốc thời cổ đại; ở đâu xây thành, đào hào là ở đó có Thành hoàng. Thành hoàng thường được vua ban biển miếu hoặc phong tước. Chính quyền phong kiến Trung Quốc đã lấy việc thờ phụng Thành hoàng làm việc giáo hóa dân chúng.

“Vậy còn khả năng khác thì sao?” Lâu Minh tiếp tục hỏi.

“Còn một khả năng cũng rất cao, chính là vị tướng quân kia đã từng trải qua biến đổi thi thể?”

“Biến đổi thi thể?”

“Đó cũng chính là cương thi như chúng ta thường gọi. Tôi đã xem qua bản đồ địa hình xung quanh lăng mộ, nơi đó rất thuận lợi cho việc nuôi dưỡng thi thể.” Mao đại sư nói “Chủ nhân ngôi mộ lại là tướng quân thời Chiến Quốc, như vậy khi còn sống chắc chắn đã từng giết vô số người, người này có sát khí cực nặng, sau khi chết lại được chôn cất tại nơi có âm khí nặng như thế thì rất dễ biến đổi thi thể, huống chi còn là một nơi thuận lợi cho việc nuôi dưỡng thi thể như thế.

“Nhưng mà, khi mở quan tài ra thì bên trong có xương trắng mà.” Lâu Minh nói “Nếu như là cương thi thì địa điểm ngôi mộ này không thể dễ dàng bị khai quật như thế.”

“Đây chính là nguyên nhân thanh kiếm xuất hiện ở nơi đó.” Mao đại sư nói.

“Ông nói vậy ...” Lâu Minh phản ứng rất nhanh “Rất lâu trước đó, vị tướng quân này có thể trải qua biến đổi thi thể, đồng thời có một Thiên Sư đã từng tiến vào lăng mộ, dùng thanh kiếm đồng kia phong ấn cương thi.”

“Đây là suy đoán thứ hai có khả năng nhất.” Mao đại sư nói “Việc khảo cổ vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, thân phận chủ nhân ngôi mộ chúng ta vẫn chưa tìm ra. Tình hình cụ thể thế nào còn chờ phải có thêm tư liệu, sau khi có thêm tôi sẽ về tổng bộ huyền học cùng mấy vị đồng nghiệp nghiên cứu cẩn thận xem sao.”

Lâu Minh gật nhẹ đầu, tỏ ý mình đã hiểu rõ, nhưng khi nhớ đến cảm giác thân quen từ thanh kiếm đồng truyền đến, nhịn không được lại hỏi “Mao đại sư, khi thời điểm tôi chạm vào thanh kiếm có một cảm giác vô cùng quen thuộc, thậm chí tôi còn có thể cảm nhận được thanh kiếm kia vô cùng vui sướng.”

“Nếu như là có hai khả năng như trên, ông cũng thấy sát khí của bản thân tôi rồi, có khả năng là ... người tướng quân này là kiếp trước của tôi không?”

Mao đại sư dừng uống trà, nhìn về phía Lâu Minh, do dự một lúc rồi nói “không ai có thể biết kiếp trước của mình là gì, cái gọi là luân hồi, chính là mỗi sinh mạng mới, mặc kệ người tướng quân kia có phải là kiếp trước của cậu hay không đều không có quan hệ gì với cậu hiện nay. Các cậu là hai người hoàn toàn khác biệt.”

Lâu Minh như có điều suy nghĩ gật nhẹ đầu, không tiếp tục hỏi nữa. anh biết Mao đại sư đang lo lắng điều gì, cũng biết tại sao ông lại nói như vậy.

Thực ra, điều Mao đại sư lo lắng là hoàn toàn dư thừa, khi còn nhỏ, Lâu Minh không hiểu rõ tại sao mình lại khác biệt với những người khác, tại sao khi sinh ra anh lại mang sát khí trên người không thể tiếp xúc với người khác, tại sao anh lại phải chịu cảnh sống như bị giam cầm trong bốn bức tường như thế này, cho nên anh vô cùng cố chấp với việc tìm hiểu nguyên nhân tại sao anh lại mang sát khí trên người như vậy. Nếu như cuộc đời này có nhân có quả, thì việc anh có ‘kết quả’ như thế thì anh phải tìm cái ‘nhân’ là cái gì.

Nhưng đến bây giờ, Lâu Minh đã không còn khẳng khái một mực nữa, cho dù bởi vì ‘nguyên nhân’ gì mà dẫn đến ‘kết quả’ này, bất kể là kiếp trước anh đã làm ra việc gì để người người oán trách. Nếu kết quả này là do chính anh đã tạo nên thì việc phải gánh chịu như bây giờ là một kết quả tất yếu. anh chỉ đơn giản là tò mò, muốn biết nguyên nhân mà thôi, cũng sẽ không như lúc trước mà cực đoan chui vào ngõ cụt.

“Đúng rồi, cô bé Trần Ngư Tiểu Thiên Sư ... “ Mao đại sư đột nhiên hỏi “Cậu gặp cô bé ấy khi nào?”

nói đến Trần Ngư, Lâu Minh liền nhớ đến tối hôm qua, nghĩ đến vẻ mặt của cô nhóc ấy khi nói cô đã lỡ sàm sỡ anh, nhin không được nở nụ cười nhạt “cô ấy là sinh viên mới của đại học Đê Đô.”

“Đại học Đê Đô? Vậy là khi cậu đến đại học Đê Đô để thực hiện ‘khí lạnh cần sát khí’ thì gặp cô bé đó hả?” Mao đại sư kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Nghĩ đến hình ảnh lúc cô nhóc đó uy hiếp muốn thu anh, khóe miệng của Lâu Minh chưa hạ xuống lại vểnh lên.

“Tôi nhớ rồi, đêm hôm đó cậu còn hỏi tôi sự việc liên quan đến bùa trấn sát nữa.” Mao đại sư nhớ lại “Có phải hôm đó cô bé đã sử dụng bùa trấn sát với cậu không?”

Lâu Minh hơi sững sốt, cũng không định giấu diếm, gật nhẹ đầu giải thích “Nhưng mà bùa trấn sát đó không tạo ảnh hưởng gì không tốt đối với tôi.”

“Vậy là ... bùa trấn sát của cô bé có thể hoàn toàn trấn áp được sát khí trên người cậu?” Mao đại sư thấy Lâu Minh cố tình nhấn mạnh điều này thì rất nhanh hiểu ý tứ trong lời nói của Lâu Minh. Huống chi, hôm qua ông đã nhìn thấy khi Trần Ngư sử dụng thuật pháp, Mao đại sư nghi ngờ Trần Ngư là người kế thừa của môn phái Lạc Sơn.

Bùa trấn sát của phái Lạc Sơn vô cùng mạnh mẽ, trấn áp sát khí đồng thời cũng trấn áp linh hồn, Lâu Minh đặc biệt giải thích anh không có gì khó chịu là muốn bảo vệ Trần Ngư, chắc là sợ ông làm gì với cô bé này đi. Dặn dò nhóm trợ lý che dấu sự tồn tại của Trần Ngư, trước mặt ông lại đặc biệt bảo vệ cô bé này, xem ra Lâu Minh thực sự rất quan tâm đến cô nhóc này, Mao đại sư âm thầm nghĩ.

“Cậu còn giữ bùa trấn sát của cô bé không?” Mao đại sư muốn mượn để nghiên cứu một chút, người ta đều nói bùa chú phái Lạc Sơn là ‘có một không hai’, khó có được cơ hội nhìn xem một chút.

“không ạ.” Lâu Minh lắc đầu.

“Cậu vất đi rồi?” Tuy rằng khi linh lực của bùa chú đã sử dụng hết thì biến thành tờ giấy bình thường, nhưng một lá bùa chú huyền diệu như thế mà vứt đi thì thật đáng tiếc.

“không phải, Trần Ngư cô ấy trực tiếp vẽ lên tay tôi, nên ... “ Lâu Minh giải thích.

“Trực tiếp dùng linh lực vẽ lên tay cậu?” Mao đại sư nhớ lại, hình như hôm qua cô nhóc đó cũng dùng linh lực vẽ bùa trong không trung sau đó dán lên cơ thể Lâu Minh.

Sử dụng linh lực vẽ bùa thì mặc dù bùa chú sẽ hiệu nghiệm hơn nhưng để vẽ một lá bùa thì phải tiêu hao một lượng linh lực rất lớn. Dưới tình hình hiện giờ, linh lực càng ngày càng yếu mỏng thì việc sử dụng hoang phí linh lực để vẽ bùa như thế rất ít khi xảy ra. Nếu như chiều hôm qua là tình huống bất đắc dĩ, thì tại sao vào lần đầu tiên Trần Ngư gặp Lâu Minh cũng đặc biệt sử dụng linh lực để vẽ bùa?

“Mao đại sư? Hình như Trần Ngư cũng không biết bùa trấn sát sẽ gây ảnh hưởng không tốt đối với cơ thể của tôi, mà sau lần đó, cô ấy cũng không còn sử dụng bùa đó với tôi nữa. Cho nên chuyện này, phiền ông đừng nói với ba tôi.”

Nếu như nói nhóm trợ lý là vì bảo vệ sự an toàn của bản thân anh, phòng ngừa sự uy hiếp từ phía những người bình thường thì Mao đại sư là người bảo vệ anh khỏi sự uy hiếp từ tất cả những yếu tố còn lại. Từ khi anh bắt đầu thiết kế vũ khí cho Bộ Quốc phòng, những nơi anh đến, chẳng những phải quản chế những người không liên quan mà ngay cả hồn ma cũng cần phải thanh trừ toàn bộ. Tất cả những sự vật có ảnh hưởng đến anh đều không thể tồn tại.

Nếu như không phải là linh khí của toà biệt thự này cần phải có sinh khí để kích thích sản sinh thì vì bảo đảm sự an toàn của anh chắc chắn là ba anh sẽ triệt để phong tỏa khu vực này. Nhưng những người sống trong khu tập thể này chắc là không thể biết, bên trong toà biệt thự đang được lính đặc chủng bảo vệ nghiêm ngặt này có một quả bom sống có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Vì thế Lâu Minh có thái độ bảo vệ đối với Trần Ngư như vậy, không chỉ vì khi còn bé anh đã gặp cô một lần mà còn là thái độ áy náy của anh đối với người dân trong khu tập thể này.

Trong lúc vô tình, những người đây đã gặp phải sự nguy hiểm đến tính mạng chỉ bởi vì để duy trì linh khí cho anh áp chế sát khí.

“Hôm qua, Hà Thất đã nói với tôi, cậu ấy nói cậu không hi vọng người khác biết sự tồn tại của cô bé kia.” Mao đại sư nói “Nhưng mà nhiều năm qua, cô ấy là người duy nhất không sợ sát khí của cậu, đồng thời là Thiên Sư duy nhất ngay thời điểm sát khí của cậu đang bùng phát mà có thể không bị thương chút nào, phong ấn cho cậu.”

Mắt Lâu Minh sáng lên, nhú mày nhìn Mao đại sư.

“cô ấy nói có ông nội, cô bé này lợi hại như vậy thì chắc chắn là ông nội cô ấy có thuật pháp vô cùng cao siêu. Chúng ta ...”

“Mao đại sư, tôi biết ông muốn nói gì.” Lâu Minh ngắt lời Mao đại sư “Tôi đã cho người đi tìm ông nội của Trần Ngư nhưng không thể tìm thấy. Mặc dù tôi đã nói Hà Thất không cần tìm nữa nhưng tôi biết các cậu ấy vẫn không từ bỏ, chắc chắn là đang âm thầm tìm kiếm, nhưng đến bây giờ các cậu ấy vẫn chưa phát hiện tin tức của ông ấy.”

“Tôi biết, nếu như thông qua Trần Ngư thì có thể tìm được ông nội cô ấy rất nhanh. Có rất nhiều phương pháp, cha cô ấy là thị trưởng Đế Đô, hầu như không cần làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần một cuộc gọi của ba tôi là được, nhưng tôi không muốn như thế.” Lâu Minh nói “cô ấy là người duy nhất để tôi có thể an tâm mà tiếp xúc, không cần phải lo lắng vì mình tiếp xúc với họ trong thời gian dài mà gây tổn thương cho họ.”

“Tôi không muốn tạo áp lực cưỡng ép cô ấy làm bất cứ chuyện gì cả.” Lâu Minh nói.

“Chúng ta chỉ nhờ cô ấy hỗ trợ tìm ông nội cô ấy thôi, sao lại là cưỡng ép cô bé chứ?” Mao đại sư nói.

“Nếu khi tìm được, ông nội Trần Ngư cũng không có cách nào hóa giải sát khí trên người tôi thì sao?” Lâu Minh hỏi “Nếu như bởi vì cô ấy và ông nội cô ấy đặc biệt mà ba tôi buộc họ phải ở lại Đế Đô, ở bên người tôi thì sao?”

“Nhưng mà ...”

“Tôi biết ông muốn nói gì.” Lâu Minh tiếp tục nói “Thực ra, cho dù tôi không chủ động yêu cầu nhưng Trần Ngư cũng đã nói với tôi, cô ấy sẽ tìm ông nội để hỏi thăm về tình hình của tôi, hỏi ông ấy có cách nào giải quyết sát khí trên người tôi không. Vì thế ông xem, chúng ta cơ bản là không cần làm những việc dư thừa, mọi việc đều đang phát triển theo hướng tốt nhất có thể.”

“nói nhiều như vậy, cậu còn không phải là vì muốn bảo vệ cô nhóc kia.” Mao đại sư thở dài.

Lâu Minh biết Mao đại sư đã đồng ý, thế là cười một tiếng, chủ động rót cho Mao đại sư một ly trà.

Mao đại sư tức giận trừng Lâu Minh “Tôi đã hỏi cô nhóc kia, bữa chú phong ấn của cô nhóc có tác dụng trong ba ngày, vậy mấy ngày nay cậu có muốn đi ra ngoài một chút không?”

“Tôi rất muốn đến Vạn Lý Trường Thành.” Lâu Minh có chút mong chờ nói.

==

Biệt thự nhà họ Trần, khó có dịp Trần Ngự không ra ngoài vào cuối tuần, ngồi trong phòng nóng ruột nhẩn cho ông Ngô ở trên mạng.

Tôi muốn xây đường: Tại sao không nhận điện thoại của con, ông đừng nói là tài khoản không có tiền, con không tin đâu.

Lúc này Trần Ngự vừa gọi điện thoại cho ông Ngô, nhưng điện thoại của ông vẫn luôn ở tình trạng tắt máy.

Tôi muốn xây đường: Bữa phòng ngự cao cấp chỉ còn có một lá, nếu sử dụng hết, con gặp nguy hiểm thì làm sao bây giờ? Làm sao để con tìm ông đây!!!

Tôi muốn xây đường: Đến cùng là con có phải do ông tự tay nuôi lớn không vậy, con gặp nguy hiểm, vậy mà ông không thèm hỏi con là có thật vậy không nữa sao.

Tôi muốn xây đường: Con còn có một việc vô cùng quan trọng muốn hỏi ông nè, trên mạng không thể nói rõ được, ông trả lời điện thoại của con đi, nghe không.

Tôi muốn xây đường: Ông nhớ phải trả lời con, nếu không lần sau con gặp ông, con lột sạch râu mép của ông đó.

Đỉnh đỉnh!

Trần Ngự đang khí thế hùng hực nhắn tin cho ông lão thì bỗng nhiên nhận được tin nhắn Wechat.

anh Ba: Có muốn đi Trường Thành với anh không.

Tác giả có lời muốn nói

Ông Ngô: Để cho con hôn cương thi xong rồi lại để con tìm được ta, ta không muốn ăn mắng đâu!

39. Chương 38: Đây Là Hẹn Hò Sao?

Mẹ Trần bưng trái cây đã cắt sẵn, đang định cầm lên lầu cho con gái ăn thì thấy Trần Ngự vội vội vàng vàng từ trên lầu chạy xuống.

“Thì Thì, con ra ngoài à?” Mẹ Trần kinh ngạc nói.

“Vâng.” Trần Ngự vui vẻ nói “Mẹ, con muốn đi thăm Vạn Lý Trường Thành, cho nên có khi tối nay con mới về đến nhà.”

“Con đi cùng bạn học leo Trường Thành sao?”

“A, vâng.” Trần Ngự đáp qua loa.

“Vậy con mang theo cái áo khoác đi, trên đó gió to lắm.” Đế Đô đã vào tháng mười hai, nhiệt độ không khí đã hạ xuống, ở đây thời tiết không giống như phương nam, mặc dù có mặt trời nhưng cũng không ấm áp được bao nhiêu.

Trần Ngự đành phải chạy lại lên lầu, mặc thêm áo khoác kiểu bóng chày rộng rãi rồi mới ra cửa.

Trần Ngự chạy chậm ra cổng chính, rẽ phải đến ngã rẽ mới nhìn thấy hai chiếc xe hơi màu đen, đang đứng cạnh chiếc xe hơi thứ nhất là khuôn mặt tươi cười của Điền Phi.

“Trợ lý Điền.” Trần Ngự vui vẻ chào hỏi.

Điền Phi chờ Trần Ngự đến gần mới mỉm cười mở cửa xe phía sau ra, Trần Ngự nhìn thấy Lâu Minh đang nhìn cô mỉm cười.

“anh Ba.” Trần Ngự vui vẻ vẫy vẫy tay.

“Lên xe đi.” Lâu Minh nói.

Trần Ngự vâng lời ngồi vào xe, vì mới vừa chạy ra mà Trần Ngự có chút thở gấp. Lâu Minh nhú mào, cầm một chai nước, vặn nắp rồi đưa cho Trần Ngự, giọng nói có chút trách cứ “Sao lại chạy vội làm chi?”

“Em sợ mọi người chờ lâu mà.” Trần Ngự ngửa đầu uống một hớp nước.

“Đâu có gấp gì đâu, muộn một chút thì có sao.” Lâu Minh nói.

“Nhưng em muốn đi sớm một chút nha.” Trần Ngự hưng phấn “Khi còn học tiểu học em đã đọc về Trường Thành trong sách giáo khoa, cô giáo đã nói đó là một trong tám kỳ quan lớn của thế giới đó. Thế giới rộng lớn như vậy mà chỉ có tám kỳ quan, vậy mà em sẽ được thấy nó liền nè, thật hồi hộp quá đi.”

“Tám kỳ quan lớn của thế giới, không phải là trên thế giới chỉ có tám kỳ quan thôi đâu.” Lâu Minh giải thích.

“Vậy có tất cả bao nhiêu kỳ quan?” Trần Ngự chân thành hỏi.

“...” Bị Trần Ngự hỏi như thế, bỗng chốc Lâu cũng không biết phải trả lời thế nào. Thực ra, suy nghĩ kỹ một chút, trên thế giới này, kỳ quan có rất nhiều, đương nhiên không có khả năng là chỉ có tám cái, nhưng được nhiều người biết đến và được cả thế giới công nhận, quả thật là chỉ có tám cái. Vì thế, xét trên góc độ nào đó mà nói, Trần Ngự nói như vậy quả thật là không sai tí nào.

“Nổi tiếng nhất là có tám cái.” Lâu Minh đành phải nói vậy.

Cũng may Trần Ngự không phải là người tích cực, không quần lấy đề tài này nữa, trong lòng, trong mắt giờ này tràn ngập niềm vui sẽ được nhìn thấy Trường Thành trong chốc lát nữa thôi.

“Em chưa đi cùng bạn học đến Trường Thành sao?” Trần Ngự đến Đệ Đô đã hơn ba tháng, sau giờ học sinh viên lại là người có nhiều thời gian nhất nên khi thấy Trần Ngự có vẻ hưng phấn khi lần đầu tiên được đi đến đó, Lâu Minh không nhịn được mà tò mò hỏi.

“Chưa ạ.” Trần Ngự lắc đầu “Bạn học trước đây của em thì còn chưa ra khỏi tỉnh Thanh Sơn nữa là, còn bạn học đại học thì hoàn toàn ngược lại. Hình như chỗ nào các cậu ấy cũng đều đến rồi nên làm gì có người nào là chưa đến Trường Thành chứ, các cậu ấy còn là người ở Đệ Đô nữa chứ.”

“anh chưa được đến đó bao giờ.” Lâu Minh ở Đệ Đô ba mươi năm cũng chưa một lần được đến Trường Thành. Nghĩ đến việc hôm nay anh sẽ đến đó mà trong lòng có chút ngẩn ngơ.

“Em cũng chưa đến đó.” Trần Ngự nghịch ngợm chớp chớp mắt “thật là đúng dịp nha.”

“A ...” Lâu Minh nhin không được đưa tay vuốt vuốt đầu của Trần Ngự, cô nhóc để tóc ngắn, không buộc tóc lại, sờ lên vô cùng mềm mại.

Trần Ngự thấy Lâu Minh đã vui vẻ hơn, thế là bắt đầu cầm bịch khoai tây chiên lên, răng rắc răng rắc cắn ăn.

Điền Phi yên tĩnh ngồi phía trước lái xe, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn gương chiếu hậu, cảm xúc biến đổi của Lâu Minh cậu ta đều nhìn thấy. Lần thứ một vạn khẳng định, quả nhiên chỉ cần có tiểu thư Trần Ngự ở bên thì tâm tình của Tam thiếu sẽ trở nên tốt hơn nhiều.

Núi Bát Đạt cách thành phố hai giờ chạy xe, khi đến chân Trường Thành thì đã là giữa trưa. Nhìn dãy núi hùng vĩ chập chùng trước mặt, Lâu Minh và Trần Ngự quyết định ăn một chút gì đó trước, dù sao thì không ăn cơm thì không có sức leo núi.

Nhưng núi Bát Đạt lớn như thế, một đồng quầy hàng bán đồ lưu niệm mà lại không tìm thấy một tiệm cơm nào, hai người lại lười nhác lái xe ra ngoài tìm chỗ ăn. Cuối cùng hai người đành phải tìm một quầy bán đồ ăn vặt mua hai tô mì ăn liền, ngồi xổm dưới chân Trường Thành ăn mì gói.

Sau khi ném xong mì, hai người cùng bốn chiến sĩ bảo vệ, bắt đầu leo lên Trường Thành-nơi dường như đang tập trung người trên toàn thế giới lại, chen chúc qua lại.

“Khiếp, sao mà đông người thế!” Trần Ngư cảm thán.

“Ừ, đúng thế.” Bị nhiều người đụng chạm như vậy, lần đầu tiên Lâu Minh cảm nhận, thì ra tiếp xúc với người khác không phải là lúc nào cũng vui vẻ.

“anh nói mấy bậc thang cũ kĩ như vậy là do bị thời gian bào mòn hay là do quá nhiều người giẫm lên?” Trần Ngư chỉ mấy bậc thang mập mờ dưới chân hỏi.

“Những bậc thang chúng ta đang bước lên, phần lớn đã được thế hệ sau tu sửa rồi đó, còn bậc thang nguyên thủy chắc chỉ có một số ít người sống ở vùng núi này mới đặt chân lên được, nhưng chắc là chúng cũng đã cũ nát lắm rồi.” Lâu Minh nói.

“Em đã nói rồi, nhà ở có mấy chục năm mà còn muốn xây mới, còn Trường Thành này cũng đã mấy ngàn năm rồi.” Trần Ngư vừa nói và trèo lên trên thành, nhìn dãy Trường Thành dài liên miên bất tận không thấy điểm cuối, nhin không được cảm thán “thật là dài quá đi, không biết là dài bao nhiêu ha.”

“Căn cứ vào thực tế của di sản cùng sự đo vẽ của cục bản đồ quốc gia đã tính toán thì chiều dài của Trường Thành vào thời Minh là 8851.8m, còn Trường Thành ở thời Tần Hán là hơn mười ngàn mét, tổng chiều dài khoảng hơn hai mươi một ngàn mét.” Lâu Minh thuận miệng nói tiếp.

“anh Ba, sao anh lại biết những điều này.” Trần Ngư sùng bái nhìn Lâu Minh.

“Đọc nhiều sách vào.” Lâu Minh tức giận nói.

Cảm nhận được sự ghét bỏ của anh Ba, Trần Ngư lè lưỡi, tiếp tục trèo lên, càng lên cao, người đi lại cũng ít đi, khi lên đến đỉnh núi thì chỉ còn lác đác vài du khách. Trần Ngư nhìn Trường Thành uốn lượn theo núi non trùng điệp, thì lấy ngay điện thoại ra, răng rắc, răng rắc chụp liên tiếp vài tấm.

Lúc này Lâu Minh cũng leo lên đến nơi, anh đứng dựa lưng vào tường thành, mái tóc hơi dài bị gió thổi tung bay tán loạn, ánh mắt nhìn về nơi xa, yên tĩnh mà dịu dàng.

Răng rắc!

Lâu Minh đột nhiên xoay người vừa lúc bắt gặp Trần Ngư buông điện thoại di động xuống, thì cười nói “Sau này muốn chụp lên thì nhớ để chế độ im lặng.”

“Ai chụp lên cơ?” Trần Ngư không thể thừa nhận “rõ ràng là em chụp một cách quang minh chính đại, ban ngày ban mặt mà.”

Lâu Minh nhin không được lắc đầu.

“anh Ba, tấm vừa nãy là chụp nghiêng, chụp thêm tấm chính diện nữa đi.” Trần Ngư được voi đòi tiên.

thật đúng là quang minh chính đại.

Trần Ngư chụp mấy tấm chính diện, lại tự chụp cho mình mấy kiểu, quay đầu thấy Điền Phi và mấy bảo vệ đứng cách đó không xa, bỗng nhiên gọi “Trợ lý Điền, anh giúp tôi chụp cho tôi và anh Ba chung một tấm đi.”

Trợ lý Điền đi tới, không cầm điện thoại của Trần Ngư mà từ trong túi móc ra một cây gậy chụp hình đưa cho Trần Ngư, nói “Tiểu thư Trần Ngư, kĩ thuật chụp hình của tôi không tốt, cô dùng cây gậy này tự chụp được không?”

nói đùa, tìm người chụp giùm sao bằng chính mình tự chụp chứ.

Quả nhiên, khi Điền Phi nhìn thấy Trần Ngư và Lâu Minh vì muốn có một tấm hình chụp chung đẹp mắt mà hai cái đầu không ngừng dính sát vào nhau, một lần nữa vì hành động nhanh trí của mình mà cho một like.

(Editor cũng cho anh một like nè)

Ngay lúc Điền Phi đang không ngừng tự đắc vì sự nhanh trí của mình thì một đồng chí bảo vệ đứng bên nhắc nhở “anh Điền, hình chụp của Tam thiếu không thể truyền ra ngoài được.”

“Truyền ra ngoài? Tiểu thư Trần Ngự mà là người ngoài sao?” Điền Phi hỏi ngược lại.

“không tính sao?” Đồng chí bảo vệ nghi ngờ hỏi.

“Cậu nhìn Tam thiếu cười như thế kia kìa, vậy mà còn coi tiểu thư Trần Ngự là người ngoài sao? Ngu ngốc!” Điền Phi ghét bỏ trợn trắng mắt.

Đồng chí bảo vệ mơ hồ xoa xoa lên mái tóc ngắn của mình mà vẫn còn ngơ ngác, nhưng thôi, vẫn nghe anh Điền thì hơn.

Mùa này, buổi tối đến sớm hơn, chỉ chốc lát sau, mặt trời đã xuống núi, Trần Ngự đứng bên Lâu Minh cùng anh ngắm hết cảnh mặt trời lặn, rồi lại yên lặng chờ đến khi sao sáng khắp bầu trời.

Hai người ngồi trên bậc thang, lẳng lặng nhìn bầu trời. Ban đêm, Trường Thành cũng thấp đèn nhìn giống như một con rồng lửa, nhưng không còn sự hùng vĩ tráng lệ như ban ngày nữa. Hình như Lâu Minh rất thích bầu trời ở Trường Thành, anh đã giữa đầu yên lặng nhìn đến nửa giờ, Trần Ngự mấy lần nghi ngờ có phải anh đang đếm sao trên trời hay không.

“A ... hắt xì ...” Bị gió lạnh thổi tới, Trần Ngự nhin không được hắt hơi một cái.

Lâu Minh bỗng nhiên hoàn hồn, nhận ra mình đã ngồi yên lặng trong bóng đêm khá lâu rồi, quên mất Trần Ngự đang ngồi bên. anh nhanh chóng cởi áo khoác xuống, choàng lên người Trần Ngự, nói xin lỗi “Xin lỗi em, anh nhìn lâu quá hử, chúng ta về thôi.”

Trần Ngự bỏ áo khoác xuống, đứng lên, vừa cùng Lâu Minh đi xuống, vừa nói “anh Ba, lúc này là anh đếm sao hay là suy nghĩ cái gì?”

“anh đang ngắm người.” Lâu Minh cười trả lời.

“Ngắm người?” Trần Ngự hơi ngạc nhiên.

“anh không được đi nhiều nơi nhưng đã đọc rất nhiều sách.” Lâu Minh nói “trên sách có rất nhiều nơi mà anh muốn đến, anh xem người ta viết nhật kí du lịch, video, ảnh chụp. Có mặt trời mọc lúc bình minh, mặt trời lặn khi hoàng hôn, rồi cả bầu trời đầy sao, lúc đó anh mong muốn có một ngày mình có thể trải qua tất cả những điều đó. Lúc này đã thấy được mặt trời lặn, thấy được sao trời, phát hiện ra quả nhiên nhìn tận mắt thì đẹp hơn nhiều so với nhìn qua phim ảnh, vì thế vô thức mà đắm chìm trong đó.”

“Vậy là vẫn còn thiếu ngắm mặt trời mọc lúc bình minh nữa?” Trần Ngự dừng chân.

“Ừm?” Lâu Minh kinh ngạc nhìn Trần Ngự.

“Bình minh, hoàng hôn, ngắm sao, vẫn còn thiếu bình minh nữa nè.” Trần Ngự giơ tay đếm.

“không sao đâu, không cần xem.” Lâu Minh cảm nhận nhiệt độ hạ thấp trên đỉnh núi, mặc dù khó có được cơ hội như thế này, nhưng không thể để cô nhóc này vì theo mình mà bị cảm lạnh được.

“Xem đi mà, xem đi mà, em cũng chưa được thấy mặt trời mọc ở Trường Thành nữa đâu.” Trần Ngự kích động nói “Bạn học của em nhiều như vậy, các cậu ấy đều đến Trường Thành rồi nhưng ở Trường Thành vừa ngắm mặt trời mọc, hoàng hôn và sao trời thì chắc chắn là rất ít người đó.”

“Được rồi, nhưng trời rất lạnh, sẽ bị cảm đó.” Lâu Minh phát giác ra Trần Ngự rất dễ dàng bị người khác thuyết phục. Sao mà chỉ nói có mấy câu đơn giản mà cô ấy còn kích động hơn cả anh nữa vậy.

“Tam thiếu, trong xe có chuẩn bị sẵn chăn mền.” Nãy giờ vẫn im lặng, Điền Phi đột ngột lên tiếng.

Trần Ngự nghe xong thì càng kích động hơn “anh Ba, chúng ta xem mặt trời mọc đi. Quyết định như vậy nhé, để em gọi điện thoại cho mẹ em.”

Lâu Minh nhìn người nào đó đã lập tức lấy điện thoại đi qua một bên gọi điện thoại cho mẹ Trần, bỗng nhiên quay đầu liếc nhìn Điền Phi.

Điền Phi lặng lẽ nuốt mấy ngụm nước bọt “Tam thiếu, tôi đi lấy mền.” nói xong, Điền Phi phát huy tốc độ chạy bộ của lính đặc chủng ưu tú, hai giây sau đã không còn thấy bóng dáng đâu.

Khi Điền Phi quay trở lại, chẳng những mang theo chăn mền, còn mang theo ít đồ ăn vặt. Trần Ngự đã nói sẽ cùng Lâu Minh đón bình minh, nhưng chưa đến chín giờ đã bọc chăn quanh mình, dựa đầu vào vai Lâu Minh ngheo đầu ngủ mất.

Cho đến khi bầu trời phía đông ửng hồng cả một khoảng, từng tia nắng ban mai bắt đầu chiếu xuống dương gian, Lâu Minh mới nhẹ nhàng đẩy đẩy đầu Trần Ngự.

Trần Ngự xoa mắt, ngái ngủ nhìn mặt trời mọc, đến khi cô hoàn toàn tỉnh táo thì mặt trời mọc cũng đã kết thúc. rõ ràng là chẳng xem được kĩ nhưng tâm trạng lại vô cùng hưng phấn “Mặt trời mọc ở Trường Thành quả nhiên là khác so với những nơi khác.”

“Khác chỗ nào?” Lâu Minh nhin cười hỏi.

“Đây là mặt trời mọc ở một trong tám kỳ quan lớn trên thế giới đó.” Trần Ngự làm như thật nói.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống mặt Lâu Minh làm làn da trắng nõn của anh gần như trở nên trong suốt, con ngươi đen bóng cũng thay đổi trở thành màu vàng nhàn nhạt, mà nụ cười trên gương mặt anh còn rạng rỡ hơn ánh mặt trời.

“anh Ba, lần sau em lại đi cùng anh nữa nha.” Trần Ngự bỗng nhiên nói

Quả nhiên tối hôm qua là vì anh nên cô mới cố tình đòi ở lại? Lâu Minh cảm động, bàn tay nhin không được lại vò rối mái tóc ngắn của cô “không cần, lần sau anh muốn đi xem thì tìm em vẽ cho anh mấy tấm bùa trấn sát.”

“Bùa trấn sát chỉ có thể được em vẽ tại chỗ, mà cũng chỉ có tác dụng trong hai giờ thôi, còn chưa đủ cho anh đi từ nhà đến đây đâu.” Trần Ngự nói.

“Hiệu quả kém hơn một chút cũng không sao, em có thể vẽ lên giấy thì vẽ nhiều nhiều một chút cũng được mà.”

Lâu Minh đã hai lần dùng bùa trấn sát, thân thể không có gì bất thường nên đúng là anh nghĩ sẽ nhờ Trần Ngự vẽ mấy tấm bùa trấn sát, không phải chỉ vì đi ngắm mặt trời mọc mà để phòng khi cần thiết thì anh sử dụng.

“không thể.” Bỗng nhiên vẽ mặt Trần Ngự nghiêm túc hẳn lên “anh không thể dùng bùa trấn sát vẽ trên giấy được.”

Lâu Minh kinh ngạc nhìn Trần Ngự.

“Bùa trấn sát vẽ trên giấy sát khí quá nặng, trấn áp sát khí đồng thời cũng trấn áp linh hồn, anh Ba dùng không thích hợp.” Trần Ngự giải thích “Chỉ có khi em dùng linh lực để vẽ bùa trấn sát, sát khí mới được em làm cho nhỏ nhất, không gây tổn thương đến cơ thể của anh Ba.”

Lâu Minh sững sốt một lát, mới giật mình nói “thì ra là thế.”

“Vâng.” Trần Ngự gật đầu.

Trần Ngự thấp hơn Lâu Minh một cái đầu, lúc này, Lâu Minh cúi xuống nhìn hàng lông mi đen dày của cô gái cùng với lông tơ trên má cô đang ánh dưới ánh nắng vàng của buổi sớm, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngẩng lên, trong đôi mắt to trắng đen rõ ràng là hình ảnh chiếu ngược của anh.

“anh Ba, chúng ta về thôi.”

Lâu Minh lấy lại tinh thần, nhìn bóng lưng hoạt bát của cô gái, hình như từ nơi nào đó trong trí nhớ của anh, anh cũng đã trải qua hoàn cảnh tương tự như bây giờ.

“anh Ba, anh nhanh một chút, em đói.” Trần Ngự đã đi xuống mười bậc thang, thấy Lâu Minh vẫn còn sững sờ đứng đó, thì thúc giục.

“Ừ, anh tới đây!” Lâu Minh cười cười, lòng bàn chân dường như có gió, lướt đi nhẹ nhàng.

Tác giả có lời muốn nói:

Khi Trần Ngự hất xi, đồng chí bảo vệ ngồi một bên thấy Tam thiếu cởi áo khoác, khoác lên cho Trần Ngự, thì lập tức cởi áo khoác của mình ra, định đem đến đổi cho Tam thiếu.

Điền Phi đập cho cậu ta một cú “Nhiều chuyện, đúng là đồ không có mắt.”

Đồng chí bảo vệ “...”

40. Chương 39: Gặp Lại Sắc Ma Nữ

Vì phong ấn sát khí của Lâu Minh bỗng nhiên bùng phát, Trần Ngự cũng hấp thụ không ít sát khí, đến mức linh khí trong cơ thể cô không đủ, làm nửa tháng qua cô không thể ra ngoài nhận nhiệm vụ.

Vì chuyện này mà Trần Ngự vô cùng đau lòng, nhịn không được mà phàn nàn với Lâu Minh “anh Ba, em sàm sỡ anh có một chút mà nửa tháng không thể ra ngoài nhận nhiệm vụ, cái hôn của anh đắt giá quá à.”

Lâu Minh nghe xong, vẻ mặt phức tạp nhìn Trần Ngự, sau đó nhìn thái độ tủi thân của cô nhóc, bất đắc dĩ nói “VẬY ... ba phần lợi nhuận của bùa huyền sát anh không lấy nữa.”

Trần Ngự nghe xong thì vui đến mức không tìm ra phương hướng “Sau này cũng không lấy nữa?”

“không lấy.” Lâu Minh gật đầu.

“Ai da, như vậy thì không tốt lắm đâu.” Lời xã giao thì vẫn phải nói.

“không sao!” Lâu Minh bật cười.

“anh Ba, anh tốt quá. Sau này, nếu sát khí của anh lại bùng phát, em giúp anh.” Trần Ngự không để ý chút nào nói, dù sao thì dù cho Lâu Minh có cho cô ba phần lợi nhuận của bùa huyền sát hay không thì cô vẫn sẽ giúp Lâu Minh giải trừ sát khí. Nhưng mà lời hay thì vẫn phải nói ra, sẽ khiến người khác vui vẻ.

Mà Tam thiếu thân yêu của chúng ta, khi nghe xong, tâm tình chẳng bởi vậy mà vui vẻ, còn ngược lại bị hù mà khê run tay, thiếu chút nữa thì đập vỡ ấm trà.

Cuối cùng, sau mười bảy ngày kể từ khi sàm sỡ Lâu Minh, sát khí trong người Trần Ngự đã hoàn toàn được thanh trừ, linh lực lại tràn đầy trong cơ thể. Vì để bù đắp tiền độ đã bị trì hoãn trước đó, trên trang web huyền học, Trần Ngự nhận một lúc mấy nhiệm vụ, cô nhất định phải nhanh chóng nâng cấp lên cấp bậc cao hơn, lúc đó thù lao cho nhiệm vụ mới cao được.

Hôm nay, Trần Ngự lấy lý do phải về nhà, từ trường học chạy ra, bỏ chút thời gian tiếp nhận hai nhiệm vụ cùng một chỗ giải quyết xong, đi về hướng trường học, vừa đi vừa suy nghĩ chút nữa tìm khách sạn ở đâu để nghỉ ngơi. Trong lúc suy tư, người mới từ một ngõ hẻm chui ra, ngẩng đầu lên thì thấy một chiếc xe cảnh sát.

Trần Ngự vốn không để ý, Đê Đô lớn như thế, mỗi ngày đều có các vụ án xảy ra, nhìn thấy cảnh sát phá án cũng không phải là chuyện lạ, nhưng nhìn thấy một con ma nữ có ý định bám lên người một đồng chí cảnh sát tràn đầy chính khí (khí chính nghĩa), Trần Ngự vẫn không nhịn được mà vì dũng khí của ma nữ này cho một like.

Chính khí trên người cảnh sát có tác dụng trừ tà, tránh sát (trừ xui xẻo, tránh sát khí), bình thường hồn ma không dám đến gần các nhân viên công vụ nhà nước, như là cảnh sát, bộ đội. Nhưng ma nữ này, rõ ràng đã bị chính khí trên người đồng chí cảnh sát làm nóng đến mức bị bóp méo hết trơn nhưng vẫn không ngừng cố gắng bám vào người đồng chí cảnh sát.

Nếu như ma nữ vì báo thù mà đến, Trần Ngự còn có thể hiểu được, nhưng trên người ma nữ này một chút oán khí đều không có, thì ra đó là sắc ma nữ chuyên đi sàm sỡ người khác kia.

Sắc ma nữ cũng nhìn thấy Trần Ngự nhưng nó cũng không dừng động tác của mình lại, từ sau khi bị Trần Ngự cảnh cáo, sắc ma nữ đã gặp Trần Ngự mấy lần trên đường. Sau đó, cô ta ngạc nhiên phát hiện, chỉ cần cô ta không làm gì quá đáng thì Tiểu Thiên Sư này thật sự không quan tâm đến cô ta.

Thế là sắc ma nữ càng yên tâm đi trên con đường sầm sỡ các ‘soái ca’ (các anh đẹp giai), thật ra không phải là ngay cả cảnh sát sắc ma nữ cũng không buông tha mà thực sự là hôm nay, anh chàng cảnh sát này rất đẹp trai lại có cơ bắp. Cho dù linh hồn bị chính khí làm bỏng cháy vô cùng khó chịu, sắc ma nữ quyết định nhất định mình phải sầm sỡ được ‘soái ca’ này, muốn ôm một cái, hôn một cái mới thỏa lòng.

Trần Ngự thấy sắc ma nữ vì muốn sầm sỡ trai đẹp mà ngay cả mệnh cũng không cần, lập tức tò mò nhìn mặt của đồng chí cảnh sát, thế là cô đi về phía trước vài bước, giương mắt nhìn mặt đồng chí cảnh sát. Vừa nhìn thấy, vẻ mặt Trần Ngự biến sắc, lại nhìn thấy ma nữ kia đã leo lên cổ đồng chí cảnh sát, cái miệng đã chu ra, sắp hôn lên mặt đồng chí cảnh sát rồi.

Trần Ngự lập tức dùng tốc độ chạy trăm mét vọt tới, níu cổ ma nữ, ngay lập tức ném sắc ma nữ xuống đất.

“Ôi, Tiểu Thiên Sư, cô làm gì vậy? Tôi chỉ muốn hôn một chút thôi mà.” Sắc ma nữ bỗng dưng bị bóp cổ, dọa sợ nhảy dựng lên.

“không được chạm vào anh ấy!” Trần Ngự đe dọa.

“Em đang nói chuyện với ai đó?” Vừa rồi, Trần Dương cảm thấy có người chạy về phía mình, quay người lại lập tức đối mặt với em gái nhà mình thì nhú mày, lạnh giọng hỏi.

“Ha ha ha ... anh.” Trần Ngự lúng túng gãi tay.

Sắc ma nữ nghe thấy Trần Ngự gọi anh trai thì trong nháy mắt hoảng sợ, cô ta cũng không đứng dậy mà giữ nguyên tư thế, bò lổm ngổm về phía một ngõ nhỏ, định tránh đi sự chú ý của Trần Ngự mà mau chóng rời khỏi nơi này.

Chết cha, Đế Đô lớn như thế, làm sao ta lại xui xẻo mà đi sầm sỡ anh trai của Tiểu Thiên Sư chứ.

Trần Dương đánh giá em gái nhà mình một chút, ánh mắt dừng lại trên chiếc túi vải em gái đang đeo trên lưng một chút. Trần Dương phát hiện, em gái nhà mình hình như rất thích chiếc túi vải này, thường hay mang trên mình.

“hiện giờ là mười một giờ đêm hai mươi sáu phút mười sáu giây.” Trần Dương nhìn thoáng qua đồng hồ, nói “Vào giờ này, hẳn là em phải đang ngủ ở kí túc xá chứ.”

“A??” Ánh mắt Trần Ngự chợt dạ đảo vòng quanh, nhưng đôi mắt to như thế, việc làm sai quá mức rõ ràng.

“nói thật cho anh.” Trần Dương thấy mắt em gái đảo quanh thì biết ngay cô đang định nói bừa.

“Em ... em ... em cùng bạn học ...”

“anh có điện thoại kí túc xá của em đó.” Trần Dương không đợi Trần Ngự nói xong, vô tình bóc trần lời nói bừa mà Trần Ngự vất vả mới nghĩ ra được.

“...” Trần Ngự nói không nên lời, lúng túng nắm góc áo, ánh mắt nhìn lung tung khắp nơi.

“anh Dương, tìm được rồi.” Ngay khi Trần Ngự đang không biết phải làm sao, từ trong một cửa hàng tiện lợi 24 giờ, một thanh niên khoảng hơn 20 tuổi bước ra, Trần Ngự nhìn thấy một quảng chính khí nhàn nhạt bao quanh người cậu ta thì biết anh chàng này cũng là cảnh sát.

“Trong cửa hàng này có trang bị camera quan sát, em vừa kiểm tra xong, vẫn còn tốt nhưng chỉ có thể lưu giữ video trong vòng bảy ngày.” Chàng cảnh sát trẻ đưa băng video mới thu được đang cầm trên tay, đưa cho Trần Dương.

Trần Dương cầm lấy, nhìn nhìn rồi nói “Được, chút nữa phải xem toàn bộ nội dung đã ghi được trong tối nay.”

“Vâng.” Chàng cảnh sát trẻ liếc nhìn cô gái bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Trần Dương, kinh ngạc nói “Đây là?”

“Đây là em gái anh, Trần Ngự.” Trần Dương giới thiệu.

“Chào anh.” Trần Ngự cười, đưa tay ra.

“Chào em.” Chàng cảnh sát trẻ cười đáp lại.

Trần Dương thấy đã sắp mười hai giờ đêm rồi, nhìn bằng video giám sát vừa mới thu được, chắc chắn đêm nay anh phải về cục điều tra tiếp rồi, căn bản là không có thời gian đưa em gái về nhà. Nghĩ đến đây, anh nhú mày nhìn Trần Ngự rồi nói “Em lên xe đi.”

“đi ... đi đâu vậy anh?” Trần Ngự hỏi

“Cục cảnh sát.” Trần Dương đưa tay mở cửa xe phía sau ra.

“Em không phạm pháp gì đâu mà!” Trần Ngự phản xạ có điều kiện nói.

“Phụt ...” anh cảnh sát trẻ thực sự là không nhịn được, ghé trên ghế lái cười ha ha không ngồi thẳng lên được.

Mà đứng ở một bên, Trần Dương tức giận thiếu chút nữa lỗ mũi bốc khói “Về cục cảnh sát với anh trước, chờ anh xong việc sẽ hỏi tội em.”

Lúc này Trần Ngự mới nhận ra là mình nói sai, ỉu xiu, chán nản ngồi lên xe cảnh sát.

Xe cảnh sát nhanh chóng chạy một đường về cục cảnh sát. Trần Dương dẫn Trần Ngự về bàn làm việc của mình, dặn dò “Em ngoan ngoãn ngồi yên ở đây, đừng có chạy lung tung đó.”

“Vâng.” Trần Ngự ngoan ngoãn gật đầu.

Trần Ngự buồn chán ngồi yên một lúc, bỗng nhiên có một người đưa một ly trà sữa đến, Trần Ngự kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện là chàng cảnh sát trẻ tuổi lúc này.

“anh là Khâu Hằng, từ khi tốt nghiệp trường cảnh sát ra thì vẫn đi theo anh trai của em.” Khâu Hằng cười hỏi “Sao muộn như vậy mà em còn ở bên ngoài? Là trộm đi quán bar hay là lén đi chơi quán net đó.”

Trần Ngự cân nhắc hai phương án, lựa chọn cái sau “Em đi quán net.”

“đi quán net? một cô gái trẻ như em ở một mình bên ngoài không an toàn đâu, trách không được anh Dương tức giận.” Khâu Hằng thấy Trần Ngự gọng gàng, trẻ trung, đáng vẻ rất dễ bắt nạt, nhịn không được lên tiếng nhắc nhở “Gần đây bên ngoài không an toàn đâu, em lại xinh đẹp như vậy, rất dễ bị kẻ xấu nhớ thương.”

“Vừa nãy các anh đi bắt kẻ xấu sao?” Trần Ngự tò mò hỏi.

“Coi là vậy đi, gần đây xảy ra mấy vụ gây thương tích cho người khác, thủ phạm vẫn chưa bắt được, bọn anh đang đi tìm chứng cứ. Cho nên mấy chỗ như thế không an toàn đâu, sau này ít đến đó nhé.” Khâu Hằng đẩy ly trà sữa về phía trước “Em uống nước trước đi, chút nữa anh trai em ra thì cố gắng thành khẩn xin lỗi, chắc là không sao đâu.”

Khâu Hằng nói xong, quay người đi đến phòng vật chứng.

một lát sau, Trần Dương từ phòng đó đi ra, nhìn em gái nhà mình đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế uống trà sữa, nhịn không được nhú mày. Từ bên cạnh kéo một cái ghế đến rồi ngồi xuống, hỏi “Nghĩ kĩ lý do muốn nói với anh chưa?”

“Em ..., anh, em xin lỗi, sau này em sẽ không lén ra ngoài chơi game nữa.” Trần Ngự vô cùng đáng thương nói xin lỗi.

“Chơi game?” Trần Dương kinh ngạc hỏi.

“Em cam đoan, sẽ cố gắng học tập thật tốt, không mê chơi game nữa đâu!” Trần Ngự bảo đảm.

“Đêm hôm khuya khoắt, em chạy ra ngoài là đến quán net chơi game sao?” Trần Dương nghi ngờ hỏi “Vậy tại sao nửa đêm lại xuất hiện ở ngõ hẻm đó?”

“Em ... em đói, định ăn khuya xong rồi trở lại chơi suốt đêm.” Trần Ngự thận trọng nói.

“Chơi suốt đêm?” Trán Trần Dương nổi gân xanh “Hôm nay mới là thứ Hai.”

“Em ... em sai rồi, sau này em không như thế nữa.” Trần Ngự vô cùng đáng thương nói.

Trần Dương vô cùng tức giận, nhưng nhìn ánh mắt đáng thương của em gái của mình, anh lại mềm lòng. Nghĩ đến em gái mình mười mấy năm lớn lên sống ở vùng núi nghèo nàn lạc hậu, chưa bao giờ được chơi trò chơi, bây giờ mới được tiếp xúc mà cảm thấy mới lạ là có thể hiểu được. Lúc anh mười mấy tuổi cũng từng có thời gian chìm đắm trong đó hay sao.

Trần Dương nghĩ như vậy, tức giận trong lòng giảm đi một nửa, bây giờ thì lại thấy rất đau lòng “Sắp đến kỳ thi của cuối kì rồi đó.”

“A ... Vâng.” Trần Ngự không hiểu lắm nhưng cũng gật đầu.

“Chơi thì có thể nhưng không thể làm lỡ việc học tập.” Trần Dương nói “Nếu lần thi cuối kì đạt kết quả tốt thì anh sẽ mua cho em bộ máy tính để chơi trò chơi, sau này muốn chơi cũng không cần phải đi quán net lúc nửa đêm nữa.”

“không ... không cần đâu ạ.” đang từ chối tội (nguyên tác là hưng sư vấn tội) bỗng nhiên biến thành tặng thưởng may vi tính, trước biến hóa này Trần Ngự tỏ vẻ có chút không tiếp nhận được.

“Em còn muốn đi quán net đến nửa đêm?” Giọng Trần Dương trầm xuống.

“Em không đi.” Trần Ngự tỏ rõ thái độ.

Trần Dương day day trán, ngắc đầu lên nói “Tối nay anh còn đang bận điều tra án, không thể đưa em về nhà, tối nay em ở kí túc xá công vụ của anh ngủ một đêm đi, sáng mai rồi về trường.”

Cứ như vậy, Trần Ngự ở lại kí túc xá của cục cảnh sát ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau chạy đến cục cảnh sát tạm biệt anh trai, phát hiện về mặt Trần Dương vô cùng mệt mỏi, xem ra là một đêm không ngủ. Trần Ngự không dám quấy rầy Trần Dương, chào một tiếng rồi tự mình đi về.

41. Chương 39-2: Âm Phủ Không Thu Hồn Ma 2

Khi đi ngang qua ngõ nhỏ ngày hôm qua, từ xa Trần Ngự đã nhìn thấy sắc ma nữ có ý định sàm sỡ anh trai nhà mình tới qua, lập tức máu nóng bốc lên đầu, cô vội bước tới, đem ma nữ kéo qua một bên tức giận nói “Lần sau còn để tôi thấy cô sàm sỡ anh trai tôi, tôi cho cô một lá bùa đốt cô luôn.”

“Thiên Sư, cô tha mạng cho tôi đi, tôi không dám, không dám nữa đâu mà.” Thực ra, ma nữ chờ ở đây là muốn nói xin lỗi với Trần Ngự “Thực sự là tôi không biết anh chàng cao to đẹp trai đó lại là anh trai của Thiên Sư đâu.”

Trần Ngự thấy ma nữ đã bị dọa đủ, thế là thái độ dịu xuống một chút “Tôi nói này, hành động sàm sỡ người khác cô làm hoài mà không thấy nhàm chán sao? cô đi đâu thai ngay cũng được mà.”

“Thiên Sư, cô nói nhẹ nhàng quá, loại cô hồn dã quỷ trốn tránh cửa âm như chúng tôi thì khi đầu thai có được mấy chỗ tốt.” Sắc ma nữ vô cùng đáng thương “Nếu bị quỷ sai bắt đi thì còn phải ngồi mấy năm tù trước đã, trong mười tám tầng địa ngục, không biết là tôi sẽ bị nhốt ở tầng thứ mấy. Khi còn sống, nếu trộm hồn người khác thì nhiều nhất là bị chửi là đồ lưu manh, nghĩ không ra là sau khi chết hình phạt còn nghiêm trọng hơn, trực tiếp ảnh hưởng đến việc đầu thai sau này.”

cô hồn theo quan niệm dân gian được hiểu là những hồn ma cô đơn, đây là những linh hồn chưa được siêu thoát vẫn còn vất vưởng trên thế gian. cô hồn dã quỷ theo dân gian là những hồn ma, quỷ lang thang cô độc không có nơi trú ngụ và thường ở ngay đây mai đó.

“Vậy cô định làm thế nào? Vẫn tiếp tục làm cô hồn dã quỷ?” Trần Ngự hỏi ngược lại

“Sao có thể chứ, chờ khi nào tôi tập hợp đủ 999 ‘soái ca’, tôi sẽ tìm Thiên Sư nhờ siêu độ cho tôi.” Sắc ma nữ nói xong nhìn thoáng qua Trần Ngự, tuy nói ma nữ đang hành động thì bị bắt quả tang hai lần nhưng Trần Ngự là Thiên Sư thông tình đạt lý nhất mà ma nữ đã từng gặp. Các Thiên Sư khác, khi gặp cô ta một

là không nói hai lời liền muốn thu cô ta rồi, hai là giảng giải khuyên cô ta không nên đi sàm sỡ người khác, nhanh đi đâu thai đi.

Chỉ có Trần Ngư là khác biệt, chẳng những không thu ma nữ, càng không ngăn cô ta đi sàm sỡ các soái ca.

Sắc ma nữ nghĩ đến đây, bỗng nhiên đổi giọng nịnh nọt tươi cười nói “Tiểu Thiên Sư à, nếu không chờ tôi tập hợp đủ 999 ‘soái ca’, tôi đi tìm cô, cô siêu độ cho tôi nhé.”

“Nghĩ hay quá ha, chi phí để tôi ra tay rất đắt đó.” Trần Ngư không chút nghĩ ngợi mà từ chối ngay lập tức.

Ông Ngô đã dạy Trần Ngư từ nhỏ rằng, khi đi trừ ma thì nhất định phải thu tiền, bởi vì mọi thứ trên đời này đều có giá của nó. Từ nhỏ Trần Ngư đã theo ông Ngô ra ngoài trừ ma, tất nhiên là đã gặp qua không ít, cô hồn dã quỷ không gây nguy hại gì nhưng lại vì một số nguyên nhân mà lang thang nơi dương thế. Bọn họ không phải là không muốn đi đâu thai mà chỉ vì một số nguyên nhân mà bỏ qua thời gian bước vào cửa âm mà thôi.

Đương nhiên là bọn họ cũng có thể đến Thành Hoàng tự thú, hoặc là chờ cơ hội lần sau cửa âm mở để đi vào, nhưng bởi vì họ đã ở trần gian trái phép một thời gian nên phải chịu trừng phạt. Nhưng nếu có cô hồn dã quỷ nào có thể đi xuống địa phủ mà không để quỷ sai biết thì sẽ không phải chịu trừng phạt, đây cũng là một loại siêu độ.

Khi còn bé, Trần Ngư cũng đã gặp các kiểu cô hồn dã quỷ đáng thương, luôn luôn cầu ông Ngô siêu độ cho họ. Mỗi lúc như thế, ông lão luôn nhấn mạnh giáo dục cô “Dù là người hay ma, đều phải trả giá cho những việc mà mình đã làm. Bọn họ vì những nguyên nhân cá nhân của chính họ mà bỏ qua thời điểm mở cửa âm thì phải nhận được kết quả của hành vi đó. Chúng ta là thầy trừ ma, không phải Lôi Phong.”

(chắc các nàng đều biết Lôi Phong là ai rồi ha, là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc)

“Tôi cũng không phải là Lôi Phong!” Trần Ngư bổ sung.

“Vậy ...” Sắc ma nữ nhớ đến hai cảnh sát chạy đến đây phá án vào đêm qua, lập tức vạch ra kế hoạch “Tiểu Thiên Sư, tôi biết thủ phạm vụ án mà anh trai cô đang điều tra là ai.”

“cô có ý gì?” Trần Ngư liếc mắt.

“Tôi có thể giúp anh trai cảnh sát bắt kẻ xấu, làm thù lao, chờ hôm nào tôi muốn đâu thai, cô giúp tôi siêu độ, có được không?” Sắc ma nữ đề nghị.

Trần Ngư định từ chối nhưng nghĩ đến dáng vẻ mệt mỏi rã rời vào sáng nay của anh trai mình, thế là lại nhú mày.

Được rồi, được rồi, coi như là để báo đáp bộ máy tính anh trai định mua cho mình đi, thêm vào nữa sắc ma nữ này cũng không đáng ghét lắm.

“Được rồi. Trong vòng một ngày, nếu cô giúp anh trai tôi bắt được thủ phạm, tôi sẽ siêu độ miễn phí cho cô một lần.”

“một lời đã định!” Sắc ma nữ ngạc nhiên mở to hai mắt.

Trần Ngư rút trong túi một lá bùa cảm ứng đưa cho ma nữ, nói “Tôi là thầy trừ ma, ngoại hiệu là ‘Tây Thi bắt ma’, khi nào muốn đâu thai thì đưa âm khí vào lá bùa này, tôi sẽ cảm ứng được.”

“Cám ơn, cám ơn.” Sắc ma nữ vội nhận lấy lá bùa.

“Điều kiện tiên quyết là trong ngày hôm nay phải bắt được thủ phạm.” Trần Ngư nhắc nhở.

“Tôi hứa mà.” Ma nữ đảm bảo.

Trần Ngư nhìn đồng hồ, sắp hết tiết học đầu tiên của buổi sáng rồi, thế là không để ý đến sắc ma nữ nữa, đi ra khỏi ngõ nhỏ, bước nhanh về phía đại học Đế Đô.

Sau khi Trần Ngự đi, không còn ai trong ngõ nhỏ, bỗng nhiên xuất hiện một cậu nhóc đứng bên cạnh ma nữ. Cậu nhóc khoảng bảy tám tuổi, mặc bộ quần áo kiểu comple nhìn vô cùng dễ thương, cậu từ vách tường bước xuyên qua đứng cạnh ma nữ.

“Chị Duy Duy, chị muốn đi đâu thai sao?” Cậu nhóc tò mò nhìn lá bùa trong tay ma nữ.

“Tiểu Khang à, anh trai em đâu rồi?” Sắc ma nữ nhìn thấy cậu nhóc thì cười hỏi.

“anh trai không muốn đi ra.” Tiểu Khang chỉ vào vách tường nói.

Ánh mắt sắc ma nữ ánh lên vẻ tiếc nuối, lại không gặp được ‘tiểu thịt tươi’ cực phẩm rồi, ma nữ nhéo nhéo mặt cậu nhóc nói “Chị chưa đi đâu thai đâu, vẫn chưa tập hợp đủ 999 ‘soái ca’ nữa mà.”

“Vâng.” Tiểu Khang có chút hâm mộ nhìn ma nữ.

Tiểu thịt tươi là tên mà truyền thông dùng để gọi các bạn nam thần trẻ tuổi đẹp trai và đang hot.

==

Bị anh trai nhà mình bắt quả tang một lần, sau đó Trần Ngự biết điều hơn rất nhiều, ban đêm ra ngoài mà thấy xe cảnh sát thì sẽ né tránh, sợ gặp phải anh trai nhà mình. Trừ cái đó ra, càng đau khổ hơn chính là, lúc đầu cô chỉ muốn tàng tàng vượt qua kì thi cuối kì mà thôi, bởi vì một câu của anh trai ‘phải thi cho tốt’ mà làm Trần Ngự sốt sắng hơn không biết bao nhiêu lần.

Phải được bao nhiêu điểm mới tính là thi tốt đây? Tám mươi, chín mươi? đang ở thư viện tự học, Trần Ngự buồn bực vô cùng, còn có một tuần là thi rồi, tám mươi thì còn có thể, chín mươi hình như hơi đuối thì phải.

“Tiểu Thiên Sư, Tiểu Thiên Sư.” Bỗng nhiên xuất hiện một âm thanh làm Trần Ngự dừng bút, sau đó bình tĩnh đứng lên đi ra khỏi phòng đọc.

“Sắc ma nữ?” Bùa cảm ứng cô chỉ mới đưa ra ngoài một lá.

“Tiểu Thiên Sư, bây giờ cô có thể đến đây một chút được không?” Giọng nói có chút lo lắng của sắc ma nữ vang lên trong đầu Trần Ngự.

“cô muốn tôi đi siêu độ cho cô?” Sắc ma nữ đã giúp Trần Dương bắt được thủ phạm đúng hạn, cho nên Trần Ngự thiếu ma nữ này một lần siêu độ.

“Đúng đúng đúng!”

“Bây giờ tôi đang ở thư viện, đồ cần dùng không mang theo bên người, sáng mai tôi đến gặp cô được không?” Mở cửa âm cần la bàn mà cô thì đang để nó ở kí túc xá, thời gian gần đây cô tập trung cho việc ôn thi nên không ra ngoài nhận nhiệm vụ.

“không được! Nhất định phải trong tối hôm nay, tôi nhờ cô mà!” Sắc ma nữ cầu khẩn nói.

Trần Ngự hơi nhú nhú mày, nhưng từ trước đến giờ cô là người đã nói là làm, suy nghĩ một chút rồi quay trở lại phòng đọc, ôm sách vở trở về phòng ngủ, cầm túi vải, mặc áo bông thật dày rồi đi đến ngõ nhỏ cạnh cửa hàng tiện lợi kia.

Bởi vì trước đó không lâu, nơi này xảy ra mấy vụ án gây thương tích, mặc dù sau đó đã bắt được thủ phạm nhưng những người đi qua ngõ nhỏ này cũng ít đi rất nhiều.

Trần Ngự bước ngoặt vào ngõ nhỏ, sắc ma nữ không kịp chờ mà tiến lên đón.

“Tiểu Thiên Sư!”

Trần Ngự không để ý đến sắc ma nữ, mà quan sát tỉ mỉ ngõ nhỏ, rất nhanh phát hiện trên một góc của vách tường có hình vẽ bằng mực đỏ.

Lúc này Trần Ngự mới chợt hiểu ra “Trách không được vội vàng muốn đi đâu thai, thừa là bị người để ý.”

thì ra là vừa rồi, khi Trần Ngự mới bước vào ngõ nhỏ thì ngay lập tức cảm nhận được luồng hơi thở (khí tức) không thoải mái, cô liền nương theo luồng hơi thở đó tìm kiếm mới phát hiện ra trận pháp này.

“Trận luyện hồn, cô chỉ có chút ít tu vi mà cũng có Thiên Sư để ý đến cô sao.” Trần Ngự khó tin nói, phải biết là về trận pháp luyện hồn này rất hao tổn linh lực, đối phó với sắc ma nữ yếu ớt như này mà phải dùng trận luyện hồn thì đúng là dùng dao mổ trâu giết gà.

“cô biết trận luyện hồn?” Giọng nói du dương của một người đàn ông trẻ bỗng nhiên vang lên.

Trần Ngự lui về sau hai bước, giương mắt nhìn vách tường phía đối diện, ở đó bỗng nhiên lóe lên hình ảnh hai hồn ma, một lớn một nhỏ. Trong lòng Trần Ngự âm thầm giật mình, còn có hai con ma nữa, vậy mà cô hoàn toàn không phát hiện ra.

“cô biết trận luyện hồn?” Hồn ma lớn hơn là một thanh niên khoảng mười tám mười chín tuổi, đẹp trai còn hơn cả thần tượng ngôi sao trên TV, lúc này cậu ta nhìn thẳng vào Trần Ngự lặp lại câu hỏi.

Trần Ngự cảm nhận được một luồng ác khí vô cùng mạnh mẽ đập vào mặt, đề phòng nhìn về phía hồn ma thanh niên, ngón tay lặng lẽ rút từ túi vải một lá bùa phòng ngự cao cấp.

“Tiểu Thiên Sư, chúng tôi không muốn đánh nhau.” Sắc ma nữ thấy Trần Ngự rút bùa chú ra thì giật mình, vội vàng lớn tiếng nói.

“Các người ở cùng nhau?” Trần Ngự chắc chắn nói

“Vâng.” Sắc ma nữ lại chạy lại trấn an hồn ma thanh niên “Hương Nam, chúng ta đang có việc cần nhờ cô ấy, anh đừng xúc động như vậy.”

Hồn ma tên Hương Nam nghe thế thì hơi sững sốt, cúi đầu nhìn thoáng qua cậu nhóc đang đứng bên cạnh mình, ác khí toàn thân cũng thu bớt lại.

Mặc dù Trần Ngự có chút tò mò, nhưng linh cảm nói cho cô biết, nếu dính vào thì sẽ là phiền phức không dứt đi được, thế là cô nhìn về phía sắc ma nữ nói “cô đi với tôi, tôi siêu độ cho cô.”

Làm xong sớm một chút cho khỏe.

Sắc ma nữ và Hương Nam liếc nhìn nhau, sau đó ma nữ dắt tay cậu nhóc đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Trận luyện hồn, ác ma, mặc dù Trần Ngự không rõ ràng chuyện gì đã xảy ra nhưng chỉ cần không mù thì đều biết đây là một mớ bòng bong lớn. Lại không có tiền nữa chứ, cô cũng lười quan tâm. Thấy sắc ma nữ đi ra, Trần Ngự đưa tay ném la bàn ra ngoài, chỉ trong chốc lát, một luồng ánh sáng sắc sảo xuất hiện, cửa âm mở ra phía trước cách nơi Trần Ngự đang đứng ba mét.

Ánh mắt hồn ma Hương Nam trở nên sắc bén, sắc ma nữ chậm rãi dẫn cậu nhóc tới gần cửa âm, ma nữ thừa dịp Trần Ngự không để ý, thế là kéo cậu ma nhóc vào cửa âm.

“Âm!”

một luồng ánh sáng vàng lóe lên, cậu nhóc ma và sắc ma nữ bị bắn văng ra thật xa.

“Tiểu Khang!” Hương Nam nôn nóng chạy ra đầu ngõ nhưng không có cách nào đến gần.

Trần Ngự thu hồi la bàn, vẻ mặt phức tạp nhìn hai hồn ma đang ngã lăn quay dưới đất.

Lại có chuyện âm phủ không thu hồn ma!

Tác giả có lời muốn nói:

Trong nhóm chat nội bộ của các trợ lý:

“Tiểu thư Trần Ngự nói sau này còn muốn hôn Tam thiếu nữa.”

“Hình như Tam thiếu vì chuyện này mà mất tiền đó.”

“Chuyện này không phải là dùng tiền để tìm người sàm sỡ mình hay sao.”

42. Chương 40: Trận Pháp Luyện Hồn

Thực ra, khi sắc ma nữ dắt tay cậu nhóc ma đi ra khỏi ngõ nhỏ, Trần Ngự cũng có thể đoán được sắc ma nữ muốn nhân cơ hội đem theo cậu nhóc ma đi đầu thai. Mặc dù đoán được nhưng Trần Ngự không ngăn cản, dù sao siêu độ cho một con ma thì phải mở cửa âm một lần, siêu độ cho hai con ma cũng phải mở cửa âm một lần, vì thế côi liền mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng điều mà cô không ngờ đến là, cậu nhóc ma này lại bị cửa âm từ chối.

Khi Trần Ngự mở cửa âm, do cảm nhận được âm khí của sắc ma nữ nên cửa âm mở ra, chứng tỏ âm phủ đồng ý tiếp nhận ma nữ này, cho nên bị ánh sáng cửa âm bắn ngược ra sau, chỉ có lời giải thích duy nhất là do cậu nhóc ma thừa cơ “lén vào” đã bị âm phủ từ chối.

“cô đã làm cái gì thế?” Theo tiếng gầm giận dữ, Trần Ngự cảm nhận được một nguồn ác khí mạnh mẽ từ bên cạnh đánh tới, Trần Ngự nghiêng mình tránh né, đưa tay đập tới một lá bùa phòng ngự cao cấp.

Bùa trừ ma cao cấp chặn hồn ma thanh niên lại, rung lên hai lần rồi cứ thế bốc cháy thành ngọn lửa vàng thật bắt mắt trong đêm tối.

“Màu vàng?” Bỗng dưng Trần Ngự ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt đang biến đổi của hồn ma thanh niên tìm tòi nghiên cứu.

Hướng Nam cũng nhìn chằm chằm vào Trần Ngự, đôi mắt hẹp dài đen nhánh lóe lên ánh sáng đỏ, luân phiên nhau biến đổi, chứng tỏ giữa lý trí của hồn ma và oán khí đang giao đấu với nhau, nếu như hoàn toàn mất đi lý trí thì ác khí của ác ma sẽ tăng vọt.

Trần Ngự quan sát vài giây đồng hồ, nhìn từ đầu đến cuối hồn ma thanh niên đang đứng ở đầu ngõ, dường như đã phát hiện điều gì đó, sau đó cô đi về hướng sắc ma nữ và cậu nhóc ma.

“cô định làm cái gì?” Hướng Nam phát hiện hành động của Trần Ngự, đôi mắt hoàn toàn biến thành màu đỏ, một luồng ác khí to lớn phóng vọt lên trời.

“anh Hướng Nam!” Cậu nhóc ma lo lắng kêu lên.

“Hướng Nam!” Sắc ma nữ cũng lo lắng gọi.

Theo sự xuất hiện của ác khí mạnh mẽ, trận pháp vốn đang vẽ trên tường bỗng nhiên phát ra ánh sáng màu đỏ yếu ớt, từ từ hấp thu ác khí mạnh mẽ đang tỏa ra xung quanh.

Trần Ngự đi đến trước người sắc ma nữ và cậu nhóc ma, sắc ma nữ đem cậu nhóc ra phía sau lưng mình, căng thẳng lắp bắp nói “Tiểu ... Trần Thiên Sư, đúng vậy, ... thành thật xin lỗi cô, tôi ... không phải là cố ý muốn lừa cô đâu.”

Bây giờ sắc ma nữ không dám gọi Trần Ngự là Tiểu Thiên Sư nữa rồi.

“Nếu cô dám động đến bọn họ, dù là tôi phải hồn bay phách lạc cũng sẽ không bỏ qua cho cô đâu.” Phía sau lưng, Hướng Nam lạnh lùng uy hiếp, nhưng vẫn không thể rời khỏi ngõ nhỏ nửa bước.

Trần Ngự xoay người, nhìn qua hồn ma thanh niên không thay đổi vị trí một tẹo nào, khẳng định suy đoán trong đầu mình “Cậu không đi ra khỏi ngõ nhỏ được.”

Trần Ngự vừa dứt lời, cả ba hồn ma đều giật mình.

“Đúng thế!” Hướng Nam thấy Trần Ngự phát hiện thì cũng không giấu diếm nữa “Nhưng nếu cô dám làm bọn họ bị thương, tôi sẽ ...”

“Dù cậu bị hồn bay phách lạc cũng sẽ không bỏ qua cho tôi, cậu đã nói một lần rồi.” Trần Ngự lặp lại.

“...” Hướng Nam bị Trần Ngự chặn họng, sắc mặt càng khó coi.

Sắc ma nữ sợ lại kích thích mâu thuẫn giữa hai người, liền vội vàng giải thích “Trần Thiên Sư, lúc trước ngài đã đồng ý với tôi, có thể giúp tôi siêu độ một lần, như vậy thì siêu độ cho tôi cùng với siêu độ cho Tiểu Khang cũng giống nhau mà. Tôi không đi đầu thai nữa mà nhường cơ hội này cho Tiểu Khang được không?”

Ánh mắt Trần Ngự đảo qua đảo lại giữa sắc ma nữ và cậu nhóc ma, sau đó dừng lại trên mặt sắc ma nữ, nói “cô cho rằng lúc này là tôi không cho nó đi đầu thai?”

Sắc ma nữ không trả lời nhưng vẽ mặt rõ ràng viết ‘tôi nghĩ như thế’.

“cô có biết một lần mở cửa âm tốn bao nhiêu linh lực không?” Trần Ngự hỏi.

“Tôi không biết.” Sắc ma nữ vô tội lắc đầu, cô đâu phải là Thiên Sư.

“...” Trần Ngự cứng đờ, cũng cảm thấy mình đã hỏi một vấn đề thật ngu ngốc, cô nghĩ nghĩ rồi lấy điện thoại di động ra giải thích “Cũng như cái điện thoại này, ví dụ như linh lực của tôi là một trăm phần trăm pin, một lần mở cửa âm sẽ tiêu hao năm mươi phần trăm pin, đồng thời khi mở cửa âm còn cần phải làm sạch oán khí trên người các cô, lại phải mất thêm năm phần trăm pin nữa.”

“Năm mươi phần trăm lượng pin của tôi đã sử dụng hết, tôi sẽ chỉ vì cô mang thêm một nhóc ma mà phải đóng lại cửa âm tôi đã vất vả mở ra hay sao?” Trần Ngự nói.

“Vậy ... vậy thì tại sao?” Lúc này một tia sáng màu vàng lóe lên, cửa âm liền ầm ầm đóng lại, sắc ma nữ vẫn cho là Trần Ngự đóng lại.

“Bởi vì cậu nhóc này nè!” Trần Ngự chỉ vào cậu nhóc ma nói “âm phủ không thu nó.”

“âm phủ không thu? không thu là sao?” Sắc ma nữ không hiểu hỏi.

“Chính là siêu độ không được, không có cách nào đầu thai.” Trần Ngự nói dễ hiểu.

“không thể nào!” Sắc ma nữ kéo cậu nhóc ra, kích động nói “Thiên Sư, cô nhìn xem, trên người Tiểu Khang không có chút oán khí nào, bé không hại người, không làm sai bất cứ chuyện gì, vì sao lại không đi đầu thai được. Tại sao âm phủ lại không thu? không phải chỉ có ác ma hại người mới không thể siêu sinh sao? Tại sao Tiểu Khang lại không thể?”

Sắc ma nữ hỏi một loạt vấn đề, tất nhiên là Trần Ngự cũng đã nhìn ra, hơi thở trên người cậu nhóc này vô cùng sạch sẽ, loại hồn phách sạch sẽ không có chút oán khí này, khi đầu thai tại âm phủ cũng sẽ có những ưu tiên nhất định. Cũng chính vì thế mà Trần Ngự mới vui lòng thuận nước đẩy thuyền đưa cậu nhóc ma này một đoạn đường. Nhưng chuyện xảy ra cũng khiến cô bất ngờ.

“Chị gái Thiên Sư, Tiểu Khang đã làm sai chuyện gì sao?” Cậu nhóc ngẩng đầu, đôi mắt long lanh nước nhìn Trần Ngự, yếu ớt hỏi.

“Chị cũng không biết.” Nhìn ánh mắt của cậu nhóc mà trong lòng Trần Ngự có chút khó chịu, cô lắc lắc đầu nói “Nhưng cửa âm đã tự động đóng chính là có ý không thu em rồi.”

“Vâng.” Tiểu Khang nhẹ gật đầu, buông tay sắc ma nữ, chạy vào trong ngõ, sau đó kéo kéo tay ma Hướng Nam “anh Hướng Nam, âm phủ đã không muốn Tiểu Khang, vậy Tiểu Khang ở đây với anh nha.”

“không được!” Lúc này Hướng Nam cũng nhận ra Trần Ngự không có ý định gây tổn thương cho sắc ma nữ và Tiểu Khang, cảm xúc nóng giận vốn đã bình tĩnh lại, lúc này nghe Tiểu Khang nói như vậy thì lại bộc phát, ác khí mạnh mẽ lại một lần nữa phóng lên trời.

Trong ngõ nhỏ, trận pháp lại tỏa ánh sáng đỏ, tốc độ hấp thu ác khí còn nhanh hơn lần trước.

“Tôi nói cậu vẫn nên bình tĩnh một chút đi, trận pháp đã khởi động rồi kia.” Trần Ngự nhin không được mà nhắc nhở.

Hướng Nam khẽ giật mình, cậu ta nhìn thoáng qua Trần Ngự, hơi thở quanh thân từ từ thu lại. Lúc này Trần Ngự cũng đi vào ngõ nhỏ, đi qua hồn ma một lớn một nhỏ (sắc ma nữ và cậu nhóc ma), đi thẳng đến bên trận pháp luyện hồn, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Trần Ngự đưa tay sờ lên nét vẽ trận pháp bằng mực đỏ, phía trên vẫn còn ẩn giấu linh khí nhàn nhạt, hiển nhiên là do vừa mới khởi động. Lúc Trần Ngự mới phát hiện trận pháp luyện hồn, cô còn tưởng là Thiên Sư nào đó có một ‘thâm thù đại hận’ với sắc ma nữ mới tốn công sức như thế trừng trị ma nữ này. Nhưng mà hiện tại thì xem ra, đối tượng mà Thiên Sư nào đó muốn luyện hồn chính là thanh niên có tu vi vô cùng mạnh mẽ này.

“cô nhìn cái gì?” Hường Nam chán ghét tất cả Thiên Sư.

“Cậu chết bao lâu rồi?” Đột nhiên Trần Ngư hỏi.

“Mắc mớ gì đến cô.” Sắc mặt Hường Nam khó coi, quát.

Lần đầu tiên Trần Ngư bị một hồn ma quát nạt như thế, thì cũng dỗi luôn “không nói thì thôi!”

Trần Ngư vỗ vỗ tay đứng lên, quay người đi ra khỏi ngõ nhỏ, lúc đi ngang qua sắc ma nữ, cô nói “Tôi đã giúp cô mở cửa âm một lần rồi, cơ hội đầu thai do tự cô làm hỏng, coi như là chúng ta không còn nợ nần gì nhau.”

“Trần Thiên Sư.” Sắc ma nữ còn muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải mở lời thế nào.

“A, đúng rồi.” Trần Ngư suy nghĩ một chút rồi nhắc nhở “cô và cậu nhóc kia cách ngõ nhỏ này xa một chút, coi chừng bị ảnh hưởng đó.”

“Thiên Sư, cô có thể giúp chúng tôi xóa cái trận pháp luyện hồn kia đi không.” Sắc ma nữ thấy Trần Ngư định rời đi thì cuống quýt, không còn e dè nữa mà chạy đến trước mặt Trần Ngư cầu xin.

“Xóa đi? Hình đó là Thiên Sư khác vẽ đó, không thể xóa đi đơn giản được.” Trần Ngư cũng bó tay.

Trận pháp luyện hồn là một thủ đoạn thu phục ác ma của Thiên Sư. Khi Thiên Sư đuổi ma, nếu vô tình gặp được ác ma có tu vi cao mà không tự nguyện đi đầu thai thì có thể cùng Thiên Sư kí kết một hợp đồng, hạn chế ác ma không được làm hại người đồng thời có thể làm ác ma hết sức phục vụ cho bản thân Thiên Sư. Thiên Sư có được sự phục vụ của ác ma phải che chở cho ác ma đó, không để Thiên Sư khác truy sát.

Loại hợp đồng này tương đối bình đẳng, giữa Thiên Sư và ác ma hai bên đều có lợi, nhưng trận pháp luyện hồn thì không giống như vậy, trận luyện hồn là biện pháp cưỡng chế từ một phía. một khi trận luyện hồn khởi động thành công, thì dù ác ma có nguyện ý hay không đều phải nghe lệnh của Thiên Sư, đồng thời một ác ma bị luyện hồn sẽ vĩnh viễn mất đi tư cách được đầu thai.

Đợi đến khi Thiên Sư đã thu phục ác ma chết đi, xuống dưới âm phủ, nếu trong bảy bảy bốn mươi chín ngày không có người tiếp nhận thì ác ma bị thu phục sẽ bị hồn bay phách lạc.

Trần Ngư chưa bao giờ cùng ác ma kí hợp đồng, ông lão cũng không, nhưng theo lời ông cụ đã nói chính là, đại đa số ác ma đều có oán khí trong người, dù cho khi còn sống tính cách có như thế nào, sau khi chết, tính tình đều sẽ bị oán khí làm ảnh hưởng, trở nên ngang ngược, tàn nhẫn. Nuôi một ác ma mà cô không hiểu suy nghĩ thích bằng chăm chỉ tu luyện còn hơn.

Mặc dù Trần Ngư không e dè hồn ma đã trải qua luyện hồn nhưng từ xưa đến nay, chưa bao giờ Trần Ngư có suy nghĩ muốn đi luyện một hồn ma gì đó, dù khi tới Đế Đô, phát hiện ra việc trừ ma kiếm được thật nhiều tiền nhưng Trần Ngư chưa bao giờ để ý đến việc luyện hồn.

Dù cho là người hay ma nhưng đều là những cá thể có suy nghĩ riêng. Lớn lên trong xã hội mới, còn là sinh viên trường đại học danh tiếng, Trần Ngư không thể làm được hành vi kí kết hợp đồng giống như chủ nô với nô lệ vậy, quá độc ác. Với lại, một khi luyện hồn, nhất định phải tìm được pháp khí để thu nạp ác ma, chỉ cần nghĩ đến việc suốt ngày có một con ác ma căm thù mình đến tận xương suốt ngày ở bên mình là Trần Ngư thấy ớn.

43. Chương 40-2: Trận Pháp Luyện Hồn 2

“Trần Thiên Sư, cô cũng là Thiên Sư, nhất định là cô có biện pháp mà, đúng không?” Sắc ma nữ cầu khẩn.

Trần Ngư khó xử, trong giới huyền học, trận pháp luyện hồn được ngầm cho phép sử dụng, dù sao những hồn ma luyện hồn đều là những ác ma có ác khí cực kì nặng, phần lớn đều đã giết người cho nên bị luyện hồn cũng không có gì đáng nói. Vả lại, Thiên Sư có thể luyện hồn ác ma cũng là bản lĩnh của Thiên Sư đó.

“Tôi không thể xóa trận luyện hồn được, đó là hành vi khiêu khích với Thiên Sư đã vẽ trận pháp này.”

“Nhưng mà ... Nhưng mà Thiên Sư kia là một kẻ rất xấu xa.” Sắc ma nữ vội vội vàng vàng nói.

“Đứng dưới góc độ của con người, Thiên Sư thu ác ma là một việc làm tốt.” Trần Ngư nói.

“Nhưng ...”

“Đừng cầu xin cô ta!” Thấy sắc ma nữ còn muốn nói, Hưởng Nam chợt đi tới, đem sắc ma nữ kéo ra sau, rồi nhìn Trần Ngư, sắc mặt lạnh lẽo nói “cô đi được rồi.”

“Hưởng Nam, anh đừng như thế mà.” Sắc ma nữ định tránh Hưởng Nam nhưng không thể tránh thoát được, ma nữ định kêu Trần Ngư lại nhưng Trần Ngư cũng quay đầu đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Sắc ma nữ thấy Trần Ngư đã bỏ đi, gấp gáp đến mức suýt khóc lên “Hưởng Nam, rốt cuộc là anh muốn làm gì?”

“Em không cần quan tâm!” Về mặt Hưởng Nam vẫn lạnh như tiền.

“Em mặc kệ, được, em kệ anh, vậy còn Tiểu Khang thì phải làm sao?” Sắc ma nữ hỏi.

Ánh mắt Hưởng Nam lóe lên, nét lạnh lùng hơi buông lỏng, cậu ta nhìn về cậu nhóc này giờ vẫn ngoan ngoãn đứng bên cạnh, cắn răng nói “Ngày mai em mang Tiểu Khang rời khỏi đây đi.”

“anh, em không đi đâu!” Tiểu Khang vừa nghe thấy vậy thì lập tức bỏ nhào qua ôm chặt lấy chân Hưởng Nam.

“Em có thể đi đâu được chứ?” Sắc ma nữ tuyệt vọng nói “Đưa Tiểu Khang đi đâu thôi là biện pháp duy nhất, bây giờ Tiểu Khang không xuống được âm phủ, dù cho đi ra khỏi ngõ nhỏ thì người kia vẫn tìm được thôi.”

“anh sẽ không để hấn ta đi.” Hưởng Nam cắn răng, dường như đang hạ một quyết tâm lớn.

“anh không để cho hấn ta đi? Mặc dù anh lợi hại nhưng anh không thể ra khỏi ngõ nhỏ này được.” Sắc ma nữ nói “Người kia là vì thấy anh không thể ra khỏi ngõ nhỏ này mới có thể lợi dụng Tiểu Khang uy hiếp anh. anh không giết được hấn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn để cho hấn luyện hồn.”

“Dù sao anh đã ở ngõ nhỏ này bao năm rồi, dù bị hấn ta luyện hồn thì cũng lắm thành sẽ ‘đồng quy vu tận’ với hấn ta.” Hưởng Nam lạnh giọng nói.

Đồng quy vu tận: cùng chết một chỗ.

“anh có cam tâm không? Nếu như thực sự anh muốn hồn bay phách lạc, vậy anh còn cố gắng tu luyện nhiều năm như thế làm gì?”

“Tóm lại, không cần em quan tâm!” Hưởng Nam bị làm phiền không trả lời được bèn quát.

“Mặc kệ thì mặc kệ, anh muốn chết cũng không liên quan đến em, bà đây cũng không thèm để ý anh nữa.” Sắc ma nữ cũng tức điên lên, quay người đi khỏi ngõ nhỏ.

“anh Hưởng Nam, chị Duy Duy giận rồi kìa.” Tiểu Khang ngẩng đầu lên nói nhỏ.

“không sao đâu, chút nữa cô ấy quay lại ấy mà.” Hưởng Nam ngồi xổm xuống, nói với cậu nhóc “Chút nữa cô ấy về, em đi với cô ấy ra khỏi đây nhé.”

“Em không muốn đi, em muốn ở cạnh anh cơ.” Tiểu Khang lắc đầu thật mạnh.

“Nghe lời cho anh!” Hưởng Nam chợt quát lớn, Tiểu Khang cúi đầu không dám nói gì thêm.

==

Mở cửa âm làm la bàn tiêu hao không ít linh khí, bởi vì có địa điểm nhiều linh khí như ở biệt thự nhà họ Lâu, nên la bàn trở nên vô cùng đồng đánh, một khi linh khí không đủ là bắt đầu vù vù mà nho nhỏ muốn đi biệt thự nhà họ Lâu để hấp thu linh khí. Trần Ngư đang bận ôn thi cuối học kì, yên tĩnh đọc sách cũng không được. Lúc đầu, cô định trước khi kết thúc kì thi sẽ không về nhà, cuối cùng thực sự là bị là bàn làm phiền không chịu nổi, đành phải ôm một đồng sách chiếm cứ phòng sách của Lâu Minh vào cuối tuần.

Lâu Minh nhìn thấy Trần Ngự mang một đồng sách đến, nào Toán, anh ngữ, Triết học ... thì vô cùng nghi ngờ không biết cô nhóc này có phải là đem toàn bộ số sách đã học trong học kì này tới đây không.

“Sao phải ôn tập nhiều như vậy?” Lâu Minh nhin không được hỏi.

“Cuối học kì vừa rồi em toàn vội vàng đi kiếm tiền, đâu có tâm tư lên lớp.” Vì muốn thăng cấp tài khoản của mình trên trang web huyền học, nửa học kì sau, Trần Ngự toàn nửa đêm trốn ra ngoài bắt ma, ban ngày thì lên lớp ngủ bù nên không theo kịp bài giảng.

Kiểm tiền? Lâu Minh nhú mày, nhin không được nhắc nhở “Nếu thi rớt học phần sẽ bị cho thôi học đó.”

“Em biết, anh Ba, anh yên tâm, chắc chắn em sẽ không để bị cho thôi học đâu.” Trần Ngự nói, cầm một miếng cam bên cạnh lên ăn, rồi phàn nàn “anh Ba, sao trong phòng hôm nay nóng vậy, em toát hết mồ hôi.”

“Em nóng hả, để anh mở điều hòa.” Lâu Minh nói rồi đứng lên tìm remote.

“Mở điều hòa chỉ cho tốn điện, mở cửa sổ là được rồi.” Trần Ngự nói.

Lâu Minh cười cười, quay người đi đến bên cửa sổ, nhắc then cài lên, đẩy cửa sổ ra, một luồng gió lạnh từ bên ngoài thổi tới, thân thể Lâu Minh không chống đỡ được mà khẽ run rẩy, anh vội vàng lấy tay chống lên cửa sổ mới đứng vững được. không phải là còn mấy ngày nữa mới đến Đông Chí sao, sao hôm nay lại vậy chứ, Lâu Minh hít sâu hai cái mới thích ứng được cái cảm giác lạnh lẽo đang ngấm vào người, sau đó mới quay người, điềm nhiên như không có việc gì đi ra ngoài “anh ra ngoài đây, em ôn tập cho tốt nhé.”

“Vâng, cảm ơn anh Ba. Đúng rồi, anh Ba, tối nay em muốn ăn cá hấp.” Trần Ngự nhìn Lâu Minh nói.

“Được.” Lâu Minh không quay đầu lại, đưa tay vịn vào cửa phòng sách.

Lúc này đúng lúc Trình Bằng bưng trà lên, cậu ta trông thấy Lâu Minh cúi đầu đứng dựa vào cửa phòng sách, thì giật mình, đặt vội ly trà xuống đất rồi bước nhanh đến bên Lâu Minh “Tam thiếu.”

Lâu Minh khẽ ngẩng đầu, trên mặt anh đã có một tầng sương trắng bao phủ.

Trình Bằng vừa nhìn thì biết chuyện gì đã xảy ra, lúc này không dám chần chừ, đỡ Lâu Minh đứng lên, dịu thân hình đã đông cứng của anh về phòng ngủ. Đắp một chiếc chăn thật dày lên, mở hết công suất ba máy sưởi cỡ lớn trước giường, lại rót mấy chén nước nóng cho Lâu Minh uống, mới làm giảm được tầng sương trắng trên mặt anh.

“Lúc này anh mở cửa sổ sao?” Mặc dù là câu hỏi nhưng giọng điệu của Trình Bằng vô cùng chắc chắn.

“Tôi không sao!” Lâu Minh không để ý.

“rõ ràng anh biết mình không thể chịu được gió lạnh mùa đông mà.” Trình Bằng lo lắng nói.

“Tôi nghĩ hôm nay sẽ không sao.” Lâu Minh nói.

“anh biết rõ là sắp Đông Chí rồi. Có phải là vì tiểu thư Trần Ngự không ạ?” Thực rakhông cần Tam thiếu trả lời, cậu ta đã biết câu trả lời.

“cô ấy không biết.”

“Vậy để tôi nói với cô ấy, ở đây vào mùa đông không thể mở cửa sổ.” Trình Bằng nói xong đứng dậy định ra ngoài.

“Cậu quay lại cho tôi!” Sắc mặt Lâu Minh đột nhiên trầm xuống.

Trình Bằng cản rằng nhưng cũng dừng bước.

“Tôi sẽ nói với cô ấy, cậu đừng để ý chuyện này.” Nếu như bây giờ đi nói với cô nhóc, chắc chắn cô nhóc đó sẽ biết nguyên nhân là do anh.

Sát khí trong cơ thể Lâu Minh sẽ phát triển mạnh mẽ nhất vào mùa xuân, còn mùa đông là thời điểm yên tĩnh nhất, nhưng vào mùa đông cũng sẽ tiềm ẩn một mối nguy. Sát khí của Lâu Minh sẽ bị khí lạnh ảnh hưởng, sau đó các bộ phận trong cơ thể bắt đầu đông băng hoàn toàn. Đối với việc này, Mao đại sư đã tìm hiểu rất nhiều nhưng vẫn chưa tìm ra nguyên nhân, kết luận duy nhất ông có thể đưa ra là, trước Đông Chí,

nếu Lâu Minh gặp gió lạnh thì sát khí trong cơ thể sẽ ngủ đông, sau khi qua Đông Chí thì khôi phục lại bình thường.

“VẬY anh nghỉ ngơi đi, tôi ra ngoài trước.” Trình Bằng thấy vậy cũng không nói gì thêm nữa.

“ĐÚNG rồi, bữa tối nấu cá hấp đi.” Lâu Minh bỗng nhiên nói.

thật vất vả mới giữ được bình tĩnh, về mặt Trình Bằng lại co lại, từ trước đến giờ Tam thiếu không bao giờ dặn món ăn, cá hấp chắc chắn là dành cho Trần Ngư đang ngồi trong phòng sách kia.

==

Trong phòng sách, đang chăm chú đọc sách, bỗng nhiên Trần Ngư nhận được tin nhắn của ông lão.

Ta là đại hào: Đúng rồi, nếu bùa đuổi ma bị đốt ra ngọn lửa màu vàng thì chứng minh hồn ma này là một con ma tu luyện, mấy năm nay, hồn ma tu luyện rất hiếm gặp, con đã gặp ở đâu.

Mấy ngày trước, Trần Ngư thấy bùa phòng ngự cao cấp khi gặp ác khí của Hường Nam thì hóa thành ngọn lửa màu vàng nên đoán Hường Nam là ma tu luyện, thế là nhắn tin hỏi ông lão.

Tôi muốn xây đường: Đúng là ma tu luyện sao ạ? Nhưng đó là con ác ma mà.

Ta là đại hào: Ngốc quá, ác ma thì không thể tự tu hành hay sao? Ác ma có tu vi cao, nếu có thể tu luyện thành công thì sẽ biến thành Ma Vương. Lại lập công mấy lần thì có thể so với Quỷ Sai cũng được nữa.

Trần Ngư tức muốn chết, muốn làm lấy với ông lão nhưng không có cách nào, bức xúc muốn đập phá cái gì đó. cô đưa mắt nhìn quanh tìm xem có thứ nào có thể đập không thì bỗng dừng nhìn thấy ảnh của Lâu Minh trên bàn sách. cô lấy lại tinh thần, vội vàng hỏi “Số điện thoại của ông là bao nhiêu, con có chuyện muốn hỏi ông nè?”

Ta là đại hào: Ông đã nhận được tin nhắn của con, có việc gì mà phải nhất định nói qua điện thoại, ông vẫn chưa mua điện thoại di động đâu.

Tôi muốn xây đường: Ông định lừa con nít hả!

Ta là đại hào: Giờ con hỏi luôn đi, không hỏi là ông thoát đây.

Trần Ngư thấy ông lão cà lơ phớt phơ như thế thì tức muốn nện bàn, hít sâu mấy lần rồi mới hỏi “Con gặp một người, sát khí trên người anh ấy còn lợi hại hơn cả cương thi, ông, ông có biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Ta là đại hào: Sát khí trên người một người còn lợi hại hơn cả cương thi?

Tôi muốn xây đường: Vâng.

Ta là đại hào: Vậy thì nhân cơ hội kết bạn với cậu ta, để cậu ta cho con ké sát khí mà vẽ bùa.

Tôi muốn xây đường: Ông!!!

Ta là đại hào: Mặc dù ông đã từng gặp người có sát khí trên người nhưng sát khí nặng như vậy ông chưa gặp bao giờ. Thực ra ta rất tò mò sao cậu ta có thể sống đến tận bây giờ, những người như cậu ta giống như một loại vũ khí nguy hiểm, mấy ông già trong giới huyền học chắc là không để cậu ta lớn lên mà xử lý phăng teo cậu ta từ lâu rồi chứ.

Xử lý!!!

Trần Ngư cảm thấy những chữ này vô cùng chói mắt: Ông có biện pháp giải quyết không?

Ta là đại hào: không có!

Tôi muốn xây đường: không phải ông nội rất lợi hại sao?

Ta là đại hào: Mặc dù ông nội rất vui khi thấy con ngưỡng mộ ông như vậy nhưng ông nội cũng là người bình thường thôi con.

Trần Ngự muốn đập điện thoại: Vậy ông đến Đê Đô đi, ông nhìn anh ấy một chút rồi mới nói tiếp, được không.

Ta là đại hào: không quen không biết, mất công ta chạy đi xa như vậy làm gì.

Trần Ngự nhanh chóng trả lời: anh ấy là bạn con.

Ta là đại hào: Đâu phải bạn trai con!

Ta là đại hào: Ông out đây.

Trần Ngự nhìn hình đại diện chuyển màu xám trong nháy mắt, tức giận hét to trong phòng sách: Lão già chết tiệt, có giỏi thì cả đời này ông đừng có đến gặp con.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô trò chuyện cùng Tây Thi xong, tiếp tục trò chơi, mặc áo giáp lấp lánh ánh bạc tản bộ tại cổng phó bản.

Miêu Miêu: anh trai, xin anh mang em theo với.

Ông Ngô: Xin hãy gọi ông là ông nội!

Mấy cô gái bây giờ sao không e dè chút xíu nào hết vậy, ngay cả ông lão như ông mà cũng không buông tha.

44. Chương 41: Nhiệt Độ Của Em

Trần Ngự bị ông nội làm cho tức giận, không có tâm trạng đọc sách nữa, lè mề đến giờ ăn cơm tối, cho đến khi nhìn thấy trên bàn ăn một đĩa cá hấp thật to thì mới vui vẻ hơn một chút.

Trần Ngự vui vẻ ngồi xuống, nhìn về hướng cầu thang hỏi “anh Ba đâu?”

Về mặt Trình Bằng không đổi nói “Tam thiếu nói anh ấy không đói bụng, tiểu thư Trần Ngự cứ ăn trước đi ạ.”

“không đói bụng?” Trần Ngự kinh ngạc nói.

Trình Bằng có chút giận dữ vì Trần Ngự làm Lâu Minh phát bệnh, không muốn nói nhiều với Trần Ngự, đem bữa tối chuẩn bị đầy đủ, mời Trần Ngự ăn cơm rồi lui xuống.

Trần Ngự nhìn phòng ăn vắng vẻ mà không thể quen được, bình thường cho dù anh Ba không đói cũng sẽ ngồi cùng cô ăn mấy miếng, sao hôm nay ngay cả có mặt ở phòng ăn cũng không thấy.

Trần Ngự ăn cơm mà không yên lòng, ngay cả món ruột là cá hấp cũng chỉ ăn vài miếng, cô miễn cưỡng ăn xong một bát cơm, suy nghĩ rồi đứng dậy đi lên phòng ngủ của Lâu Minh ở lầu hai.

Trình Bằng nhìn thấy, do dự một chút nhưng không ngăn cản, bởi vì cậu ta biết, mặc dù Lâu Minh vì Trần Ngự mà phát bệnh nhưng ngược lại, cũng bởi vì nhìn thấy cô mà anh mới vui vẻ.

Trần Ngự đứng trước cửa phòng ngủ của Lâu Minh, rồi nhẹ nhàng gõ cửa “anh Ba.”

“Vào đi.” Giọng nói của Lâu Minh vang lên.

Trần Ngự vặn cửa bước vào, thấy Lâu Minh đang nằm trên giường đọc sách, mặc dù khuôn mặt đẹp trai hơi mím cười nhưng rõ ràng là trạng thái tinh thần không được tốt lắm “anh Ba, anh không thoải mái sao?”

“anh hơi bị cảm chút thôi.” Lâu Minh đặt sách xuống nói “Có thể đêm qua ngủ bị nhiễm lạnh.”

“Nhà anh ấm như thế này mà còn bị cảm lạnh sao?” Trần Ngự ngạc nhiên.

Lâu Minh sững người, đang muốn tìm lý do thì lại nghe Trần Ngự nói “Có phải anh cũng cảm thấy nóng giống em nên lên mở cửa sổ ra không?”

Lâu Minh mỉm cười, gật đầu chấp nhận.

“anh Ba, sao anh lại trẻ con như vậy chứ.” Trần Ngự làm như thật, giáo dục Lâu Minh “Ban ngày mở cửa sổ ra thì không sao, nhưng ban đêm mà mở cửa sổ sẽ bị cảm lạnh đó, đây là bài học mà đứa con nít nào cũng biết nha.”

“Em nói đúng, sau này anh không như vậy nữa.” Lần đầu tiên, Lâu Minh bị quở trách như thế, nhưng cảm giác không tồi chút nào.

“anh bị sốt hả?”

Lâu Minh đang muốn trả lời, một bàn tay mềm mại bất ngờ đặt lên trán anh, làm anh cứng người lại.

“Đâu có sốt đâu.” Trần Ngự đặt tay lên trán Lâu Minh đo thử nhiệt độ nhưng nhiệt độ từ lòng bàn tay làm cô cảm nhận không rõ ràng, cô suy nghĩ một chút rồi lấy tay ra, cúi đầu dán trán mình lên trán Lâu Minh.

Lâu Minh né tránh theo bản năng.

“anh đừng nhúc nhích.” Trần Ngự dè bả vai Lâu Minh lại, lấy trán của mình dán chặt lên trán Lâu Minh.

Trong lòng Lâu Minh cảm thấy thế giới an tĩnh lại, trong phòng chỉ có tiếng hít thở của anh và cô, trong mắt chỉ nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của cô nhóc cùng với từng sợi lông mi cong dài.

Trần Ngự đo khoảng mười giây rồi ngồi thẳng lên nói “Hình như không sốt đâu anh.”

Cảm xúc trán kề trán còn chưa biến mất, Lâu Minh cảm giác hình như đầu mình vẫn có thứ gì đó, nhẹ nhàng, hơi ngứa một chút lại vừa ấm ấm làm anh nhịn không được mà muốn đưa tay sờ lên.

“anh Ba, em biết là khi bị bệnh sẽ không đói bụng, nhưng anh vẫn phải ăn cơm chứ, như vậy mới có sức được.” Về mặt Trần Ngự quan tâm, nói với Lâu Minh.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu.

“Vậy để em đi nói với trợ lý Trình giúp anh chuẩn bị bữa tối, anh Ba, anh muốn ăn gì?”

“Ăn cái gì mới có sức?” Lâu Minh mỉm cười hỏi.

“Tất nhiên là cơm rồi.” Trần Ngự đáp không chút nghĩ ngợi.

“Vậy thì ăn cơm.”

“Còn chuẩn bị thêm mấy món thanh đạm nữa, anh đang bị cảm, không thể ăn mấy món có nhiều dầu mỡ đâu.” Trần Ngự nói xong, kéo cửa phòng bước ra.

Đến khi trong phòng không có ai, Lâu Minh mới thuận theo khát vọng trong lòng, đưa tay lên, dùng ngón tay chạm nhẹ lên trán mình.

Người với người tiếp xúc với nhau là có sự ấm áp, chỉ có sự ấm áp khi tiếp xúc mới là sự tiếp xúc hữu hiệu, còn những mặt khác của con người đều là vì sinh tồn mà có bản năng giao tiếp. (Câu này hơi lủng củng, nhưng mình cũng chẳng biết chuyển ngữ thế nào, mong mọi người thông cảm)

Lâu Minh đã từng đọc trên mạng một câu như vậy, lúc đó anh còn chưa hiểu rõ nhưng đến hôm nay, anh mới hoàn toàn thấu hiểu.

thì ra đây là sự ấm áp khi tiếp xúc sao?

==

Nỗ lực ôn tập một tuần, rốt cuộc kì thi cuối học kì đã bắt đầu, môn thi đầu tiên là toán cao cấp, Trần Ngự hận nhất là môn này, cô luôn cảm thấy những công thức phức tạp kia còn khó gấp hơn cả việc vẽ bùa chú cao cấp nhất. Đối với môn học này, Trần Ngự quyết định thi đạt điểm chuẩn là đã cảm ơn trời đất rồi, cô chẳng mong muốn gì hơn.

không phải người ta đều nói, khi lên đại học thì các bài kiểm tra cuối kì đều đơn giản sao, chẳng lẽ đại học Đé Đô là trường hợp đặc biệt? Ra khó như vậy làm gì chứ! Trần Ngự buồn bực, vùi đầu làm bài.

Mà cách đại học Đê Đô hai con đường, trong một ngõ nhỏ yên lặng, một người đàn ông trung niên mặc đồ vest thản nhiên đi vào ngõ nhỏ, nhìn ngõ nhỏ không một bóng người, hỏi “Nghĩ kĩ chưa?”

Vừa dứt lời, ba hồn ma từ trong tường bay ra, nhìn thẳng về phía người đàn ông trung niên.

“Xem ra các người cũng biết là chạy trốn không có tác dụng gì?” Người đàn ông trung niên lướt qua Hướn Nam nhìn cậu nhóc và sắc ma nữ đang đứng bên, nhú mảy.

Sắc ma nữ thấy người đàn ông trung niên thì theo bản năng cảm thấy sợ hãi, nhưng ma nữ vẫn cố nén hỏi “Ông có thể không cần dùng trận luyện hồn không, chúng tôi kí hợp đồng với ông?”

“Hợp đồng?” Người đàn ông trung niên lắc đầu “Nếu trước khi ta về trận luyện hồn mà bọn mi biết điều như vậy thì ta còn có thể cân nhắc, nhưng bây giờ ... không thể!”

“Ông ...” Sắc ma nữ còn muốn cãi thì bị Hướn Nam chặn lại.

Hướn Nam nhìn trừng trừng vào người đàn ông trung niên.

“Chính là ánh mắt này, không cam lòng, căm hận, thù hận.” Người đàn ông trung niên cười lạnh “Sao ta có thể cùng một ác ma hận ta thấu xương kí hợp đồng chứ? Takhông muốn tự tìm phiền phức đâu!”

“Nhưng sức mạnh trên người mi cũng quá hấp dẫn người khác rồi, ta đã đi nhiều nơi, ma tu luyện cũng đã gặp mấy lần nhưng tư chất tốt như mi thì hiếm thấy. Đồ tốt không thể bỏ qua, cho nên chỉ có luyện hồn thì ta mới yên tâm sử dụng mi.” Ánh mắt tham lam của người đàn ông dừng trên người Hướn Nam.

“Ông ...” Sắc ma nữ lại muốn nói chuyện, nhưng khi chạm đến ánh mắt của người đàn ông trung niên thì lại co rúm lại.

Tiểu Khang cũng hơi sợ hãi mà nhích lại gần Hướn Nam.

Hướn Nam cúi đầu nhìn Tiểu Khang, sau đó ngẩng đầu nói “Có phải ông đã động tay động chân lên người Tiểu Khang không?”

“Mi phát hiện rồi? Có phải không tiền nó đi đầu thai được, có phải âm phủ không thu nó không?” Người đàn ông trung niên cười xấu xa.

“Quả nhiên là ông!”

“Khá đấy!” Người đàn ông trung niên thản nhiên thừa nhận nói “Ta đã nói rồi, sức mạnh của mi rất lớn, nếu như ta chỉ muốn giết mi, mặc dù hơi phiền phức nhưng không có gì là không thể. Nhưng ta muốn hóa luyện mi nên phải hoàn toàn áp chế được mi. Những hồn ma cá tính thà chết chứ không chịu khuất phục như mi thì làm sao có thể ngoan ngoãn để cho ta thu phục, cho nên ta đã sử dụng chút thủ đoạn.”

Hướn Nam hận không thể bỏ nhào qua xé xác người đàn ông.

“Hồn ma quả là trạng thái của con người sau khi chết, cho dù đã chết nhiều năm giống như mi, oán khí đầy người như vậy mà vẫn còn có điều quan tâm.” Về mặt người đàn ông trung niên chế giễu nhìn cậu nhóc ma bên cạnh Hướn Nam “Vì một thứ bé nhỏ yếu ớt như vậy mà tự đưa mình lâm vào tình trạng như bây giờ, đúng là ngu không ai bằng, ha ha ha...”

Hướn Nam nhìn người đàn ông trung niên không hề kiêng dè mà cười ha hả, nắm đấm bên cạnh sườn nắm chặt, nhưng cậu ta không có cách nào khác, mặc dù rất không cam tâm nhưng người Thiên Sư vô sỉ này đã nắm hết số mệnh của cậu takhông tay. Vậy mà còn động chân động tay với Tiểu Khang làm cho chẳng nhóc không có cách nào đi đầu thai được.

Người đàn ông trung niên nhìn ra nỗi hận thù của Hướn Nam, giữa ban ngày mà oán khí tăng vọt là minh chứng tốt nhất, tức giận, phần nộ, thù hận, rất tốt, mi càng oán hận, sức mạnh sẽ càng lớn, sau khi ta dùng sức mạnh của mi luyện hồn thì cũng sẽ càng mạnh hơn, ha ha ha ...

“Có phải chỉ cần tôi để ông luyện hồn thì ông sẽ bỏ qua cho bọn họ?” Hướn Nam nghiêng răng hỏi.

“Đương nhiên, với ta mà nói bọn họ chỉ là rác rưởi.” khinh bỉ.

Sát ý (ý muốn giết người) trong mắt Hướn Nam chợt lóe lên.

“Ta biết mi rất muốn giết ta, nhưng không có ích gì đâu, mi không giết được ta.” Người đàn ông trung niên cảm nhận được sát ý của Hướng Nam “Ta không phải người tốt nhưng nói chuyện luôn chắc chắn, chỉ cần mi ngoan ngoãn cho ta luyện hồn, ta không những không đụng vào bọn họ mà còn chủ động siêu độ cho bọn họ nữa. Thế nào?”

Hướng Nam nhìn người đàn ông trung niên, bắt đầu suy nghĩ về điều kiện của đối phương, hôm nay cậu ta không thể không lựa chọn.

“Hướng Nam, đừng nghe ông ta! Cùng lắm thì bọn em vĩnh viễn ở ngõ nhỏ này không đi ra, dù sao ông ta cũng không dám vào đây.” Sắc ma nữ bỗng nhiên nói “Tuổi thọ của con người có hạn, nhưng chúng ta có thời gian, xem ai hao tổn hơn ai.”

“Khá đấy!” Người đàn ông trung niên nghe ma nữ nói, chợt cười một tiếng, tay phải vẫn đút túi quần rút ra, giơ lên trước người, từ từ tạo thành pháp quyết (bí quyết pháp thuật).

“A!” Chợt một tiếng hét thảm thiết vang lên, Hướng Nam và sắc ma nữ nhìn lại, thấy Tiểu Khang vừa nãy còn đứng bên, giờ đang ngã trên mặt đất không ngừng lăn lộn, trên thân tỏa ra ngọn lửa màu xanh nhạt.

“Dừng tay, dừng tay, ông dừng tay cho tôi!” Hướng Nam phần nộ phóng ra đầu ngón, một luồng âm khí bàng bạc giạt giữ đánh về phía trước nhưng người đàn ông trung niên đã chuẩn bị trước, lùi về sau hai mét.

Dù sức mạnh của Hướng Nam lớn đến đâu cũng không thể ra khỏi ngõ nhỏ, hai mắt Hướng Nam vẫn đỏ, thân thể cố gắng bỏ nhào ra phía ngoài.

Bộp một tiếng vang lên, bốn sợi dây xích đen nhánh to bằng cánh tay đứa trẻ con từ dưới đất chui lên, một đầu gắn vào tường, một đầu xích tại tay chân Hướng Nam.

Theo sự giãy dụa của Hướng Nam, xích sắt không ngừng lay động, loảng xoảng loảng xoảng hết sức chói tai nhưng vẫn không suy chuyển một chút nào.

Người đàn ông trung niên thấy đã đủ, thu pháp quyết lại, ngọn lửa trên người Tiểu Khang bỗng dưng tắt, Tiểu Khang ngừng kêu la, run lên hai lần rồi nằm bất động trên mặt đất.

“Tiểu Khang, Tiểu Khang, em sao rồi?” Sắc ma nữ vội vàng ôm lấy Tiểu Khang, chỉ thấy khuôn mặt vốn hồng hào của Tiểu Khang nay trở nên trắng nhợt, hơi thở quanh thân cũng vô cùng yếu ớt, đây là dấu hiệu của việc hồn phách tan rã sao.

Lúc này Hướng Nam cũng tỉnh táo lại, hai mắt đỏ ngầu nhìn thoáng qua Tiểu Khang, nhìn cậu nhóc được mình che chở bao lâu nay trở nên như vậy thì đau lòng không thôi.

Thôi, thôi, dù sao thì cậu ta đã sớm không còn chấp niệm gì với việc sống hay chết nữa rồi, không phải là luyện hồn sao? Luyện xong thì cậu ta có thể thế nào? Nếu như đã mất đi lý trí thì giữa trời đất này sẽ không còn một Hướng Nam nữa mà chỉ còn lại một con ác ma điên cuồng mà thôi. Dù cho bị biến thành đồ vật cho người ta lợi dụng hay là thân bất do kỷ mà bị hồn bay phách lạc, lúc đó cậu ta cũng đã không còn tri giác. Coi như là từ hôm nay trở đi, cậu ta đã bị hồn bay phách lạc rồi.

Thân bất do kỷ: Thân thể không do mình điều khiển

“Ông thả bọn họ đi đi!” Hướng Nam vô cùng tỉnh táo nói.

“Mi nghĩ thông rồi?” nữ nộ cười sắp được như ý.

“Nhớ kĩ lời ông đã nói, sau khi luyện hồn xong, ông phải siêu độ cho bọn họ.” Hướng Nam nói.

“Tất nhiên!” Người đàn ông trung niên nói dứt khoát.

Sắc ma nữ nghe hai người nói chuyện, khóc lên “Hướng Nam không muốn, anh không muốn mà ... Dù sao em đã chết một lần rồi, em không sợ.”

Hướng Nam xoay người, sững sờ nhìn sắc ma nữ đang khóc thút thít đầy đau khổ, sau đó nện bước chân đến trước người ma nữ, tiếng xích sắt theo bước chân của Hướng Nam mà rền vang khắp ngõ, cho đến khi Hướng Nam dừng bước trước mặt ma nữ.

Hướng Nam từ từ ngồi xuống, nhìn sắc ma nữ bởi vì khóc nức nở mà xấu xí, cúi đầu xuống, dưới ánh mắt kinh ngạc của sắc ma nữ, hôn lên trán ma nữ một cái.

“Hướng Nam ...” Sắc ma nữ ngậy người.

“Mang Tiểu Khang rời khỏi đây đi.” Hướng Nam thấp giọng nói.

Sắc ma nữ nhìn Hướng Nam, nhớ đến lần đầu tiên hai người gặp mặt, khi đó, ma nữ vừa mới chết, vẫn là một ma mới. Ma nữ là một ‘nhan khổng’ chính hiệu, thích ngắm nhìn những ‘tiểu thịt tươi’, bởi vì khi còn sống chưa từng yêu đương nên đi đến đại học Để Đô ngắm nhìn các ‘soái ca’ cho thỏa thích rồi mới đi đầu thai. Nhưng đại học Để Đô có khí lành (tường thụ chi khí) quá nặng mà lúc đó ma nữ rất yếu, không có cách nào đi vào, đành ngồi xổm bên lề đường gần đại học Để Đô lén lút nhìn các ‘tiểu thịt tươi’.

Có một ngày, ma nữ đi theo một ‘soái ca’ đi đến ngõ nhỏ này, bỗng nhiên có một giọng nói non nớt gọi lại “Chị ơi, chị định hại người sao?”

Lúc đó, sắc ma nữ giật nảy mình, lúc lấy lại tinh thần thì phát hiện chỉ là một cậu nhóc ma nhỏ, thì lập tức trừng cậu nhóc “Nhóc con, nhóc nói lung tung gì đó, cẩn thận chị đánh cho một cái bây giờ.”

“cô muốn đánh ai?”

một giọng quát trong trẻo mà lạnh lùng vang lên, sắc ma nữ đã nhìn thấy một anh chàng đẹp trai nhất từ trước đến giờ, thì ra trên đời này thực sự có người đẹp như lời thơ đã miêu tả “Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thể vô song.” (chắc là trên đời này có người đẹp như ngọc, công tử chính là có một không hai, bạn nào biết chỉ mình nha).

Từ đó về sau, sắc ma nữ thường xuyên xuất hiện ở ngõ nhỏ, ý đồ lén ngắm nhìn chàng trai đẹp nhất trên đời này.

Có một ngày, Tiểu Khang hỏi ma nữ “Chị Duy Duy, vì sao chị không đi đầu thai?”

“Chị muốn sưu tập đủ 999 ‘soái ca’ đã!”

“Nhiều như thế, làm sao chị sưu tập hết được.”

“Nếu sưu tập không đủ thì chị đến hôn anh trai em, nếu có thể hôn được anh ấy thì chị mãn nguyện lắm rồi.”

Sắc ma nữ vẫn nhớ, lúc nói câu đó, Hướng Nam đã tức giận mà một phát chưởng ma nữ bay ra ngoài. không nghĩ rằng đến hôm nay, nguyện vọng đó đã được thực hiện.

“đi đi!” Hướng Nam đứng lên, nhường đường cho sắc ma nữ đi.

Sắc ma nữ im lặng một lát, sau đó cắn răng một cái, ôm thân thể bất động của Tiểu Khang, cúi đầu đi ra khỏi ngõ nhỏ, từng bước một đi đến gần người đàn ông đang đứng ở đầu ngõ kia.

Người đàn ông trung niên tất nhiên là biết rõ thái độ thù địch của sắc ma nữ với mình, nhưng hồn ma nhỏ yếu như vậy, một ngón tay của hắn ta cũng có thể bóp chết, nên hoàn toàn không để ma nữ vào mắt.

Sắc ma nữ từng bước, từng bước đi tới, trong nháy mắt đi lướt qua người đàn ông trung niên, bỗng nhiên bùng phát, móng tay mọc dài ra đâm về phía lồng ngực của người đàn ông trung niên.

“Chết tiệt!” Người đàn ông trung niên đánh ra một chưởng linh khí, đánh bay sắc ma nữ và Tiểu Khang đang nằm trong ngực ma nữ.

Hướng Nam bay người lên đón lấy hai người, thì phát hiện hơi thở vốn tương đối sạch sẽ của sắc ma nữ đã biến đổi, hai mắt đỏ vằn, quanh thân tỏa ra quang oán khí đen nhánh.

“Em ...” Hướng Nam muốn nói lại thôi.

“Em thật là vô dụng mà, dù có biến thành ác ma cũng vô dụng thôi!” Linh hồn ma nữ vốn yếu ớt, bị linh lực của người đàn ông trung niên gây tổn thương mà có chút không ổn định.

Hướng Nam nhìn hai linh hồn trong ngực mình, hình ảnh chấp chờn, cậu ta cảm thấy nhìn người đàn ông trung niên “Ông đã nói sẽ không làm tổn thương bọn họ.”

“Là cô ta không biết lượng sức, châu chấu đá xe, nếu không phải vì mi thì một chương lúc này của ta đã làm cô ta hồn bay phách lạc.” Người đàn ông trung niên nói xong, bỗng nhiên ngồi xổm xuống, nhặt một lá bùa màu vàng vừa rơi xuống đất lên, đây là khi ma nữ bị đánh bay ra ngoài làm rơi “Bùa cảm ứng, bọn mi đúng là to gan, dám tìm Thiên Sư khác giúp đỡ.”

Người đàn ông trung niên mở lá bùa ra, nhìn những đường vẽ trên lá bùa, cười lạnh “Đồ ta nhìn trúng mà còn có người dám hốt tay trên sao, thật là chán sống rồi.”

==

Buổi thi đã diễn ra được hơn một nửa, tất cả câu hỏi Trần Ngự đã làm xong, không bỏ qua câu nào, cô đang định tính toán điểm mình có thể đạt được. Nếu đạt được 70 điểm thì cô sẽ đi nộp bài, dù sao còn mười điểm là do các giảng viên tự đánh giá, đạt điểm yêu cầu không quá khó, nếu vẫn chưa đủ điểm thì cô lại tiếp tục cố gắng viết thêm gì đó, có lẽ viết thêm mấy dòng thì có thể thêm được mấy điểm.

Vừa tính đến năm mươi điểm, bỗng nhiên Trần Ngự cảm thấy linh khí trong cơ thể mình không thể khống chế, linh khí trong đan điền xoay tròn căng phồng dường như muốn nổ tung.

“Ầm!”

Mông Trần Ngự từ trên ghế đập mạnh xuống đất, cô ngã nhào trên mặt đất, ho khan liên tục.

“Bạn học, em làm sao thế?” Giáo viên giám thị thấy Trần Ngự bỗng nhiên ngã trên mặt đất thì chạy vội đến xem.

Trần Ngự ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch, mẹ nó, đau sót hông bà rồi.

“Bạn học, sắc mặt em kém lắm, có muốn đi đến phòng y tế không?” Giáo viên giám thị lo lắng hỏi.

“Giáo sư, em không sao!” Trần Ngự ổn định khí, để linh khí đang xao động trong cơ thể mình ổn định lại, nhờ giáo viên giám thị đỡ đứng lên, cô đưa bài thi nộp luôn “Giáo sư, em nộp bài ạ.”

Trần Ngự quay người đi lên bục giảng, lấy túi vải của mình, sai bước ra ngoài.

Thằng khốn nào dám ám hại bà cô ta đây!

Trần Ngự thở hổn hển đi ra khỏi phòng học, khi đi đến đầu cầu thang, tìm một góc không có người, hai tay xoay chuyển, vẽ một lá bùa trong không khí “Thiên linh linh, địa linh linh, hàng linh!”

Hàng linh: chắc là gọi thần linh

Trần Ngự vừa dứt lời, một lá bùa vàng óng ánh được hình thành trên không trung, đây trạng thái chung của bùa chú, hàng linh. Thời cổ đại, khi huyền học còn thịnh vượng, hàng linh có thể dùng để mời các vị thần tiên, nhưng bây giờ chỉ có thể sử dụng để tìm kiếm bùa chú.

Trần Ngự thấy bùa chú đã được tạo thành, trong lòng cảm nhận được điểm xuất phát của nguồn sức mạnh lúc này, ngón tay phát một cái “đi!”

Lá bùa xuyên qua tường bay đi, hướng về phía ngõ nhỏ cách đó không xa.

Trần Ngự lại cầm túi vải lên, đang định đuổi theo lá bùa thì chợt nghe trên lầu vọng đến tiếng cười khê.

Trần Ngự kinh ngạc ngẩng đầu, trông thấy một thanh niên đẹp trai, anh tuấn, người đó cười nói “Bạn học, đi thi phải dựa vào học bài, niệm ‘thiên linh linh địa linh linh’ không có tác dụng đâu.”

Trần Ngự không rảnh quan tâm cậu ta, xấu hổ cười cười rồi cầm túi vải chạy ra ngoài. Người thanh niên chỉ coi như Trần Ngự xấu hổ, cũng không nói thêm gì, cười cười đi xuống lầu.

Phòng thi của Trần Ngự cách cổng lớn của trường đại học rất gần, cô tăng tốc chạy thật nhanh làm các bạn học trong sân trường đều ngo theo.

Trong ngõ nhỏ cách đại học Đé Đô không xa, người đàn ông trung niên dạy cho chủ nhân lá bùa một bài học xong thì nhìn Hướng Nam một lần nữa nói “Ta nể mặt mi tha cho cô ta một lần, nếu có lần sau nữa, đừng trách ta không khách khí.”

“Hương Nam, dừng, dừng ...” Sắc ma nữ vẫn cố gắng ngăn cản Hương Nam.

“sự kiên nhẫn của ta cũng có mức độ.” Người đàn ông trung niên nhắc nhở.

Hương Nam ôm lấy sắc ma nữ và cả Tiểu Khang, từng bước từng bước đi về cửa khác của ngõ nhỏ, sau đó dùng sức đẩy mạnh hai người ra ngoài.

“Dừng, dừng ...” Sắc ma nữ gào khóc nhìn Hương Nam, nhưng không có cách nào chạm vào thân thể Hương Nam.

“anh, anh ...” Lúc này Tiểu Khang cũng tỉnh lại, nhìn Hương Nam lảo đảo kêu lên.

Hương Nam nhắm mắt lại, dứt khoát xoay người, không nhìn hai người nữa. Ác khí quanh thân không ngừng cuộn cuộn tuôn ra, càng ngày càng nhiều, cho đến khi trận pháp luyện hồn trên vách tường hoàn toàn khởi động, không ngừng cắn nuốt ác khí của cậu ta đồng thời cũng kéo hồn phách của cậu ta đi.

Cái gọi là luyện hồn chính là không ngừng hấp thu ác khí của ác ma, ác khí hấp thu đến một mức độ nhất định sau đó sẽ hấp thu hồn thể của ác ma. Khi hồn thể của ác ma đã suy yếu là lúc Thiên Sư tế luyện (cúng tế và tu luyện). Đây là bước yêu cầu Thiên Sư chính mình đánh bại ác ma, khi ác ma sắp hồn bay phách lạc, thông qua trận pháp luyện hồn để tế luyện hồn ác ma.

Bây giờ Hương Nam đang làm suy yếu sức mạnh của mình, cho đến khi hồn thể suy yếu đến mức không còn có thể phản kháng là thời điểm người đàn ông trung niên mới có thể đi vào ngõ nhỏ, không cần tốn nhiều sức tế luyện hồn phách của Hương Nam.

Người đàn ông trung niên thấy Hương Nam cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, thấy mình sắp có một hồn ma nô lệ có thực lực vô cùng cao thâm, nhin không được mà nở nụ cười khoe khoang.

“Ầm!”

Khi người đàn ông trung niên đang cười đắc ý, một lá bùa ánh vàng kim từ phía sau lưng bay đến, một luồng linh lực vô cùng mạnh mẽ nổ tung phía sau người đàn ông. Ông ta không kịp né tránh bị xung kích của linh lực chấn động nhào vào trong ngõ nhỏ.

Hương Nam thấy người đàn ông vào trong ngõ nhỏ, lập tức hóa thành một luồng khí đen nhào tới, ác khí đầy trời tập trung đánh vào người đàn ông làm cho hắn trốn không thoát.

Khi người đàn ông trung niên bị Hương Nam chụp một tay, phản ứng rất nhanh, rút từ trong áo một thanh kiếm gỗ đào đánh nhau với Hương Nam.

Hương Nam hận không thể xé nát đối phương, lúc chiến đấu không hề kiêng dè chút nào, điên cuồng tấn công.

Người đàn ông trung niên luống cuống chân tay chống đỡ, ông ta cần một cơ hội để thoát khỏi ngõ nhỏ, chỉ cần rời khỏi ngõ nhỏ này, có thẳng oắt ma trong tay cho dù Hương Nam có lợi hại như thế nào đi nữa cũng không dám làm gì hắn ta.

Ngay khi người đàn ông trung niên rút ra bùa phòng ngự cao cấp, dán lên người Hương Nam, rồi lợi dụng cơ hội trong nháy mắt đó thoát khỏi ngõ hẻm. Lúc này, Trần Ngự vừa lúc chạy đến, trong mắt cô không nhìn thấy khu vực ngập tràn ác khí kia mà chỉ thấy người đàn ông trước mắt với hơi thở vô cùng quen thuộc.

Cháu trai, chính mi là người dám ám hại bà cô ta đây sao!

Trần Ngự ngay lập tức lấy la bàn ra, vung tay đập tới.

Người đàn ông đáng thương còn chưa đứng vững liền bị một luồng linh lực cực lớn đập vào người bay trở lại ngõ nhỏ.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: Dám ám hại tôi trong lúc tôi đang thi, nếu tôi thi rớt thì làm sao bây giờ.

Tam thiếu: Có anh nè, anh dạy bổ túc cho em.

Tây Thi: Vậy không cần đánh chết, đánh gần chết thôi ha ...

45. Chương 42: Ông Ta Sàm Sỡ Em

Sau khi Trần Ngự đánh cho người đàn ông bay trở vào ngõ nhỏ, đang muốn đuổi theo sống mái một trận thì bị bầu ác khí bên trong ngõ nhỏ chặn lại.

Nhìn Hướnɡ Nam gần như điên cuồng đang công kích người đàn ông, Trần Ngự yên lặng thu hồi bàn chân đã bước vào ngõ nhỏ, bình tĩnh đứng ở đầu ngõ, quyết định khoan tay đứng nhìn một lát.

Người hôm nay gặp xui xẻo chắc chắn là Thiên Sư đã vẽ trận pháp luyện hồn kia, nhưng mà bị Hướnɡ Nam đánh cho bầm dập thế này, không biết có còn sức để luyện hồn nữa không.

Người này tìm đường chết đúng là có phong cách riêng.

Người đàn ông bị Trần Ngự đánh cho bay vào ngõ nhỏ, đầu óc đang choáng váng thì lại bị Hướnɡ Nam đè lại đánh cho một trận tơi bời, ác khí trong ngõ nhỏ càng ngày càng nặng hoàn toàn áp chế linh khí trên người gã đàn ông. Người đàn ông không còn chút hơi sức để đánh trả, chỉ có thể một lần nữa móc lá bùa phòng ngự cao cấp ra một lần nữa đánh văng Hướnɡ Nam ra ngoài.

Người đàn ông thừa cơ chạy ra khỏi ngõ nhỏ.

Trần Ngự thấy hắn ta chạy về phía mình, giơ chân đạp cho người đàn ông một cú, lăn trở lại.

Hướnɡ Nam lại như hổ đói rình mồi, nhào lên.

“Con nhóc kia từ đâu đến, cô đang làm cái gì vậy!” Người đàn ông trung niên vừa khó khăn tránh né sự tấn công của Hướnɡ Nam vừa nhìn Trần Ngự quát lên, hắn ta vẫn chưa nhận ra Trần Ngự là Thiên Sư chán sống mà hắn ta vừa mới động chân động tay.

“Ha ha ...”

Năm lần bảy lượt bị Trần Ngự đánh lén, người đàn ông trung niên đã sớm mất ưu thế khi đánh nhau với Hướnɡ Nam, mà Hướnɡ Nam thì đang dốc toàn bộ sức lực nhằm vào hắn ta. Người đàn ông trung niên biết mình còn chần chờ nữa thì không chết cũng bị thương nặng, thế là móc lá bùa phòng ngự cao cấp cuối cùng ra, định thừa cơ tẩu thoát.

Lần này, khi người đàn ông chạy ra khỏi ngõ nhỏ, từ xa đã hét lên với Trần Ngự “Tránh ra!”

“Ha ha ...” Tay phải Trần Ngự nâng lên, chiếc la bàn vẫn bay lơ lửng trong không trung chậm rãi bay về bên cạnh Trần Ngự.

“cô là Thiên Sư kia?” Người đàn ông trung niên cảm nhận được hơi thở của Trần Ngự, biến sắc hỏi.

“Tôi vất cả học tập nửa tháng, thế mà ông dám ám hại tôi ngay lúc tôi đang thi?” Trần Ngự nhe răng cười tay phải mạnh mẽ vung về phía trước, la bàn vù một tiếng, lại đem người đàn ông trung niên đánh bay vào ngõ nhỏ.

Hướnɡ Nam gào một tiếng rồi nhào lên lần nữa.

Con người có người tốt người xấu, Thiên Sư cũng vậy. Lúc còn nhỏ, Trần Ngự ngây thơ hỏi ông lão, làm sao phân biệt được Thiên Sư tốt, Thiên Sư xấu? Đến bây giờ, Trần Ngự vẫn còn nhớ câu trả lời của ông lão.

Lúc đó, Trần Ngự mới học xong kĩ năng vẽ bùa, ông lão chỉ vào lá bùa Trần Ngự mới vẽ xong nói “Bùa chú là Thiên Sư sử dụng linh lực của chính bản thân mình vẽ ra, nên bùa chú và Thiên Sư có mối liên hệ vô cùng chặt chẽ. Ví dụ như lá bùa này, vì đây là do con vẽ nên nếu như bị người khác sử dụng, con sẽ cảm nhận được.”

“Bùa chú là sử dụng linh lực của con để tạo thành, có thể đi giúp đỡ người khác, đồng nghĩa người khác cũng có thể lợi dụng mối liên hệ giữa con và bùa chú, thông qua thuật pháp đặc biệt mà gây tổn thương cho con. Nhóc con, con hãy nhớ kỹ, thuật pháp của Thiên Sư là dùng để diệt trừ các loại vật âm tà, như là trừ ma, vân vân ..., lợi dụng thuật pháp để làm hại người khác là điều tối kị trong giới huyền học.” Ông lão

ngghiêm túc nói “Nếu có một ngày, có người dám lợi dụng bùa chú của con, thì triển thuật pháp hại con thì cứ tìm hấn ta đánh cho đến chết.”

Trần Ngự nhìn người đàn ông bị Hướnɡ Nam đánh cho sống dở chết dở, lập tức cảm thấy, chỉ cần cô không cho hấn ta ra khỏi ngõ nhỏ này, không cần cô tự tay đánh hấn thì người này cũng bị đánh thừa sống thiếu chết rồi.

Người đàn ông thấy Hướnɡ Nam hoàn toàn không thèm để ý đến tác dụng của trận pháp luyện hồn, điên cuồng sử dụng sức mạnh hiển nhiên là có ý định cùng hấn ta ‘đồng ụy vụ tận’ (Cùng sống cùng chết). Mà ba lá bùa phòng ngự cao cấp hấn ta đã sử dụng hết rồi, người đàn ông quyết định rút trong túi một tấm bảng gỗ màu đen.

Trong tấm bảng gỗ này, phong ấn một con ác ma mà mười năm trước hấn ta đã luyện hóa được ở Tương Tây, bây giờ đã gần chạm đến mốc Ma Vươnɡ rồi. Nếu không phải hấn ta còn kiêng dè việc xuất hiện đồng thời của hai ác ma hung mãnh sẽ khiến giới huyền học chú ý thì hấn ta đã lấy ra từ sớm. Nhưng lúc này hấn ta cũng không thể so đo nhiều như vậy.

“Ma Vươnɡ nghe lệnh!”

Theo lời hô của người đàn ông, một nguồn sát khí còn lớn hơn của Hướnɡ Nam đột nhiên xuất hiện. Hai nguồn âm khí hung mãnh đụng vào nhau, bắn thẳng lên trời, một tiếng sét nổ vang.

Hướnɡ Nam bị nguồn âm khí khổng lồ đánh văng ra, khi giơ mắt nhìn lại thì thấy đứng trước mặt người đàn ông là hình ảnh một con ma, trên trán mọc hai cái sừng giống như sừng trâu.

Ma Vươnɡ, lần đầu tiên Trần Ngự nhìn thấy Ma Vươnɡ, âm khí làm người ta rét run cũng làm cho Trần Ngự phải lui về sau một bước.

“Ăn nó, ăn nó thì mi có thể hoàn toàn hóa thành Ma Vươnɡ.” Người đàn ông dựa vào tường, chỉ vào Hướnɡ Nam ra lệnh.

Mặc dù thực lực của Ma Vươnɡ rất hung mãnh, hơi thở quanh thân làm cho người khác nhìn mà khiếp sợ, nhưng trong đôi mắt đỏ ngầu chỉ có sự lạnh lùng mà không có chút cảm xúc nào khác. Ma Vươnɡ nghe người đàn ông ra lệnh thì nhảy lên tại chỗ nhào về Hướnɡ Nam, tốc độ chiến đấu của hai con ác ma quá nhanh, Trần Ngự không nhìn thấy rõ chỉ thấy nhoang nhoáng hình ảnh trước mắt.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Ba luồng sét liên tiếp từ trên trời vang lên, đó là do âm khí quá nặng dẫn đến trên thiên đình đưa đến cảnh báo. Đồng thời, các Thiên Sư trong giới huyền học ở Đế Đô, dù lúc này đang làm gì, tất cả đều rớt rít dừng tay ngừng đầu bấm quẻ, chẳng lẽ có yêu quái phương nào xuất hiện?

Sau khi thả Ma Vươnɡ ra đối phó với Hướnɡ Nam, người đàn ông không quan tâm đến Hướnɡ Nam nữa, vì hấn ta biết, dù Hướnɡ Nam lợi hại như thế nào cũng không phải là đối thủ của hồn ma đã cắn nuốt hàng ngàn hồn ma khác, sắp biến thành Ma Vươnɡ.

Người đàn ông đưa tay lau khóe miệng rướm máu, khuôn mặt bình tĩnh từng bước từng bước đi về phía Trần Ngự.

“Con nhóc chết tiệt này, cô chết với tôi!” Liên tiếp bị Trần Ngự phá rối, người đàn ông vô cùng tức giận, mặt mày dữ tợn giơ tay định bóp cổ Trần Ngự.

Trần Ngự nghiêng người né tránh cánh tay của người đàn ông, tiếp đó giơ chân chomột cú đá hậu vào mặt người đàn ông. Người đàn ông bị đá văng ra, đầu đụng vào tường, người vẫn chưa kịp phản ứng thì bị Trần Ngự bồi thêm một cú ném qua vai nằm sòng sượt trên mặt đất.

Nếu muốn kể đến năng lực của Trần Ngự, học tập đứng thứ ba, trừ ma đứng thứ hai, đánh nhau mới là cao thủ số một của cô.

Trong lúc này, trong ngõ hai con ác ma đang chiến đấu, ngoài ngõ, Trần Ngự đang dè người đàn ông xuống đất, đánh cho một trận tơi bời hoa lá, vừa đánh vừa mắng “Ai bảo ông dám ám hại tôi lúc tôi đang thi, ông có biết toán cao cấp khó nhằn lắm không hả?”

Người đàn ông không thể ngờ hẳn ta có thể dễ dàng khống chế một ác ma có tu vi cao như Hường Nam nhưng lại thê thảm trong tay một cô nhóc con như vậy.

“Ma Vương!” Người đàn ông hét lớn.

Trong ngõ nhỏ, Ma Vương đang áp chế Hường Nam chợt hóa thành trận khói đen thổi về phía Trần Ngự.

“Chết cha!” Làm sao Trần Ngự có thể đánh thắng Ma Vương, cô cũng bị dọa sợ không biết phải đối phó như thế nào, đang định đứng dậy chạy trốn thì khốc mắt chợt nhìn thoáng qua tấm bảng gỗ màu đen. Đó chính là nơi trú ngụ của Ma Vương, Trần Ngự không chút nghĩ ngợi, nhấc chân đạp xuống.

“Rắc!” Bài vị vỡ thành hai mảnh, đã bay tới gần, Ma Vương bỗng nhiên biến mất theo tiếng vỡ của bài vị, cũng làm cho âm khí còn u ám đầy trời bỗng nhiên hoàn toàn biến mất.

“cô ...” Người đàn ông không thể tin những gì mình đang nhìn thấy.

“Bài vị quan trọng như vậy mà lại dùng gỗ dỏm quá thể.” Trần Ngự dè bửu một câu, nhấc chân tiếp tục đạp lên người đàn ông.

Bà cô ta chỉ muốn đánh ông một trận cho hả giận, vậy mà ông dám dùng Ma Vương truy sát cô, đây là muốn giết người mà.

“Cảnh sát đây, không được nhúc nhích!” Trong lòng Trần Ngự run lên một cái, chân đang nhấc lên một nửa cũng dừng lại giữa chừng.

Xong rồi, lại phải vào cục cảnh sát rồi!

“Tiên sinh, ngài không sao chứ?” Cảnh sát đem người đàn ông bị đánh mặt mũi bầm dập, sưng như đầu heo lên, trong lòng nói thầm một tiếng ‘thật là quá thảm rồi’.

Người đàn ông đứng lên, không trả lời cảnh sát mà dùng đôi mắt tràn đầy oán độc nhìn chằm chằm Trần Ngự đang đứng một bên.

“cô ... Trần Ngự?” Người cảnh sát quay đầu, khi trông thấy Trần Ngự thì nhin không được kêu một tiếng.

“Cảnh sát Khâu!?” Trần Ngự bút rút lo lắng chào hỏi. Xong rồi, xong rồi, mấy vết thương trên người gã kia 80% là do Hường Nam đánh nhưng mà người khác đâu nhìn thấy ma, xem ra mình phải đứng mũi chịu sào rồi đây.

“Em ... em đánh ông ta?” Về mặt Khâu Hằng phức tạp hỏi.

“Em ... em nói không phải, anh có tin không?” Trần Ngự cười còn khó coi hơn khóc.

Khâu Hằng do dự một chút, nhìn người đàn ông thê thảm hỏi “Vết thương trên người ông là do cô gái này gây ra sao?”

Người đàn ông cũng nhận ra Trần Ngự và cảnh sát có quen biết, nhưng hẳn ta mặc kệ, hẳn ta cũng không muốn đi đến cục cảnh sát. Người đàn ông tránh sự giúp đỡ của Khâu Hằng, đi qua một bên đứng trước mặt Trần Ngự hỏi “cô tên Trần Ngự?”

“Đúng, thì sao?” Trần Ngự không chút yếu thế, trừng mắt nhìn lại ông ta.

“cô cứ chờ đấy!” Người đàn ông hung hăng nói.

“Tiên sinh, có chuyện gì chúng ta đến cục cảnh sát giải quyết, đừng có nói mấy lời giống như tự mình đi trả thù như vậy.” Khâu Hằng thấy vẻ mặt và thái độ của người đàn ông không thích hợp, có ý sau này sẽ tìm Trần Ngự trả thù, thế là cảnh cáo trước.

Người đàn ông quay đầu nhìn chằm chằm Khâu Hằng, ánh mắt kia cũng làm Khâu Hằng nhin không được mà rung mình, người này không phải là người tốt!

“Chuyện gì vậy?” Đợi trên xe một lúc lâu, Trần Dương thấy Khâu Hằng giải quyết vụ đánh nhau mãi mà không xong, thế là mặt lạnh xuống xe.

Trần Dương tới gần, liếc nhìn người đàn ông bị thương, lập tức nhú mày lại, bị thương như thế đã có thể cấu thành tội Cố ý gây thương tích rồi. Đánh ông ta hình như là một phụ nữ, anh tò mò không biết người phụ nữ nào mà hung dữ như thế, thế là xoay người nhìn về phía đầu sở gây tội.

“anh!” Trần Ngự cười thật khó coi.

Lon coca trong tay Trần Dương cách một cái, rơi xuống đất, nước coca tràn ra mặt đất.

“Em lại gây chuyện gì vậy hả?” Trần Dương tức giận hỏi.

Trần Ngự bị dọa lùi về sau một bước, chỉ vào mặt người đàn ông bầm dập vết thương ở đối diện, không chút nghĩ ngợi nói “Ông ta bắt nạt em trước!”

Khâu Hằng nghe thế, trong lòng không tiếng động rên lên một tiếng, em gái Trần Ngự nha, em đánh người ta thành cái gì rồi mà còn dám nói người ta bắt nạt em?

“Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ánh mắt Trần Dương đảo qua mặt người đàn ông đã sưng như đầu heo, ngẩn người.

Khâu Hằng nhìn túi vải của Trần Ngự bị quăng trên mặt đất, một tia sáng chợt lóe lên “Có phải ông ta giật túi của em không?”

“Ông ta ... ông ta ...”

“nói ông ta sàm sỡ cô!” Sắc ma nữ từ đâu tới, nhẹ nhàng nói vào tai Trần Ngự.

“Ông ta sàm sỡ em!” đang không biết phải giải thích thế nào, Trần Ngự đương nhiên đồng ý gợi ý của sắc ma nữ.

46. Chương 42-2: Ông Ta Sàm Sỡ Em 2

“Cái gì!!!” Khâu Hằng phẫn nộ nhìn người đàn ông, lúc này khuôn mặt tràn đầy vết thương nhìn hết sức đáng thương của ông ta trong phút chốc trở nên thật bỉ ổi.

Người đàn ông cũng không ngờ Trần Ngự sẽ nói như vậy, lập tức ghen một hơi trong ngực không cách nào thoát ra.

Trần Dương nghe xong, lại có người dám sàm sỡ em gái anh, anh đột nhiên quay đầu nhìn chòng chọc vào cái đầu heo kia, ngực thở hổn hển, ngay trước mặt người đàn ông đem lon nước trong tay bóp dẹp lép.

“Đưa ông ta về sở!” Trần Dương quay người, kéo Trần Ngự lên xe cảnh sát trước.

Khâu Hằng móc còng tay, trước ánh mắt không thể tin của người đàn ông, còng tay hắn ta lại đưa lên xe.

“Tôi không làm gì cô ta hết!” Lúc này người đàn ông mới nhớ ra chuyện phản đối.

“Vậy tại sao em ấy đánh ông?” Khâu Hằng hỏi.

“...” Vấn đề này không chỉ Trần Ngự khó trả lời mà người đàn ông cũng không trả lời được.

Hai mươi phút sau, xe dừng trước cổng cục cảnh sát, Trần Dương với sắc mặt khó coi đi đằng trước, Trần Ngự chột dạ theo sau, Khâu Hằng thô bạo lôi kéo người đàn ông đi về phía văn phòng làm việc của cục cảnh sát.

“Rầm!” Trần Dương cầm súng lục đập xuống bàn làm các đồng nghiệp trong phòng cũng run lên một cái.

“Lão đại làm sao thế?” Có người vụng trộm đến hỏi thăm Lâu Hằng.

“Kia là em gái của lão đại.” Khâu Hằng hất hất cằm về phía Trần Ngự.

“Là người lần trước mời chúng ta ăn sáng ý hả?” Lần trước, khi Trần Ngự rời khỏi phòng nghỉ công vụ của Trần Dương, đã mua mười mấy phần ăn sáng cho mọi người, những người ở đây vẫn còn nhớ kĩ.

“Ừ.” Khâu Hằng nói xong, dùng sức kéo người đàn ông “Thằng cha này lại dám sàm sỡ em gái của lão đại, bị tôi bắt quả tang luôn.”

“Mẹ kiếp, ông chán sống hả?” Vị cảnh sát nhiệt tình định đưa tay dạy dỗ người đàn ông nhưng chợt phát hiện hắn ta đã quá thảm rồi, thế là yên lặng bỏ tay xuống, nhỏ giọng hỏi “Lão đại xuống tay hả?”

“Lão đại của chúng ta là người nghiêm chỉnh nhất, sao có thể tùy tiện đánh bị thương nghi phạm, là em gái Trần Ngự đã ra tay.” Khâu Hằng cũng nhỏ giọng trả lời.

Khâu Hằng và vị cảnh sát nhiệt tình cùng quay đầu nhìn về phía Trần Ngự, Trần Ngự chột dạ, mỉm cười trở lại.

“không hổ là em gái của lão đại!” Vị cảnh sát yên lặng dựng ngón tay cái lên.

Khâu Hằng rất tán thành nhẹ gật đầu.

Nghe toàn bộ lời bàn tán, người đàn ông nhin không được trợn trắng mắt.

Lúc này, Trần Dương từ giữa phòng đi ra, áo khoác đã cởi ra, mặc một áo thun xanh navy, đập folder tài liệu một cái chất lên bàn, quát “Cậu thất thần gì đó, đem người lại đây!”

Khâu Hằng giật nảy người, kéo giật người đàn ông qua, dúm hắn ta ngồi lên ghế “Ngồi xuống!”

Người đàn ông trung niên trừng mắt nhìn Khâu Hằng, dường như muốn nói “Sao cậu dám đối xử với tôi như thế”.

“Nhìn cái gì, ông ngoan ngoãn cho tôi.” Khâu Hằng vung tay, một phát đập lên trán người đàn ông, ai bảo ông dám sàm sỡ em gái Trần Ngự.

Hai mắt người đàn ông vẫn đỏ, nhưng chẳng ai thêm quan tâm đến hắn ta.

“Thì Thi, em cũng ngồi xuống đi!” Trần Dương nhìn về phía em gái nhà mình, dáng vẻ hoang mang lo sợ thế kia chắc chắn là đang sợ lắm đây.

“Vâng.” Trần Ngự vô cùng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Trần Dương lật cặp tài liệu, trầm giọng hỏi “Tên gì?”

“...” Người đàn ông không trả lời.

“Tên?” Trần Dương lên giọng.

“...” Người đàn ông tiếp tục im lặng.

“Hỏi tên ông đó!” Khâu Hằng lại cho một cái tát tới.

Đột nhiên người đàn ông quay đầu, hung dữ trừng mắt nhìn Khâu Hằng. Từ khi hắn ta làm Thiên Sư, có người thường nào nhìn thấy hắn ta mà không cung kính, làm gì có ai dám đối xử với hắn ta như vậy!

“Nhìn cái gì vậy, hỏi tên của ông đó!” một cái tát nữa lại được Khâu Hằng vung lên.

“anh ...” Ngón tay người đàn ông vừa động liền cảm giác được một nguồn linh lực vô cùng thuần khiết chấn động, hắn dừng lại việc niệm chú, quay đầu nhìn Trần Ngự.

Quanh thân Trần Ngự đang tỏa ra một nguồn linh lực thuần khiết, trong mắt là sự cảnh cáo nhìn hắn ta.

Bài vị của Ma Vương đã vỡ, tạm thời không thể triệu tập Ma Vương, linh lực của con nhóc này không nhỏ, hắn ta chưa chắc đã đánh thắng được, cảnh sát đều bên phe con nhóc này, xem ra hôm nay hắn ta đành phải nhận thua.

“Kỳ Trường Minh!” Người đàn ông cắn răng phun ra ba chữ.

“Khi nào, ở đâu, tại sao lại sàm sỡ em gái tôi?” Trần Dương nói xong, cây bút trong tay cũng ‘rắc’ một cái gãy đôi.

“...” Trong đầu Kỳ Trường Minh muốn phun một ngụm máu, mẹ nó, hắn sàm sỡ em gái anh ta khi nào chứ??

Trần Ngự chợt dạ cúi đầu, đập vào mắt người ngoài là một cô gái nhỏ đang thương tâm, khổ sở muốn khóc. “Thành thật khai báo, nhanh lên!” Lòng đầy căm phẫn, Khâu Hằng lại cho một cái tát giáng xuống, một tên đàn ông luống tuổi bĩ ối, dăm sàm sỡ cô gái nhỏ mười tám tuổi, ghê tởm!

==

Khi Trần Ngự rời khỏi cục cảnh sát thì trời đã tối, Trần Dương tự mình lái xe đưa Trần Ngự về đại học Đé Đô.

“anh, em vào trường đây.” Trần Ngự mở dây an toàn, định xuống xe.

“Thi Thi.” Trần Dương gọi “Sau này ra ngoài phải cẩn thận một chút.”

“anh, anh yên tâm, em rất giỏi đó, không để mình chịu thiệt đâu mà.” Trần Ngự nói.

Trần Dương nghĩ đến hình ảnh Kỳ Trường Minh người đầy vết thương, hình như lo lắng của mình hơi thừa thì phải.

“Em sắp nghỉ đông rồi hả?” Trần Dương lại hỏi.

“Vâng, em thi hết học kỳ trong hai tuần, sau khi thi xong thì nghỉ.” Trần Ngự nói.

“Thi cho tốt, nếu không rớt môn nào, anh mua cho em bộ máy tính mới.” Trần Dương xoa xoa đầu Trần Ngự.

Trần Ngự gật đầu cười cười, xuống xe, chờ anh trai nhà mình đi xa, tức giận đứng dậm chân “Kỳ Trường Minh đúng không, nếu tôi không có được máy tính, tôi không để ông yên đâu.”

Trần Ngự phát tiết xong, đang định đi về phía trường học, kết quả vừa quay đầu liền đối mặt với khuôn mặt trắng bệch của hồn ma, làm cô suýt chút nữa thì rút bùa trừ ma ra.

“Trần Thiên Sư, là tôi, là tôi.”

Trần Ngự định thần lại, cuối cùng nhận ra là sắc ma nữ “thì ra là cô, sao cô lại biến thành ác ma rồi?” Trần Ngự nhú mồm nhìn oán khí quanh thân ma nữ.

“Lúc đầu tôi định biến thành ác ma thì sức mạng sẽ tăng lên.” Sắc ma nữ có chút hui quạnh, nói.

“Đầu đất!” Trần Ngự định trách mắng ma nữ mấy câu nhưng chợt nhớ đến lúc chiều cô ta đã kịp thời ‘gợi ý’ cho mình, vì thế hỏi “cô tìm tôi có chuyện gì?”

Ai ngờ Trần Ngự vừa nói xong, ma nữ chợt quỳ xuống làm Trần Ngự bị hù lùi ra sau hai bước.

“cô làm gì vậy, cô mau đứng lên đi.”

“Trần Thiên Sư, cầu xin cô cứu chúng tôi đi.” Sắc ma nữ cầu khẩn.

“Tôi đã nói rồi, tôi ...”

“Tôi biết, chúng ta không quen không biết mà tôi lại mặt dày cầu xin cô giúp đỡ chúng tôi là không đúng, nhưng chúng tôi không biết có cách nào.” Sắc ma nữ cầu khẩn “Chỉ cần cô cứu chúng tôi, sau này khi có chuyện gì cần chúng tôi giúp đỡ, chúng tôi tuyệt đối không từ. Chúng tôi biết là phải có trả giá nhưng chúng tôi đều là hồn ma, không có tiền tài trong người, ngoại trừ Hướng Nam có mấy món đồ cổ chôn cùng ...”

Đồ cổ? Mắt Trần Ngự đột nhiên sáng lên, nhưng rất nhanh lại tối xuống “không phải là tôi không muốn giúp cô, nhưng bên cạnh Kỳ Trường Minh có con Ma Vương làm tay sai, tôi đánh không lại.”

“Vậy ...” Sắc ma nữ nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Vậy cô có thể làm Hướng Nam rời khỏi ngõ nhỏ, chỉ cần chúng tôi rời khỏi ngõ nhỏ thì tên kia sẽ không dễ tìm được chúng tôi.”

“Vậy để tôi thử một chút coi.” Ai, mình quả nhiên là dễ mềm lòng mà, Trần Ngự bắt đầu nghĩ.

Trần Ngự một lần nữa đi theo sắc ma nữ đến ngõ nhỏ, lúc này trong ngõ nhỏ, ác khí đã tan đi, Hướng Nam ôm Tiểu Khang đứng ở đầu ngõ trầm mặc nhìn Trần Ngự, trên mặt không còn vẻ kiêu căng như lúc đầu.

Cậu ta khom lưng về phía Trần Ngự nói “Cám ơn ngài!”

“Dừng, tôi chỉ đồng ý đến đây xem một chút thôi, cũng chưa chắc đã thành công.” Trần Ngự vội né tránh.

“Hôm nay, cảm ơn ngài đã cứu chúng tôi.” Hướng Nam nói.

Từ trước đến nay, Trần Ngự ‘ăn mềm không ăn cứng’, hơi lúng túng nói sáng chuyện khác, nhìn cậu nhóc nhỏ trong ngực Hướng Nam hỏi “Cậu nhóc sao rồi?”

“Bị tên kia làm bị thương, Tiểu Khang không thể đầu thai cũng do hấn ta dở trò.” Sắc ma nữ đứng bên cạnh nói.

“Để tôi xem một chút.” Trần Ngự nghe xong thì tò mò đi tới.

Hướng Nam buông Tiểu Khang ra để cho Trần Ngự quan sát tỉ mỉ Tiểu Khang. Trần Ngự quan sát một lúc, sau đó vươn tay để lên phía trên trán của cậu nhóc, một luồng linh lực nhẹ nhàng từ ngón tay tràn ra, từ từ chảy vào cơ thể Tiểu Khang. Trong chốc lát, hình bóng Tiểu Khang đang chập chờn trở nên rõ nét hơn.

Khi linh lực đã lưu chuyển toàn thân Tiểu Khang, Trần Ngự phát hiện trên mu bàn tay phải của Tiểu Khang có một hình vẽ màu đỏ.

“Ấn câu hồn?” Trách không được âm phủ không thu, dán ấn câu hồn lên hồn ma là đánh dấu hồn ma đó đã có chủ, nhất định phải được chủ nhân đó đồng ý thì mới được đi đầu thai.

Trần Ngự thu hồi tay để trên trán Tiểu Khang, sau đó lại duỗi tay chỉ vào hình vẽ ấn câu hồn, linh lực theo hình vẽ ấn chảy vào, khoảng một phút sau, linh lực từ từ cắn nuốt hết dấu vết của ấn câu hồn.

“Cảm ơn ngài!” Hướng Nam thấy hồn thể của Tiểu Khang đã khôi phục bình thường thì lại lên tiếng cảm ơn Trần Ngự.

“Mặc dù tôi đã hóa giải ấn câu hồn trên người nhóc ma, nhưng hồn thể của nó đã bị thương, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian, nếu không dù đi âm phủ đầu thai thì sau này đời đời kiếp kiếp cũng phải chịu ốm đau quặt quẹo.” Trần Ngự nói.

“Tiểu Khang có thể đi đầu thai?” Sắc ma nữ vui mừng nói.

“Chờ cậu nhóc tĩnh dưỡng cho khỏe đã.” Trần Ngự nhắc lại.

“Vậy là tốt rồi, cảm ơn ngài.” Hướng Nam vô cùng vui mừng, bên cạnh sắc ma nữ cũng rất phấn chấn.

Trần Ngự không sợ có người oán hận cô nhưng lại sợ người khác cứ tạ ơn cô, cô không thể quen với chuyện Hướng Nam bỗng trở nên khách khí với cô, thế là vội vàng nói sang chuyện khác “Đúng rồi, sao cậu lại không rời khỏi ngõ nhỏ được?”

Hướng Nam dừng lại một chút, đem Tiểu Khang đưa qua cho sắc ma nữ, rồi sau đó, nhấc hai tay lên, lập tức tiếng loảng xoảng loảng xoảng vang lên liên tục, bốn sợi dây xích to bỗng nhiên xuất hiện dưới ánh đèn đường mờ mờ.

“Khóa xích hồn?” Trần Ngự kinh ngạc kêu lên một tiếng, lần đầu tiên cô nhìn thấy một khóa xích hồn to như thế.

“Trần Thiên Sư, có biện pháp nào cởi bỏ nó không?” Sắc ma nữ sốt ruột hỏi.

“Theo lý thuyết, khóa xích hồn chỉ cần chém đứt là được, nhưng dây xích này quá lớn, hiện giờ tôi vẫn chưa đủ năng lực.” Trần Ngự khó xử nói.

“A?” Sắc ma nữ không nén nổi thất vọng.

“không sao đâu, bây giờ Tiểu Khang đã an toàn rồi, anh sẽ không bị tên kia cưỡng chế nữa, có rời khỏi đây được hay không cũng không quan trọng.” Ngược lại, Hướng Nam rất nhẹ nhàng nói.

Trần Ngự trầm ngâm một lát, rồi hỏi Hướng Nam “Cậu chết được bao lâu rồi?”

“Chắc khoảng sáu trăm năm.” Hướng Nam trả lời.

“Đồ cổ chôn cùng cậu có bao nhiêu món?” Trần Ngự lại hỏi.

“không nhiều lắm, chắc khoảng hai mươi món!” Mặc dù Hướng Nam không biết tại sao Trần Ngự lại hỏi vậy, nhưng vẫn thật thà trả lời.

Đồ cổ sáu trăm năm, khoảng hai mươi món, vậy là được bao nhiêu tiền? Trần Ngự móc điện thoại ra, nói lại một câu ‘chờ tôi một chút’, rồi chạy qua một bên gọi điện thoại.

“Thì Thi?” Lâu Minh đặt bút xuống.

“anh Ba, đồ cổ sáu trăm năm, có hai mươi món, đáng giá nhiều tiền không ạ?” Trần Ngự hưng phấn hỏi.

“Đúng là rất đáng giá đó.” Lâu Minh trả lời.

“anh Ba, em chia cho anh một nửa.” Trần Ngự cao hứng nói “anh cho em mượn thanh kiếm đồng dùng một chút.”

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Dương: Hôm qua chúng ta bắt một nhóm xã hội đen đánh nhau đúng không nhỉ?

Khâu Hằng: Vâng, đúng thế.

Trần Dương: Dem thằng cha kia nhốt chung vào đó đi.

Mắt Khâu Hằng sáng lên: Vâng, lão đại.

==

anh Ba biết Thi Thi là Thiên Sư nên biết chẳng có chuyện Thi Thi bị sàm sở đâu. Nhưng sẽ có người “báo thù” cho Thi Thi nè.

47. Chương 43: Tôi Cũng Là Thiên Sư?

Trần Ngự cúp điện thoại, quay vào ngõ nhỏ, dưới ánh mắt chờ đợi của Hướng Nam và sắc ma nữ, nói “Tôi nhờ người mượn một món pháp khí (vũ khí có pháp thuật), chờ người ta đem đến, để tôi thử coi có chặt đứt được khóa xích hồn này không.”

Khóa xích hồn là do Thiên Sư dùng thuật pháp và linh lực của bản thân hóa thành, khóa lại hồn phách của ác ma, nói chính xác chính là sự độ sức giữa linh khí và âm sát khí. Linh lực mạnh, xích khóa hồn tất nhiên là có thể khóa được hồn ma, nhưng trái lại, nếu âm sát khí mạnh thì sao?

Trần Ngự nghĩ sức mạnh của nguồn sát khí trên người anh Ba nhà mình có thể tương đương với nhà máy năng lượng nguyên tử, nhìn không được muốn cười to ba tiếng. Sao cô lại thông minh như vậy chứ, thật là giỏi quá đi à. Cái thanh kiếm đồng kia hấp thu sát khí trên người anh Ba nhiều như vậy, chặt khóa xích hồn này chắc chắn là không có vấn đề gì, ha ha ...

“Vậy ... vậy lúc nào mới có thể làm được?” Nữ sắc quả nôn nóng hỏi.

“Món pháp khí đó là di sản văn hóa khảo cổ, chắc là phải chờ mấy ngày nữa.” Lúc này, anh Ba đã đồng ý giúp cô mượn thanh kiếm đồng, nhưng mà vì nó là di sản văn hóa khảo cổ, lại bị giới huyền học mượn đi nghiên cứu, cho nên muốn mượn về phải tốn chút thời gian.

“Đợi mấy ngày cơ á, vậy nếu gã Thiên Sư kia lại đến thì sao?” Sắc ma nữ sợ hãi nói.

“không sao đâu, mấy ngày tới em mang Tiểu Khang tránh đi chỗ khác, anh ở đây một mình thì hẳn ta không làm gì được anh đâu.” Hướng Nam nói.

“Làm sao có thể không có việc gì, bên cạnh hẳn ta có Ma Vương đó.” sự việc lúc ban ngày, sắc ma nữ cũng nhìn thấy, Hướng Nam có thể đối phó với Kỳ Trường Minh nhưng không phải là đối thủ của con Ma Vương kia. Nếu Kỳ Trường Minh và Ma Vương đồng thời ra tay thì Hướng Nam chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Tất nhiên là Hướng Nam cũng biết rõ điều này, nhưng ngoài cách đó ra cũng không còn cách nào khác.

“không cần lo đâu.” Trần Ngự bỗng nhiên nói “Kỳ Trường Minh đang bị tạm giữ ở Sở cảnh sát phải năm sáu ngày, vậy cũng đủ cho tôi mượn được pháp khí rồi.”

“Tạm giữ??” Sắc ma nữ không thể tin hỏi “Chẳng lẽ ... chuyện hắc ta sàm sỡ cô đã bị định tội rồi?”

“...” Sao mà nghe giống như cô thực sự bị sàm sỡ vậy trời, Trần Ngự nghe mà thấy nhức cả trứng.

==

Môn thi ngày mai là Tiếng anh, mặc dù kỹ năng nói của Trần Ngự không tốt lắm nhưng bài thi đại học môn tiếng anh Trần Ngự đã đạt 138/150 điểm, tuy không thể nói là học siêu nhưng để qua được kỳ thứ nhất của đại học thì vẫn dư sức qua cầu.

Vì thế, sau khi về kí túc xá, Trần Ngự không còn phải thức khuya dậy sớm ôn tập nữa, mà rảnh rỗi lấy điện thoại lên trang web huyện học nhận nhiệm vụ mới.

Còn có hai tuần nghỉ đông nữa, đến lúc đó có thời gian rồi cả ngày, nhất định phải thăng tài khoản lên cấp A trước khi kì nghỉ đông kết thúc, sau đó mới có thể nhận các nhiệm vụ cao cấp được.

“Tích tích”

“Tích tích”

...

Trần Ngự liếc nhìn nhiệm vụ trên trang web huyện học, âm báo tin nhắn trên điện thoại vang lên không ngừng. Hôm nay nhóm “Ma quỷ chó hồi” náo nhiệt quá vậy.

Trần Ngự ấn mở tin tức trên nhóm diễn đàn.

Hạt đậu ma: Nghe nói gì chưa? Nghe nói gì chưa? Có cương thi xuất hiện ở Đế Đô, mà lại còn là cương thi lớn ngàn năm.

Hạt hoàng liên: không thể nào, Đế Đô là vùng đất long mạch hội tụ, không thể có cương thi được.

Hòa thượng rượu thịt: Đúng đó, đúng đó. Với lại Trụ sở chính của huyện học (tổng bộ huyện học) ở Đế Đô mà, ba gia đình lớn của giới huyện học cũng ở Đế Đô, con cương thi nào không biết nghĩ mà dám chạy đến Đế Đô.

Hạt đậu ma: Nghe nói mới từ phần mộ nào đó chạy đến.

Hạt hoàng liên: anh nghe tin này ở đâu?

Hạt đậu ma: Chú tôi là người ở Đế Đô, ông ấy vừa gọi cho sư phụ của tôi, ông ấy nói chiều nay trên trời đã có sấm sét cảnh báo. Sấm sét giáng xuống, sẽ có yêu quái xuất hiện. Nhóm mình có đồng nghiệp nào ở Đế Đô không, xác nhận chút coi, có phải cũng nghe thấy sấm sét không?

Phong Hỏa đạo nhân: Tôi cũng nghe thấy.

Mưa bay tháng ba: Tôi cũng vậy.

Hạt hoàng liên: thật sao? Thực sự là có cương thi kinh động đến thiên giới xuất hiện ở Đế Đô thật hả?

Hòa thượng rượu thịt: A di nhờ phúc, vậy bản tăng phải đi mua vé tàu cao tốc liền, đến Đế Đô xem mới được.

Phong Hỏa đạo nhân: Khi sấm sét vang lên, la bàn của sư phụ tôi phát hiện nguồn âm khí vô cùng lớn nhưng sau đó lại biến mất rất nhanh.

Mưa bay tháng ba: Đúng đó, lúc đó ông nội tôi còn muốn tính ra vị trí nhưng chưa kịp thì sấm sét không còn nữa, âm khí cũng chẳng thấy đâu.

Hạt hoàng liên: Chẳng lẽ con cương thi này có lí trí, biết thu liễm sát khí và âm khí của mình, nguy trang thành người bình thường sinh hoạt với chúng ta.

Phong Hỏa đạo nhân: Cậu coi phim nhiều quá đó.

Chiều hôm nay? Sấm sét trên trời? Chẳng lẽ là do Hường Nam với con Ma Vương kia? Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi gõ câu hỏi: Có phải mọi người nói về tiếng sấm lúc khoảng hai giờ ba mươi chiều nay không?

Sở dĩ Trần Ngự biết chính xác thời gian như vậy, là bởi vì khi cô bắt đầu thi môn Toán cao cấp là một giờ chiều, Trần Ngự làm bài hết hơn một tiếng đồng hồ, lại tính thêm thời gian chạy đến ngõ nhỏ, trừ trước trừ sau nên đoán khi có sấm sét vang lên là khoảng hai giờ ba mươi.

Mưa bay tháng ba: Đại thần, anh cũng nghe thấy hả?

Tôi muốn xây đường: Nếu đúng là lúc đó thì tôi không chỉ nghe thấy mà tôi còn tận mắt chứng kiến.

Hạt đậu ma: Má!

Hạt hoàng liên: Trâu bò!

Hòa thượng rượu thịt: Thế mà anh vẫn còn sống?

Phong Hỏa đạo nhân: ...

Mưa bay tháng ba: Đại thần, anh có mặt ở hiện trường luôn sao? anh nhìn thấy con cương thi rồi?

Trần Ngự bác bỏ tin đồn: không phải là cương thi. Chỉ là hai con ác ma đánh nhau, lúc đó âm khí hơi nặng một chút dẫn đến trên trời cảnh báo mà thôi.

Mưa bay tháng ba: Ác ma gì mà có đạo hạnh trâu bò thế?

Tôi muốn xây đường: một con ma tu tu luyện được sáu trăm năm và một con Ma Vương.

Hạt đậu ma: Má!

Hạt hoàng liên: Trâu bò!

Hòa thượng rượu thịt: Ma Vương nhìn như thế nào?

Tôi muốn xây đường: Cũng giống hồn ma bình thường, nhiều hơn hai cái sừng trên trán mà thôi.

Mưa bay tháng ba: Thế tại sao sau đó sát khí lại hoàn toàn biến mất?

Trần Ngự trầm ngâm một lát, gõ xuống mấy chữ vô cùng vi diệu: Vì tôi.

không phải vì cô sao? Nếu không phải cô thông minh, một phát đập vỡ bài vị của Ma Vương, thì sao Ma Vương có thể đột nhiên biến mất như vậy chứ?

Trong nhóm xuất hiện một loạt dấu chấm thể hiện sự im lặng tuyệt đối, tất nhiên là mọi người không tin lời nói của Trần Ngự.

Ý nghĩ của bọn họ rất đơn giản, nhóm “Ma quỷ chó hời” là nơi tụ tập các Thiên Sư có tu vi không cao, không thể tiếp nhận các nhiệm vụ cao cấp trong trang web huyền học. Thiên Sư có thể thu thập được Ma Vương còn cần phải lăn lộn trong nhóm nhỏ bé này sao? Cho nên, giải thích duy nhất được mọi người đương nhiên thừa nhận là Trần Ngự đang nói khoác.

Duy chỉ có ‘Mưa bay tháng ba’ nhấn tin riêng cho Trần Ngự: Đại thần, tôi tin anh.

Trần Ngự cười cười, cô không quan tâm người khác có tin mình hay không, có tiền trong tay mới là chân lý a. Thấy thời gian không còn sớm, Trần Ngự tắt điện thoại, đứng thôi.

==

Ba ngày sau, Mao đại sư cầm thanh kiếm đồng đến biệt thự nhà họ Lâu.

Mao đại sư được Hà Thất đón vào nhà, Lâu Minh đã đợi trong phòng khách, khi Mao đại sư vừa vào cửa, ánh mắt anh đã tập trung nhìn vào hộp gỗ đen như mun trên tay Mao đại sư.

“Thế nào, cậu vẫn có cảm ứng?” Mao đại sư nhớ, Lâu Minh đã nói anh có một cảm giác thân thiết không rõ với thanh kiếm đồng.

“Vâng.” Về mặt Lâu Minh phức tạp gập đầu.

Mao đại sư cầm hộp gỗ đứng cách Lâu Minh ba mét hỏi “So với hôm đó thì hôm nay có khác biệt gì không?”

“Càng quen thuộc hơn.” Lâu Minh cười khổ nói, cảm giác thân thiết này quá mức chân thực, chân thực đến mức anh cảm thấy thanh kiếm này như một phần thân thể anh, làm anh muốn chạm vào nó, nhưng nếu chạm vào nó anh lại sợ sát khí trong cơ thể anh lại ...

Cái cảm giác muốn chiếm được một vật gì đó, đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được.

“Sát khí trong người cậu thế nào?” Mao đại sư lại hỏi.

“không có ảnh hưởng.” Lâu Minh lắc đầu nói “Lần trước cũng như thế, mặc dù tôi cảm nhận được cảm giác thân thiết, nhưng trước khi chạm tay vào thanh kiếm, sát khí của cơ thể tôi vẫn bình thường.

“Trong giới huyền học, nếu một Thiên Sư nảy sinh cảm giác thân thiết với một pháp khí và pháp khí đó cũng đồng thời có cảm ứng tương tự, có chính là pháp khí này đã có linh hồn, đã nhận chủ.” Bỗng nhiên Mao đại sư nói.

“Ông nói là ...” Lâu Minh kinh ngạc ngược mắt.

“Tám chín phần thanh kiếm này thuộc về cậu.” Mao đại sư nói như vậy cũng không chính xác, tối thiểu không phải là Lâu Minh của hiện tại.

Lâu Minh sửng sốt một lát, rồi hỏi “Đội khảo cổ bên Nam Lĩnh có kết quả chưa?”

“Vẫn chưa có.” Mao đại sư lắc đầu.

Lâu Minh nao nao, anh nhớ lại, hôm đó Mao đại sư đã phân tích hai khả năng, nếu thanh kiếm đồng này đúng là của anh, vậy thì ...

“Vậy ông cảm thấy tôi là Thiên Sư hay cương thi?” Là cương thi sát nghiệt đầy người hay là Thiên Sư vì dân trừ hại?

“Cương thi thì không có cách nào chuyển thể đầu thai.” Mao đại sư nói.

“Vậy ... Tôi là Thiên Sư?” Lâu Minh không thể tin.

“Rất có thể.” Mao đại sư nhìn ánh mắt bỗng sáng lên của Lâu Minh, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy chua xót.

Mặc dù Lâu Minh luôn nói anh không để ý, không thèm để ý tại sao từ khi sinh ra đã mang theo một thân sát khí trong người, nhưng Mao đại sư biết, sâu trong nội tâm của anh gần như đã chấp nhận kiếp trước của mình là một tội nhân chuyên gây ra cái ác cho người dân.

Bây giờ có suy đoán mới, tuy chưa thể cải biến tình trạng sát khí trong cơ thể Lâu Minh, nhưng ít nhất về mặt tâm lý, có thể làm Lâu Minh cảm giác nhẹ nhõm hơn.

“Tôi là Thiên Sư?” Giống như Mao đại sư, giống như Trần Ngư? Nghĩ đến đây Lâu Minh cảm thấy thật vui vẻ.

Mao đại sư mỉm cười, đem hộp gỗ trong tay đặt lên bàn trà, rồi ngồi xuống ghế sofa, hỏi “Người mượn thanh kiếm đồng là Trần tiểu hữu (bạn nhỏ Trần) sao?”

“Vâng.” Hôm đó, khi Trần Ngư hỏi Lâu Minh mượn thanh kiếm đồng, Lâu Minh lập tức liên hệ với Mao đại sư, nhưng anh chỉ nói anh cần dùng mà không nói là mượn cho người khác.

Dù sao thanh kiếm đồng này là di sản văn hóa khảo cổ lại là pháp khí của huyền học cổ đại, người bình thường làm sao có thể thấy được hướng chỉ là còn mượn dùng.

“Cậu ...” Mao đại sư nhìn Lâu Minh, muốn nói gì đó nhưng rồi ngừng lại.

“Sao vậy ạ?”

“không có gì.” Mao đại sư thu hồi ánh mắt, cười sâu xa nói với Lâu Minh “Chẳng qua là tôi cảm thấy, cậu rất thích Trần tiểu hữu.”

“Vâng, đúng vậy.” Nhớ đến Trần Ngư, vẻ mặt Lâu Minh trở nên dịu dàng hơn nhiều.

Mao đại sư giật mình, tay cầm chén trà cứng đờ.

“Tuy cô nhóc đó bắng nha bắng nhắng như là trẻ con nhưng mà rất hiền lành, còn rất đáng yêu nữa.” Lâu Minh nói.

thì ra là thế, làm ông hết hồn à, sợ bóng sợ gió một hồi, Mao đại sư nâng chén trà lên, uống một ngụm ‘Thiệt Quan âm’ xoa dịu tâm tình của mình.

Suýt chút nữa thì ông tưởng Lâu Minh đã bước vào con đường tình ái.

“Trần tiểu hữu muốn mượn bao lâu?”

“Thì Thi nói khoảng hai giờ là đủ.”

“Vây cũng được.” Mao đại sư nói “Vây tôi ở đây chờ hai giờ, cậu cho người mang thanh kiếm cho Trần tiểu hữu đi.”

“Hai giờ chỉ sợ không kịp.”

“Tại sao? Lúc nãy cậu nói là cô bé đó muốn mượn trong hai giờ mà.” Vừa mới nói xong, không có khả năng là ông nghe nhầm chứ.

Lâu Minh cười giải thích “Thời gian này, đại học Đế Đô đang tổ chức thi hết học kì, giờ này có thể Thi Thi còn đang phải thi, nên ...”

“Được rồi, được rồi, cậu cứ cho người mang đi đi, tôi chờ thêm một chút cũng được.” thật là, lo lắng quá chu đáo rồi, Mao đại sư lại đưa ra yêu cầu “Nhưng cậu phải đánh cờ với tôi đó nhé.”

“Rất hân hạnh.”

Hà Thất lấy bàn cờ ra, chuẩn bị thêm nước trà và điểm tâm, mới cầm hộp gỗ đựng thanh kiếm đi ra ngoài. Ngoài cổng đang đứng chờ chính là người nghe nói Trần Ngự lại muốn đi trừ ma nên xung phong nhận việc – Điền Phi.

Điền Phi mang theo kiếm đồng lái xe đến đại học Đế Đô, rồi chờ cho Trần Ngự thi xong ra khỏi trường.

“Có thanh kiếm đồng rồi ạ?” Trần Ngự hỏi.

“Có rồi.” Điền Phi nghiêng người để Trần Ngự nhìn thấy hộp gỗ đựng kiếm đang để bên ghế lái phụ.

“đi thôi!” Trần Ngự mở cửa phía sau ngồi xuống.

Ngõ nhỏ cách đại học Đế Đô không xa, đi bộ khoảng mười mấy phút, Điền Phi lái xethì mất ba phút là đến.

Trần Ngự xuống xe đi về phía ngõ nhỏ, Điền Phi ôm hộp gỗ đi sát phía sau, trong lòng có chút kích động nho nhỏ, có hồn ma tu sáu trăm năm bị khóa ở ngõ nhỏ này sao?

“Hướng Nam?” Trần Ngự đưa tay gõ nhẹ lên vách tường.

Theo động tác gõ của Trần Ngự, ba hồn ma từ vách tường chui ra.

Ngay lập tức Điền Phi cảm thấy luồng không khí lạnh, mặc dù Đế Đô vào mùa đông rất lạnh, nhưng cái lạnh âm u này vẫn có chút khác biệt. Điền Phi không tự chủ được mà ôm sát hộp gỗ vào người, yên lặng dịch đến sát Trần Ngự hơn một chút.

Mặc dù rất tò mò nhưng anh ta vẫn cảm thấy có chút sợ hãi, làm sao đây.

“Trần Thiên Sư, ngài đã mượn được pháp khí rồi?” Sắc ma nữ ngạc nhiên hỏi.

Mặc dù Hướng Nam không nói chuyện nhưng sự kích động trong ánh mắt không hề che giấu.

“Mượn được rồi, cậu đem khóa xích hồn ra đây, tôi chém thử xem.” Trần Ngự nhìn Hướng Nam nói.

Chém đứt sớm chút nào, nhận đồ cổ sớm chút nấy, nhân tiện có trợ lý Điền lái xe đến đây nhờ anh ấy mang về luôn.

“Được.” Hướng Nam ra hiệu cho sắc ma nữ và Tiểu Khang tránh ra một chút, lúc này phát tán ác khí trong cơ thể mình ra bên ngoài, khi ác khí đạt đến một mức độ nhất định thì xích sắt khóa hồn thể Hướng Nam hiện ra trước mặt Trần Ngư một lần nữa.

“Đưa kiếm cho tôi!”

“Á!? Được!” Diên Phi giật nảy mình, mặc dù cậu ta biết Trần Ngư là Thiên Sư, có thể nhìn thấy ma, nhưng thấy cô nói chuyện với không khí trước mắt, cái cảm giác này nói như thế nào đây? Vẫn có chút nổi da gà.

Diên Phi mở hộp gỗ để lộ thanh kiếm đồng, Trần Ngư đưa tay muốn cầm.

“Vù vù!”

“Á!” Trần Ngư bị đau, nhanh chóng rút tay lại. Trong khoảng khắc Trần Ngư chạm vào thanh kiếm đồng, này giờ vẫn nằm bất động trong hộp gỗ, thanh kiếm chợt chấn động. Lưỡi kiếm sắc bén đứng thẳng, xoẹt qua ngón tay của Trần Ngư, làm cô chảy máu. Đây là do Trần Ngư phản ứng nhanh, không thì ngón tay cô khó lòng giữ được.

Thanh kiếm này có ý đối địch với cô?? Trong đầu Trần Ngư bỗng nảy ra ý nghĩ này.

“Tiểu thư Trần Ngư, cô không sao chứ?” Diên Phi thấy Trần Ngư bị thương thì lo lắng hỏi.

“không sao, không cần thận bị chạm vào một chút.” Trần Ngư lắc đầu, nhìn thanh kiếm đồng, do dự không biết phải làm sao.

Thanh kiếm đồng này không cho cô đụng vào nó, vậy làm sao mà cầm nó chém đứt khóa xích hồn đây?

“Trần Thiên sư, cô không bị làm sao thật chứ?” Diên Phi nhìn thấy chỉ là Trần Ngư không cần thận bị thanh kiếm đồng quẹt vào làm bị thương, còn Hướng Nam nhìn thấy là thanh kiếm đồng bỗng nhiên tỏa ra sát khí màu đỏ, rõ ràng là thanh kiếm này khôngnguyện ý cho vị Thiên Sư trước mắt này chạm vào nó.

“không sao!” Trần Ngư lại lắc đầu lần nữa.

Đúng như lời Trần Ngư nói, sát khí màu đỏ phóng ra làm bị thương đầu ngón tay của Trần Ngư một chút rồi tan đi, không tạo bất cứ tổn thương nào cho Trần Ngư.

Sát khí không có cách nào làm tổn thương đối phương thì tại sao lại muốn tấn công đối phương, thật là mâu thuẫn, trong lòng Hướng Nam hiện lên chút khó hiểu.

Sắc ma nữ thấy Trần Ngư bỗng nhiên dừng lại, không lấy pháp khí ra nữa mà đứng gần một chỗ, tưởng là có chuyện gì xảy ra, đang định lên tiếng hỏi thì bị Hướng Nam dùng ánh mắt ngăn lại.

Trần Ngư đứng tại chỗ suy tư một hồi lâu, cuối cùng ánh mắt dời khỏi thanh kiếm đồng, cô quay người đi đến sau lưng Hướng Nam, đưa tay giữ lấy sợi dây xích khóa tay phải Hướng Nam, rồi nhìn Diên Phi nói “Trợ lý Diên, anh giúp tôi một việc đượckhông?”

“Tiểu thư Trần Ngư, cô cần giúp đỡ gì cứ nói.” Diên Phi ôm hộp gỗ đi đến.

“anh lấy thanh kiếm đồng ra.” Trần Ngư nói.

Diên Phi lấy thanh kiếm đồng ra, định đưa cho Trần Ngư.

Trần Ngư nhìn thanh kiếm trong tay Diên Phi không có chút gì khác thường. Mặc dù cô đã đoán từ trước là thanh kiếm này có ý đối địch nên mới tấn công cô, nhưng khi tận mắt xác nhận thì không nhận được mà trong lòng có chút buồn bực. Vì sao thanh kiếm này lại chán ghét cô như vậy, chẳng lẽ do hôm đó cô dùng la bàn đánh nó?

“anh cầm đi, không cần đưa cho tôi.”

“Vâng.” Mặc dù không hiểu lắm nhưng Diên Phi vẫn làm theo.

Trần Ngư đưa tay còn lại cầm đầu kia của khóa xích hồn, hai tay dùng sức kéo căng sợi dây xích ra, sau đó hỏi “Ở giữa hai tay tôi có một đoạn dây xích, anh có cảm giác được không?”

Diên Phi nhìn qua, chẳng thấy gì cả, càng không cảm giác được bất cứ thứ gì, thế là yên lặng lắc đầu.

“không nhìn thấy cũng không sao, chỉ cần anh biết vị trí của xích sắt là được.”

Ở giữa hai tay chính là đoạn xích sắt, vị trí không khó hình dung, Điền Phi gật đầu.

“Chút nữa tôi sẽ để anh chém, anh dùng thanh kiếm đồng này chém đứt sợi xích giữa hai ray tôi nha.”

“Được.” Điền Phi giơ tay lên, để thanh kiếm đồng ở vị trí trên cao giữa hai tay Trần Ngư.

Điền Phi không phải là Thiên Sư nên cậu ta không thể phát huy được năng lực vốn có của kiếm đồng, mà Trần Ngư lại không thể chạm vào thanh kiếm. Theo lý thuyết thì lúc này cô nên tìm một Thiên Sư khác để giúp đỡ nhưng sao Trần Ngư có thể trở mặt nhìn đồ cổ sắp vào tay mình lại rơi vào tay người khác được chứ!

Thế là Trần Ngư suy nghĩ thật lâu, nghĩ ra biện pháp vô cùng tuyệt diệu này. Nếu thực sự là thanh kiếm này có địch ý với cô, lúc cảm nhận được hơi thở của cô sẽ tự động tấn công, giống như là lúc này, vậy thì ...

“Chém!” Trần Ngư truyền linh lực của mình vào khóa xích hờn.

Điền Phi giơ tay chém xuống.

“Keng!” Chỉ cần chạm nhẹ một cái, sát khí màu đỏ chợt lóe lên, sợi xích sắt to bằng cổ tay trong nháy mắt bị chém rơi xuống đất.

“Thành công rồi!” Trần Ngư hưng phấn kêu to “Tôi biết sát khí của anh Ba là vô địch mà, ha ha ...”

Điền Phi cầm thanh kiếm đồng, kinh ngạc nhìn xuống mặt đất, mặc dù ở đó chẳng có gì, nhưng cú chém lúc này gặp lực cản để Điền Phi biết, ở đó chắc chắn có gì đó, chỉ là anh ta không nhìn thấy mà thôi.

Hướng Nam không ngờ rằng sợi dây xích đã khóa mình sáu trăm năm có thể bị chặt đứt như vậy, trong chốc lát, ánh mắt phức tạp và trong lòng chấn động vô cùng.

“Hướng Nam!” Sắc ma nữ kích động chạy đến ôm Hướng Nam.

“anh!” Tiểu Khang cũng chạy đến tham gia náo nhiệt.

“Tôi nói này, có thể để cho tôi chém nốt ba sợi xích còn lại, rồi mọi người giao đồ cổ cho tôi, sau đó các người hãy cùng nhau chúc mừng, được không?”

Sắc ma nữ lúng túng cười cười, đưa Tiểu Khang đi ra đứng bên cạnh, không làm ảnh hưởng đến Trần Ngư nữa.

Trần Ngư và Điền Phi tiếp tục phối hợp, dựa theo phương pháp lúc này, ba sợi khóa xích hờn còn lại dễ dàng được giải quyết nhanh gọn.

Khi toàn bộ khóa xích giam giữ hồn thể của mình sáu trăm năm, Hướng Nam còn chưa kịp cảm thụ không khí của tự do thì chợt nghe Trần Ngư nói “À, ... tôi còn phải về trường ôn tập tiếp đây, chiều nay còn có môn thi nữa, cậu kết toán hợp đồng cho tôi đi.”

Lời cảm kích của Hướng Nam vừa tới miệng, lại miễn cưỡng nuốt xuống, cậu ta nhìn chăm chú Trần Ngư, sau đó quay người đi vào góc tường nào đó.

Điền Phi đem thanh kiếm cất vào hộp gỗ, lúc ngẩng đầu lên thì chứng kiến một màn vô cùng thần kỳ.

rõ ràng là góc tường kia chẳng có thứ gì, vậy mà trong năm phút ngắn ngủi, đã xuất hiện mười mấy, hai mươi món đồ cổ lớn nhỏ.

Mấy thứ này ... ở đâu ra vậy?

“Chuyển ra hết chưa?” Điền Phi thấy Trần Ngư nhìn vào khoảng không hỏi.

“Ở đây hết rồi.” Hồn ma bình thường không thể đựng vào đồ vật thật, nhưng Hướng Nam không giống. Cậu ta là ma tu sáu trăm năm tu luyện, chỉ cần cậu ta nghĩ, cậu ta có thể dùng tay không lật đổ một chiếc xe buýt.

Phần mộ của Hướng Nam ngay ở bên dưới ngõ hẻm, ở một nơi rất rất sâu, sâu đến mức khi Đế Đô xây dựng hệ thống tàu điện ngầm, đào xuống dưới lòng đất cũng không thể phát hiện được. Nếu không phải

Hướng Nam tự mình đưa ra những món đồ cổ này, chắc chắn là chẳng có người bình thường nào có thể tìm ra chúng.

Trần Ngự thấy dưới đất chất đầy bình sứ, đồ ngọc thì mặt mày hớn hở, quay đầu nhìn Điền Phi nói “Trợ lý Điền, ở đây đều là đồ cổ sáu trăm năm, anh xem có thích món nào không thì chọn một cái đi.”

“A? Cho tôi?” Điền Phi nghi ngờ hỏi lại.

“Đúng vậy, nếu không nhờ sự giúp đỡ của anh thì tôi không thể dễ dàng chặt đứt xích khóa hờn được, nên tôi cho anh một món, cứ chọn thoải mái đi, đừng khách sáo!” Trần Ngự rộng rãi nói.

“Cái này ... quá quý rồi.” Điền Phi chột dạ nói, đồ cổ sáu trăm năm đó, vậy là bao nhiêu tiền chứ, cả cuộc đời bình nghiệp của cậu ta chắc cũng không kiếm được bằng.

“không sao đâu, chỗ này có nhiều mà.” Trần Ngự thấy Điền Phi chậm chạp không chọn, thế là tùy tiện chọn một chiếc bình sứ Thanh Hoa ở giữa đưa cho Điền Phi “Vậy cái này nha, cho anh cái này.”

==

Vì Trần Ngự còn về trường đại học tiếp tục thi nên tất cả đồ cổ Điền Phi đều cho lên xe chở về biệt thự nhà họ Lâu.

Khi Điền Phi đứng trước mặt Lâu Minh, tay trái cầm hộp đựng kiếm đồng, tay phải cầm bình sứ Thanh Hoa, vẻ mặt ngây ngốc. Lâu Minh thấy thế, hỏi “Cậu sao thế?”

“Tam thiếu.” Điền Phi lắp bắp “Tiểu thư Trần Ngự ... tặng đồ cổ cho tôi ...”

cô nhóc tham tiền đó mà lại rộng rãi như vậy? Lâu Minh hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn nói “cô ấy cho cậu thì cậu cầm đi.”

“Đồ cổ gì vậy, tôi xem một chút.” Mao đại sư là người yêu thích đồ cổ, tiến lại gần xem xét bình sứ Thanh Hoa mà Điền Phi đang cầm “Là bình sứ này hả? Nhìn nước men này chắc là phải có niên đại khoảng một ngàn năm rồi, mà sứ Thanh Hoa rất hiếm, món này có giá ít nhất là ba mươi triệu.”

Ba mươi triệu? Điền Phi buông tay.

Cũng may Hà Thất đứng bên nhanh tay lẹ mắt, trước khi bình sứ tiếp đất, kịp thời đỡ được, cả người toát mồ hôi lạnh, mắng “Cậu muốn chết à, ba mươi triệu đó!”

anh em, vừa rồi suýt nữa thì tôi ném đi ba mươi triệu, số tôi vẫn còn may quá.

Tác giả có lời muốn nói

Điền Phi ôm bình sứ trị giá ba mươi triệu về kí túc xá.

Nhóm trợ lý thấy việc chưa từng có này, từ đó việc cùng Trần Ngự ra ngoài trừ ma trở thành công việc vô cùng có giá trị.

48. Chương 44: Xương Người

Hôm nay là thứ sáu, Trần Ngự từ trường học về nhà, Trần Dương cũng từ cục cảnh sát về ăn cơm, thị trưởng Trần cũng không có hội nghị nào phải tham gia, thế là cả nhà họ Trần khó mà có dịp họp mặt đông đủ tất cả mọi người ăn cơm.

“Thì Thi à, con ăn nhiều một chút.” Mẹ Trần gấp thức ăn vào chén Trần Ngự “Con thì cũng đừng cố sức quá, đạt tiêu chuẩn là được rồi.”

“Bà sao lại dạy con như thế chứ, đi thi là phải thi cho thật tốt, thế nào gọi là đạt tiêu chuẩn là được.” Thị trưởng Trần không đồng ý “Đây là thái độ trung bình chủ nghĩa, không có tiến bộ.”

“Sao lại gọi là trung bình chủ nghĩa được, trường học không phải là chỉ yêu cầu sinh viên đạt tiêu chuẩn là được thôi sao?” Mẹ Trần trả lời.

“Đạt tiêu chuẩn là mức thấp nhất, nếu trong xã hội này ai cũng nghĩ như bà, khi làm việc cũng chỉ qua loa cho xong thì sao mà tiến bộ văn minh được chứ?” Thị trưởng Trần nói.

“Chỉ là một kì thi mà thôi mà sao lại liên quan đến sự phát triển của xã hội rồi?” Mẹ Trần không vui nói.

“Tôi nói đây là một thái độ ...”

Trần Ngự thấy cha mẹ đang hòa thuận lại vì việc thi cử của mình mà thành cãi nhau, vội vàng lên tiếng “Ba, ba yên tâm, con nhất định sẽ cố hết sức mà. Mẹ, mẹ cũng yên tâm, khi học cao trung con đứng nhất toàn trường đó, chỉ là một kì thi mà thôi, con không mệt đâu mà.”

“Tôi biết con gái tôi vốn thông minh mà.” Mẹ Trần cao hứng lại gấp thức ăn cho Trần Ngự.

“Ừ, thi cho tốt nha con.” Thị trưởng Trần cũng khích lệ.

Mặt ngoài Trần Ngự mỉm cười, trong lòng vô cùng ưu sầu: toán cao cấp có khả năng teo rồi.

Thị trưởng Trần quan tâm con gái xong thì đến lượt con trai “Trần Dương.”

“Dạ.”

“Mấy ngày trước có phải con bắt giữ một người tên Kỳ Trường Minh không?” Đột nhiên thị trưởng Trần hỏi.

Kỳ Trường Minh? Động tác ăn cơm của Trần Ngự ngừng lại, ngẩng đầu nhìn anh trai nhà mình.

Trần Dương cũng nhìn cô, nhưng dời đi rất nhanh, rồi trả lời ba Trần “Vâng, có một người như vậy, ba, ba biết ông ta à?”

“không biết.” Ba Trần lắc đầu “Chỉ là mấy hôm trước có người gọi điện cho ba nhờ vả, nói ông ta không cẩn thận đã xúc phạm với con.”

“Ông ta không xúc phạm con, con cũng không vì người khác xúc phạm con mà bắt người ta, con chỉ làm việc theo quy định thôi.” Trần Dương trả lời.

“Vậy thì tốt, cảnh sát phải có kỷ luật nghiêm minh, khi làm việc phải thận trọng, không để cho người khác có cơ nói xấu mình.” Tất nhiên là thị trưởng Trần không đồng ý sự nhờ vả của người kia, bằng không thông không chờ đến bây giờ mới hỏi Trần Dương. Chỉ do bất chợt ông nhớ ra nên muốn nhắc nhở con trai mà thôi.

“Vâng ạ.” Trần Dương gật nhẹ đầu.

Trần Ngự thấy anh trai không nói đến việc mình bị ‘sàm sỡ’, lén lút thở phào nhẹ nhõm. Vừa nãy, tim cô nhắc đến cổ họng, nếu hai vị ba mẹ đang có tâm tình ấy nấy với cô mà biết cô bị người khác sàm sỡ, chắc hẳn là sẽ làm ầm ĩ đến mức nào.

Ngoại trừ chút việc nhỏ này, bữa cơm tối trôi qua rất nhẹ nhàng, Trần Ngự ở dưới lầu xem TV với mẹ Trần một lát mới lên phòng.

Sau khi về phòng, Trần Ngự tắm rửa một cái, đang cầm máy sấy tóc thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ. Trần Ngự do dự một chút, tìm khăn lông quấn tóc lên rồi mới ra mở cửa.

“anh.” Trần Ngự thấy Trần Dương đứng ngoài cửa thì hơi ngạc nhiên kêu lên.

“anh vào ngồi một chút được không?” Trần Dương hỏi.

“A? Dương ... đương nhiên.” Trần Ngự vội vàng đứng sang bên nhường đường.

Trần Dương vào phòng, tiện tay đóng cửa phòng lại.

“anh, anh ngồi đi.” Đây là lần đầu tiên Trần Dương bước vào phòng cô, Trần Ngự hơi bối rối, không biết phải làm sao, chỉ nhớ đẩy chiếc ghế cạnh bàn học ra cho Trần Dương ngồi.

Tất nhiên là Trần Dương thấy được sự bối rối và không tự nhiên của Trần Ngự. Tính cách của anh có hơi ít nói, đối với em gái lưu lạc bên ngoài vất vả lắm mới tìm về được, đương nhiên là rất quan tâm, nhưng không biết làm thế nào để thể hiện ra.

Khi Trần Ngự vừa về nhà, mặc dù cố gắng thể hiện sự ngoan ngoãn, lạc quan, nhưng trong mắt đôi khi vẫn toát lên vẻ xa lạ và không tự nhiên, cả nhà họ Trần đều nhận ra. Lúc đó, mọi người đã thảo luận, cuối cùng quyết định khi sống chung với Trần Ngự không được thể hiện sự nhiệt tình và quan tâm một cách quá mức, mọi người muốn để cho cô có thời gian thoải mái, nhẹ nhàng, từ từ thích ứng với gia đình.

Phương pháp này rất thành công, mặc dù ngoài mẹ Trần ra, ba Trần và anh đều ít giao lưu với Trần Ngự nhưng có thể thấy là Trần Ngự rất nhanh chóng thích ứng với nơi này.

Cũng vì anh và Trần Ngự ít khi tiếp xúc, giao lưu nên với việc anh đột nhiên xuất hiện trong phòng cô mới khiến Trần Ngự cảm thấy kinh ngạc và lo lắng. Nhưng có mấy lời, Trần Dương vẫn phải nói.

“Sáng mai Kỳ Trường Minh sẽ được thả ra.” Trần Dương nói.

“A, vâng.” Trần Ngự ngồi ở mép giường, gật đầu thể hiện mình đã biết.

“anh đã điều tra thân phận của ông ta.” Đối với người đã ‘sàm sỡ’ em gái mình, tất nhiên là Trần Dương phải điều tra kỹ càng. Nhưng sau khi điều tra, Trần Dương lại cảm thấy, với thân phận của ông ta không có khả năng sẽ ‘sàm sỡ’ Trần Ngự “Ông ta là thầy phong thủy.”

“Vâng ... thật sao?” Trần Ngự hơi chột dạ.

“Ngày hôm sau khi ông ta bị tạm giữ, ít nhất là có năm người với các thân phận khác nhau gọi điện đến cục cảnh sát để tạo áp lực muốn bọn anh phải thả ông ta ra ngoài.” Nếu không phải bối cảnh Trần Dương cũng coi như là con ông cháu cha, thì Kỳ Trường Minh không thể bị tạm giữ đến bây giờ.

“Tạo áp lực?” Trần Ngự dừng một chút, sau đó dường như đã hiểu vấn đề, lo lắng hỏi “Bọn họ có làm khó anh không?”

Trần Dương không ngờ phản ứng đầu tiên của Trần Ngự là quan tâm đến anh, ánh mắt trong khoảng khắc ôn hòa hơn nhiều, trấn an nói “không đâu, người nhà chúng ta không dễ dàng bị bắt nạt như thế.”

“Vậy thì tốt rồi.” Trần Ngự yên lòng.

Trần Dương thấy Trần Ngự như vậy thì càng thêm khẳng định suy đoán của mình, anh hỏi thẳng “Thực ra Kỳ Trường Minh không sàm sỡ em, đúng không?”

“Em ...” Thái độ chột dạ của Trần Ngự đã bán đứng cô, Trần Dương không cần câu trả lời của cô nữa.

“Có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì không?” Trần Dương nhìn em gái nhà mình, anh muốn biết chân tướng, đây cũng là nguyên nhân mà anh cố ý về nhà tối nay.

“Em ... em ...” Trần Ngự có thể cảm nhận được sự quan tâm của anh trai với mình, nhưng chuyện này muốn cô nói làm sao? Chẳng lẽ muốn nói khi cô đang ngồi thi thì bỗng nhiên Kỳ Trường Minh ám hại cô. Sau đó, cô không nhịn được mà chạy đi tìm ông ta tính sổ, vừa vặn trông thấy ông ta cùng một con ác ma đánh nhau. Thế là cô ở bên cạnh giúp ác ma một phen, thừa cơ hội đánh ông ta mấy lần.

Lời này còn khó tin hơn lời nói dối lúc đó nữa là.

Với lại, người nào lại giúp ác ma, nghe qua giống như cô không phải là người tốt í, hu hu ...

Trần Dương thấy hai mắt em gái mình đảo qua đảo lại, vẻ mặt căng thẳng, ấp úng lúc lâu, mặt nghẹn đến đỏ bừng mà còn chưa rặn được câu nào, bỗng nhiên cảm thấy có chút bất lực.

không muốn nói là vì không tin tưởng anh rồi.

“không muốn nói thì đừng nói.” Mặc dù Trần Dương muốn biết chân tướng, nhưng anh càng không muốn làm Trần Ngự khó xử.

“Được ạ?” Nghe Trần Dương nói, ngược lại Trần Ngự không dám tin tưởng.

“Vậy em sẽ nói thật cho anh biết không?” Trần Dương hỏi.

Về mặt Trần Ngự phức tạp, im lặng, trong lòng thì hò hét: không phải là em không muốn nói, càng nói thì anh càng cảm thấy là em nói bậy a ...

Quả nhiên ...

“không nói cũng được, nhưng nhất định là em phải trả lời anh mấy vấn đề.” Trần Dương còn nói thêm.

“Vấn đề gì?” Trần Ngự ngắc đầu.

“Kỳ Trường Minh ...” Trần Dương chăm chú nhìn vào mắt Trần Ngự “Chuyện của em và ông ta là do em gây ra hay ông ta gây ra trước.”

“Đương nhiên là ông ta, ngay cả ông ta là ai em cũng không biết, nếu không phải ông ta trêu chọc em trước, em mới không thèm quan tâm ông ta, với lại gần đây em còn đang bận rộn ôn thi ý chứ.” Nghĩ đến môn thi toán cao cấp của mình, Trần Ngự vẫn còn cảm thấy tức giận.

“Vậy em ... có bị thương ở đâu không?” Trần Dương chỉ sợ Trần Ngự chịu thiệt mà không dám nói với người nhà.

“Dạ, không ạ.” Trần Ngự lắc đầu.

“Ừ, anh biết rồi.” Trần Dương đã nhận được câu trả lời, từ trên ghế đứng lên “Em nghỉ ngơi sớm đi.”

“anh ...” Trần Ngự hơi ngạc nhiên, gọi Trần Dương, dưới ánh mắt nghi ngờ của anh, hạ giọng “anh chỉ hỏi mấy vấn đề này thôi sao?”

“Vậy là được rồi.” Trần Dương nói “anh chỉ cần biết, em không bị thương, đồng thời việc này không phải do em gây ra trước. Chỉ cần không phải là em gây chuyện trước, vậy là anh không bắt lỗi người.”

Làm anh trai, mặc kệ Trần Ngự gặp phải bất cứ chuyện gì, cho dù là Trần Ngự làm sai, anh cũng sẽ che chở cho cô. Nhưng là một cảnh sát, Trần Dương không thể lạm dụng chức vụ của mình. Nên anh chỉ cần biết trong chuyện này ai là người gây sự trước, chỉ cần không phải là Trần Ngự gây chuyện trước, coi như là anh không bắt lỗi người. Còn nguyên nhân cụ thể là gì, chính Kỳ Trường Minh cũng không nói ra, điều này cho thấy điều ông ta làm có khả năng còn nghiêm trọng hơn cả hành vi ‘sàm sỡ’ nữa.

“Em ngủ sớm một chút đi!” Trần Dương cười cười, mở cửa phòng đi ra.

Trần Ngự ngơ ngác đứng yên một chỗ, đột nhiên cảm giác cô có chút không đúng, trong lòng có chút căng ra lại hơi ê ẩm, đây là làm sao vậy?

==

Mười hai giờ đêm.

Như thường lệ, Trần Ngự đợi trong phòng anh trai mình tắt đèn được một giờ, xác nhận Trần Dương đã ngủ say mới nhảy cửa sổ chạy ra ngoài.

Khi Trần Ngự đến biệt thự nhỏ nhà họ Lâu, Lâu Minh đã ngồi chờ trong phòng khách, trên bàn trà đang bày các món đồ cổ mà Diên Phi đã đem về sáng nay. Nguyên một bàn lớn bày la liệt luôn.

“anh Ba, sao anh lại để hết trên bàn vậy?” Lúc ban ngày, vì vội trở về trường đi thi, Trần Ngự cũng chưa nhìn ngắm kỹ chiến lợi phẩm của mình.

“Vì anh biết em muốn nhìn mà.” Lâu Minh thấy Trần Ngự vừa đến đã vội vàng chạy đến bên bàn để đồ cổ, nhìn không được cười một tiếng.

“Hắc hắc ...” Trần Ngự ngây ngô cười hai tiếng, rồi liếc nhìn bàn để đồ cổ hỏi “Lúc ban ngày chưa xem kỹ, chỗ này phần lớn đều là đồ ngọc à, không biết là giá trị bao nhiêu nữa đây.”

Lâu Minh đang mỉm cười, sắc mặt bỗng trở nên kỳ quái.

“Nhưng mà là đồ cổ sáu trăm năm đó, lúc đó không đáng bao nhiêu tiền nhưng bây giờ chắc chắn là đáng giá.” Trần Ngự tự tin nói.

Về mặt của Lâu Minh càng thêm kỳ quái.

“anh Ba.” Trần Ngự cầm một cái ngọc bội có khắc hình rồng bay, đưa ra trước ánh đèn soi soi “Cái ngọc bội này đẹp ghê.”

“Ừ.” Ngọc bội chạm trổ tinh xảo, màu sắc trong suốt, đúng là rất đẹp.

“anh Ba, anh có quen người nào mua bán đồ cổ không? Chúng ta đem bán mấy thứ này sau đó lấy tiền chia đôi.” Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Em nghe nói bán đấu giá được nhiều tiền hơn, hay là chúng ta mang đi bán đấu giá đi.”

Lâu Minh nhìn ánh mắt lóe sáng của Trần Ngự, do dự một chút rồi nói “Chỉ sợ là không được đâu.”

“không được sao?” Trần Ngự nghĩ là Lâu Minh không biết cách tổ chức bán đấu giá, vậy là nghĩ nghĩ rồi nói thêm “không đấu giá cũng không sao, nhiều đồ cổ như vậy mang đến mấy tiệm mua bán đồ cổ cũng được. Rẻ hơn một chút cũng được. Hi hi, không biết chừng này thì bán được bao nhiêu tiền ta, em nghe nói là đồ cổ rất mắc tiền đó.”

“Thì Thi à.” Lâu Minh cảm thấy đang lúc Trần Ngự không quá mức hưng phấn thì anh vẫn nên nói đúng tình hình thực tế vẫn hơn.

“Vâng?” Trần Ngự bỏ ngọc bội xuống, cầm một bình sứ màu sắc sặc sỡ lên.

“Những món đồ cổ này không đáng bao nhiêu tiền đâu.” Rốt cuộc Lâu Minh cũng nói ra được.

“Cái gì?” Trần Ngự sững sốt chớp chớp mắt, trong đôi mắt to tròn đen nháy lộ vẻ không tin “không đáng tiền?”

“Ừ.” Lâu Minh có chút không đành lòng gạt đầu.

Trần Ngự ôm bình ngọc màu sắc sặc sỡ trong lòng, đi đến ngồi đối diện với Lâu Minh.

“Những món đồ cổ này chủ yếu là đồ ngọc, chỉ có ba món đồ sứ, trong đó có một bình sứ Thanh Hoa, em đã đưa cho Điền Phi, đúng không?” Lâu Minh nói.

Trần Ngự vẫn chưa hiểu rõ, gạt nhẹ đầu.

“Lúc chiều, khi Điền Phi mang đồ cổ về, Mao đại sư cũng đúng lúc ở đây, ông ấy cũng là một người có nghề trong lĩnh vực này cho nên đã thuận tiện đánh giá mấy món này.” Lâu Minh dùng giọng nói bình thản giải thích “Mao đại sư nói, những món đồ ngọc này đều là ngọc tốt, nhưng mà ...”

“Nhưng sao ạ?” Trần Ngự nôn nóng hỏi.

“Nhưng trong đó không có linh khí, ngọc nếu không có linh khí thì đều là ngọc chết, ngọc chết thì không có giá trị.” Lâu Minh nói xong, cẩn thận quan sát vẻ mặt của Trần Ngự.

Trần Ngự ngơ ngác nhìn mấy món đồ ngọc tinh xảo, đẹp đẽ trên bàn, đúng là mấy món đồ ngọc này không có linh khí, nhưng người thường cũng có thể nhìn thấy linh khí sao?

“Người thường không phải là không nhìn thấy linh khí sao? Đồ cổ không phải là chỉ cần có niên đại xa xưa là được hay sao?” Trần Ngự hỏi vấn đề mình đang nghi ngờ.

Lâu Minh lắc đầu.

“Vây ... vậy ...” Vẻ mặt Trần Ngự tuyệt vọng “Mấy thứ này không đáng một chút tiền nào sao?”

“Cũng không hẳn.” Lâu Minh nói “Mặc dù Mao đại sư nói mấy món này đều là ngọc chết nhưng rất thích hợp làm bùa hộ mạng.”

“Nhưng mà em không có năng khiếu làm bùa hộ mạng, em học thuật pháp chủ yếu là trừ ma không à, ngay cả bùa bình an em vẽ cũng không hiệu quả bằng những Thiên Sư khác, kể cả khi tu vi của em có cao đi nữa thì cũng vậy.” Trần Ngự tủi thân nói.

Bởi vì bản thân cô với việc học thuật pháp cũng mang tính đặc biệt, Trần Ngự muốn làm lại mấy ngọc bội này thành bùa hộ mạng cũng không có khả năng. Mười mấy món đồ ngọc vậy mà lại không đáng giá một đồng?

Lâu Minh thấy Trần Ngự đã muốn khóc, thì nhịn không được an ủi “Em đừng lo, để anh hỏi Mao đại sư, ông ấy nói mấy ngọc bội này thích hợp làm bùa hộ mạng thì nhờ đâu ông ấy muốn mua nó thì sao.”

“Mao đại sư sẽ mua mấy món này sao?” Trần Ngự đáng thương nói.

“sẽ!” Lâu Minh an ủi “Buổi chiều nay anh thấy ông ấy cũng có vẻ muốn có mấy món này nhưng anh muốn hỏi lại em rồi mới trả lời ông ấy.”

Là người luôn có tính logic cẩn thận, Lâu Minh không phát hiện câu nói của mình trước sau mâu thuẫn.

“Vậy anh bán cho ông ấy đi, bán được bao nhiêu thì được bấy nhiêu.” Trần Ngự buồn rầu nói, ít nhất cũng thu được chút tiền.

“Được rồi.” Lâu Minh thấy Trần Ngự đã bình tĩnh lại, thì thở phào nhẹ nhõm. Thực là gặp ma mà, sao anh lại hồi hộp như vậy chứ.

Tâm trạng Trần Ngự tốt hơn một chút, sờ bình sứ trong lòng nói “Vậy bình sứ thì sao? Bình sứ cũng không đáng tiền ạ?”

“Chất lượng mấy bình sứ này không tốt lắm, mặc dù có niên đại khá lâu nhưng cũng không mắc tiền lắm, khoảng chừng hai đến ba triệu.” Lâu Minh nói.

“Bao nhiêu?” Trần Ngự kích động.

“Khoảng ba triệu?” Lâu Minh yên lặng bỏ bớt chữ ‘hai’ đi.

“Ba triệu một món?” Trần Ngự hỏi lại lần nữa.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu.

“một món là ba triệu, hai món là sáu triệu, trợ lý Điền cũng có một cái, cộng thêm mấy món ngọc bội nữa là hơn chín triệu.” Trần Ngự tính toán xong thì vô cùng vui vẻ “Cũng không lỗ lắm, chín triệu lận đó.”

“Điền Phi cầm là bình sứ Thanh Hoa.” Ánh mắt Lâu Minh phức tạp, nhắc nhở.

“Sứ Thanh Hoa? Sứ Thanh Hoa thì sao?” Trần Ngự nhớ lại, lúc đó có ba món đồ sứ, hai món là có màu sắc sắc sỡ, chỉ có một món là có màu xanh đơn giản. Lúc đó Trần Ngự nghĩ là đàn ông chắc là không thích mấy món đồ sắc sỡ nên mới tiện tay đưa bình sứ màu xanh cho Điền Phi.

Lâu Minh nhìn vẻ mặt của Trần Ngự thì biết cô không biết cái gì gọi là sứ Thanh Hoa, anh cũng không muốn giải thích rõ ràng, chỉ là không có chút đành lòng nói “Sứ Thanh Hoa là đồ sứ đáng giá nhất.”

“Có giá trị hơn so với hai món này?” Trần Ngự hiểu rõ.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu.

“Nó đáng giá bao nhiêu tiền? Bốn triệu? Năm triệu?” Trần Ngự tò mò.

Lâu Minh từ từ giơ ba ngón tay lên “Ba mươi triệu!”

Trần Ngự chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt, mãi một lúc sau mới hỏi lại “Ba mươi triệu?”

Lâu Minh vừa gật đầu vừa chú ý phản ứng của Trần Ngự.

“một cái bằng mười cái?” Trần Ngự run rẩy chỉ vào cái bình sứ đang trong lòng mình.

Lâu Minh cẩn thận gật đầu.

Đầu tiên, Trần Ngự cúi đầu trầm tư, sau đó thì đứng lên, đi đến trên bàn, đặt bình sứ lên. Sau đó yên lặng nhìn một bàn để đầy đồ cổ, mới mềm nhũn chân mà ngã ngồi xuống.

“Thi Thi.” Lâu Minh giật nảy mình, vội vàng đem người từ dưới đất ôm lên.

“anh Ba.” Về mặt Trần Ngự là ‘chết không còn gì lý tưởng’ “Tạm thời anh đừng để trợ lý Điền xuất hiện trước mặt em, em sợ em không chịu được ...”

Phụt ...

Lâu Minh thực sự không nhịn được nữa, ôm Trần Ngự ngồi xổm trên mặt đất, cười run cả người.

cô nhóc này sao lại dễ thương như vậy chứ. rõ ràng là cô nhóc mê tiền, ba mươi triệu chấp tay dâng lên cho người khác, khi biết rõ chân tướng cũng không nghĩ cách lấy trở về mà chỉ muốn người ta không xuất hiện trước mặt mình.

“Được rồi, đừng khó chịu, một nửa của anh đều cho em.” Lâu Minh an ủi.

“anh Ba, vẫn là anh tốt với em nhất.” Trần Ngự đau lòng ôm eo Lâu Minh, cô cảm thấy đau lòng muốn chết.

Ba mươi triệu lận đó, thật là nhiều tiền, hu hu hu ...

==

Ngày hôm sau, sau khi bị tạm giữ ba ngày, trên mặt vẫn chưa hết sưng, Kỳ Trường Minh từ cục cảnh sát đi ra ngoài.

“Kỳ đại sư.” một người đàn ông mặc đồ vest đen đã lái xe đến cổng chờ nửa giờ, thấy Kỳ Trường Minh đi tới, lập tức chạy đến mở cửa xe giúp ông ta.

Kỳ Trường Minh ngồi vào xe, xuyên qua cửa kính nhìn cổng chính của cục cảnh sát, sắc mặt thâm trầm thật đáng sợ. Trải qua ba ngày vừa rồi là nỗi sỉ nhục cả đời này của ông ta, chỉ cần vừa nghĩ đến Trần Ngự là Kỳ Trường Minh hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Kỳ đại sư, tôi chở ngài đi ăn một chút trước đã.” Người đàn ông vừa khởi động xe vừa nói.

“không cần, đưa tôi ra biệt thự ở ngoại ô.” Kỳ Trường Minh nói.

“Vâng.” Người đàn ông lái xe đi về hướng ngoại ô.

Sau một tiếng, xe dừng trước một tòa biệt thự, Kỳ Trường Minh đẩy cửa xe bước xuống.

Người đàn ông lấy một tập tài liệu từ ghế phụ đưa cho Kỳ Trường Minh, nói “Kỳ đại sư, đây là tài liệu ông chủ tôi đưa cho ngài, ông ấy nói, thân phận của đối phương tương đối đặc biệt, ngài suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định.”

Kỳ Trường Minh nhận tập tài liệu, không để ý đến người đàn ông, quay người đi vào biệt thự.

Sau khi Kỳ Trường Minh vào nhà, đi thẳng đến tầng hầm của biệt thự. Trong không gian kín mít đó, Kỳ Trường Minh thiết kế thành một pháp đàn rất lớn. trên sàn nhà là hình vẽ âm dương bát quái vô cùng lớn, bốn phía treo đầy cờ vàng và bùa chú, ở chính giữa pháp đàn là nơi thờ cúng một đoạn xương.

Đàn: nơi tế lễ thời cổ. Pháp đàn: nơi cúng tế, làm phép

Đó là một đoạn xương sườn của con người, xung quanh còn lẫn vẩn một luồng hơi thở âm trầm mà khủng khiếp, Kỳ Trường Minh đi tới, đem hai mảnh vỡ của bài vị để bên cạnh đoạn xương.

Bài vị bằng gỗ này được chế tạo chỉ là vật trung gian dùng để gọi Ma Vương mà thôi, còn nơi chân chính trú ngụ của Ma Vương chính là khúc xương người đang tiết ra oán khí cực lớn này. Chỉ cần xương người còn, cho dù bài vị có bị vỡ nát bao nhiêu lần thì cũng không ảnh hưởng đến Ma Vương.

Sắc mặt Kỳ Trường Minh âm trầm mở tập tài liệu trong tay ra, nhìn một lát.

“Con gái thị trưởng Đế Đô, ra là thế mới có thể giữ ta ở trong đó.” Kỳ Trường Minh cười lạnh “Con gái thị trưởng thì sao chứ, ta muốn giết mày thì ai có thể ngăn cản được ta.”

Kỳ Trường Minh tùy ý ném tập tài liệu trong tay làm giấy bay lả tả trên mặt đất. Kỳ Trường Minh nhìn đoạn xương người trên bàn, nói “Ma Vương, lâu lắm rồi mày chưa ăn gì đúng không, chắc là đói lắm rồi. Ráng đợi đến đêm sẽ là thời điểm tốt nhất ta có thể cho mày ăn no. Linh hồn của Thiên Sư ngon lành hơn nhiều so với ác ma đó.”

Ma Vương hình như hiểu được lời của Kỳ Trường Minh, âm khí đang vờn quanh trên đoạn xương bỗng nhiên trở nên nồng đậm hơn nhiều. Xương trắng rung động nhẹ nhẹ, đập vào bàn vang lên tiếng kèn kẹt.

“Rất đói phải không, đừng nóng vội, tối hôm nay ta sẽ không hạn chế mỳ. Mỳ muốn ăn thế nào thì ăn.” Kỳ Trường Minh nhẹ vuốt lên đoạn xương trắng.

một luồng khí âm phát qua, cờ vàng bốn phía phấp phàn nhẹ lay động.

Tác giả có lời muốn nói:

Mao đại sư: Tôi có nói là muốn mua đâu.

Tam thiếu: Mua hay không mua? (Diễn Phi ôm bình sứ Thanh Hoa giả bộ muốn quăng xuống đất).

Mao đại sư: Mua! (Cha mẹ tôi ơi, bình sứ Thanh Hoa tốt thế này rất hiếm có đó.)

49. Chương 45: Ma Vương

Vì hôm qua nhận được tin đả kích vô cùng lớn, trong thời gian ngắn, Trần Ngự không thèm đến nhà anh Ba, chỉ cần vừa đến gần nhà anh Ba là cô lại nghĩ đến trợ lý Điền, chỉ cần vừa nghĩ đến trợ lý Điền cô lại nghĩ đến sứ Thanh Hoa, chỉ cần nghĩ đến sứ Thanh Hoa, cô sẽ nghĩ đến ba mươi triệu.

Ba mươi triệu đó a!!!

Trần Ngự đau lòng, cả đêm đều ngủ không ngon.

“Mệt thì lại đi ngủ đi con.” Mẹ Trần thấy con gái ngồi trên ghế sofa ngáp dài, nhin không được nói.

“Mặc dù ba hi vọng con thi tốt nhưng cũng không thể ôn bài quá khuya được.” Hiển nhiên là thị trưởng Trần hiểu lầm con gái vì một câu nói của mình vào tối qua mà thức đêm đọc sách.

Nghe thấy Trần Ngự tối qua ngủ không ngon, đang ngồi một bên xem điện thoại di động Trần Dương chợt ngẩng đầu lên, anh nhìn thoáng qua gương mặt mệt mỏi của Trần Ngự, nhíu mày lại, hơi tự trách mình.

Chẳng lẽ hôm qua anh nói quá nặng lời?!

“Ngủ không ngon thì lại ngủ thêm đi con.” Mẹ Trần lại nói.

“Vừa mới ăn cơm xong mà mẹ, con ngủ không được. Con xem TV một lát, tám rưỡi sẽ lên ngủ.” Trần Ngự nói.

“Ừ, cũng đúng. Ăn cơm xong đi ngủ ngay sẽ béo bụng mà lại không tốt cho dạ dày.” Mẹ Trần nghĩ nghĩ rồi không ép con gái lên ngủ nữa.

Lúc này trên TV đang phát một đoạn clip quảng cáo du lịch, đó là một khu du lịch tại một hòn đảo cận nhiệt đới, cát trắng biển xanh nhìn vô cùng tươi mát.

Mắt mẹ Trần sáng lên, quay đầu hỏi Trần Ngự “Thì Thì, con đã đi biển bao giờ chưa?”

“Chưa ạ.” Trần Ngự lắc đầu.

“Vậy khi nào thì xong, mẹ dẫn con đi du lịch nước ngoài, được không?” Mẹ Trần chỉ vào TV “Con thấy ở đây được không?”

Trần Ngự nhìn lên màn hình TV, cũng bị mặt biển sáng lấp lánh hấp dẫn, nhưng cô nghĩ đến việc đang định dành thời gian nghỉ đông để thăng cấp tài khoản lên cấp A, thế là lắc đầu từ chối “Con không đi đâu.”

“Tại sao?” Mẹ Trần có chút mất mát.

Cha con họ Trần cũng kinh ngạc, chẳng lẽ Thì Thì vẫn chưa dung nhập hoàn toàn vào gia đình, ngay cả đi du lịch cùng cả nhà cũng không muốn đi?

“Khẩu ngữ của con chưa tốt lắm, chờ con luyện tập thêm chúng ta hãy đi được không mẹ?” Trần Ngự tìm có

Khẩu ngữ: văn nói, ngôn ngữ, mình nghĩ là cách phát âm tiếng nước ngoài.

“Ừ, ừ, khi nào con muốn đi thì nói với mẹ, mẹ đi cùng con.” Mẹ Trần nghe con gái nói vậy thì lập tức đồng ý.

Cha con họ Trần nghe lý do này thì cũng thả lỏng. Thì ra là sợ khẩu ngữ của mình không tốt, đúng vậy, mặc dù từ trước đến giờ Thi Thi không nói nhưng lòng tự ái của con bé rất cao đó.

Cứ thế, chủ đề đi du lịch đã được lướt qua, Trần Dương tiếp tục cúi đầu nhìn điện thoại di động nhắn tin, thị trưởng Trần tiếp tục cầm máy tính bảng xem tin tức, mẹ Trần và Trần Ngự ngồi ghế sofa xem TV. Mặc dù mọi người làm những việc khác nhau nhưng không khí trong gia đình vô cùng hài hòa.

Mà hoàn toàn khác với không khí hài hòa này chính là trong hầm ngầm biệt thự của Kỳ Trường Minh ở ngoại thành Đế Đô, Kỳ Trường Minh mặc áo dài đạo sĩ, khoan chân ngồi giữa hình bát quái âm Dương trong pháp đàn.

Trong không gian kín mít của hầm ngầm không có gió nhưng ánh nến mờ ảo vẫn bị lay động chập chờn, cờ vàng bốn phía cũng bị lay động bay phấp phới.

Trước mặt Kỳ Trường Minh là một bàn thờ bên trên để một đoạn xương người trắng hếu đang tỏa ra âm khí nồng đậm, theo lời đọc lầm bầm thần chú của Kỳ Trường Minh bắt đầu rung động lên.

Lúc đầu chỉ là sự rung động nho nhỏ, tiếp đó là sự giao động liên tục với biên độ nhỏ, cuối cùng làm cho cả bàn thờ cũng phải chấn động theo.

“Cạch cạch cạch”, tiếng xương cốt va chạm vào bàn thờ vang lên trong không gian âm u dưới tầng hầm càng làm cho cảnh vật trở nên đáng sợ hơn.

“U u u ...”

Nguồn âm khí từ đoạn xương trắng ừ ừ tỏa ra, từ từ ngưng tụ thành một vòng xoáy khí màu đen rồi lập tức hóa thành một bóng người mang theo từng trau trên trán, Ma Vương với đôi mắt đỏ ngầu, lạnh lẽo nhìn thẳng phía trước.

“đi giết cô ta, cắn nuốt linh hồn cô ta để cô ta vĩnh viễn không thể siêu sinh.” Kỳ Trường Minh ra lệnh.

Kỳ Trường Minh vừa dứt lời, Ma Vương một lần nữa hóa thành khí đen, từ lòng đất xuyên qua biệt thự, bay lên bầu trời che khuất ánh trăng sáng, sau đó dùng vận tốc mà người thường không thể tưởng tượng được bay thẳng về trung tâm Đế Đô.

Mà lúc này, trong nhà họ Trần, Trần Ngự đang ăn khoai tây chiên, xem TV, cho đến khi Ma Vương đến gần khu tập thể, cô mới nhận ra có điều gì đó không đúng.

Tốc độ nhanh thật!

Trong nháy mắt cảm giác được sát khí, Trần Ngự cũng không kịp suy nghĩ gì nữa, điều duy nhất cô có thể làm chính là trước khi Ma Vương tìm đến đây cô phải nhanh chóng ra khỏi nhà, không thể liên lụy đến người nhà cô được.

“Con có việc phải ra ngoài một chút.” không quan tâm mọi người có nghe rõ không, Trần Ngự vọt đứng lên chạy ngay ra ngoài.

Luồng sát khí này đến quá nhanh, ngay cả thời gian chạy lên lầu lấy bùa chú cô cũng không có thời gian.

“Con đi đâu vậy?” Mẹ Trần còn chưa kịp định thần thì Trần Ngự đã xô cửa chạy ra ngoài.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Về mặt thị trưởng Trần vô cùng nghi hoặc hỏi.

“Tôi không biết, bỗng nhiên con nói là có việc.” Mẹ Trần lo lắng “Đứa trẻ này, còn chẳng kịp mặc áo khoác nữa, cứ vậy mà chạy ra ngoài rồi, ngoài trời lạnh lắm đó.”

“Trần Dương, con ra ngoài xem một chút.” Thị trưởng Trần nói với con trai.

Khi Trần Ngự ra khỏi nhà, Trần Dương đã đứng lên, anh vẫn cảm thấy vẻ mặt của Trần Ngự lúc này hơi bất thường. anh nhìn ba mẹ Trần gật đầu, đi đến trước cửa cầm áo lông của em gái rồi đuổi theo ra ngoài.

Nhưng đến khi Trần Dương ra đến ngoài cửa thì đã không còn thấy bóng dáng Trần Ngự đâu nữa.

Trần Dương nhúm mày lại, đứng ở cổng nhìn xung quanh một chút, có lẽ do trực giác của người cảnh sát, anh chọn đúng hướng Trần Ngư đã đi, quay người chạy theo.

“A!” một tiếng kêu đau đớn vang lên.

“Thi Thi?” Tiếng hét đau đớn vang lên ngăn ngui nhưng cũng đủ làm Trần Dương giật mình. âm thanh này là của Thi Thi, khi ở trường cảnh sát anh đã được trải qua huấn luyện kỹ năng này, không thể nghe nhầm, giọng hét đó là của em gái nhà mình.

Mắt Trần Dương trầm xuống, sải bước dài chạy về phía trước, càng chạy anh càng kinh ngạc, hướng này, qua một chút nữa là đến biệt thự nhỏ của Lưu Tam thiếu, chẳng lẽ Thi Thi chọc giận đến cảnh vệ của Lưu Tam thiếu.

Trần Dương càng nghĩ càng lo lắng, dưới chân chạy càng nhanh, cuối cùng anh nhìn thấy phía trước Trần Ngư đang ra sức chạy.

anh đang định lên tiếng kêu Trần Ngư dừng lại, còn chưa kịp kêu lên thì chứng kiến một cảnh làm anh nhìn muốn rách cả mí mắt.

anh chỉ thấy dáng người nhỏ nhỏ của Trần Ngư đang chạy phía trước dường như bị một chiếc ô tô phóng tốc độ cao đụng vào, cả người đột ngột từ dưới đất bay lên rồi nhanh như chớp bị quăng qua một khoảng không gian rất dài, bịch một cái ngã xuống đập vào hàng rào tường gạch bên cạnh.

“A!” Khi bay trên không trung, Trần Ngư đã điều chỉnh tư thế để khi ngã xuống vách tường là lưng đập xuống, nhưng xung lực to lớn vẫn làm cô đau đớn mà hét lên.

“Thi Thi!” Trần Dương cảm thấy máu trong người mình như đông cứng lại, anh vút áo lông cầm trong tay xuống, nhanh chóng chạy nhanh về hướng Trần Ngư.

“anh dừng đến đây!” Trần Ngư nghe giọng nói Trần Dương gọi cô, phất hiện anh trai nhà mình đã đuổi theo đến đây từ lúc nào, lập tức sắc mặt càng thêm khó coi.

Ma Vương căn bản là không cho Trần Ngư cơ hội thở lấy hơi, không đợi Trần Ngư từ dưới đất bò lên, một quyền lại đi qua.

“Lên!” Tay phải Trần Ngư chỉ lên trời, một cái la bàn đang xoay tít bỗng nhiên từ sau lưng Ma Vương bay tới, mạnh mẽ đâm vào cánh tay của Ma Vương đang hướng về Trần Ngư.

Ma Vương bị đau, liền đổi hướng đánh nhau với la bàn.

Kia là ... la bàn mà ông Ngô đã đưa cho Thi Thi? Nhìn la bàn bỗng nhiên xuất hiện, Trần Dương nhận ra ngay, khi Trần Ngư rời khỏi thôn Đại Mộc, ông lão nuôi dưỡng Thi Thi đã đưa cho con bé, Thi Thi rất thích, mỗi lần đến trường đều mang theo, như hình với bóng.

Nhưng một cái la bàn bình thường sao lại bay trong không trung? Còn Thi Thi, con bé đang chiến đấu với thứ gì vậy?

Lúc Trần Ngư vừa từ trong nhà chạy ra thì gọi ngay la bàn, mãi đến bây giờ la bàn mới từ trong nhà bay tới, có sự trợ giúp của la bàn, Trần Ngư mới có cơ hội thở dốc.

Nhưng chỉ có la bàn mà không có bùa chú, Trần Ngư chiến đấu chỉ phí sức mà thôi.

“Dừng để ý đến vật kia, giết Thiên Sư này đi.” Kỳ Trường Minh ra lệnh.

Ma Vương gầm lên một tiếng, nghe lời lại quay đầu tấn công Trần Ngư. Trần Ngư biến sắc, tiếp tục chạy về phía trước.

Trần Dương thấy Trần Ngư tiếp tục chạy về phía trước thì lo lắng chạy theo sau, lúc này anh cũng chẳng quan tâm là Trần Ngư sẽ chạy vào khu vực cấm của khu tập thể mà chỉ lo lắng cho sự an toàn của Trần Ngư.

“A!”

một đường chạy thẳng đến công viên nhỏ phía sau khu tập thể.

Ma Vương đưa tay lại là một luồng sát khí, Trần Ngự bị sát khí cuốn lên, cả người bay lên rồi rơi đập người vào một ngọn núi giả trong công viên nhỏ. Trần Ngự lăn khỏi vị trí ngã, ngay sau đó, Ma Vương đánh một quyền lên ngọn núi giả, trong nháy mắt ngọn núi giả cao hai mét cứ thế bị vỡ vụn, đá gạch vỡ tứ tung văng tung toé.

Trần Dương không thể tin những gì mình nhìn thấy.

Thi Thi đang bị một vật gì đó không nhìn thấy truy sát, mà cái vật không nhìn thấy kia có thể đánh nát một ngọn núi giả trong nháy mắt? Cái vật không nhìn thấy đó là cái gì? Nó thực sự là cái gì??

Trần Dương thấy em gái ruột nhà mình gặp nguy hiểm thì vô cùng gấp gáp, hai mắt đỏ bừng nhưng lại không làm gì được. anh muốn xông qua trợ giúp Trần Ngự nhưng anh mới chỉ đến gần một chút, một nguồn không khí âm trầm muốn làm người ta ngừng thở không chế làm anh không thể động dậy được.

“Thi Thi!” Trần Dương kêu khàn cả giọng, anh ra sức chạy về phía trước, muốn đến bên cạnh Trần Ngự nhưng không có cách nào vượt qua được.

Trần Dương không biết nên làm thế nào bây giờ, một cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng bao phủ toàn bộ cơ thể anh. Làm sao bây giờ, cuối cùng anh phải làm sao bây giờ, làm sao mà đối phó được với cái vật gì đó không nhìn thấy được bây giờ?

“Dẫn linh về bùa, bùa trừ ma!” thật vất vả Trần Ngự mới vẽ được một lá bùa, nhảy lên đập lên đầu Ma Vương.

“Gừ!” Ma Vương bị đau, động tác tấn công Trần Ngự càng mãnh liệt, hung ác. Trần Ngự tránh không kịp bị một cục đá từ dưới đất bay lên đập trúng trán, nhện không được kêu lên.

“Thi Thi!” Dưới góc độ Trần Dương không nhìn thấy được, sát khí dâng lên kết thành luồng khí xoáy phía trên, khí đen chuyển động nhanh chóng thổi làm Trần Dương không thể mở mắt, hai tay bị đông cứng đờ lên, Trần Dương không lùi nửa bước, cắn răng quyết tâm chen vào nửa bước chân.

“Nhanh! Dán lên đi!”

Đúng lúc này, Hà Thất cùng nhóm trợ lý và đoàn cảnh vệ mười mấy người, mỗi người đều cầm một lá bùa trong tay, cùng chạy về hướng Trần Ngự.

“Ầm, ầm, ầm!”

Hơn mười lá bùa đồng thời bốc cháy, sát khí đỏ như máu tạo thành một lỗ hổng nhỏ trước nguồn âm khí đen kịt đang cuộn cuộn.

“Gừ, gừ, gừ!” Ma Vương tức giận rống to, hai tay vung lên, một nguồn âm khí to lớn từ hai tay Ma Vương phát ra, theo động tác của Ma Vương làm cho Trần Dương mà mười mấy lính đặc chủng đều bị hất tung ra ngoài.

“Lại lên!” Hà Thất lần một vòng đứng dậy, kêu gọi anh em lại chuẩn bị một đợt tấn công mới.

“Các anh đừng tới đây, đây là Ma Vương, công lực của bùa huyền sát không thể làm gì được nó đâu!” Trần Ngự thấy mọi người lại định xông lên thì nôn nóng nói.

Ma Vương và hồn ma bình thường là khác nhau, hồn ma bình thường còn có thể giết người, còn Ma Vương nếu muốn hại người thì chỉ cần nhấc tay mà thôi. Mặc dù trên người anh trai và mấy vị lính đặc chủng đều có chút chính khí, nhưng nếu dùng để đấu với hồn ma bình thường thì còn được, còn đấu với Ma Vương thì không có tác dụng gì.

Nhưng hành động của mấy người Hà Thất cũng đã cho Trần Ngự chút thời gian, Trần Ngự nhân cơ hội đứng lên, chạy về hướng bên cạnh, vừa né tránh tấn công của Ma Vương vừa nghĩ cách thoát thân.

Chắc chắn là cô không thể đánh thắng Ma Vương được, đừng nói là hiện giờ cô không có bùa chú bên người, cho dù có đầy đủ bùa chú cô cũng không có chút xíu khả năng nào thắng được, trước đối thủ mạnh hơn mình nhiều, tất cả đều phí công.

Trần Ngự không thể nào hiểu nổi, Kỳ Trường Minh này bị điên rồi sao, dám sai khiến Ma Vương giết người, chẳng lẽ hẳn ta không sợ trời trách phạt sao?

“Ừ ừ ừ” La bàn lượn vòng trên đầu Trần Ngự, phát ra âm thanh cảnh báo không ngừng.

Vậy là kế hoạch chỉ có thể là phải mở cửa âm mà thôi? Nếu có thể đẩy Ma Vương vào cửa âm, Kỳ Trường Minh muốn gọi Ma Vương ra lần nữa nhất định sẽ phải tốn rất nhiều công sức.

Trần Ngự vừa có ý nghĩ như thế, linh lực trên người bắt đầu rót vào la bàn, la bàn phát ra ánh sáng vàng lấp lánh, bắt đầu hấp thu âm khí trên người Ma Vương để mở cửa âm.

“Mày muốn mở cửa âm sao? Mơ tưởng hão huyền!” Kỳ Trường Minh cảm ứng được cửa âm muốn mở, pháp quyết trên tay lại biến đổi.

Động tác tấn công của Ma Vương ngừng lại, phát tay một cái đánh rơi la bàn đang bay lượn trong không khí. La bàn chịu lực tác động, nháy lên một cái rồi biến mất về nơi xa.

Cửa âm vừa mới bắt đầu mở lại ầm ầm đóng lại rồi biến mất.

“không cần để ý những người khác, giết cô ta!” Kỳ Trường Minh ra lệnh.

Ma Vương dừng động tác, quay đầu nhìn Trần Ngự.

Sắc mặt Trần Ngự trắng bệch, co cứng chạy.

Mà lúc này, đã sớm biết tình hình, Lâu Minh đứng trên cửa sổ lầu hai quan sát tình hình chiến đấu.

Khi lần đầu tiên Trần Ngự bị đánh văng vào núi giả, Lâu Minh đã muốn lao ra thì bị Trình Bằng chặt chẽ giữ lại, Lâu Minh không còn cách nào đành cho người mang bùa huyền sát ra cho Trần Ngự.

Nhưng khi thấy bùa huyền sát cũng không xi nhê gì, Lâu Minh không nhin được nữa.

“Tam thiếu, trong kì đông chí anh không thể ra cửa được.” Trình Bằng kiên quyết giữ chặt Lâu Minh.

“Tránh ra!” Lâu Minh lạnh giọng quát.

“Tam thiếu! anh ra ngoài cũng không làm được gì đâu. anh sẽ bị đông cứng ngay lập tức.”

“...” Lâu Minh cứng đờ, trong lòng bắt đầu tính toán thể lực của mình có thể đủ sức đến chỗ của Trần Ngự hay không.

Trình Bằng thấy Lâu Minh bình tĩnh lại, cho là anh đã thỏa hiệp, lập tức thở dài một hơi.

“Tiểu thư Trần Ngự!”

“Thi Thi!”

Trong bộ đàm đeo bên người Trình Bằng vang lên tiếng kêu gào, Lâu Minh bỗng nhiên hoàn hồn, anh vội vàng xoay người, xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài, phát hiện Trần Ngự đang nằm lơ lửng trong không khí.

Lâu Minh nôn nóng đoạt lấy bộ đàm trong tay Trình Bằng, quát “Chuyện gì xảy ra?”

“Tam thiếu, hình như tiểu thư Trần Ngự bị thứ gì đó bóp cổ, chúng tôi không thể nào đến gần được.” Giọng nói lo lắng của Hà Thất truyền đến từ bên kia bộ đàm.

“Tam ...”

Lâu Minh đẩy Trình Bằng ra, chạy thật nhanh xuống lầu. Trong nháy mắt Lâu Minh bước ra khỏi cửa, sát khí trong thân thể nhanh như chớp bắt đầu rơi vào trạng thái ngủ đông.

Lâu Minh chỉ cảm thấy cơ thể mình dường như bị bỏ vào tủ đông âm mấy trăm độ, lạnh đến mức làm anh không thể thở nổi.

“Tam thiếu!” Trình Bằng đuổi tới nơi.

một tay Lâu Minh chống cửa, dùng hết khí lực toàn thân chạy về phía công viên nhỏ bên cạnh biệt thự.

rõ ràng chỉ cách có mấy chục mét, nhưng Lâu Minh chạy vô cùng vất vả.

Lúc này Trần Ngự bị Ma Vương bóp cổ, cả người bị nâng lên, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, không thể thở được. Trần Ngự khó khăn tập trung linh lực đưa tới la bàn, la bàn thu hết sức mạnh còn lại mạnh mẽ đâm vào tay Ma Vương mới có thể làm Ma Vương tuột tay khỏi cổ Trần Ngự.

Trần Ngự lặn khỏi vị trí cũ, vừa ho khan vừa cố hết sức chạy ra xa.

“Bên này!” Đúng lúc này, giọng nói của Lâu Minh vang lên.

“anh Ba?” Trần Ngự không thể tin ngẩng đầu.

“Chạy ... chạy về phía ... anh này!” Thân thể của Lâu Minh quá lạnh, anh không thể cử động được.

Trần Ngự nghĩ đến sát khí trên người Lâu Minh, thay đổi chạy thật nhanh về hướng Lâu Minh đứng.

Lâu Minh giang hai tay ra, ra hiệu cho Trần Ngự chạy vào lòng anh.

Trần Ngự dùng hết tốc độ chạy đến trước mặt Lâu Minh, dừng lại cách anh một mét rồi nhảy lên một cái nhào vào ngực Lâu Minh.

Lâu Minh tiếp được Trần Ngự, thân thể không chịu được mà lao đảo lùi về sau.

Ma Vương đuổi theo Trần Ngự chạy đến, thấy Trần Ngự dừng lại, không chút nghĩ ngợi đưa tay ra bắt.

Lâu Minh nhảy cảm phát hiện có vật gì đó đang ở gần, đưa tay lên cản, sau đó anh đụng vào một cánh tay lạnh như băng.

Sát khí trên người Lâu Minh đang chuẩn bị ngủ đông cảm nhận được nguy hiểm, một lần nữa biến chuyển sống động, sát khí đỏ như máu theo bàn tay của Lâu Minh len lỏi qua tay Ma Vương, từ từ cắn nuốt khiên và sát khí màu đen trên thân Ma Vương.

“Gào? Gào?” Ma Vương kinh hoảng muốn vung tay, thoát khỏi sự kiềm chế của Lâu Minh.

Nhưng Trần Ngự sao có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm này, cô tháo nút ngọc phong ấn trên tay trái của Lâu Minh, không có phong ấn, sát khí tăng vọt, giống như sóng lớn bao trùm tàu thuyền, cắn nuốt toàn bộ thân hình Ma Vương.

“Gào! Gào! Gào!”

Ma Vương thét lên thảm thiết, đau đớn, hồn thể bị sát khí đỏ như máu từ từ cắn nuốt, trong khoảng khắc tiêu tán trong không gian, ngay cả một chút tro bụi cũng không có.

“Phụt!!” Trong nháy mắt Ma Vương biến mất, trong biệt thự vùng ngoại thành, Kỳ Trường Minh phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, không thể tin nhìn đoạn xương trắng trên bàn đã biến thành đồng bột mịn “không ... thể nào ... Đó là vật gì vậy?”

Trần Ngự thấy Ma Vương đã bị tiêu diệt, vội vàng lấy nút ngọc đeo lại vào tay Lâu Minh, phòng ngừa sát khí tiết ra bên ngoài ảnh hưởng đến khu dân cư.

“anh Ba, anh Ba!” Sau khi Trần Ngự đeo nút ngọc cho Lâu Minh xong, thì mới phát hiện Lâu Minh không hề cử động, toàn thân giống như một khối đá băng điêu khắc đứng im tại chỗ.

“anh Ba, anh làm sao thế?” Trần Ngự hoảng hốt.

Tác giả có lời muốn nói:

Trình Bằng: Tại sao lần nào tôi cũng phải làm người xấu?

Con của (tác giả): Dù sao thì đắc tội một người cũng còn hơn là đắc tội cả bảy người các anh.

50. Chương 46: Ngủ Đông

“Tam thiếu!”

“Tam thiếu!”

Nhóm trợ lý từ biệt thự chạy ra hay này giờ đứng bên ngoài giúp Trần Ngư đều vội vàng chạy tới.

Trình Bằng là người đầu tiên chạy đến bên Lâu Minh, khi cậu ta thấy quần áo của Lâu Minh phủ một lớp sương giá mờ mờ thì vô cùng hoảng hốt.

“Tránh ra!” Trình Bằng đẩy mạnh Trần Ngư vẫn còn đang ngơ ngác, cùng các trợ lý khác đã chạy vội đến, đem Lâu Minh không thể động đậy khiêng vào biệt thự.

Đột nhiên, Trần Ngư không kịp đề phòng mà bị đẩy một cái, cô cũng không tức giận hỏi Trình Bằng tại sao lại đẩy cô mà từ từ mở hai lòng bàn tay của mình ra. Trong tầm mắt, hai bàn tay trắng nõn đã đỏ bừng cả lên, cảm xúc lạnh lẽo vẫn còn trên da truyền lên hệ thống thần kinh của cô.

Đôi tay này, lúc này đã ôm, anh Ba.

Trần Ngư lấy lại tinh thần, co chân chạy vội về phía biệt thự nhỏ.

“Tiểu thư Trần Ngư.” Trần Ngư vừa chạy được hai bước thì bị Hà Thất đuổi kịp ngăn cản.

“Trợ lý Hà, anh Ba, anh ấy ...”

“Tiểu thư Trần Ngư, Tam thiếu tạm thời sẽ không có việc gì.” Hà Thất an ủi.

“Tôi muốn đi gặp anh ấy.” Trần Ngư vô cùng nôn nóng, có người sống nào mà lại có nhiệt độ cơ thể thấp như vậy được chứ.

“Trước khi cô vào biệt thự, phiền cô giúp Tam thiếu một việc trước đã.” Bỗng nhiên Hà Thất nói.

“Cái gì?” Trần Ngư không hiểu.

“Vừa rồi vì cứu cô, Tam thiếu đã cởi bỏ phong ấn.” Hà Thất nói “Mặc dù thời gian rất ngắn nhưng có không ít sát khí đã phát tán ra ngoài, vì để tránh những phiền toái không cần thiết, xin cô xử lý một chút đi.”

Trần Ngư sững sờ, điều này không phải là cô không biết, khi mở nút ngọc trên tay Lâu Minh, Trần Ngư đã nghĩ, chút nữa cô sẽ vẽ một lá bùa tinh lọc để làm sạch sát khí xung quanh. Nhưng bởi vì đột nhiên Lâu Minh xảy ra chuyện, Trần Ngư quá sốt ruột mà quên đi mất.

Trần Ngư gật nhẹ đầu, quay người đi đến địa điểm Ma Vương vừa biến mất, tay phải nâng lên, ngưng tụ linh lực trên đầu ngón tay, giờ lên trong không khí vẽ ra một lá bùa tinh lọc.

Bùa chú hình thành trong nháy mắt, rồi tản ra, hóa thành muôn vàn tia sáng, làm sạch tất cả sát khí và âm khí còn sót lại trong không khí.

Mới từ trong nỗi khiếp sợ lấy lại tinh thần, đang đi về phía em gái nhà mình, Trần Dương nhìn thấy một cảnh này. Em gái nhà mình đứng trong công viên nhỏ trống trải, ngón tay tùy tiện vẽ lên trong không khí mấy cái, sau đó, chỗ đó bắn ra muôn vàn tia sáng. Kỳ diệu hơn là, sau khi ánh sáng tản đi, bầu không khí nặng nề đè nén trong công viên bỗng chốc trở nên thoải mái, dường như ánh đèn đường cũng sáng hơn vài phần.

Đây tuyệt đối không phải là do tác dụng của tâm lý.

Đầu óc Trần Dương cảm thấy mông lung, đến khi anh tỉnh táo lại thì Trần Ngư đã chạy vào biệt thự nhỏ nhà họ Lâu.

Lúc này, khi Hà Thất cùng một đội cảnh vệ chạy đến hỗ trợ, Trần Dương cũng không nghĩ nhiều. Nơi này dù sao cũng là khu vực gần biệt thự nhỏ nhà họ Lâu, cảnh vệ nhận thấy nguy hiểm thì chạy ra xem xét là bình thường. Nhưng khi chính Lâu Tam thiếu tự mình chạy ra bên ngoài, em gái nhà mình lại trực tiếp nhào vào lòng đối phương. Trần Dương bỗng nhiên ý thức được, đây không phải là việc mà anh vẫn cho là bình thường, em gái nhà mình quen biết Lâu Tam thiếu.

Em gái nhà mình vừa mới trở về Đế Đô được nửa năm, phần lớn thời gian đều ở trường đại học, vậy mà chẳng những quen biết Lâu Tam thiếu mà mối quan hệ này còn vô cùng quen thuộc.

Quen thuộc đến mức khi cảnh vệ thấy em gái mình gặp nguy hiểm sẽ chạy ra hỗ trợ, quen thuộc đến mức Lâu Tam thiếu phải tự mình chạy ra cứu người.

“Trần thiếu, xin lỗi anh.” Cảnh vệ canh cửa giờ tay ngăn Trần Dương định đi vào.

“Tôi ...” Bình thường, Trần Dương tuyệt đối sẽ không đến gần ngôi biệt thự này, nhưng bây giờ Thi Thi đang ở trong đó “Em gái tôi ở trong đó.”

“thật xin lỗi, anh không thể đi vào được.” Về mặt cảnh vệ không thay đổi, nói.

Trần Dương im lặng một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn ánh đèn trong biệt thự.

Khi Thi Thi vừa mới trở về, Lâu Tam thiếu liền cho người mang quà tặng đến. Từ trước đến giờ không bao giờ để người khác tùy ý ra vào biệt thự, vậy mà em gái mình thì có thể tự do ra vào, còn có, lúc này, Lâu Tam thiếu còn tự mình chạy ra cứu người ...

Cho nên, Thi Thi ở trong đó sẽ an toàn.

Trần Dương không vào được, lại xác định Trần Ngự không có chuyện gì liên quan người định về nhà trước. anh vừa đi vừa nghĩ lại những việc đã xảy ra. Cái vật không thể nhìn thấy là cái gì? Vì sao lại đến tìm Thi Thi?

“Ông của em là thầy trừ ma.”

La bàn, lá bùa, thầy trừ ma, chẳng lẽ ...

Cái suy đoán vô cùng hoang đường mà lại rất hợp lý làm tam quan của Trần Dương hoàn toàn sụp đổ, em gái nhà mình là thầy trừ ma??

Trần Dương đứng tại chỗ, đem mọi chuyện suy nghĩ từ trước ra sau, từ sau ra trước, càng nghĩ càng cảm thấy chẳng có suy đoán nào hợp lý hoàn toàn, anh nhẹ nhàng thở dài, quyết định chờ Trần Ngự về nhà rồi nói chuyện rõ ràng với cô.

Trần Dương lại đi về phía trước một đoạn, ánh mặt trời trên chiếc áo khoác lông màu vàng nhạt ven đường, đây là chiếc áo anh làm rơi khi đuổi theo Trần Ngự. Trần Dương dừng lại một chút, sau đó nhặt áo lên, quay người trở lại biệt thự nhỏ nhà họ Lâu.

“Đây là áo của Thi Thi, phiền anh đưa cho em ấy giùm tôi.” Trần Dương nói.

Cảnh vệ nhận áo khoác từ Trần Dương.

“Còn ...” Trần Dương nhìn thoáng vào cửa biệt thự “Phiền anh chuyển lời cho Thi Thi, sau khi tôi về nhà sẽ nói với ba mẹ là em ấy có việc gấp phải về trường.”

Nhìn tình hình này, tối nay chắc là Thi Thi không về nhà được rồi, vì không để ba mẹ lo lắng, Trần Dương đành giúp em gái mình che giấu.

==

Lầu hai, trong phòng ngủ của Lâu Minh, bảy người trợ lý đang chen chúc trong phòng, tất cả đều mặt ủ mày chau nhìn Tam thiếu đã đông thành người băng đang nằm trên giường.

Sát khí trong cơ thể Tam thiếu bắt đầu ngủ đông, năng lượng trong cơ thể sẽ bị đóng băng, mặc dù bọn họ có thể không chút e sợ nào mà ở bên Tam thiếu, không sợ sát khí làm ảnh hưởng nhưng Tam thiếu không muốn bọn họ thấy tình trạng này của anh.

“Liên hệ với Mao đại sư chưa?” Có người hỏi.

“Vừa gọi điện rồi, nhưng Mao đại sư đang đi ra ngoài, phải đến rạng sáng mới trở về được.” một người khác trả lời.

“Bây giờ, chúng ta phải làm thế nào?”

“ ... ”

Trong phòng ngủ không có ai trả lời, vì bọn họ biết, một khi Tam thiếu ngủ đông thì chỉ có thể chờ đến lập xuân. Sau lập xuân, chính Tam thiếu sẽ từ từ tự tỉnh dậy, còn trong khoảng thời gian này, anh sẽ luôn ngủ say.

“anh Ba, anh Ba đâu?” Xử lý xong sát khí, Trần Ngư đẩy cửa chạy vào, cô liếc mắt liền nhìn thấy Lâu Minh đang nằm trên giường.

Trần Ngư chạy đến bên giường thì ngay lập tức nhận ra điều khác lạ, sinh khí trên người Lâu Minh đang từ từ biến mất? Trần Ngư bị dọa đến mức làm con người hơi co lại, đưa tay sờ lên mạch đập của Lâu Minh, mạch đã yếu đến mức không còn sờ được nữa.

“Sao lại như thế này?” Mặc dù Ma Vương rất mạnh nhưng nếu đối đầu với sát khí của anh Ba thì không phải là đối thủ mà, nên không có khả năng Ma Vương làm tổn thương được anh Ba.

“Còn không phải là tại cô!” Trình Bằng nhin không được quát.

“Trình Bằng!” Hà Thất hạ giọng quát “Đây là việc Tam thiếu tự quyết định, không phải lỗi của tiểu thư Trần Ngư.”

Tất nhiên là Trình Bằng biết là do chính Tam thiếu muốn ra ngoài, nhưng nếu không phải là vì Trần Ngư thì trong thời điểm nhạy cảm như thế này, Tam thiếu chạy ra ngoài làm gì.

“Tại sao lại nói là tại tôi, đã xảy ra chuyện gì?” Trần Ngư quay về phía hai người hỏi “Tại sao sức sống của anh Ba càng ngày càng yếu, sát khí trên người anh ấy dường như cũng biến mất.”

Sáng mai Mao đại sư mới về đến đây, mấy người bọn họ lại không hiểu huyền học, nơi này người có thể giúp đỡ Tam thiếu cũng chỉ có người là Thiên Sư – Trần Ngư.

Hà Thất suy tư một lát rồi quyết định nói rõ mọi chuyện cho Trần Ngư biết “Sát khí trong cơ thể Tam thiếu sẽ biến hóa theo mùa. Mùa hè và mùa thu thì tương đối ổn định, mùa xuân là thời điểm phát triển mạnh mẽ nhất còn mùa đông thì là thời điểm sát khí suy yếu nhất.”

Trần Ngư nghe mà sững người, bởi vì Lâu Minh luôn mang nút ngọc trên người nên Trần Ngư cũng không phát hiện sự biến hóa sát khí trong cơ thể của anh.

“Vào thời điểm đông chí, sát khí trong cơ thể Tam thiếu sẽ ngủ đông.”

“Ngủ đông?”

“Đúng vậy.” Hà Thất tiếp tục giải thích “không rõ nguyên nhân, chỉ biết là một tuần trước và sau đông chí, chỉ cần đi đến nơi có nhiệt độ tương đối thấp thì sát khí trong cơ thể sẽ bắt đầu ngủ đông. Ngủ đông thì cơ thể anh ấy sẽ thành như thế này. Tam thiếu sẽ không có hô hấp, không có nhịp tim, không có nhiệt độ cơ thể, cũng không có ý thức, anh ấy sẽ cứ ngủ cho đến lập xuân.”

“thì ra là thế, cho nên tôi vẫn luôn cảm thấy không khí trong nhà quá nóng.” Trần Ngư chợt nhận ra “Nhưng ... Ngủ đông thế này thì có hại đến cơ thể anh Ba không?”

“Có.” Nếu chỉ ngủ say mà không có tổn thương gì thì nhóm trợ lý cũng không lo lắng như vậy “Khi ngủ đông, nhiệt độ cơ thể của Tam thiếu nhanh chóng hạ xuống, khi lập xuân sẽ từ từ thức tỉnh, tình trạng này gây ảnh hưởng rất lớn đến thân thể của Tam thiếu. Lần trước, do bất cẩn mà Tam thiếu rơi vào tình trạng ngủ đông, phải bồi dưỡng suốt một tháng trời mới khôi phục được một chút. Bác sĩ còn nói ...”

“Còn nói cái gì?” Trần Ngư la lên.

“Nếu còn lặp lại nhiều lần như vậy thì cơ quan nội tạng trong cơ thể sẽ không chịu được.” Hà Thất nhíu mày nói.

Hà Thất vừa dứt lời, sáu trợ lý còn lại đều mang vẻ mặt tự trách.

“Đều là do chúng ta không bảo vệ tốt cho Tam thiếu.”

“Còn tự xưng là Binh Vương nữa chứ, vậy mà ngay cả chuyện này cũng không làm được.”

Bình Vương: quân lính thiện chiến.

“ ... ”

Trần Ngự cảm thấy những lời tự trách của nhóm trợ lý thực chất đều là đang nói cô, đều bởi vì cô nên anh Ba mới ra ngoài.

cô có thể làm gì để có thể giúp được anh Ba đây? Trần Ngự cố gắng tự hỏi.

Sát khí, sát khí ngủ đông?

Mắt Trần Ngự đột nhiên sáng lên, cô gấp gấp hỏi “Ngủ đông là do sát khí hoàn toàn yên tĩnh lại, đến lập xuân sát khí bắt đầu khôi phục nên anh Ba mới tỉnh lại, đúng không?”

“Vâng.” Hà Thất nhẹ gật đầu.

“Tôi có biện pháp!” Trần Ngự nói xong, quay người bước nhanh đến bên giường, hai chân tùy tiện nín lấy chiếc giày đá rơi xuống đất rồi leo lên giường Lâu Minh.

“cô làm gì vậy?” Nhóm trợ lý nghi ngờ nhìn Trần Ngự.

“Thử một chút xem anh Ba có thể tỉnh lại không.” Trần Ngự nói.

“Thử làm sao?” Hà Thất hỏi theo phản xạ.

Trần Ngự cách tấm mền, ghé lên người Lâu Minh, ném cho nhóm trợ lý một câu “Đừng có quấy rầy tôi đó.” Sau đó, cúi đầu xuống, hôn lên môi Lâu Minh.

“Hít!!!” Nhóm trợ lý hít vào một hơi.

“cô ...” Trình Bằng thấy Trần Ngự dám sàm sờ Tam thiếu, tức giận đến mức muốn chạy lên kéo người ra.

Điền Phi liếc mắt, nhanh tay ngăn Trình Bằng lại, nhỏ giọng nói “Cậu quên rồi à, phòng nghiên cứu.”

Trong nháy mắt Trình Bằng nhớ lại, khi ở phòng nghiên cứu, chính Trần Ngự đã hôn Tam thiếu một lần, ngăn chặn được sát khí bùng phát.

Các trợ lý còn lại hiển nhiên là đều nghĩ đến điều này, cả đám đều ngáp tràn hi vọng nhìn về phía hai người đang hôn trên giường, chỉ là nhìn một chút bỗng nhiên cảm thấy có gì đó sai sai. Mọi người nói xem, một nam một nữ đang hôn nhau trên giường, mấy người bọn họ đứng bên nhìn thì còn ra thể thống gì.

Cũng không biết ai là người đầu tiên xoay người, sáu người còn lại cũng nhao nhao xoay người đi.

“Khụ ... Có phải chúng ta làm như vậy là không tốt lắm không?” Có người nhỏ giọng hỏi.

“Chúng ta đều ra ngoài đi.” Cân nhắc một lát rồi Hà Thất quyết định.

“không ...” Trình Bằng vừa muốn phản đối thì bị Điền Phi cùng một trợ lý khác đứng bên cạnh lôi ra ngoài.

Các trợ lý còn lại cũng ra khỏi phòng, Hà Thất đi cuối cùng, đóng cửa lại rồi đứng canh phía trước.

Bên trong phòng, đang chuyên tâm hôn Lâu Minh, à, không phải, đang độ khí cho Lâu Minh, Trần Ngự cuối cùng cũng cảm nhận được sát khí yếu ớt chưa hoàn toàn ngủ đông trong cơ thể anh.

Trần Ngự cũng không biết tại sao linh khí trong cơ thể mình có thể cảm ứng được sát khí, đồng thời có thể thông qua tâm pháp hâm nóng lại. Lúc nhỏ Trần Ngự đã hỏi qua ông lão, ông nói thể chất của cô đặc biệt do trời sinh.

Cho dù là nguyên nhân gì nhưng Trần Ngự thực sự là cảm ơn cái thể chất đặc biệt trời sinh này của mình, có thể cho cô làm nóng sát khí trong cơ thể Lâu Minh.

Sát khí trong cơ thể Lâu Minh đã ngủ đông hơn một nửa, khi Trần Ngự làm nóng lại vô cùng tốn sức, cũng may linh khí trong biệt thự nhỏ này rất dồi dào, cô có đầy đủ linh lực để sử dụng.

Thời gian từ giây từng phút trôi qua, hai tay Trần Ngự nắm hai tay Lâu Minh, linh khí và sát khí thông qua sự tiếp xúc giữa hai bàn tay mà tác động lẫn nhau. Vì sát khí trong cơ thể Lâu Minh quá lớn, nên một

khoảng thời gian là Trần Ngự lại cảm thấy linh khí không đủ. Lúc này, cô cúi xuống ghé lên môi Lâu Minh thổi một hơi, sau đó hấp thu sát khí dư thừa trong cơ thể anh vào cơ thể mình. Đợi đến khi linh khí tràn đầy trở về thì lại thông qua tâm pháp tiếp tục làm nóng.

Cũng không biết qua bao lâu, cả người Lâu Minh vốn cứng ngắc dần mềm trở lại, thân thể từ từ có nhiệt độ, hai mắt đang nhắm chặt rung động rồi từ từ mở ra.

Thân thể Lâu Minh vẫn còn rất suy yếu, ý thức cũng chưa tỉnh táo hẳn, anh không hề chớp mắt nhìn chăm chăm người trước mắt.

Thi Thi đang làm gì vậy?

một cơn mồi mẹt bỗng nhiên ập tới, Lâu Minh lại muốn ngủ, trước khi mất đi ý thức, anh chỉ cảm giác được một vật gì đó vô cùng mềm mại dán lên bờ môi mình.

Giấc ngủ này của anh không dài lắm, khi trời gần sáng thì anh đã tỉnh lại.

anh cảm giác được bàn tay của mình đang được ai đó nắm, ngơ ngẩn một chút, Lâu Minh nghiêng người nhìn về phía cô gái đang nằm ngủ say bên cạnh anh.

Tay phải của cô đang nắm lấy tay phải của anh, nằm sắp ngủ say sưa, cô gái có mái tóc ngắn nâu xoăn, khuôn mặt nhỏ trắng nõn vì ngủ say mà đỏ ửng, lông mi dài hạ xuống che đôi mắt đen nhánh, lúc mở ra luôn sáng lấp lánh nhìn mọi người cười vui vẻ.

Còn ... Ánh mắt Lâu Minh không tự chủ nhìn về phía bờ môi đang nhếch lên của cô.

“anh Ba, em lỡ ‘sàm sỡ’ anh mất rồi.” Lâu Minh nhớ khi cô nói câu này, trong mắt tràn đầy sự ngây thơ.

“Cũng may chuyện này không có người ngoài biết.” Lâu Minh thở dài, lặng lẽ buông tay ra, ngồi dậy cẩn thận giúp Trần Ngự đắp lại mền, rồi bước xuống giường đi ra khỏi phòng ngủ.

Sau này không thể để cô nhóc này phải “sàm sỡ” anh nữa, chỉ khổ cho anh thôi, Lâu Minh cười khổ.

Tác giả có lời muốn nói:

Con cua: Tại sao lại không thể để Tây Thi ‘sàm sỡ’ cậu?

Tam thiếu: cô cứ nói đi?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xem-em-thu-phuc-anh-nhu-the-nao>